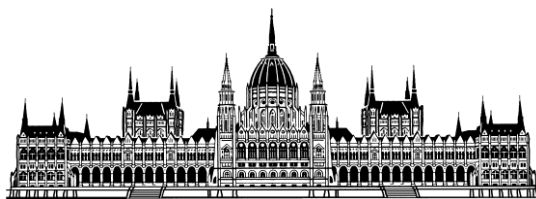

Országgyűlési Napló

*Dr. Hiller István, Jakab István, dr. Latorcai János,
Lezsák Sándor és Sneider Tamás*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Gúr Nándor, Hegedűs Lorántné,
Móring József Attila, dr. Tiba István*

Tárgyai	Hasáb
Az ülésnap megnyitása	30795
A Magyarország Kormánya és a Szövetséges Transzformációs Főparancsnok Parancsnoksága, valamint a Szövetséges Erők Európai Legfelsőbb Parancsnoksága között a NATO műveletek, gyakorlatok, és hasonló katonai tevékenységek végrehajtása során befogadó nemzeti támogatás biztosításáról szóló Megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat általános vitája	30795
Vargha Tamás honvédelmi minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője	30795
Felszólalók:	
Csenger-Zalán Zsolt , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	30797
Demeter Márta , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	30799
Firtl Mátyás , a KDNP képviselőcsoportja részéről	30802
Kulcsár Gergely , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	30804
Dr. Turi-Kovács Béla (Fidesz)	30806
Vargha Tamás honvédelmi minisztériumi államtitkár előterjesztői válasza	30809
A Magyar Honvédség részletes bontású létszámáról szóló 35/2013. (V.16.) OGY határozat módosításáról szóló határozati javaslat általános vitája	30811
Vargha Tamás honvédelmi minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője	30811
Felszólalók:	
Dr. Vas Imre , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	30812
Demeter Márta , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	30813
Firtl Mátyás , a KDNP képviselőcsoportja részéről	30817
Kulcsár Gergely , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	30819
Vargha Tamás honvédelmi minisztériumi államtitkár előterjesztői válasza	30821
A mozgóképről szóló 2004. évi II. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája	30823
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára, a napirendi pont előterjesztője	30823
Felszólalók:	
Dunai Mónika , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	30826
Kunhalmi Ágnes , az MSZP képviselőcsoportja részéről	30830
Dúró Dóra , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	30832
Dunai Mónika (Fidesz)	30837
Dr. Varga László (MSZP).....	30838
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	30839
Dúró Dóra (Jobbik).....	30840
Dunai Mónika (Fidesz)	30841
Dr. Bárándy Gergely (MSZP)	30842
Dúró Dóra (Jobbik).....	30843
Dunai Mónika (Fidesz)	30843
Dr. Apáti István (Jobbik)	30844
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	30845
Boldog István (Fidesz)	30846
Dr. Bárándy Gergely (MSZP)	30847
Hadházy Sándor (Fidesz)	30849
Dr. Bárándy Gergely (MSZP)	30849
Dr. Apáti István (Jobbik)	30850
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkárának előterjesztői válasza.....	30851
A hivatalos statisztikáról szóló törvényjavaslat általános vitája	30852
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előterjesztője	30852
Felszólalók:	
Bóna Zoltán , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	30855
Dr. Bárándy Gergely , az MSZP képviselőcsoportja részéről	30857
Egyed Zsolt , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	30859
Dr. Hadházy Ákos , az LMP képviselőcsoportja részéről	30861

Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	30864
Gúr Nándor (MSZP)	30868
Dr. Hadházy Ákos (LMP)	30869
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	30870
Gúr Nándor (MSZP)	30870
Egyed Zsolt (Jobbik).....	30875
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	30876
Dr. Bárándy Gergely (MSZP)	30877
Gúr Nándor (MSZP)	30881
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkárának előterjesztői válasza	30883
A tudományos kutatásról, fejlesztésről és innovációról szóló 2014. évi LXXVI. törvény	
módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája	30883
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előterjesztője	30884
Felszólalók:	
Witzmann Mihály , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	30886
Kunhalmi Ágnes , az MSZP képviselőcsoportja részéről	30888
Bana Tibor , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	30891
Ikotity István , az LMP képviselőcsoportja részéről	30896
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkárának előterjesztői válasza	30900
Az igazságügyi alkalmazottak szolgálati jogviszonyáról szóló 1997. évi LXVIII. törvény,	
valamint a legfőbb ügyész, az ügyészek és más ügyészségi alkalmazottak jog-	
állásáról és az ügyészi életpályáról szóló 2011. évi CLXIV. törvény módosításáról szóló	
törvényjavaslat általános vitája	30901
Dr. Völner Pál (Fidesz), a napirendi pont előterjesztője	30902
Felszólalók:	
Dr. Vízkelety Mariann igazságügyi minisztériumi államtitkár	30903
Dr. Répássy Róbert , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	30903
Dr. Bárándy Gergely , az MSZP képviselőcsoportja részéről	30904
Dr. Staudt Gábor , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	30908
Dr. Répássy Róbert (Fidesz)	30913
Dr. Bárándy Gergely (MSZP)	30913
Dr. Répássy Róbert (Fidesz)	30914
Dr. Bárándy Gergely (MSZP)	30915
Dr. Völner Pál igazságügyi minisztériumi államtitkár előterjesztői válasza.....	30915
A Magyar Corvin-lánc Testületről szóló törvényjavaslat általános vitája	
Lázár János , a Miniszterelnökséget vezető miniszter, a napirendi pont előadója	30916
Felszólalók:	
Simon Róbert Balázs , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	30924
Dr. Varga László , az MSZP képviselőcsoportja részéről	30926
Szávay István , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	30928
Dr. Varga László (MSZP).....	30931
Szilágyi György (Jobbik).....	30931
Szávay István (Jobbik).....	30934
Dr. Varga László (MSZP).....	30935
Simon Róbert Balázs (Fidesz)	30936
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkárának előterjesztői válasza	30937
A munkaerőhiány okairól és a szükséges lépésekről című politikai vita	
A vita menetének ismertetése:	
Dr. Tiba István jegyző.....	30938
A vita időkeretének ismertetése:	
Hegedűs Lorántné jegyző	30939
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője	30939
Felszólalók:	
Dr. Czomba Sándor , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	30951
Dr. Varga László , az MSZP képviselőcsoportja részéről	30956

Gúr Nándor , az MSZP képviselőcsoportja részéről	30958
Hollik István , a KDNP képviselőcsoportja részéről	30961
Volner János , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	30966
Dr. Szél Bernadett , az LMP képviselőcsoportja részéről	30970
Szabó Timea (független).....	30976
Gúr Nándor (MSZP)	30980
Dr. Szél Bernadett (LMP)	30981
Dr. Czomba Sándor (Fidesz).....	30982
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	30983
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	30985
Manninger Jenő (Fidesz)	30988
Gógös Zoltán (MSZP).....	30991
Ágh Péter (Fidesz)	30993
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár	30995
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	30996
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	31001
Dr. Fónagy János nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	31004
Dunai Mónika (Fidesz)	31007
Ikotity István (LMP).....	31011
Magyar Levente külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár	31015
Dr. Palkovics László emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	31018
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	31019
Gúr Nándor (MSZP)	31021
Balla György (Fidesz)	31022
Ander Balázs (Jobbik).....	31023
Dr. Szél Bernadett (LMP)	31023
Simon Róbert Balázs (Fidesz)	31024
Vargha Tamás honvédelmi minisztériumi államtitkár	31027
Harangozó Gábor István (MSZP).....	31028
Dr. Nagy István földművelésügyi minisztériumi államtitkár	31031
Bányai Gábor (Fidesz).....	31033
Gyöngyösi Márton (Jobbik)	31036
László Tamás (Fidesz)	31040
Schmuck Erzsébet (LMP)	31043
Harangozó Gábor István (MSZP).....	31046
Pócs János (Fidesz).....	31047
Dr. Szél Bernadett (LMP)	31048
Volner János (Jobbik).....	31048
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	31049
Csenger-Zalán Zsolt (Fidesz).....	31051
Herínges Anita (MSZP)	31052
Dr. Vinnai Győző (Fidesz)	31056
Ander Balázs (Jobbik).....	31058
Bodó Sándor (Fidesz).....	31063
Dr. Szél Bernadett (LMP)	31065
Gyöngyösi Márton (Jobbik)	31067
Gúr Nándor (MSZP)	31067
Szabolcs Attila (Fidesz)	31068
Teleki László (MSZP)	31069
Dr. Palkovics László emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	31074
Magyar Zoltán (Jobbik)	31077
Herínges Anita (MSZP)	31079
Volner János (Jobbik).....	31079
Mesterházy Attila (MSZP).....	31080
V. Németh Zsolt földművelésügyi minisztériumi államtitkár.....	31083
Teleki László (MSZP)	31084
Gúr Nándor (MSZP)	31085
Bana Tibor (Jobbik).....	31087
Cseresnyés Péter nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár előterjesztői válasza	31090

A szőlő szaporítóanyag termesztés érdekében a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvénnyel összefüggő egyes rendelkezésekről és átmeneti szabályokról szóló 2013. évi CCXII. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája	31096
Font Sándor (Fidesz), a napirendi pont előterjesztője	31096
Felszólalók:	
V. Németh Zsolt földművelésügyi minisztériumi államtitkár.....	31097
Pócs János , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	31098
Magyar Zoltán , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	31098
Font Sándor (Fidesz) előterjesztői válasza.....	31099
A higanyról szóló Minamata Egyezmény kihirdetéséről szóló törvényjavaslat általános vitája.....	31099
V. Németh Zsolt földművelésügyi minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője.....	31099
Felszólalók:	
Pócs János , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	31100
Magyar Zoltán , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	31100
Zártkertként nyilvántartott ingatlanok művelés alóli kivonásával kapcsolatban egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája.....	31101
Font Sándor (Fidesz), a napirendi pont előterjesztője	31101
Felszólalók:	
V. Németh Zsolt földművelésügyi minisztériumi államtitkár.....	31103
Pócs János , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	31105
Dr. Varga László , az MSZP képviselőcsoportja részéről	31105
Magyar Zoltán , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	31107
Font Sándor (Fidesz) előterjesztői válasza.....	31108
Az ülésnap bezárása	31110

Az ülésen jelen voltak:

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, CSEPREGHY NÁNDOR államtitkár, DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára, DR. VÍZKELETY MARIANN igazságügyi minisztériumi államtitkár, DR. VÖLNER PÁL államtitkár, DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár, V. NÉMETH ZSOLT államtitkár, DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár, MAGYAR LEVENTE külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár, CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár, DR. PALKOVICS LÁSZLÓ emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának
25. ülésnapja
2016. november 23-án, szerdán
(8.00 óra - Elnök: Jakab István
Jegyzők: Móring József Attila és Gúr Nándor)

ELNÖK: *(A teremben lévők felállnak, és ezzel köszöntik a választópolgárok közösségét. Amikor az ülést vezető elnök helyet foglal, a teremben lévők is leülnek.)* Tisztelt Országgyűlés! Az Országgyűlés őszi ülészakájának 25. **ülésnapját megnyitom.** Tájékoztatnom önöket, hogy az ülés vezetésében Móring József Attila és Gúr Nándor jegyző urak lesznek segítségemre. Köszöntöm kedves vendégeinket és mindenkit, aki figyelemmel kíséri munkánkat.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következnek a **Magyarország Kormánya és a Szövetséges Transzformációs Főparancsnok Parancsnoksága, valamint a Szövetséges Erők Európai Legfőbb Parancsnoksága között a NATO műveletek, gyakorlatok, és hasonló katonai tevékenységek végrehajtása során befogadó nemzeti támogatás biztosításáról szóló Megállapodás kihirdetéséről** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/12915. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Vargha Tamás úrnak, a Honvédelmi Minisztérium államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének. Államtitkár úr, parancsoljon!

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Amikor a befogadó nemzeti támogatásról szóló szerződés kihirdetéséről szóló javaslatot tárgyaljuk, akkor az észak-atlanti szövetségesi rendszerből adódó kötelességünknek teszünk eleget. A befogadó nemzeti támogatás - angol nevén host nation support - a NATO katonai tevékenységének egy fontos részét képezi. Azon polgári és katonai szolgáltatások összességét jelenti, amelyet nemzetközi porondon egy befogadó nemzet a területén állomásozó, ott tevékenykedő vagy azon áthaladó más nemzet fegyveres ereje részére biztosít békeidőben, válsághelyzetben és konfliktushelyzetben egyaránt.

A gyakorlatban két szövetséges egymás területén való jelenlétét vagy egyedi megállapodások, nemzetközi szerződések rendezik, vagy általános keretmegállapodások könnyítik meg az együttműködést. Az előttünk fekvő általános, állandó hatályú befogadó nemzeti támogatásról szóló megállapodás célja egyrészt az, hogy lerövidítsék a megállapodások megkötésének tárgyalási időszükségletét, másrészt keretmegállapodásként alkalmazható legyen mind a gyakorlatok során, mind az esetleges műveletek érdekében áthaladó szövetséges erők érdekében, azaz bármikor azonnal alkalmazható megállapodás álljon rendelkezésünkre.

A megállapodás szerződéskötő felei a magyar kormány az egyik oldalon, valamint a NATO két stratégiai parancsnoksága, a Szövetséges Transzformációs Legfelsőbb Parancsnok Parancsnoksága és a Szövetséges Fegyveres Erők Európai Legfelsőbb Parancsnoksága. A jelen megállapodás szövegét 2016 tavaszán véglegesítették a felek, és a megállapodásra az utolsó aláírás 2016. július 5-én került. A nemzetközi szerződésekkel kapcsolatos eljárásról szóló 2005. évi L. törvény alapján a megállapodás hatálybalépéséhez szükséges annak törvényi kihirdetése és kötelező hatályának elismerése.

A NATO-ban a felelős szövetségesi gondolkodásmódból adódó alapelv alapján egyik állam sem tehet szert haszonra a szövetség tevékenységének befogadásából, hiszen azok mindig a közös védelmi képességhez kapcsolódnak. Ugyanezen alapelv tehát nemcsak Magyarországon kedvez a külföldi NATO-haderőnek, hanem kölcsönösségi alapon a Magyar Honvédség erőit is kedvezményben részesíti, ha másik tagállam területén folytatnak tevékenységet a másik tagállam saját megkötött megállapodása alapján.

A jelen megállapodás célja, hogy rögzítse az irányokat, eljárásokat a műveleti helyszínek kialakításához, valamint befogadó nemzeti támogatás nyújtásához, amiben a NATO katonai tevékenységek során a befogadó nemzet területén lévő vagy onnan támogatott NATO-erők részesítendőek. Azaz ez a megállapodás egy általános keretet teremt a NATO-vezetésű műveletekben kijelölt erők befogadó nemzet területén történő feladat végrehajtása vagy területén történő áthaladása során az erők valós logisztikai támogatásának biztosításához a befogadó nemzet, jelen esetben Magyarország erőforrásainak igénybevétele mellett. A befogadó nemzeti támogatásnak meg kell valósítania a szükséges anyagi készletek, szolgáltatások megfelelő helyen és időben történő biztosításának elvét a költséghatékonyság figyelembevételével.

Ez a jelen megállapodás természetesen összhangban van a NATO-doktrínával és -irányelvekkel, továbbá ernyőmegállapodást és működési rendszert nyújt a befogadó nemzeti támogatáshoz. Önmagában ez a megállapodás nem rendelkezik a befogadó nemzeti támogatás kapcsán teendő konkrét intézkedésekről vagy a nemzeti támogatás mértékéről. Minden egyes konkrét tevékenység esetére alacsonyabb szintű megállapodások megkötése szükséges. Ezek megkötése azonban egy, már előre megkötött és hatályba léptetett befogadó nemzeti támogatási megállapodás esetében sokkal gyorsabban megtörténhet.

Mint ismeretes, a kormány 2015. évi döntése alapján Magyarországon a NATO-erők integrációs egysége kerül felállításra, amely a NATO-haderő struktúrájába tartozó parancsnokságnak minősül majd, felerészről magyar, felerészről külföldi személyi állománnyal. Ennek előkészületei előrehaladott állapotban vannak. Az előkészítések után Székesfehérváron felállított szervezetet az észak-atlanti tanács 2016. szeptember 1-jei hatállyal aktiválta, és az ünnepélyes épületátadásra, ahova a röviden NFIU-nak

nevezett egység települ majd, a napokban, november 18-án került sor Székesfehérváron. Ennek a szervezetnek a fő feladata a NATO által szervezett gyakorlatok és műveletek hazai előkészítése és támogatása.

Az NFIU feladatának betöltéséhez is elengedhetetlen a jelen törvényjavaslatban szereplő megállapodás megléte, hiszen a gyakorlatok vagy műveletek hazai fogadásának jogi kereteit ezen megállapodás adja meg. Ezért is tisztelettel kérem képviselőtársaimat, hogy a megállapodás törvényi kihirdetését szavazatukkal támogassák. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Megadom a szót Csenger-Zalán Zsolt képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

CSENGER-ZALÁN ZSOLT, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Kedves Képviselőtársaim! Ahogy államtitkár úr az exozéjában elmondta, az előttünk fekvő, a befogadó nemzeti támogatásról szóló törvény egy nagyon fontos dokumentum a NATO-val való együttműködésünk során. Magyarország a NATO-hoz 1999-ben csatlakozott, és erről a bizonyos befogadó nemzeti támogatásról szóló első közös dokumentum azonban a NATO régi tagállamaiban is csak 2004-ben került elfogadásra. Az első kezdeményezésre a SHAPE-től, az európai főparancsnokságtól hazánk felé ennek a memorandumnak a megkötésére csak az ezt követő évben, azaz 2005-ben került sor. 2009 körül megkezdtek a tárgyalások, és a Honvédelmi Minisztériumban 2014 májusában kezdődött újra ennek a nemzetközi egyezménynek a tárgyalása és az egyeztetése, amely 2016 tavaszára érett be.

Az általános, állandó hatályú befogadó nemzeti támogatásokról szóló megállapodás tehát egy általános keret, és célja az, hogy lerövidítsék az aktuális megállapodások megkötésének tárgyalási időszükségletét, másrészt egyfajta ernyő- vagy keretmegállapodásként alkalmazható legyen mind a gyakorlatok, mind a műveletek végrehajtása során, bármikor azonnal bevethető megállapodás, alkalmazható megállapodás álljon rendelkezésre. A jelen megállapodást a kormány felhatalmazása alapján dr. Orosz Zoltán altábornagy, a Honvéd Vezérkar főnök helyettese 2016. június 30-án, Werner Freers vezérezredes, a SHAPE törzsfőnöke pedig 2016. július 5-én írta alá.

(8.10)

A megállapodás szerződést kötő felei tehát a magyar kormány az egyik oldalon, valamint a NATO két stratégiai parancsnoksága a másik oldalon, nevezetesen: a Szövetséges Transzformációs Legfelsőbb Parancsnok Parancsnoksága, illetve a Szövetséges Fegyveres Erők Európai Legfelsőbb Parancsnoksága, ez a bizonyos SHAPE Belgiában.

A NATO-ban az a szabály, hogy egyik állam sem tehet szert haszonra a szövetségi tevékenységek befogadásából, hiszen azok mindig a közös védelmi képességhez kapcsolódnak. Ugyanezen alapelv kölcsönös alapon a Magyar Honvédség erőit részesíti kedvezményben, ha másik tagállam területén folytatnak tevékenységet, a másik tagállam és a SHAPE között kötött saját megállapodás, tehát egy hasonló megállapodás alapján.

A megállapodás tehát - még egyszer - egy keretdokumentum, amely alapján vállalják a felek a befogadó nemzeti támogatással kapcsolatos feladatok végrehajtását, jogok és kötelezettségek teljesítését, azzal a kitételrel, hogy a konkrét feladat ismeretében kerülnek a részletek meghatározásra külön dokumentumok formájában, azoknak az elfogadásával.

A megállapodás egy általános keretet teremt a NATO-vezetésű műveletekben kijelölt erők befogadó nemzet területén történő feladat végrehajtására vagy területén történő áthaladása során az erők valós logisztikai támogatásának biztosításához, a befogadó nemzet erőforrásainak igénybevétele mellett. A befogadó nemzet támogatásának meg kell valósítania a szükséges anyagi készletek, szolgáltatások megfelelő helyen és időben történő biztosításának elvét a költséghatékonyság figyelembevételével.

A megállapodás pontosan meghatározza azokat az erőket, amelyekre vonatkozik a törvény, illetve ez a memorandum: a NATO-vezetésű erők minden komponensére, amely magában foglalja a teljes személyi állományt, állatokat, eszközöket és ellátmányt, együtt ezeknek az erőknek a polgári komponenseivel. A fogalom magába foglalja továbbá az összes hajót, repülőgépet, gépjárművet, készletet, felszerelést és lőszert, valamint minden légi, szárazföldi és tengeri mozgást biztosító eszközt.

Ugyanígy meghatározza azokat a cselekményeket, amelyekre vonatkozik a megállapodás. A törvény hatálya kiterjed a gyakorlatokra, kiképzésre, művelési kísérletekre és hasonló tevékenységekre, vagy az erők által végrehajtott hadászati, harcászati, szolgálati, kiképzési vagy adminisztratív jellegű feladat teljesítésére, a harc folytatásának folyamatára, beleértve a támadást, mozgást, ellátást és valamely harci cselekmény vagy hadjárat célkitűzéseinek eléréséhez szükséges valamennyi műveletet.

Külön kihangsúlyoznám azt, hogy a megállapodás egyrészt törekszik a költséghatékonyságra, ennek megfelelően szerepel benne, hogy a támogatás érdekében a befogadó nemzet egyeztetéseket folytat a támogatási forrásokkal, köztük polgári és kereskedelmi forrásokkal. Kereskedelemről származó támogatást versenytárgyalásos eljárás útján a legalacsonyabb összegű ajánlatot tevő pályázótól kell beszerezni. Az erőknek nyújtott erőforrásokért járó költségterítés megállapítása céljából a befogadó nemzet ügyviteli és pénzügyi nyilvántartást vezet. A NATO költségvetéséből finanszírozott tranzakciók dokumentálására használt nyilvántartásokat könnyvizsgálatra irányuló kérés esetén a NATO rendelkezésére

kell bocsátani, és azt is rögzíti a megállapodás, hogy a befogadó nemzet által szállított termékek és szolgáltatások színvonala megfelel a követő dokumentumnak, tehát egy külön dokumentumban rögzített részletes feltételeknek.

Nagyon fontosnak tartom, hogy a környezetvédelem is megemlítésre kerül. A követő dokumentumok, tehát külön megállapodások kidolgozása folyamán a befogadó nemzet a NATO-parancsnok rendelkezésére bocsátja azoknak az egészségügyi, biztonsági, környezetvédelmi és mezőgazdasági szabályoknak az angol nyelvű másolatát, amelyek a NATO katonai műveletre vonatkozhatnak, és azokat, amelyek a veszélyes anyagok tárolásáról, mozgatásáról és ártalmatlanításáról szólnak.

Összefoglalva, a transzatlanti térség és különösen Európa biztonsági környezetében bekövetkezett negatív változások szükségessé teszik a NATO-tagállamok lehető leghatékonyabb és legszorosabb katonai együttműködését. A szövetség keleti és déli határán fekvő tagjaként hazánk számára különösen fontos a kialakult helyzet által megkívánt szoros és hatékony együttműködés feltételeinek megteremtése. A befogadó nemzeti támogatásra vonatkozó megállapodás aláírása ennek érdekében nagy előrelépést jelent.

Az Országgyűlés ezzel a törvénnyel felhatalmazást ad a Magyarország Kormánya és a Szövetséges Transzformációs Legfelsőbb Parancsnok Parancsnoksága, valamint a Szövetséges Fegyveres Erők Európai Legfelsőbb Parancsnoksága között a NATO-műveletek, -gyakorlatok és hasonló katonai tevékenységek végrehajtása során befogadó nemzeti támogatás biztosításáról szóló megállapodás kötelező hatályának elismerésére.

Kérem ezért tisztelettel képviselőtársaimat, hogy a T/12915. számú törvényjavaslatot támogatni szíveskedjenek. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Szórványos taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Demeter Márta képviselő asszonynak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő asszony!

DEMETER MÁRTA, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Államtitkár Úr! A NATO-tagságunk kezdete óta számos fejlesztés valósult meg Magyarországon ennek keretében, és számos pozitívum az, amit ez a tagság eddig is hozott Magyarországnak számára.

Így kiemelném itt a nemzetközi gyakorlatokat, a fejlesztések megvalósítását, a stratégiai tervezésnek, kultúrának a meghonosodását Magyarországon és folyamatos fejlődését, és mindenféleképpen ki kell emelnünk, minthogy a NATO nem csupán katonai, hanem politikai szövetség is, hogy természetesen Magyarország érdekérvényesítő képessége is nagyban nőtt ezáltal, hiszen egy kormányközi szervezetről

beszélünk, ahol mindenki egyenrangú félként vesz részt a közös döntésekben.

Ahogy az elmúlt években láttuk, nagyon súlyosan romlott a biztonsági környezetünk, rengeteg eddigi és új kihívással is szembesülnünk kellett. Az elmúlt évek eseményeit követően két, mondhatjuk, hogy történelmi csúcstalálkozóra került sor mind Walesben, mind pedig Varsóban. Ezekben a csúcson kiemelten kedvező döntések születtek a jövőre nézve, olyan döntések, amelyek biztosítják azt, hogy a biztonság megteremtése irányába haladjunk, és természetes, hogy ezeknek a döntéseknek a végrehajtására minden tagállamnak a legjobb tudása és erőforrásai szerint törekednie kell.

Ezeknél a döntéseknél szeretném kiemelni, amit egyébként már államtitkár úr is részben említett, mind a VGTF-ben, mind pedig az NFIU-ban történő magyar részvétel, ami, azt gondolom, hogy kifejezetten üdvözlendő. Az egyik a nagyon magas készségű, többnemzeti erők gyakorlataiban és tevékenységében való részvétel, a másik pedig a NATO-erőket integráló elem létrehozása itt Magyarországon és Székesfehérváron.

Tehát egyértelmű, hogy a biztonsági környezet változásai miatt erősíteniünk kell a NATO védelmi képességeit, és természetesen ebben Magyarország is szerepet vállal. Ahhoz, hogy ez hatékonyan tudjon megvalósulni, szükség van az eddig meglévő jogi keretek erősítésére, illetve bővítésére, hiszen ez tudja biztosítani számunkra mind a védelem erősítését, mind a gyakorlatok fokozását, esetleges műveletekre való felkészülést, és természetesen a kiképzés egy rendkívül fontos elem.

(8.20)

Említették már előttem többen a befogadó nemzeti támogatást, ami természetes, hogy az egyik alapja a szövetségben való részvételünknek. A továbbiakban ezt is erősíteniünk kell. Az előttünk fekvő dokumentum a NATO két stratégiai parancsnoksága és Magyarország között megkötendő keretdokumentum, amely nem szabályoz minden részletet, de természetes, hogy a hatékonyságot időben is növeli, illetve ad egy olyan stabilitást, ami a jövőre nézve mindenképpen szükséges. Eddig 23 tagállammal került megkötésre ilyen megállapodás.

A befogadó nemzeti támogatásnak meg kell valósítania a szükséges anyagi készletek, szolgáltatások megfelelő helyen, időben történő biztosításának az elvét. A biztosítás erőforrás-fedezetének a viselése két- vagy többoldalú követő dokumentumban kerül majd szabályozásra, és természetesen mindegyik fél részt vesz ebben. Ez egy nagyon fontos pont, s nemcsak a szövetség hatékonyságának a növelésében, de úgy gondolom, hogy ez megfelelő ösztönző a magyar kormányzat számára is, hogy biztosítsa a megfelelő erőforrásokat. Az egyezmény úgy kerül megkötésre, hogy természetesen mindkét fél vállal kötelezettségeket, és mindkét fél kölcsönösen részesül kedvez-

ményekben is. Ez tehát egy abszolút kiegyensúlyozott kezdeményezés.

Az előttünk fekvő javaslat indokolásában a kormányzat említi az ukrajnai válság miatt bevezetett NATO-intézkedéseket. Ennek keretében is beszélhetünk az NFIU-ról, ami, azt gondolom, hogy kifejezetten pozitív kezdeményezés, és jó, hogy ez megvalósul. Itt szeretném tehát kiemelni, hogy ahogy elmondtam, üdvözlendő ez a megállapodás, az MSZP ezt mindenképpen támogatni fogja.

Ahogy az előbb is említettem, az ukrajnai helyzetre is hivatkozik a kormány, de szeretném kiemelni, hogy ennek nemcsak ilyen intézkedésekben kellene megvalósulnia. Itt már nyilván inkább egy politikai síkra térek át. Nagyon szomorú volt látni, hogy az Ukrajnát érő orosz agressziót követően a magyar miniszterelnök nem egyértelműen ítélte el Oroszországnak ezt a cselekményét. Remélem, hogy a jövőben stabilabban kiáll Ukrajna és Ukrajna területi integritása mellett is.

Az egyezmény kapcsán szeretném kiemelni, hogy nyilván már mindegyikünk nagyon sokszor hallotta azt a megjegyzést, hogy minek itt bármilyen fejlesztés, hiszen majd a NATO megvéd minket. Azt azért fontos tisztázni, hogy a NATO mi magunk is vagyunk, és a befogadó nemzeti támogatás egy alapvetése országunk és a szövetség védelmének. A befogadó nemzeti támogatás biztosításához pedig hasonlóképpen erőforrásokra van szükség, ugyanúgy, mint a magyar haderő működőképességének a megtartásához és a képességek folyamatos fejlesztéséhez. Ilyenformán is pozitív az, ha a befogadó nemzeti támogatásra nagyobb hangsúlyt fektet a kormány. Remélem, hogy tényleg motivációként szolgál az, hogy végre hatékonyabban és nagyobb mértékben fogják növelni a védelmi kiadásokat.

Azt biztosan megszokták már képviselőtársaim, hogy ilyen alkalmakkor próbálom felhívni a figyelmet arra, hogy a Magyar Honvédség kapcsán milyen fejlesztésekre és milyen lépésekre van nagyon sürgősen szükség a működőképesség megtartásához, illetve a további fejlesztésekhez. Szeretném kiemelni, hogy bár a kormány 2016-ban határozatban elkötelezte magát, hogy 0,1 százalékkal emeli a GDP-arányos honvédségi költségvetést, de én azt gondolom, hogy ez az emelés nem elegendő, ennél markánsabb emelkedésre lenne szükség. Ilyenformán 2026-ig tart egy terve a kormányzatnak.

Itt megjegyezném, hogy a NATO-szerződésből az 5. cikkelyt ismerjük és nagyon sokszor emlegetjük. A kollektív védelem alapvető fundamentuma a NATO-nak és megkérdőjelezhetetlen. A politika viszont nagyon sokszor elfeledkezik a 3. cikkelyről, amelyik pedig a nemzeti haderők fenntartásáról, működőképességük javításáról és a képességek fejlesztéséről szól. Erre mindenképpen folyamatosan oda kell figyelni. Éppen ezért azt gondolom, hogy a védelmi költségvetést mielőbb a GDP 2 százalékára szükséges emelni. Ez nem csupán szövetségi elvárás, hanem egyértelműen saját nemzeti érdekünk is,

hogy hatékony és modern képességekkel rendelkező honvédségünk legyen, amely képes megfelelni a XXI. század kihívásainak. Ahhoz viszont, hogy a GDP 2 százalékát elérje a költségvetés, a 2026-os vagy egy későbbi dátum nagyon távoli a haderő jelenlegi állapotát tekintve, ezért markánsabb emelkedésre van szükség. Legkésőbb 2022-re el kell érje a GDP 2 százalékát a Magyar Honvédség költségvetése.

Emellett szemléletváltásra is szükség van, ami szorosan kapcsolódik ehhez. Tehát feladatalapú tervezésre van szükség, nem pedig a szűkös forrásalapúra, hogy megnézzük, most ennyi pénzt tudunk erre kiszorítani, és amit ebből meg tudunk oldani, az legyen. Azt gondolom, hogy ez a szemlélet nem folytatható tovább.

Itt kitérnék egy percre a stratégiák fontosságára is, hiszen ez nyilván stratégiai szemléletet követel. Úgy tudom, hogy folyamatban van mind a nemzeti biztonsági stratégia, mind pedig a katonai stratégia módosítása, átalakítása. Hangsúlyozom, hogy minden stratégia annyit ér, amennyi forrást hozzárendelünk. Ez az alfája és ómegája. Bármilyen stratégia végrehajtásának csakis ez lehet az alapja, és nagyon remélem, hogy erre oda fognak figyelni a stratégiaalkotás folyamatában.

Legalább ennyire fontos a források struktúráján belüli felhasználása is, hiszen amennyiben markánsabb védelmi költségvetés-emelkedés lenne a mostaninál - azt tudjuk, hogy 2017-ben is sajnos még csak a GDP 0,94 százaléka lesz a Magyar Honvédség költségvetése -, tehát ha emelés lesz, ami mindenképp szükséges, akkor ezeket a forrásokat hatékonyan kell felhasználni a rendszeren belül. Tehát egyértelmű, hogy a védelmi kiadások emelése sem más, mint pusztán politikai akarat kérdése.

Azt gondolom, szerte Európában és a világban is érzékelhető az, hogy a lakosság ellenállása a védelmi kiadások emelésével szemben egyre inkább csökken. Éppen itt az ideje, hogy a politika törlessze a védelmi kiadások emelésével kapcsolatos adósságát. Erre szeretném felhívni a kormány figyelmét.

A befogadó nemzeti támogatással kapcsolatos előttünk fekvő konkrét javaslat pedig teljesen természetesen támogatható az MSZP-frakció részéről. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Firtl Mátyás képviselő úrnak, a KDNP képviselőcsoportja vezetőjének. Parancsoljon!

FIRTAL MÁTYÁS, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Ház! A megváltozott biztonsági környezetben a NATO-nak a szövetségeseivel együtt az eddigiek mellett új kihívásokat kell kezelnie. Ezek közt van már az elhangzott ukrajnai háború, az Iszlám Állam tevékenysége, az illegális bevándorlás, a növekedő terrorfenyegetettség, az energia-biztonság kérdése, továbbá Európa déli és délkeleti

részének, a Nyugat-Balkánnak a stabilitási helyzete, annak biztonságpolitikai kérdései.

A technológiai fejlődéssel ráadásul új területek is érintettek a védelem és a biztonság kérdésében, így a szárazföld, a tengerek, a levegő mellett a kibertér védelme is szükségessé vált. A kritikus biztonsági helyzetben az erős katonai, politikai NATO-szövetség számára fontos, hogy a jelenleg 28, majd hamarosan 29 ország szoros együttműködéssel és korszerű eszközrendszerrel, összehangoltan tölthesse be küldetését, amelynek alapvető célja a biztonság, a védelem. Európának és az Európai Unió tagállamainak folyamatos erőfeszítést kell tenniük önmaguk és állampolgáraik védelmének a garantálása érdekében.

(8.30)

Itt egy gondolatra szeretnék kitérni. Az előbb képviselőtársam hosszasan ecsetelte, hogy mi módon teljesítsük a GDP-arányos 2 százalékos költségvetési ráfordítást. Ez valóban szükséges, én is azt mondom, de azért itt a parlamentben mondjuk el, hogy nem Magyarország az egyedüli, számtalan más ország sem teljesíti ugyanezt. Egyetértek azzal, hogy ezt kell, de szeretném, hogy a parlamentben azért elhangozzon, nem Magyarország a kivételes példa, hanem Magyarország egyike azoknak. Nem véletlenül fogalmaztam úgy az előbb, hogy az Európai Unió államainak is meg kell tenni mindent ennek érdekében.

Az új biztonsági körülmények közötti kihívásokra szoros szövetségi rendszerben kell Magyarországnak is válaszokat adni, amelynek keretében az együttműködés hatékonysága alapvető fontosságú. Kijelenthetjük, hogy Magyarország mint a NATO szövetség tagja az európai biztonság erősítésének kezdeményezője és alakítója, összhangban a NATO-doktrínákkal és irányelvekkel, ugyanakkor adott esetben figyelemmel a befogadó nyilatkozatra. A befogadó nemzeti támogatásra vonatkozó megállapodás, amely egy keretdokumentum, a NATO szövetségi feladatvállalásunk teljesítésében újabb jelentős előrelépést jelent, amint ez már szintén elhangzott.

Így a T/12915. számú törvényjavaslat, a NATO-műveletek, gyakorlatok és hasonló katonai tevékenységek végrehajtása során a befogadó nemzeti támogatás biztosításáról szóló megállapodás célja, hogy rögzítse az irányvonalakat, az eljárásokat a műveleti helyszínek tekintetében, valamint a befogadó nemzeti támogatás nyújtását. A NATO-környezetben a befogadó nemzeti támogatás alapelveinek alkalmazása az eredményesség és a költséghatékonyság biztosításával kell történnjen, azzal együtt, hogy a NATO-vezetésű katonai tevékenységek koordinált tervezhetőségét, a küldő nemzet igényeit, a rendelkezésre álló eszközöket egyaránt figyelembe veszi és pontosan áttekinthetővé teszi.

Fontos az a tény, hogy a tényleges eszközfelhasználási igényt megelőző tervezés, kidolgozás lehetővé teszi azt, hogy a befogadó nemzeti támogatás, azaz a rendelkezésre álló polgári és katonai szolgálta-

tások összessége az együttműködés hatékonysága tekintetében a lehető leghatékonyabban valósuljon meg akkor, amikor az igény ténylegesen jelentkezik.

Tisztelt Képviselőtársaim! Magam is fontosnak tartom, és ezúton is szeretném felhívni a tisztelt Házat, hogy a múlt héten a NATO Erőket Integráló Elem székesfehérvári létrehozása újabb fontos megerősítése annak, hogy hazánk elkötelezett és felkészült szövetségese a NATO-nak, amivel Magyarország biztonságát, szuverenitását fokozzuk. Meggyőződésünk az is, hogy kulcsfontosságú a NATO és az EU együttműködése, amelynek keretében Magyarország szintén teljesíti szövetségi kötelezettségeit. Ezért köszönet jár minden NATO-szövetségi kötelekben szolgálatot teljesítő magyar honfitársunknak, magyar katonának.

Szintén megemlítem, hogy a múlt héten került sor a 20. NATO-konferenciára itt, Budapesten, amely többek között jelezte, hogy Magyarország elkötelezett, szolidáris, együttműködő, megbízható szövetségese a NATO-nak, vállalásait most is és a jövőben is teljesíti. Ennek további erősítését szolgálja a most megkötendő megállapodás. Magyarország biztonságának három alappillére közül a NATO-szövetségi viszonyunk, a magyar állampolgárok áldozatvállalása mellett meg kell említenünk a Magyar Honvédségen belül elkezdődött képességfejlesztési folyamatot is, ami megerősít elkötelezettségünkben, megbízhatóságunkban, szakmai elismertségünkben a szövetségi rendszeren belül. Ennek célja, hogy kellő védelmet, stabilitást, nyugalmat biztosítson nemcsak Magyarország számára, hanem Közép- és Kelet-Közép-Európa számára és annak fejlődése érdekében.

Tisztelt Képviselőtársaim! A KDNP-frakció meggyőződése, hogy a transzatlanti térség és különösen Európa biztonsági környezetében bekövetkezett változásokra a kellően előkészített, hatékony, szoros és összehangolt NATO-tagállamok katonai együttműködése tud megfelelő választ adni, mindannyiunk biztonsága érdekében. Ezért a frakció nevében támogatásra ajánlom az Országgyűlésnek a törvényjavaslatot. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypart pádsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Kulcsár Gergely képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezetőjének. Parancsoljon!

KULCSÁR GERGELY, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Az előttünk fekvő törvényjavaslatot az előttem szólók elég részletesen bemutatták, ezért a részletekbe nem mennék bele. Azt természetesen a Jobbik is elismeri, hogy katonai szövetség tagjaként, a NATO tagjaként kötelezettségeink vannak, illetve többször is aláhúztuk és felszólaltunk az európai megváltozott biztonsági környezettel kapcsolatban, így az ukrán válság-

gal, az Iszlám Állam térnyerésével és más egyéb ügyekkel kapcsolatban. NATO-tagságunkat és NATO-kötelezettségeinket a Jobbik is elismeri, és az előttünk fekvő javaslatot is támogatni tudjuk.

Viszont fel kell hívnom arra a figyelmet, hogy a jelenlegi kormány és az előző kormányok szövetségi politikájában is komoly problémák vannak. Véleményünk szerint elhibázott szövetségi politikát folytat az Orbán-kormány és az ezt megelőző MSZP-kormányok is. Sokszor azt vettük észre, hogy idegen érdekek kiszolgálójaként viselkedett a kormány ezen a téren. Hogy mikre gondolok a közelmúlt kérdéseivel kapcsolatban és a jelenlegi Fidesz-kormánnyal kapcsolatban: a külföldi missziók. A Jobbiknak az volt korábban is a határozott álláspontja, hogy magyar katonákat ne küldjünk külföldre. Úgy, ahogy mi sem szeretnénk azt, hogy hazánkban idegen katonák állomásozzanak, a mi katonáink ne vegyenek részt olyan külföldi missziókban, amelyek nem a nemzet érdekében történnek, hanem idegen érdekekért.

Mire gondolok konkrétan? Leginkább az Iszlám Állam, az ISIS elleni fellépésre. A katonáinkat kiküldjük Irakba, egy nagyon veszélyes terepre, és ezzel nemcsak az ő életüket veszélyeztetjük, hanem hazánk biztonságát is, biztonsági kockázatnak kiteve Magyarországot. Ezen túl véleményünk szerint a balti légtérvédelemben való részvétel is komoly hiba a kormány részéről. Ez nem nemzetközi kötelezettség, nem NATO-kötelezettség, ez egy önként vállalt feladat, viszont így szintén hazánk biztonsága szempontjából elhibázott lépés. Ugyanis az Egyesült Államok geopolitikai érdekeinek megfelelően viselkedik a kormány, és gyakorlatilag Oroszországgal szemben ez nem igazán baráti lépés.

Még egy dolgot szeretnék említeni ebben a sorban, ami szintén a szövetségi politika hibái közé sorolható, ez pedig pár évvel ezelőtti történet, a V4-harccsoporttal kapcsolatos. A visegrádi négyek harcsoportjában felmerült az a lehetőség, hogy Ukrajnát is felvennék ebbe a harcsoportba. A Jobbik akkor is felemelte ez ellen a szavát, ugyanis Ukrajna nem tagja egyrészt a V4-eknek és a katonai szövetségnek sem tagja, amiben mi vagyunk. Ez is egy olyan lépés, amivel az orosz oroszán bajszát rángatja a kormány. Ez ügyben is azt a választ kaptuk, hogy ez igenis szükséges és helyénvaló lépés. Véleményünk szerint ez is komoly hiba volt.

Visszatérve a javaslatra: valóban szükséges az, hogy a NATO-tagállamok hatékonyan és szorosan együttműködjenek a mai helyzetben, ezért ezt a javaslatot a Jobbik támogatni fogja. Kitérnék én is arra, amit már az előttem szóló Demeter Márta képviselő asszony említett, ez pedig az a NATO-előirányzat, amit hosszú évek, évtizedek óta nem teljesít Magyarország. Ez a GDP 2 százalékos honvédelmi kiadás, ami az 1 százalékot sem éri el most, és úgy gondoljuk, igenis afelé kellene tendálni, hogy valóban meglegyen ez a 2 százalék belátható időn belül. De hat év alatt nem sok előrelépést láttunk a Fidesz-kormány idején.

(8.40)

Tisztelettel kérem a kormánytagokat, államtitkár urat, hogy a honvédelmi fejlesztések tekintetében is tartsuk a lépést, ugyanis a környezetünkben lévő államok megtették azokat a lépéseket, amivel a haderejüket tudják fejleszteni és erősíteni. Mi lemaradásban vagyunk ezen a téren, és komoly lépéseket kell ez ügyben is tenni.

Még egyszer aláhúznám, hogy támogatni fogjuk ezt a javaslatot, viszont a honvédelmi politikában komoly változások kellene, hogy Magyarországnak igenis komoly, komolyan vehető hadserege, hadereje legyen. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Független képviselők nem vesznek részt a vitában. Kettőperces felszólalásra senki nem jelentkezett.

Most megadom a szót Turi-Kovács Béla képviselő úrnak, normál időkeretben kért felszólalási lehetőséget a képviselő úr. Parancsoljon!

DR. TURI-KOVÁCS BÉLA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Azt gondolom, hogy egy annál sokkal jelentősebb tárgyban folyik most itt eszmecsere közöttünk, mintsem ahogy ezt néhányan gondolnák. A magyar hadsereg állapota és helyzete folyamatosan kell foglalkoztassa nemcsak a kormányt, hanem magát a közvéleményt is.

Az nyilvánvaló ugyanis, hogy az a fajta veszély, amely Magyarországot egyfelől a terrorizmus részéről fenyegeti, másfelől viszont a nagyhatalmak közötti olyan ütközetek, amelyekben mi nem kívánunk ugyan részt venni, de amelyekben marginálisan mégis jelen kell lennünk, ezek egyértelműen igénylik, szükségessé teszik, hogy a magyar haderő a jelenlegi állományánál nagyobb állománnyal, jelentősen jobb felszereléssel álljon rendelkezésre az országnak. Ezt csak támogatni lehet. Megítélésem szerint ebben egy lépés, nem nagy lépés, de azért fontos lépés, amelyet ez a javaslat most tartalmaz.

Azzal egyetértek, hogy ez idő szerint az állományon belül elsősorban a tiszthelyettesi állományt kell erősíteni, természetesen a honvéd állományt is, és a tiszti állomány ez idő szerint képes betölteni azt a szerepet, amelyre hivatva van. De ez nem azt jelenti, hogy be kell fejezni ezt a fejlesztést, nem azt jelenti, hogy ezt nem kell folytatni, ellenkezőleg: ha a tiszthelyettesi állományt most sikerrel megemeljük és egy jól képzett tiszthelyettesi állomány áll rendelkezésre, ez önmagában is igényelni fogja, hogy ehhez megfelelő tiszti állomány, fiatal tiszti állomány ismét odakerüljön.

Következésképpen én a haderő fejlesztését nem egy lépésnek, hanem egy folyamatnak gondolom és tartom. Meggyőződésem szerint ezt a folyamatot célszerű és helyes lenne nemcsak meghatározni,

hanem az irányát, annak ezen belül a tematikáját, az elkövetkezendő időszakokat meghatározni. Ez elsődlegesen fontos azok számára, akik élethivatás-szerűen választották ezt a pályát. Az ő számukra ez nem egy ciklusra terjedő lehetőség, hanem az életük itt zajlik majd le, annak a munkás része, annak az a része, amellyel tevőlegesen tud tenni majd a honvédelem területén. Ezért azt gondolom, hogy itt, ezen a területen nem lehetünk szűkmarkúak.

És még egy nagyon fontos kérdés itt, amit nem szabad elfelejteni: a közvélemény nincs kellően tájékoztatva arról, hogy ez mennyire fontos kérdés. Igenis, a közvélemény felé világossá kell tenni, hogy Magyarország biztonsága ezeket a jövőbeni áldozatokat - mert meggyőződésem, hogy áldozatokat is kell vállalni a fejlesztés érdekében - nem célszerűtlenül és nem okatlanul vállaljuk, hanem kifejezetten azért, mert szükség-szerű. Szeretném fölhívni a figyelmet arra, amit itt a Jobbik képviselője elmondott, nevezetesen: Oroszország szerepe ma itt, Európában és a világban. Azt gondolom, hogy ez is olyan kérdés, amelyet óvatosan, pártpolitika szerint ki így, ki úgy értékeli. Én azt mondom, érdemes a történelemhez visszatekinteni. Teljesen világos a történelmen belül, hogy Oroszországnak megvannak a maga terjeszkedési potenciáljai, és ezt egy-egy rövid időszakot kivéve mindig igyekszik teljes egészében kihasználni.

Az nem véletlen, hogy a célpontok az ő részéről két irányba történnek, a balti államok felé hagyományosan, de a Balkán felé szintén hagyományosan, sőt azt kell mondanom, hogy mind felekezeti, vallási összefüggéseiben, történelmi összefüggéseiben ezek az orosz szempontok szerint még valahol érthetőek is. Teljesen világos, hogy amikor Izvolszkij annak idején kifejtette azt az orosz álláspontot, hogy Oroszország biztonsága valahol a Balkánon dől el, és ezért nem engedhetnek Bulgáriánál, nem engedhetnek Szerbiánál, azt gondolom, ezek az igazságok ma is érvényesek.

Következésképpen Magyarországnak arra kell felkészülnie, hogy egy kellő és elég erős haderővel képes legyen a saját határai védelmére, és egyértelműen egy olyan szövetségi rendszeren belül helyezkedjék el, amely garanciákat tud tartalmazni. Ez nem egy oroszellenességet jelent, azt nem is jelenthet. Magyarország azon a területen, ahányszor oroszellenes politikát kezdett el mereven folytatni, az mindig visszaütt. Amikor mi egyértelműen a bismarcki politika mellett foglaltunk állást és tettük le a garast Andrássyval, akkor még más erőviszonyok mellett is kétséges volt, hogy vajon ejthető-e a nyugati, akkor francia kapcsolatrendszer. Ma sokkal szerencsésebb helyzetben vagyunk.

Meg kell mondanom, hogy a magyar kormány-nak azok a törekvései, amelyek egyértelműen mutatják, hogy a NATO irányába elkötelezettség, és az Európai Unió részéről megindult - és erről is szólni kell - az a kezdeményezés, amely minden bizonnyal előbb vagy utóbb szükségszerűen létre kell hozzon

egy uniós haderőt is, a kormánynak az a fajta nyilatkozata és az a fajta elkötelezettsége, hogy mi ebben nemcsak részt akarunk venni, hanem fontos kezdeményezői is akarunk lenni, ez kifejezetten támogatandó.

Meggyőződésem ugyanis, hogy a NATO szerepe az elkövetkezendő időkben, nem akarok már ilyen messzemenő fejtegetésekbe bocsátkozni, de nyilvánvalóan, miután ez egy transzatlanti szervezet, és bár eredetileg kifejezetten Európa védelméről volt szó, ma már a világban mozog a NATO és nem kizárólag azon a területen, amire eredetileg létrejött, következésképpen Európának is gondoskodni kell arról, hogy a saját határait, a saját biztonságát védeni tudja. Erről szóltak a miniszterelnöknek azok a sokszor félremagyarázott nyilatkozatai, amelyekben egyértelműen ennek a haderőnek a létrehozását támogatta. A magam részéről azt gondolom, hogy e kettős feladatnak megfelelni fejlesztések nélkül nem lehet. Megismétlem, ha ez első lépés és első lépésként azt jelenti, hogy az elkövetkezendő időben ezt folytatni kívánjuk, akkor igazán értelmes és jó ez a javaslat.

Tisztelt Ház! Azt javaslom, hogy az elkövetkezendő időkben, hogy szóljak erről is, elsősorban azt kell mondanom, hogy talán valahol a nyilatkozatok területén kell óvatosabbnak lenni. Azon a területen, hogy milyen szerepet kívánunk mi vállalni azokban a - én szeretem úgy nevezni - gyarmatosító utóvéd-harcokban, mert azért alapjában véve erről van szó a világ számos pontján, hogy vajon ezen a területen, ahol mi soha nem voltunk egyébként korábban érdekeltek, milyen szerepet vállaljunk. Úgy vélem, hogy a szövetségi pozícióból következően a szerepvállalás kizárását nem lehet igényelni. Az egészen egyszerűen a szövetség fölrúgását jelentené, de az ezen a téren történő erőfeszítéseket igenis lehet és szükséges úgy előadni, úgy megmagyarázni, hogy abból világos legyen minden magyar polgár számára, hogy valóban az történik, hogy a szövetség erősítésével erősítjük Magyarországnak biztonságát is.

A következő időszakban az én álláspontom szerint arra kell majd törekedni, hogy azok az akciók, amelyek a világ számos pontján sikeresen és eredményesen kerülnek folytatásra, nyilvánvalóan kis létszámú honvéd erők részéről, azok úgy kapjanak nagyobb nyilvánosságot, hogy egyértelmű legyen, hogy nem az ottani helyzetnek a megoldása az ő feladatuk, hanem ezeken a megoldott feladatokon keresztül a haza védelmét szolgálják. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, tisztelt képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kérdezem, kíván-e még valaki felszólalni az adott napirend keretében. *(Nincs jelzés.)* Jelentkezőt nem látok.

Az általános vitát lezárom. Megadom a szót Vargha Tamás államtitkár úrnak, aki válaszolni kíván a vitában elhangzottakra. Parancsoljon, államtitkár úr!

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Köszönöm szépen, köszönjük a támogató hozzászólásokat, egy valóban nagyon fontos megállapodásról beszélgethettünk, vitázhattunk. Izgalmasabbra is sikerült ez a vita, mint azt gondolhattuk volna az előterjesztés címéből. Nagyon sok mindenben egyetértünk képviselőtársaimmal, még az ellenzéki képviselőkkel is. Természetesen egy dologban biztosan nem; Ukrajna esetében Orbán Viktor miniszterelnök úr is és a magyar kormány is minden egyes alkalommal, amikor erre szükség volt, nagyon határozottan elmondta, hogy kiállunk Ukrajna területi integritása mellett.

(8.50)

Sőt, azt is hozzátette, hozzátettük minden alkalommal, hogy nagyon fontos számunkra az Ukrajnában, Kárpátalján élő kisebbségek helyzete is, és ezt is nagyon-nagyon fontos kérdésnek tartjuk, és ezért is teszünk.

Beszélggettünk a 2 százalék vagy nem 2 százalék GDP-arányos honvédelmi költségvetésről. Azt mindenképpen tudnunk kell és nem szabad elfelejtenünk, hogy 2010-ben egészen más gazdasági környezetben vette át ez a kormány Magyarország kormányzását, és abban a helyzetben, ahogy ezt az országot megörököltük, nem volt más lehetőség, nem volt lehetőség; arra volt lehetőség, hogy akkor szinten tarttuk a honvédelmi költségvetést. Emlékeim szerint 2012-ben kötelezte el magát a kormány a GDP 0,1 százalékával való emelés mellett, amit aztán egy későbbi alkalommal meg is hosszabbított. Tehát minden egyes alkalommal, amikor azt láttuk, hogy Magyarország gazdasági ereje, teljesítőképessége lehetővé teszi, akkor léptünk, és ez minden bizonynyal a jövőben is így lesz.

Firtl Mátyás képviselőtársamnak teljesen igaza van, a NATO-országok közül kettő vagy három ország teljesíti a 2 százalékot, a többiek messze, jóval alatta vannak, tehát nem a kisebbségi klubban, hanem a többségi klubban vagyunk. Ez természetesen nem ment fel senkit az alól, hogy nem teljesít egy előírást, de ahhoz, hogy a helyzetet világosan lássuk, ez hozzátartozik.

Természetesen egyetértünk abban is, hogy a haderőfejlesztésre szükség van, és egyetértünk abban is, hogy az 5. cikkely mellett nagyon fontos a 3. cikkely is. Számomra egy kicsit furcsa, hogy pont az MSZP padsoraiból hívják fel a figyelmet a 3. cikkely fontosságára, hiszen 2002 és 2010 között pontosan az MSZP vezette kormány volt az, amelyik ezt a honvédséget visszafejlesztette nemcsak létszámban, hanem erőben is, hiszen komplett fegyvernemi kultúrák tűntek el fegyverzettel együtt, vagy tüntették el azokat 2010-re, amelyeket most vissza kell építeni. De egyetértünk, a 3. cikkely ugyanolyan fontos, mint az 5. cikkely, nem lehet egy szövetség-

ben csak és kizárólag arra számítani és építeni, hogy majd jön valaki és majd megvéd minket, nekünk is részt kell vállalni természetesen ebben.

Bízom benne, hogy a képviselő asszony támogatja majd a haderőfejlesztési elképzeléseket, illetve a konkrét lépéseket, amikor azok az Országgyűlés vagy a bizottság elé kerülnek, és nem kerülünk abba a helyzetbe, amibe tegnap, tegnapelőtt kerültünk, hogy oly sokat hívott tetemre minket a Honvéd Egységpénztár károsultjainak kártalanítása ügyében, és amikor léptünk, meghoztuk a döntést, és az Országgyűlés elé terjesztettük, akkor pontosan onnét nem kaptuk meg a támogatást, ahonnan a legtöbbször kérték, igényelték, hogy ezt a lépést tegyük meg.

Tisztelt Képviselő Úr! A szövetségi politikát nem kormányok határozták meg - a magyar nép egy népszavazáson döntött arról, hogy a NATO szövetségi rendszeréhez csatlakozik. Azt a felvetését vagy véleményét pedig, amit a missziós szerepvállalásról, egészen pontosan az ISIS elleni harcról mondott, elnézését kérem, nem tudom máshogy nevezni, mint ostobaság, amit mond, amikor azt mondja, hogy veszélyes harcolni. Igen, harcolni veszélyes, és biztonsági kockázatot jelent, hogy az ISIS terrorszervezet ellen harcol mintegy hatvan ország koalíciója. Pontosán az biztonsági kockázat, tisztelt képviselő úr, ha mindenki arra való hivatkozással, hogy egyrészt harcolni veszélyes, másrészt ez biztonsági kockázatot jelent az én országomra, nem megy oda és nem harcol. Sokkal nagyobb biztonsági kockázat az, ha nem győzi le senki azt a terrorista szervezetet, mert akkor ellenőrzés és minden ellenállás nélkül néhány napon belül itt vannak Európában. Tehát pontosan az ellenkezője igaz: a kihívásokkal szembe kell nézni, bátran.

A balti légtérvédelemben NATO-országok légtérvédelmét látta el a Magyar Honvédség, kiválóan; köszönjük szépen ezúton is mind a pilóták, mind pedig a műszaki személyzet kiváló munkáját. Teszünk ezt nap mint nap a NATO egyesített légtérének védelmében, mindennap szolgálatban vannak a Gripenek, és nemcsak Magyarország, hanem Szlovénia légtérvédelmét is ellátjuk mindennap. Azt gondolom, ez inkább elismerést érdemel, nem pedig kritikát.

Ami a konkrét előterjesztést illeti, azt gondolom, nagyon fontos, hogy sokszor a logisztikai támogatásról, régebbi nevén a hadtáptámogatásról nem túl elismerően szoktak nyilatkozni, megfeledkezve annak fontosságáról. Én csak egyetlen példára hadd emlékeztessem magunkat: a második világháborúban, a normandiai partraszállás után a kiváló Patton tábornok hadserege pontosan azért ütközött nehézségekbe, mert nagyon gyorsan haladt előre, hiszen kiváló hadserege és kiváló katonái voltak, és a nehézségeket pontosan az okozta, hogy a megnyúlt utánpótlási útvonalakon a logisztikai támogatás nem volt biztosítható. Ezért tehát nagyon fontos a logisztika, ezért fontos ez az előttünk lévő előterjesztés.

Még egyszer arra kérném a képviselőtársaimat, hogy szavazatukkal támogassák majd. Köszönöm

megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **Magyar Honvédség részletes bontású létszámáról szóló 35/2013. (V. 16.) OGY határozat módosításáról** szóló határozat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés H/12926. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Vargha Tamás úrnak, a Honvédelmi Minisztérium államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének. Parancsoljon, államtitkár úr!

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Az előttünk fekvő előterjesztés célja a Magyar Honvédség engedélyezett létszámának korrekciója. A honvédelemről és a Magyar Honvédségről, valamint a különleges jogrendben bevezethető intézkedésekről szóló törvény értelmében az Országgyűlés állapítja meg a honvédség részletes bontású létszámát, ideértve az önkéntes tartalékos katonákat is. E kötelezettségének az Országgyűlés 2013-ban a 35. számú országgyűlési határozatában tett eleget.

A határozat hatálybalépése óta eltelt több mint három esztendőben a biztonsági környezet megváltozása, a honvédség szervezeteinek kormányzati és ágazati döntések alapján végrehajtott fejlesztése nyomán szükségessé vált az engedélyezett létszámok, létszamarányok felülvizsgálata és annak megváltoztatása. Ezért a kormány egy határozati javaslatot terjeszt az Országgyűlés elé a honvédség engedélyezett létszámának megváltoztatására, pontosan 29 700-ról 31 080-ra történő emelésére, és ezzel ez a határozat, amennyiben az Országgyűlés elfogadja, korrigálja és javítja a honvédség belső állományarányait is, hiszen változatlanul hagyja az engedélyezett tiszti létszámot, és az altiszti és legénységi állománycsoportban 1380-nal növeli az engedélyezett státuszok számát. Szeretném hangsúlyozni, hogy a döntés nem a honvédség tényleges létszámára vonatkozik, hanem a honvédség szervezetében legfeljebb rendszeresíthető beosztások számának meghatározására vonatkozik.

Néhány konkrét fejlesztés, döntés, ami megalapozza ezt a létszámváltoztatást.

(9.00)

A Magyar Honvédség Egészségügyi Központ feladatrendszerének több ütemben végrehajtott módosítása, így néhány kórház feladatainak részleges átvételével összefüggésben közalkalmazotti, a védelem-egészségügyi feladatrendszer átalakítása következtében pedig katonai státuszok kerültek rendsze-

resítésre. A honvédség szervezeteinek alaprendeltetéstől eltérő helyőrségi, rendészeti és baleseti helyszínelési feladatok optimalizálása érdekében ezek a feladatok egy új, központi feladatokat ellátó honvédségi szervezet részére kerültek átadásra és a központosított helyőrségi, rendészeti és baleseti helyszínelési feladatok biztosítására új katonai státuszokat kellett rendszeresíteni.

Megalakult a Magyar Honvédség II. Vitéz Bertalan Árpád különleges rendeltetésű ezrede, amelynek vezetői és biztosító szervei létrehozatala érdekében kellett új státuszokat biztosítani.

A honvédség békelétszámhiányának csökkentése érdekében megerősítettük a honvédség toborzó tevékenységét végző katonai szervezetet, és kialakítottuk a hadkiegészítés és felkészítés új középszintű szervét. Egyes honvédelmi szervezeteknél a szükséges őrzés-védelmi és kiszolgáló funkciókat is megerősítettük, a teljesség igénye nélkül ezek az intézkedések, ezek a fejlesztések indokolják az engedélyezett létszám változtatását.

Természetesen, mivel sokszor hallottuk már itt az Országgyűlésben a kérdést vagy felszólalást, amely a feltöltetlen beosztásokra vonatkozott, szeretném most ezt a kérdést is megelőlegezni, minden bizonnyal el fog hangzani, hogy miért akarjuk a keretlétszámot emelni, amikor feltöltetlen beosztások vannak. Egy hierarchikus szervezet, amely piramisszerűen épül fel, egy ilyen szervezetben például a század három szakaszból áll, egy szakasz áll három rajból, és ha ebben feltöltetlen beosztások vannak, akkor arra kell törekednünk, hogy ezeket a feltöltetlen beosztásokat feltöltsük. Ez egy toborzási kérdés, de hogyha egy másik egységnél, másik alakulatnál szükséges létrehozni beosztásokat, akkor azt nem vehetjük el ebből a századból, mert hogyha elveszünk, akkor a szakasz nem szakasz többé, a század nem század többé. Tehát arra kell törekedni, hogy a meglévő szervezetet feltöltsük, és az új szervezeteket pedig ezzel a létszámkeret-emeléssel tudjuk felépíteni.

Ezért nagyon fontos ez az előttünk lévő határozati javaslat, és kérem tisztelt képviselőtársaimat, hogy támogassák szavazatukkal. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Megadom a szót Vas Imre képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon!

DR. VAS IMRE, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A honvédelmi miniszter által benyújtott határozati javaslat a honvédség szervezeteinél rendszeresíthető beosztások felső határát emelné - mint ahogy államtitkár úr is elmondta - 29 700-ról 31 080-ra, ez mintegy 1380 fős növelést jelent, ami egyébként a létszámkeret 4,6 százalékos növelését jelenti. Ebben a létszámkeretben nincsenek benne az önkéntes tartalékosok, a rendelkezési állomány és a

Honvéd Kórházban a lakossági feladatokat ellátó egészségügyi módosítás.

Államtitkár úr is jó néhány okot mondott, hogy miért kellett módosítani a létszámkeretet, új szervezeti egységek létrehozását, de ne feledkezzünk meg arról, hogy a migrációs helyzetből adódó kihívásokkal összhangban a honvédség szervezeteinek fejlesztése és a katonai szervezetek által ellátott feladatrendszer jelentősen módosult, továbbá a honvédség feladatrendszere kiegészült a terrorveszélyhelyzetben ellátandó új feladatokkal is.

Ezekre a módosításokra azért volt szükség, mert Európa, így hazánk terrorfenyegetettsége jelentősen nőtt. Az illegális migráció kezelése érdekében a katonák a rendőrökkel együttműködve ellenőrzik és védik Magyarország határait. Ezek újabb feladatot jelentenek a honvédség állományának.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Fidesz-frakció támogatja a határozati javaslat elfogadását, mert a magyar katonák feladatellátása garanciája hazánk és a magyar állampolgárok biztonságának.

Kérem önöket is, hogy támogassák a határozati javaslat elfogadását, így jövő év február 1-jétől módosulhat a honvédség rendszeresített létszáma. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Demeter Márta képviselő asszonynak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő asszony!

DEMETER MÁRTA, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Államtitkár Úr! Egyértelmű, hogy Magyarország érdeke az, hogy a magyar haderő nemcsak működőképes, hanem folyamatosan fejlődő legyen, és folyamatosan fejlődőek legyenek a képességei is. Ehhez mindenféleképpen szükséges az, hogy növeljük a magyar haderőre fordított kiadásokat, ami már 2022-re szükséges, hogy elérje a GDP 2 százalékát. Ehhez kifejezetten szükséges a létszámfeltöltés is, ami egy valós létszámfeltöltést jelent, és egészen természetes, hogy a technikai modernizáció, amiben, azt gondolom, hogy nagyon-nagyon sok teendője van a kormánynak. Merthogy nézzük meg, hogy milyen állapotban van most a Magyar Honvédség!

2010-et követően a védelmi költségvetés a GDP 1 százaléka alá csökkent, ez történelmi mélypont, a rendszerváltás óta soha nem fordult elő. A kormányzat több mint 200 milliárd forintot vont el a Magyar Honvédség költségvetéséből, és egyértelmű, hogy ez képességek megszűnéséhez is vezetett. Látnunk kell azt, hogy amennyiben megszűnik egy képesség, annak a jövőbeni visszaállítására nem annyiba fog kerülni, mint amilyen forráskivonás miatt megszűnt ez a bizonyos képesség, hanem annak a többszörösébe, hiszen az az állomány, akik ellátták ezt a feladatot, természetesen vagy a honvédség állományán belül, szerencsésebb esetben másik beosztásban

tudnak tovább dolgozni, vagy pedig elhagyják jórészt a honvédség állományát.

Tehát mind az állományt ilyenkor pótolni kell, mind ott vannak a kiképzés költségei, illetve a technikai eszközök beszerzése, modernizációja. Tehát látnunk kell azt, hogy a 2010-14 közötti intézkedések egyértelműen a működésképtelenség határára sodorták a Magyar Honvédséget. A létszámhiány drasztikusan megnövekedett. Ez a honvédség valós létszámára vonatkozik, és itt a vezérkari főnök saját bevallása szerint is elérte az 5500 főt a honvédség létszámhiánya, és egyes szakértői becslések ennél jóval magasabb létszámhiányt állapítanak meg.

Egyértelmű, hogy a technikai eszközök modernizációjára van szükség, hiszen nem csupán képesség szűnt meg, például a harcihelikopter-képesség, de egyértelmű, hogy mind a forgószárnyas, mind a merevszárnyas szállítóképesség is mára a működésképtelenség határára van. Tehát mindenféleképpen szükség van ilyen technikai eszközök beszerzésére, ezek viszont kizárólag valós versenyt biztosító eljárásban és tender keretében valósulhatnak meg, a transzparencia maximális szem előtt tartásával.

Itt egypár mondatban most elsősorban a légi-erőt említettem, de sokáig beszélhetnénk a szárazföldi haderőnemről is, ahol hihetetlen amortizációval kell szembesülnünk a technikai eszközök tekintetében. Tehát arra is jóval nagyobb figyelmet kellene az eddigieknél fordítani.

Államtitkár úr korábban vitákban említette azt, hogy hogyan nézett ki a 2002-2010-ig tartó kormányzati ciklus. Egyértelmű, hogy a NATO-tagságunk keretében is számos fejlesztés valósult meg, és nyilvánvaló az, hogy a rendszerváltás után fokozatosan megtörtént a tömeghadseregről a professzionális haderőre való áttérés. Azt gondolom, hogy egyikünk sem kérdőjelezi azt meg, hogy professzionális haderőre van szükség, nem pedig tömeghadseregre.

Számos fejlesztés valósult meg, így például a pápai bázisrepülőtérnek a létrehozása, a Nehéz Légiszállító Ezred működésének az elindítása és egyébként pontosan a mostani kormány az, amely a napokban ezeket a feladatellátásokat Pápán bővíteni tudta, nyilvánvalóan azért, mert a korábbi ciklusokban ez a képesség létrehozásra került 12 nemzet együttműködésében, ami, azt gondolom, hogy egy nagyon előremutató dolog.

(9.10)

Emellett számtalan dolgot sorolhatnánk akár a kecskeméti repülőtér fejlesztésétől kezdve a laktnya-rekonstrukciós programon át, amelyek 2010 előtt megvalósultak.

Ha a magyar haderő fejlesztéséről beszélünk, akkor egyértelműen le kell szögezzük, hogy a hadsereg legnagyobb ereje az állománya, ebben rejlik a legnagyobb erő. A Magyar Honvédség állományát meg kell becsülni nemcsak szavakban, hanem tettekben is. 2008 óta nem volt emelés a honvédség

állományának illetményében. A tavalyi évben a kormány elkezdett egy illetményfejlesztést a hivatásos állomány számára, amit azt gondolom, már az elvárható minimum volt a kormányzat részéről, és reményünket fejezzük ki, hogy a jövőben ez zavartalanul fog folytatódni.

Am ne feledkezzük meg arról, hogy a Magyar Honvédség állományában jelenleg is körülbelül 6500 fő közalkalmazotti státuszú állomány van. Ez a 6500 fő az elmúlt 6-7 évben összesen bruttó 16 ezer forint emelést kapott. A közalkalmazotti bértáblából történik az ő illetményüknek a kiszámítása. Haladéktalanul cselekedni kell ebben az ügyben. Egyébként természetesen nemcsak a honvédség állományára érttem ezt, hanem a közalkalmazottak bérnövekedésére már haladéktalanul szükség van.

Az állomány megbecsülésének része az, hogy ha sérelem éri őket, olyan dolog, amiről nem tehetnek, akkor megtörténik az ő részükre a segítségnyújtás és a kártalanítás. Itt gondolok például a Honvéd Egészségpénztár kárt szenvedett tagjaira, akiknek az egészségmegőrzési célra félretett megtakarítását a Buda-Cash Brókerház botrányos csődje vitte el. Természetes, hogy sem a honvédség, sem a rendvédelmi szervek állománya nem tehetett erről. Másfél éve küzdünk azért, hogy megtörténjen az ő kártalanításuk. Másfél éve több tíz írásbeli és szóbeli kérdést tettem föl az ügyben, hogy mikor lép már végre a kormány, és azt gondolom, hogy ennek a munkának volt eredménye, hiszen odáig eljutottunk, hogy észrevették a problémát, és foglalkoztak ezzel a kérdéssel.

Másfél évvel ezelőtt és még fél évvel ezelőtt is számos olyan törekvést lehetett látni, amiből arra lehetett következtetni, hogy egyébként a kormány semmilyen cselekvést nem vinne véghez ebben az ügyben, amennyiben ez nincsen napirenden tartva. Végre eljutottunk odáig másfél év után, hogy jogalkotásba kezdett a kormányzat az ügyben. Itt szeretném leszögezni, hogy jogalkotás nélkül is megtörténhetett volna a kártalanítás, de azt mondom, hogy ez, hogy már egyáltalán jogszabályokban ez megjelenik, egy jó dolog. Természetesen támogattuk ezt az intézkedést. Míg a Belügyminisztérium részéről egy feles törvényben, a jogállási törvényben nagyon helyesen lett megnevezve ez a jogszabályi lehetőség, addig a honvédelmi törvényben került a minisztérium részéről a katonák számára a lehetőség megnyitására, ami egy kétharmados törvény. S itt szeretném elmondani azt, hogy míg ez egyetlen pozitív, előremutató intézkedésként és társadalmilag szükséges intézkedésként szerepelt a honvédelmi törvényben, addig a honvédelmi törvény módosítása számos más elfogadhatatlan és jogtipró, visszaélésekre lehetőséget adó rendelkezést tartalmazott. Ezért ezeket a jogtipró változtatásokat nem támogatta az MSZP frakciója, viszont a Honvéd Egészségpénztár kárt szenvedett tagjainak kártalanítására jogi lehetőséget vagy keretet adó szakaszt támogatta az MSZP frakciója. Én reményemet fejezem ki, hogy mielőbb megtörténik a tényleges kifizetés. Határozati javaslatot

nyújtottunk be, hogy január 31-ig ki kell fizetni a Magyar Honvédség állományát.

S ha a valós helyzetről beszéltünk, akkor azt gondolom, hogy látjuk, mik a problémák, és valós megoldások kellene, nem pedig látszatintézkedések. Államtitkár úr, sajnos azt kell mondjam, hogy a Magyar Honvédség létszámának a papíron történő emelése semmiképpen sem valós megoldás.

Jelenleg 29 700 fős keret, engedélyezett létszám van megállapítva, ami a teljes feltöltöttségen biztosítja a honvédség alapfeladatainak maradéktalan ellátását. Most legalább ötezer fős, de egyes becslések szerint akár nyolcezer főt is elérheti az a létszámihiány, amiről beszélünk. Tehát, ami előttünk fekszik javaslat, nem a valós létszám feltöltéséről szól, az egy keret emeléséről szól. Kicsit olyan érzésem van, mintha a kormányzat magát próbálná megnyugtatni, hogy papíron emeli a honvédség létszámát.

Nézzük meg, hogy mik az érvek, amelyek elhangoznak emellett! Például az állományarányok korrekciója. Én azt gondolom, hogy az állományarányoknak ténylegesen szükség van a korrekciójára, ezt már nagyon sokszor elmondtuk. De ezt ez a javaslat egyébként pont nem oldja meg. Tehát itt szeretném megkérdezni, hogy akkor az állománytáblában milyen változások lesznek, mert ha nem lesznek, akkor igazából nincs miről beszéljünk.

Ami még indokolhatja vagy legalábbis a kormányzat szerint indokolja ezt a keretemelést - ami, még egyszer hangsúlyozom, nem a valós létszámról szól, papíron emelné a kormányzat a haderő létszámát, és ettől több katonánk nem lesz -, tehát a másik ilyen érv, hogy az új területvédelmi feladatokat ellátó katonai szervezetek megalakításával függ ez össze. Gondolom, itt az önkéntes területvédelmi egységekre gondolnak, amiket szeretnének fölállítani, amivel, azt gondolom, szintén eleve probléma van. Tehát a jelenlegi professzionális állományt, a haderő jelenlegi állományát kell fejleszteni. A jelenlegi modernizációs szükségleteket kell kielégíteni, nem pedig egy olyan rendszert fölállítani, ami egyértelműen elvonja a forrásokat azoktól a most már létfontosságú fejlesztésektől, amire szükség van a Magyar Honvédségnél.

Jelen pillanatban, ahogy említettem, még a képességek fenntartásával is probléma van, nemhogy még új szervezet létrehozásával. Egyértelmű, hogy a képességeket tekintve egy önkéntes tartalékos mamut rendszer nem tudja pótolni a professzionális haderőt, a professzionális állományt. Amennyiben a kormányzat ilyen irányba mozdul el, az egyértelműen a védelmi képességek további gyengüléséhez fog vezetni, ezzel a biztonsági kockázatot növelve.

Említenek az indokolásban egy 300 fős képességfejlesztési tartalék képezését. Ahogy említettem, egyelőre a képességeknek egyáltalán a megtartásával van probléma, nem pedig új feladatok vagy új képességek fejlesztésével. Tehát azt gondolom, hogy mindenféleképpen az állomány valós feltöltésére szüksé-

ges koncentrálni, nem pedig arra, hogy egyébként milyen egyéb rendszereket próbálna a kormányzat fölállítani.

Említette államtitkár úr, hogy a szakasz nem szakasz, a század nem század, ha elvonunk onnan állományt új feladatok elvégzésére. A szakasz nem ezért nem szakasz, a század meg nem ezért nem század, hanem azért, mert brutális mértékben nincsen feltöltve az állományuk. Ennek ez az oka. Tehát azt gondolom, hogy ezen kell dolgozni, hogy ez a feltöltés a valóságban történjen meg, ténylegesen.

A korábbi létszámkeret-emelés a Honvédkórház hadrendi elemmé tételével merült föl, ezt leszámítva pedig még 1040 fős emelkedés volt, már annak a törvényjavaslatnak az indoklásában is benne volt, hogy egyébként nem tervezett ezzel egyidejűleg tényleges létszámnövelés. Egyébként ezt az indoklást most ehhez a javaslathoz is elmondta államtitkár úr, ami, azt gondolom, szintén nem megfelelő és nem elfogadható.

Már többször nyújtottunk be a tavalyi évben is és az azt megelőző évben is határozati javaslatot arra, hogy a kormány most már ne szemfényvesztéssel foglalkozzon, hanem ténylegesen növelje a Magyar Honvédség állományát, a valós állománylétszámot szükséges megemelni, nem pedig a keretet, most már akkora a létszámhiány, ami az alapfeladatok ellátását is veszélyeztetheti úgy, hogy egyébként a Magyar Honvédség számos új feladattal is találkozik.

(9.20)

Éppen ezért a határozati javaslatunk szerint a kormánynak azonnal cselekednie kell, és támogassák ezt a javaslatot. Amennyiben ténylegesen céljuk a honvédség hatékonyságának a növelése, akkor támogatniuk kell a határozati javaslatunkat. A légénységi állomány tényleges létszáma 2018. január 31-én meg kell haladja a 7100 főt. A 2017-2018-as tanévtől legalább 10 százalékkal növelje meg a kormány a tisztképzésbe beiskolázott hallgatók létszámát, és a 2017-2018-as tanévtől legalább 20 százalékkal növelje meg az altisztképzésbe beiskolázott hallgatók létszámát.

Amennyiben valós a szándék, államtitkár úr, ezt a határozati javaslatot támogassák. Mi azt nem tudjuk támogatni, hogy papíron növeljenek létszámot, hogy folyamatos forráselvonások legyenek és mindenféle mamut rendszer felállítása úgy, hogy a professzionális haderő működőképessége igenis veszélyben van. Köszönöm. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Firtl Mátyás képviselő úrnak, a KDNP képviselőcsoportja vezérszónokának.

FIRTL MÁTYÁS, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Az Or-

szággyűlés 2013-ban döntött a Magyar Honvédség részletes bontású létszámáról. Az azóta eltelt időszakban jelentősen megnövekedett térségünk migrációval összefüggő veszélyeztetettsége, továbbá más, kiszámíthatatlan globális folyamatokkal összefüggően az azokból adódó biztonsági kihívások sokasodtak, így a Magyar Honvédség szerepe, feladatrendszere is módosult, továbbá az Alaptörvénynek megfelelően kiegészült a terrorveszélyhelyzetben ellátandó új feladatokkal.

Az új biztonsági kihívásokra adott megfelelő válaszok, továbbá a nemzetbiztonsági stratégiával és a nemzeti katonai stratégiával kapcsolatos feladatok szükségessé és indokoltá teszik az engedélyezett létszám növelését, az állománycsoportok közötti arányok korrekcióját. Ezért a napirenden lévő határozat módosítás arra tesz javaslatot, hogy a honvédség engedélyezett státuszainak száma 29 700-ról 31 080-ra növekedhessen, illetve, hogy megtörténhessen az a már említett korrekció, amely a honvédség belső állományarányait a tiszti létszám változatlanul hagyásával, valamint az altiszti és a légénységi állománycsoport létszámának a növelését jelenti.

Az újabb 1080 státuszra a honvédség új területvédelmi feladatokat ellátó katonai szervezeteinek megalakítása miatt, illetve a migrációs kihívással, a biztonsági helyzet változásával és az egyes katonai képességek fejlesztésével összefüggő feladatok miatt van szükség. Emellett még további, mintegy 300 fős képességfejlesztési tartalék képzése is szükségessé vált, mely a légénységi katonai státuszok növekményeként jelentkezik, rendszeresítésük azonban a feladat tényleges megjelenésekor történik meg, összhangban a NATO-környezet által meghatározott képességfejlesztési célokkal.

Tisztelt Ház! A honvédség létszámnövekedésének, illetve az egyes állománycsoportokon belüli arányok változtatásának szükségessége kapcsán fontos kiemelni a haderő csaknem egészét érintő fejlesztések eredményességét, amelyeknek köszönhetően mára már a Magyar Honvédség képességmegtartásának korszakán túlvagyunk, és a Magyar Honvédség képességfejlesztésének korszakába léphettünk.

A valós képességnövekedést jelző fontos előrelépések között készen áll az új honvédelmi és haderőfejlesztési program, továbbá számos közelmúltbeli szakmai esemény a bizonyítéka annak, hogy Magyarország megfelelő védelmet biztosít a jogállami követelményeknek megfelelően, és hogy megbízható szövetségesei vagyunk az előbb tárgyalt törvény kapcsán a NATO-nak. Fontos, hogy az ország biztonsága érdekében a kormány által alkalmazott hármas védelem részeként több, a honvédek elismerését, továbbá a honvédelem feladatellátása hatékonyságát biztosító jogszabályról döntöttünk az eredményes feladatvégrehajtás céljával, a fejlesztések során pedig a honvédség szakmai igényeit vesszük figyelembe.

A honvédelem ügyében a honvédség kötelékében feladatot teljesítők elismerését és megbecsülését erősítő törvénymódosítással, a kiszámítható katonai

életpályamoddellel a kormányzat szeretné megbecsülni katonáit, kiszámítható jövőt biztosítva nekik. Továbbá egyre több fiatalnak kínáljuk fel az önkéntes tartalékos katonai szolgálat lehetőségét, hogy akár hivatásszerűen is elköteleződhessenek a honvédelem ügyének. Köztudott, hogy a létszám megtartása és növelése kapcsán több toborzási programra sor került már.

A Honvédelmi Sportszövetség megalakítása is folyamatban van. Tegnap szavaztunk a törvényről, így a sporton keresztül szólítjuk meg a haza védelmére elkötelezett fiatalokat. Meggyőződésünk, hogy a honvédelem ügye nemzeti ügy, ezért az is meggyőződésünk és egyben célunk, hogy a felsorolt törvénymódosítások sora a biztonságunkat erősíti, hazánk, a magyar állampolgárok, a magyar családok védelmét szolgálja, ami mindannyiunk hazafias kötelessége és felelőssége.

Ebben a kontextusban is szemlélve kell megítelnünk azt a folyamatot, amelynek következtében a megváltozott biztonsági környezet, a tömeges migráció okozta válsághelyzet, a terrorveszély folyamatosan változó feladatrendszerrel állít a honvédség elé, amelynek a honvédség ez idáig kiválóan megfelelt. És mint minden alkalommal, most is, ezúton is szeretném megköszönni a Magyar Honvédség folyamatos helytállását, azt, hogy a honvédség minden tagja minden körülmények között, magas színvonalon szolgálja a magyar emberek biztonságát.

Tisztelt Ház! Az elmondottak értelmében a KDNP-frakció nevében a Magyar Honvédség részletes bontású létszámáról szóló 35/2013. (V. 16.) országgyűlési határozat módosításáról szóló H/12926. számú országgyűlési határozati javaslatot az Országgyűlésnek elfogadásra javaslom, és kérem képviselőtársaimat, hogy ők is ennek szellemében támogassák a törvényjavaslatot. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Kulcsár Gergely képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

KULCSÁR GERGELY, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! A honvédségi létszámnövelés a Magyar Honvédség jelenlegi állapotában támogatandó, még akkor is, ha ez nem jelent komoly változást, és nem igazán növeli a hadsereg harci értékét. Viszont ezzel a határozati javaslattal nem igazán vagyunk beljebb, hiszen ezek a keretszámok jelenleg sincsenek feltöltve, ezen a téren is komoly előrelépésre lenne szükség.

A határozati javaslatban szereplő táblázatból nem derül ki, hogy az állománykategóriákon belül a Magyar Honvédség alapvető feladatához, a haza fegyveres védelméhez biztosított személyi állomány nagysága mekkora. Az már sokkal többet mondana, ha a létszámok harcoló, harcbiztosító, kiszolgáló

csoportosításban is megadásra kerülnének. Természetesen így azonnal kiderülne, hogy milyen torz a Magyar Honvédség létszámelosztása, hány főre hárul konkrét fegyveres küzdelem, mekkora a vízfej és hányan vannak a háttérben.

Az előző napirendnél a korábbi ellenzéki, a hadsereg állapotát kritizáló megjegyzésekre sem igazán reagált az államtitkár úr, illetve ezeket az ellenzéki kritikákat általában rosszindulatúnak szokták minősíteni. Hende Csaba korábbi miniszter úr többször azt mondta különböző viták folyamán, hogy a honvédség képességét, harcértékét alaptalanul járatták le az ellenzéki politikusok.

Viszont arra felhívnom a figyelmet és meg szeretném kérdezni a kormány képviselőjét, jelen esetben az államtitkár urat, hogy a miniszterelnöki kritikával kapcsolatban mi a véleménye. Ugyanis a közelmúltban Orbán Viktor adott egy interjút a Katolikus Rádióknak, és ebben az interjúban rendkívül negatívan beszélt a hadseregünk állapotáról. A következőket mondta a miniszterelnök úr, és akkor idézném: „A szomszédaink komoly fegyverkezést folytatnak, újrafelfegyverkezést, ezt is mondhatnám. Magyarország a végén kullog a sornak. Nem jó, hogy a sor végén kullogunk. Egy komoly országnak van saját hadserege, ami nem kipipálandó, kötelező feladat, de egy komolyan vehető, tényleges erő.” Ezt Magyarország miniszterelnöke mondta a közelmúltban. Ezek alapján kijelenthetjük, hogy Magyarország miniszterelnöke szerint hazánk a haderő tekintetében az utolsó helyen áll a térségben, és nincs komolyan vehető hadseregünk.

A Jobbik számtalanszor felemelte már a szavát a Magyar Honvédség leépítése ellen, ami kormányokon átívelő folyamat volt egészen 1990-től napjainkig, mind az MSZP-, mind a Fidesz-kormányok jelentős károkat okoztak ezen a téren. A miniszterelnöki nyilatkozatra, kérem, reagáljon, államtitkár úr. Egyetért-e Orbán Viktor általam idézett megszólalásával?

(9.30)

Valóban nincs komolyan vehető haderőnk és a sor végén kullogunk? Ha valóban ilyen szörnyű a helyzet, ahogy Orbán Viktor mondta, akkor hat éven keresztül miért nem történt semmi érdemi előrelépés haderőfejlesztés tekintetében? Illetve arra is kíváncsiak vagyunk, hogy mit kívánnak tenni az elkövetkezendő időben annak érdekében, hogy komolyan vehető hadserege legyen hazánkknak. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. A független képviselők nem vesznek részt a vitában, kétperces felszólalásra senki nem jelentkezett. Írásban előre senki nem jelentkezett felszólalásra. Kérdezem, kíván-e még valaki felszólalni. *(Senki sem jelentkezik.)* Jelentkezőt nem látok.

Megadom a szót Vargha Tamás államtitkár úrnak, aki válaszolni kíván a vitában elhangzottakra. Parancsoljon, államtitkár úr!

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Ismételen szeretném megköszönni a támogató hozzászólásokat.

Már a képviselő asszony előző felszólalásakor is szerettem volna megkérdezni, hogy miért pont 2022, miért nem '21 vagy '23. Számomra úgy tűnik, hogy ránézett a naptárra, rábökött egy évszámra, és kijött a 2022. (*Demeter Márta: Miért '26, államtitkár úr? - Harangozó Gábor István: Mennyi? Harminc! - Demeter Márta: Akkor holnapra!*) Mi más-hogy gondolkodunk, azt nézzük és azt figyeljük, hogy milyen lehetőségek nyílnak, a gazdaság fejlődése, a GDP bővülése, növekedése milyen lehetőségeket ad. Nem kitűzünk egy évszámot, ami csak úgy légből kapott, hanem komolyan megfontoljuk, hogy milyen vállalást tudunk tenni. (*Harangozó Gábor István tapsol.*) Ahogy az előző felszólalásban is mondtam, amennyiben lehetőség van nagyobb emelésre, azt meg fogjuk tenni (*Gógös Zoltán: Három cikluson átívelő!*), mint ahogy megtettük.

De van annak egy diszkrét bája, hogy ezekből a padosorokból jön a kritika, miután Juhász Ferenc doktrínája szerint leépítették a Magyar Honvédséget. 2010-ben nem volt más lehetőség, mint azt örökölni, amit szétverték és tönkrevetnek. (*Demeter Márta közbeszól.*) Abban a gazdasági helyzetben 2010-ben nem volt lehetőség, csak arra, hogy azt a vállalást megtegyük, hogy szinten tartjuk a költségvetést.

Annak is van egy diszkrét bája, hogy a megbecsülést említi a képviselő asszony. Teljesen egyetértünk abban, hogy meg kell becsülni a katonákat (*Gógös Zoltán: Mint a nyugdíjasaitokat és a rokkantakat!*), de az első Orbán-kormány (*Az elnök csenget.*) és a második Orbán-kormány döntése alapján volt a Magyar Honvédségben az elmúlt húsz évben illetményfejlesztés. (*Közbeszólások az MSZP padosraiból.*) 2002 és 2010 között nem volt. Tehát azt gondolom, hogy a kritika abból az irányból nem jogos. Január 1-jétől pedig folytatódik (*Gógös Zoltán: A rokkantokról beszéljünk!*) az illetményfejlesztés. Képviselő úr, a hadirokkantakat, ha emlékszik... (*Harangozó Gábor István: Ki vette el a pénzt?*) Nem vette el senki, képviselő úr! Nézze meg, hogy milyen (*Nagy zaj, az elnök csenget. - Gógös Zoltán: Megadóztatjátok a nyugdíjasokat!*) törvényjavaslatok fekszenek a Ház előtt! Lehetősége van megszavazni azt a törvényjavaslatot, amely a gondoskodás területén a hadigondozottak, hadiárvák, hadirokkantak járulékait is növelni fogja, és tette ezt egyébként az elmúlt években is. Már nagyságrendekkel emelkedett az erre fordítható költségvetési forrás.

A Honvéd Egészségpénztárt is említette a képviselő asszony. Igen, észrevettük, ön is észrevette, fel is szólalt, kérdést is intézett hozzánk. Meg is tettük a szükséges lépéseket. Ezt sem csak úgy húbelebalázs

módjára, hanem megfontoltan, kellő jogi megalapozottsággal tettük meg.

Az állományarányok egyébként ezzel (*Harangozó Gábor István: Másfél év után elszánták magukat!*) fognak javulni.

ELNÖK: Bocsásson meg, államtitkár úr! Képviselő úr, minden lehetősége megvolt arra, hogy felszólaljon a vitában! (*Harangozó Gábor István: Nem is válaszol! Ez nem vita, elnök úr!*) Egyelőre válaszadás következik (*Vargha Tamás: Miért nem szólalt fel, képviselő úr?*), kérem, képviselő úr! (*Vargha Tamás: Csak bekiabál! - Gógös Zoltán: Mert nem válaszol semmit!*) Gógös képviselő úr, minden lehetősége megvolt. Válaszadás van! Kérem! (*Gógös Zoltán: De nem válaszol semmit!*) Legyen szíves, képviselő úr! Figyelmeztetem! (*Harangozó Gábor István közbeszól.*) Figyelmeztetem, képviselő úr!

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár: Nem is mondott semmit! Tehát az állományarányok valóban javulnak (*Harangozó Gábor István: Visszaél a házszabállyal!*), hiszen ha a tiszti állomány létszámát nem növeljük, hanem csak az altisztit és a legénységit, akkor az állományarányok módosulni fognak.

A területvédelmi önkéntes tartalékos állomány felállításáról is beszélt a képviselő asszony. Ez a változás pont nem vonatkozik erre, hiszen a tiszti létszámokat, mint azt tudjuk, nem növeljük ebben a keretben. De amikor az önkéntes tartalékos rendszer, önkéntes műveleti vagy önkéntes területvédelmi, vagy önkéntes védelmi tartalékosról beszélünk, akkor az egy másik pálya, egy másik lehetőség. Az, aki esetleg önkéntes tartalékos szolgálatot szeretne vállalni, önkéntes tartalékos szolgálatot szeretne vállalni és nem szerződéses katona vagy nem hivatásos katona szeretne lenni. Úgy érzem, hogy képviselő asszony önmagával is konfliktusba keveredett, amikor azt mondja, hogy az állományarányokat tovább kell javítani. Ebben egyébként teljesen egyetértünk, de akkor a tisztképzést ezzel párhuzamosan nem kell bővíteni, mert ha az állományarányokat javítani szeretnénk, akkor nem a tisztek számát kell növelnünk, hanem az altisztit és a legénységi állomány létszámát, ebben egyetértünk.

Még egyszer szeretném elmondani a szakasz vagy század kapcsán, hogy a szakasz attól nem szakasz, hogy nincs feltöltve. Ebben is egyetértünk. De ha a nem feltöltött beosztásokat elveszjük, akkor annak a lehetőségét is elveszjük, hogy a szakasz szakasszá váljon, mert nincs mit feltölteni. Ha egy szakaszból, amiben van három raj, kiveszünk tíz embert, az nem három raj, hanem csak kettő, és soha nem fogjuk tudni feltölteni, mert elvettük és eltettük máshova, ami azt eredményezi, hogy egyik sem lesz működőképes.

Kulcsár képviselő úr felvetésére szeretném válaszolni, hogy amikor képességeket hozunk létre, például a különleges rendeltetésű ezredet, akkor való-

ban harci értéket növelünk és nem pedig csökkenünk. Amit a miniszterelnök úr mondott, annak pontosan az a lényege, hogy haderőfejlesztésre van szükség. Abban bízom, hogy amikor ezeket a lépéseket megtesszük, akkor az Országgyűlés minden frakciója, minden itt ülő képviselő támogatni fogja ezen törekvéseinket. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **mozgóképről szóló 2004. évi II. törvény módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/12925. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Dömötör Csaba államtitkár úrnak, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének. Parancsoljon, államtitkár úr!

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára, a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! A kormánynak az a célja, hogy megerősítse a stratégiai ágazatokat és teljességgel helytálló azt mondanunk, hogy a filmgyártás is a stratégiai ágazatok közé tartozik.

A magyar filmnek komoly hagyományai vannak, hordozza identitásunkat, így önmagán túlmutató jelentősége van. Azt szeretnénk elérni, hogy a magyar filmipar, a magyar filmgyártás megerősödjön, a magyar filmek egyre jobbak legyenek, egyre több jó magyar film legyen, és nem mellékesen az is fontos, hogy a filmiparban is új munkahelyek jöhessenek létre. Ezen célok elérésére jó reményeink vannak. Engedjék meg, hogy röviden szóljak az előzményekről, az eddigi eredményekről, illetve végül arról, hogy ezekhez hogyan kapcsolódik a tárgyalt javaslat.

Tehát először pár szót az előzményekről. Amikor ez a kormány hivatalba lépett 2010-ben, egy zűrzavaros helyzettel találta magát szemben a filmgyártás terén. Ha egy szóval akarnánk leírni azt, amit ez a kormány tapasztalt, akkor talán a méhkas szó lenne a leginkább a találó.

A 2010 előtti támogatási rendszer nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, azért nem, mert kiszámíthatatlan volt és átláthatatlan. A közvetlen támogatásokat elosztó Magyar Mozgóképi Közalapítvány egyre mélyebb eladósodási spirált gerjesztett. Ennek az volt a fő oka, hogy a filmtörvény elfogadását követően nem volt stabil pénzügyi forrása a költségvetésben a filmiparnak. Így a pénzek elosztása napi politikai alkuktól függött. *(Kunhalmi Ágnes: Hát akkor most mitől?)* Ennek nagyon súlyos következménye volt. A filmelőállítók eladósodtak, hét banktól csaknem 6 milliárd forint hitelt vettek fel, mindezt egyébként a közalapítvánnyal kötött szerződések alapján, amelyek mögött valójában nem volt megítélt forrás. A filmtámogatási rendszer rendkívül

gyenge lábakon állt. Arra is volt megdöbbentő példa, hogy a kulturális minisztérium több évre előre kötött támogatási szerződéseket úgy, hogy azoknak nem volt meg a költségvetési fedezete. Ez is jól jellemzi az akkori állapotokat.

(9.40)

A kormány célja tehát 2010-ben nem is lehetett más, mint hogy a gyenge lábakon álló intézményrendszerben rendet vágjon. 2011 júniusában kezdte meg működését a Nemzeti Filmalap, amelynek munkáját Andy Vajna kormánybiztosként segíti. A Nemzeti Filmalap első fő feladata az volt, hogy kidolgozza az új filmtámogatási rendszert. A kormány olyan kereteket szeretne létrehozni, amelyek hatékonyak, világosak és átláthatók. A támogatások esetében meg kell különböztetnünk továbbra is a közvetlen és a közvetett adókedvezmény jellegű támogatásokat. A támogatási döntéseket egy testület, a Filmszakmai Döntőbizottság hozza meg, és fontos körülmény az, hogy az intézmény csak olyan produkciók gyártását támogatja, amelyeknek a finanszírozási háttere ténylegesen is biztosított.

Tisztelt Ház! Még csak pár év telt el, de az már jól látszik, hogy a filmipar átalakítása meghozta a kívánt eredményeket. Sok még a teendő, de az már jól látszik, hogy már most is van mire büszkének lennünk. Az eredményeket két szempontból szeretném megközelíteni. Az egyik megközelítés a filmgyártással kapcsolatos tevékenységek felfutása, a másik pedig a nemzetközi elismerések gyarapodó száma.

Először a magyar filmipar fő mutatóiról pár szóban álljon itt pár tény! 2016-ban London után már Budapest a legnagyobb, a legfontosabb európai gyártási helyszín. A Filmalap 2016 végéig 75 egész estés mozifilm gyártását támogatta vagy támogatja. Ezek közül már 40 látható volt a mozikban vagy a nemzetközi filmfesztiválokon. A Filmalap támogatásával közel 200 forgatókönyvet és filmtervet fejlesztettek, továbbá számos hazai filmes esemény valósult meg.

A Magyar Nemzeti Filmalap megalapítása óta az iparág kapacitása, így a foglalkoztatottak száma és a GDP-hozzájárulás nagyjából megháromszorozódott. Ez azt is jelenti, hogy az európai uniós országok közül ma már Magyarországon a legnagyobb a filmipar hozzájárulása a GDP-hez. Nem titok persze, hogy a javuló iparági mutatókhoz a Magyarországon forgatott külföldi produkciók is nagyban hozzájárulnak. Éppen ezért az itt ülő képviselők joggal tehetik fel azt a kérdést, hogy Magyarországnak mindez miért előnyös. Mindenekelőtt azért, mert a film amellett, hogy identitásformáló erőt, értéket teremt, a gazdaságot is pörgeti.

Az, hogy növekszik a filmipar, rengeteg pluszbevételt és új munkahelyeket jelent Magyarország számára. Mint ismert, az adó-visszatérítés mértéke 20 százalékról 25 százalékra nőtt 2014-ben, ami európai viszonylatban is rendkívül kedvező. Az elmúlt években végzett elemzések azt mutatják, hogy ezer forint

adó-visszatérítésre 1248 forint adóbevétel jut, ezer forint adó-visszatérítés 3240 forinttal növeli a GDP-t, a multiplikátor hatás tehát több mint háromszoros, és egymilliárd forint adó-visszatérítés 555 munkahely létrejöttét segíti elő. Azért van ez így, mert még a külföldi cégek is több tíz milliárd forintot költenek el Magyarországon. Ezek tehát a gazdasági hatások.

De mivel mégiscsak a kultúra egyik stratégiai ágáról van szó, nem tekinthetjük át ezt a területet pusztán csupán az anyagi mutatók mentén. Azt is meg kell néznünk, hogy több minőségi alkotás születik-e. Aki kicsit is követte az elmúlt évek fejleményeit, az akkor születő alkotásokat, azt láthatja, hogy egyre több a jó magyar film, egyre több a kiemelkedő alkotás. Az is jelzi ezt, hogy az új támogatási rendszerben készült magyar filmek az elmúlt években több mint 130 elismerést kaptak a világban, amelyekre, úgy gondolom, mindannyian büszkék lehetünk. Elismerést kaptak a Karlovy Vary-i filmfesztiválon, a cannes-i filmfesztiválon, kaptak Arany Glóbusz-díjat, és még sorolhatnám.

A Nemzeti Filmalap, az új támogatási program jó irányba indította el a magyar filmgyártást. Ennek egyik kiemelkedő bizonyítéka az, hogy 34 év után újra magyar alkotás kapta meg a legjobb külföldi filmnek járó Oscar-díjat. Ebben az esetben nem volt koprodukciós állami partner, a magyar állam volt a kizárólagos állami támogató. Az elsődleges érdem természetesen az alkotóké, de azért halkan érdemes örülnünk annak, hogy a magyar állam képes volt alkotó légkört és megfelelő feltételeket biztosítani ahhoz, hogy ez a film megszülethessen. A Filmalap természetesen számos más kiemelkedő alkotást is támogatott és támogat, olyanokat is, amelyek kulcsfontosságúak a magyar múlt feldolgozása szempontjából. A Filmalap forgatókönyv-fejlesztői a támogatott alkotókkal közösen jelenleg is több történelmi témájú filmet fejlesztenek.

Az eredmények apropóján szeretném elmondani, hogy a Filmalap idén új támogatási formát vezetett be, amelynek az a célja, hogy a hazai stábtagok, a magyar stábtagok megfelelő és magas színvonalú képzésben vehessenek részt. Erre a célra már egy külön forrás áll rendelkezésre, amelynek alapja a filmelőállítók által befizetett képzési hozzájárulás. Ahhoz ugyanis, hogy a hazai filmgyártás tovább erősödjön, profi szakemberekre van szükség, akik a legjobbakról tanulhatják el a szakma fortélyait.

2016-ban, tisztelt Ház, a magyar filmgyártásnak várhatóan rekordéve lesz. Abban bízunk, hogy körülbelül 85 milliárd forint értékben gyártanak majd magyar, illetve magyar részvételű nemzetközi produkciókat Magyarországon. Ahhoz, hogy megragadjuk a filmipari felfutás adta lehetőségeket, érdemes áttekinteni az eddigi tapasztalatokat, azokat figyelembe venni és elfogadnunk olyan módosításokat, amelyek még hatékonyabbá teszik a filmipar és támogatási rendszer működését. Ez a most tárgyalt javaslat legfontosabb célja.

A ma tárgyalt előterjesztés benyújtásának fő okai az alábbiak. Szeretnénk tovább erősíteni a filmiparban a szakképzett dolgozók számát, mégpedig irányított képzési programokkal. A Filmalap ezért indította el a saját képzési programját, amely ezen előterjesztés elfogadásával 2017-től tovább bővíthet. Azt is elengedhetetlennek tartjuk, hogy a filmregisztráció bevezetésével létrejöjjön egy egységes, hiteles nyilvántartás. Az új mozisztatisztikai rendszer nagyban segítené, hogy rendszeresen nyomon lehessen követni és össze lehessen hasonlítani a nézettségi adatokat. Azt is szeretnénk elérni, hogy csak az értéktérmető alkotások kapjanak támogatást, ezért vezeti be a módosítás a scripted reality fogalmát, megkülönböztetve más alkotásoktól.

Végül a módosítások egy része a letéti számlákat érinti. Ezekkel a számlákkal az volt a Filmalap célja, hogy a közvetett támogatási rendszer egyszerűbbé és átláthatóbbá váljon. A letéti számla gyűjtőszámlaként működik, a támogatások kifizetése pedig az NMHH határozata alapján történik. A letéti számla keretösszege 2017-ben 25 milliárd forint lehet. Hangsúlyozom, hogy ez egy keretösszeg, és nem a Filmalap kapja a pénzt, hanem a filmgyártók. A Filmalap közvetítő szerepet tölt be, és ez az összeg egy olyan nagyságrend, amellyel lépést tudunk tartani azzal, hogy egyre több neves nemzetközi produkciót forgatnak Magyarországon. Azt szeretnénk elérni, hogy még több filmes befektetés érkezzon hazánkba. Szeretnénk megőrizni az elmúlt években kialakított versenyképességiünket.

Tisztelt Ház! Nem tudjuk alábecsülni, azt hiszem, a magyar filmművészet és filmgyártás hagyományait. Idén 120 éve annak, hogy megnyílt az első magyarországi filmszínház, és az első magyarországi filmfelvételek is a millenniumi ünnepek idején készültek. Bár a XX. század kemény eseményei a filmgyártást sem hagyták érintetlenül, a nehéz időkben is rengeteg maradandó alkotás született. A magyar alkotók egyébként a filmezés fővárosában, Hollywoodban is letették névjegyüket, és mindez azt is jelenti, hogy ez a hagyomány minket kötelez, ezért mi sem adhatjuk alább annál, hogy Budapest legyen az európai filmgyártás egyik fellegrája, ha úgy tesszük, akkor ez egy pártokon átívelő nemzeti ügy.

Ehhez a célhoz kérjük az önök támogatását. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a Fidesz sorából.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Megadom a szót Dunai Mónika képviselő asszonynak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő asszony!

DUNAI MÓNIKA, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Ház! 2004-ben, amikor Magyarország az Európai Unió tagja lett, szükségessé és egyben lehetővé is vált a magyar fil-

mes támogatási rendszer és a törvényi szintű szabályozás teljes megújítása. A mozgóképről szóló 2004. évi II. törvény, vagyis a filmtörvény létrehozása mögött az a körülmény állt, hogy egyrészt a filmes szektor, tekintettel a jelentős tőkeigényére, nagy mennyiségű állami forrást használt fel folyamatosan, és ez transzparens, jogilag is szabályozott intézményrendszert igényelt. Másrészt termelési kapacitásai révén olyan fejlődési lehetőségek rejlettek és rejlenek benne, amelyekkel érzékelhető súlyt képvisel a nemzetgazdaságban.

(9.50)

A 2004. április 1-jén hatályba lépett filmtörvénnyel bevezetett új filmtámogatási rendszer, amely az egész estés, legalább 70 perc hosszúságú, moziban bemutatásra kerülő magyar és koprodukciós filmalkotások részére nyújtható közvetlen támogatásból, valamint a külföldi bémunkák részére is nyújtható közvetett támogatásból, vagyis adókedvezményből állt, fokozatosan fejtette ki jótékony hatását a gazdaságra, a magyar filmkultúrára, a magyar filmkultúra fejlődésére, valamint - s ez is fontos, kiemelendő szempont - munkahelyek teremtésére. Ezek gazdasági és kulturális szempontok egyaránt.

Ne menjünk el amellett sem, hogy a jó magyar filmeknek hírértéke és turisztika vonzereje is van szerinte a világban. Nem kell azt magyarázni tisztelt képviselőtársaimnak, hogy ha egy-egy film - legyen szó akár egy nemzetközi koprodukciós alkotásról vagy egy magyar alkotásról - hazánk szép tájait vagy kulturális értékeit mutatja be mint helyszínt, akkor az országunk, a nemzetünk vonzó lehet a külföldi turisták számára. Európában, de az egész világban is létezik az úgynevezett filmturizmus. Ez kutatások alapján ismert, és fesztiválok, előadások alkalmával figyelemmel kísérhető. A cél az, hogy Magyarország is egyre inkább elfoglalja méltó helyét abban a vérkeringésben, ami a filmturizmust jelenti.

Tisztelt Képviselőtársaim! A törvény céljával a Fidesz képviselőcsoportja egyetért, vagyis szeretnénk tovább ösztönözni a jó magyar filmek és a jó magyar-koprodukciós filmek gyártását, és szeretnénk segíteni, támogatni a filmes értékek előállítását. A jelen törvény tíz ponton tartalmaz lényegi módosítást a 2004. évi törvényhez képest.

Az első csoportba az értelmező rendelkezések módosítása tartozik. Egyrészt a filmterjesztés és a mozi definícióját pontosítja a mai kor követelményeinek és a világ terminológiájának megfelelően. Másrészt - és ezt nagyon fontosnak tartjuk, én is szeretném kiemelni, államtitkár úr is említette - az úgynevezett scripted reality fogalmát bevezeti a törvénybe, és egyértelműen kimondja, hogy a dokumentum jellegű, de előre megírt forgatókönyv szerint bemutatásra kerülő filmeknek a támogatása nem lehetséges, vagyis ilyen filmekre nem lehet az egyébként filmekre szánt támogatási forrásokat igényelni és nyújtani.

A második nagy témája a lényegi módosításoknak: a mozgókép szakmai képzési hozzájárulás 2016. július 17. napjától hatályos szabályozásának módosítása szükséges annak érdekében, hogy a mozgókép szakmai képzési hozzájárulás a filmalkotások közvetlen filmgyártási költségeként elszámolható legyen. Ezért indokolt a hozzájárulást már a támogatásra jogosultságot megállapító döntésben kiszabni. A mozgókép szakmai képzési hozzájárulás megfizetésének elmulasztása esetén a hivatal nyilvántartásából való törlésnél enyhébb szankció javasolt, ezért a hivatkozás törlésre kerül a most benyújtott módosítás értelmében, és helyette a támogatásra jogosultság elutasítására lesz lehetőség, vagyis támogatást nem kaphat.

A harmadik nagy téma: a jogosultság magyarországi filmterjesztésre című új fejezet magában foglalja a filmforgalmazói és a moziüzemeltetői nyilvántartást. A mozgóképszakma évek óta nélkülözi a hiteles statisztikai adatokat, a pontos, naprakész adatok hiánya pedig folyamatosan nehezíti a filmforgalmazók és moziüzemeltetők működését. A forgalmazók regisztrációja egyrészt előfeltétele annak, hogy a filmalkotás regisztrációja meg tudjon valósulni. Másrészt fontos kiemelni azt, hogy míg a filmek regisztrációja csak a moziban bemutatásra kerülő filmalkotásokra vonatkozik, a jelen módosítással valamennyi forgalmazóról tudomása lesz a Filmirodának. Ez egyértelmű előrelépést jelent. A filmregisztráció bevezetése a filmalkotások egységes nyilvántartása érdekében szükséges, amely a rendszeres nézettségi adatok felmérésének az alapja. A Filmiroda filmalkotásokra vonatkozó hatósági nyilvántartásai lefedik a hatósági eljárásokban szükséges adatgyűjtések teljes körét, azonban azok egyike sem alkalmas teljes egészében a mozistatisztikai rendszer által megkövetelt tartalom kielégítő szolgáltatására.

A negyedik nagy módosító pont: a filmtámogatási szempontok figyelembevételére tekintettel a Magyar Nemzeti Filmalap képviselője a Korhatár Bizottság ülésein szakértőként részt vehessen a jövőben, ezért a javaslat szerint a törvény ezzel kiegészül.

Az ötödik nagy terület: a filmalkotások art, vagyis művészi minősítésének megállapítására irányuló eljárás 2012. január 1. napjától módosult a kultúráért felelős miniszter szakhatóságként történő eljárásával. Az eljárást azonban - az azóta eltelt idő bizonyítja ezt - érdemes egyszerűsíteni, rövidíteni, és az egyszerűsítés érdekében indokolt a feladatot az NMHH Filmirodához visszahelyezni.

A hatodik téma: az szja-törvény hatályos szövege alapján jelenleg csak a külföldi illetőségű előadó-művészeknek van lehetőségük arra, hogy amennyiben a törvényi feltételek fennállnak, adójukat az szja-törvény szerinti egyszerűsített módon fizessék meg. A filmalkotások elkészítésével kapcsolatosan ideiglenes céllal Magyarországon tartózkodó stábtagekat a jelenlegi szabályozás nem fedi le, azonban indokolt, hogy az ő számukra is választhatóvá váljon az szja-törvény szerinti adózási mód. Az egyszerűsített adó-

zás választására csak olyan külföldi illetőségű magánszemélyek jogosultak ezentúl, akiket a filmelőadó vagy filmgyártó vállalkozás a támogatási jogosultság megállapításakor a Filmiroda részére bejelentett.

További fontos módosítása a 2004-es filmtörvénynek a Magyarországon tevékenykedő külföldi előadóművészeket és stábtagokat érinti. A 2016. január 1-jét követően keletkezett jövedelmüket Magyarországon körülbelül 15 százalékos adókötelezettség terheli. Ez jelentősen elmarad a közvetett támogatás 25 százalékos mértékétől. Az ilyen jövedelmek az esetek túlnyomó többségében a magyar gazdaság vérkeringéséből kikerülnek. Ez nem célunk, így indokolatlan, hogy a kedvezmény mértéke a személyi jövedelemadó szintjét jelentősen meghaladja. A fentiek miatt az ilyen költségekre jutó közvetett támogatás 50 százalékos csökkentését irányozza elő a jelen javaslat.

A nyolcadik téma: 2016. október 1. napjától a filmforgatási célú közterület-használati kérelmeket az NMF szervezeti egysége bírálja el. A hatósági jogkör megfelelő gyakorlása érdekében szükséges az elutasító döntések esetében a fellebbezés kizárása.

A kilencedik terület: a filmtörvény 31. § d) pont (7) bekezdése szabályozza a letéti számlára a tárgyévben befizetett összegnek a taotörvény szerinti kiegészítő támogatás nélküli mértékét. Erről már államtitkár úr is beszélt. A jelenlegi becslések alapján ez az összeg 2017-ben 33 milliárd forint lesz. Ennek érdekében szükséges a bekezdés kiegészítése egy újabb, e) ponttal.

Az átmeneti rendelkezések között pedig lehetővé tenné a most benyújtott törvényjavaslat, hogy az aktuális iparági igényekre válaszolva a letéti számlára 2016-ban a Filmalap a törvény szerint meghatározott 14 milliárd forintos összeghatárnál 5 milliárd forinttal többet gyűjthessen.

Végül a filmes gyakornoki rendszer szabályai is módosulnak a jelenlegi törvénymódosítási kezdeményezés szerint. Tekintettel arra, hogy számos érintett forgalmazás és forgatás öt hétnél rövidebb ideig tart, nagyon sokszor esetleg csak három-négy hétig, így a gyakornokok foglalkoztatása nem megoldott ezen teljes időszak alatt.

(10.00)

Tisztelt Képviselőtársaim! Úgy látjuk, hogy azok a célok, amelyeket a törvénymódosításban a betervező elénk tárt, azt a célt szolgálják, hogy a magyar filmgyártás, a magyar filmek és a koprodukciós filmek kifejthessék jótékony hatásukat, láthassunk és élvezhessünk minél több jó magyar filmet. Ezért javasoljuk, hogy az Országgyűlés fogadja majd el a törvényjavaslatot. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypartii padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Kunhalmi

Ágnes képviselő asszonynak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő asszony!

KUNHALMI ÁGNES, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Az előttünk fekvő javaslatot Rogán Antal propagandaminiszter jegyzi. Ezzel együtt a dokumentumban foglaltak mögött inkább nemzetünk általános vállalkozóját, Andy Vajnákat sejtethetjük. Most épp nem TV2-, most épp nem kaszinó-, hanem ezúttal filmszakmai sapkájában. Emlékszünk rá, hogy egyszer már módosították a filmtörvényt. Úgy látszik, mostanra látták át, hol nem tudtak még elég gyorsan leuralni mindent, így most egy kis pontosítás, farigcsálás következik.

Mi úgy látjuk, hogy ez a javaslat nem a magyar filmgyártás jövőjét, átláthatóságát és a szereplők versenyét szolgálja. A hazai filmesek helyett sokkal inkább a mindent beszippantó Vajna-gömböc örülhet a leegyszerűsített pénzszivattyúnak. Két fogalmat emelnék ki: átláthatatlan pénzszivattyúzás és bürokráciainövelés.

Kezdjük a bürokráciával! A javaslat tovább növeli a felesleges adatgyűjtést. Mostantól önök minden mozt arra kényszerítenének, hogy jelentsék be az államnak, mikor, milyen filmet hány előadásban játszanak majd. Hacsak nincs valami olyan furcsa tervük, hogy a magyar állam egymaga megveri az összes mozi honlapját és a moziműsorokat aggregáló honlapokat, mint valami állami est.hu, akkor ennek az ötletnek konkrétan semmi értelme nincs. Ugyanis minden információ elérhető most is online, az államnak meg, nem hiszem, hogy sok dolga lenne ezzel.

Továbbá a DVD-k nyilvántartására tett javaslat is nehezen értelmezhető a 2010-es években. Egyrészt olyan filmeket akarnak nyilvántartani egy másik, új adatbázisban, amelyek már korábban megkapták a forgalmazási engedélyt, másrészt, és ez sokkal meghatározóbb, a Netflix, a Hulu és a YouTube korában akarnak egy műanyag korongokat nyilvántartó állami adatbázist bevezetni. 2001-ben is furán hangzott volna ez, de így, 15 évvel később még inkább röhejesnek tartjuk.

(Az elnöki széket Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Van egy másik terület, ami szintén bürokratikus problémákat hoz majd. A jövőben a filmforgatásokkal kapcsolatosan benyújtott közterületi használati engedélyeket a Magyar Nemzeti Filmalap bírálja el mint szakmai hatóság. Maga a kérelembenyújtás és -elbírálás nem változik, de a hatáskört pontosítják. Ha jól értjük, ez az állami tulajdonú ingatlanokkal történő sáfarkodást jelentheti. Lefordítom, hogy mi sejtik itt fel. Ha Andy Vajna odatelefonál akármilyen állami intézménybe, akkor kötelező forgatási engedélynek átadni. Ebből persze az ellenkezője is könnyen adódhat: ha odatelefonál Andy Vajna, akár

nehezítheti is ugyanezt. Ez, mondjuk, abban az országban, ahol Habony Árpád hazaviheti a Szépművészeti képeit meg fotóit, annyira nem meglepő önöktől, de jelzem, a normális emberek világában nincsenek ilyen kegyek és kiváltságosok. Sajnos az elmúlt évek alapján okkal kételkedünk, hogy szakmai szempontok dominálják majd ezt a munkát is.

És akkor az átláthatatlan pénzszivattyúról. A törvényjavaslat 25 millió forintra emeli a filmekre adható taotámogatást. Ugye, ez a sportegyesületeknél is bevezetett nyereségadó-átirányítás, és természetesen ezekre az összegekre is vonatkozna a sportegyesületeknél már jól bevezetett titkosítás. Nos, a sportegyesületek világában látjuk, hogy mi történt. Azok a cégek, amelyek be akartak vágódni, vagy amelyek azt remélték, hogy a taón keresztül meggyőzhetik a miniszterelnököt, hogy jó lenne neki nyerni valami drágát, hát, Felcsútra küldték a pénzüket. Azt fel sem tételezem, hogy esetleg pont fordított volt a kérés iránya. Na, most ezt az egészet rászabadítani a filmiparra, az körülbelül ugyanígy működik majd. Bizonyára lesz egy-két nagy állami filmprojekt, ahová majd mindenki igyekszik befizetni „titkosan”, hátha bevágódhat a kormányznál. Ez a haveri kapitalizmus törvényesítése. Elfogadhatatlan. De hát Andy Vajna személye már önmagában a haveri kapitalizmus szobra, szóval, nagyon nem lepődünk meg. Ha egy üzlet, ugye, önöknél beindul, az általában folytatódik is a Fidesz univerzumában.

És hát, ami a fentiekén túl is valami egészen elképesztő a javaslatban, az az, hogy a Nemzeti Filmiroda artbizottságába a törvényjavaslat elfogadása esetén a Fekete György nevével fémjelezhető Magyar Művészeti Akadémia is delegálhat majd valakit, miközben az MTA Széchenyi István Művészeti Akadémiája nem. Persze, tisztában vagyunk vele, hogy ez a kurzusépítő örületük újabb momentumra, de tényleg hadd kérdezzek vissza: Fekete György? Tényleg, még 2016-ban is ott tartunk, hogy ez a sötétség, ami az MMA-ban uralkodik, jó lesz a magyar képernyőkre is? Nézzék! A korkülönbség okán én nem szeretnék tiszteletlen lenni, de hát mégiscsak arról a Fekete Györgyről beszélünk, akinek az akadémiának nevezett pénzelnyelőjéről annyit tudunk, hogy minden közgyűlésén botrány van, szeretik a fali szötteket, és két kézzel szórják a pénzt épületekre, kurzushaverokra. Ez a csapat már az önök kormányzása alatt leszerepelt, egyszerűen röhej minden mozdulatuk. Kérem, Kerényi Imrét megszégyenítő szinten mozognak, pedig ő a plagizált könyvsorozatával meg az alkotmány asztalával azért nagyon erős versenyző!

Tudom én, látom én, hogy Orbán barátait mindenhová oda kell írni, biztos, ami biztos, de Fekete György MMA-ja szerintem tényleg túlzás. Ez még az előterjesztőknek is megalázó. Mondhatnám, az MMA annyira kellemetlen és sértő a magyar művészekre és a magyar művészetre, hogy ez még a helikopterből is látszik.

Utolsóként kiemelném még a mozgókép szakmai képzési hozzájárulásra vonatkozó változtatást.

Már eleve az kérdéses, hogy egy ilyen hozzájárulás be tudja-e tölteni a funkcióját. Rendben van-e ez, miközben az egyetemi szférától milliárdokat vettek el, és ezt a művészeti képzés is nagyon durván megszenvedti most is? Sokkal jobb helye lenne szerintem ennek a pénznek arrafelé. No, de most a javaslat értelmében ezt a filmenként maximum 15 millió forintos tételt a Filmiroda már a támogatás elején kiszabhatná, és egy összegben meg kellene fizetni. Ez persze egy film egészéhez képest kis ügy is lehet akár, de jól jelzi az önök gondolkodását, hogy már rögtön a gyártás elején lábon lőnék a gyártókat, és akkor is maradna az összeg, ha esetleg a film végső értéke nem érné el az eredetileg megállapított költséget. Így utólag elvileg kisebb lenne a befizetési kötelezettség. Ez nincs rendben, hiszen így utólag feszültségek keletkezhetnek majd, és a szemlélet is borzasztó, amit közvetít. Az állam nem partner, nem támogató, hanem rögtön elveszi, ami szerinte az övé, aztán utána a vízözön.

Hát, valami ilyesmi ez a javaslat, ami előttünk fekszik, ilyen az önök hozzáállása a teljes filmiparhoz. Van ez az Andy Vajna nevezetű úr, aki néhány, egyébként elismerendő magyar filmalkotásra mutogatva maga alá gyűri a teljes magyar filmgyártást, átláthatatlanul szív el pénzeket a magyar filmgyártásból, miközben a 90-es éveket idéző adminisztrációs ötleteket vezetnek be, és hát hozzákeverik Fekete Györgyöt is. Siralmas. Ennek a csomagnak így, ebben a formában, a Fidesz-közei érdekek jobb kiszolgálásán kívül értelme nincsen. Viszont még kevésbé átláthatóvá tesz néhány folyamatot és még kellemetlenebbé a magyar állam egy újabb szeletét.

Frakciónk ezért a javaslatot nem támogatja, sőt, ha lehet, kérem, inkább vonják vissza. Köszönöm, elnök úr. *(Dr. Varga László tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Kunhalmi Ágnes képviselő asszony. Megadom a szót Dúró Dóra képviselő asszonynak, a Jobbik képviselőcsoportja vezetőjének.

DÚRÓ DÓRA, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Maga a törvényjavaslat a filmgyártásnak és a Magyar Nemzeti Filmalap működésének csak egy kis részletét, egy kiskapuját érinti, de államtitkár úr az expozéjában egy olyan nagykaput nyitott, amin nem tehetem meg, hogy nem sétálok be egész egyszerűen. Elkezdett beszélni a támogatási rendszerről, a díjakról, és volt egy dolog, amiről egyébként nem beszélt, de ugyanilyen fontos része lenne a filmgyártásnak, ez pedig a filmek nézettsége.

(10.10)

Ez az a három terület, amin elsőként, első körben szeretnék végigmenni, már csak azért is, mert egészen másképpen látom a helyzetet, mint ahogy az államtitkár úr. Ön olyan kijelentéseket tett, hogy a

Filmalap működése meghozta a kívánt eredményeket, és a kultúra egyik stratégiai ágazatáról van szó. Az utóbbival egyetértek, természetesen, valóban stratégiai kérdés a filmgyártás, és az, hogy milyen filmeket támogat az állam, mik kerülnek a magyar filmfogyasztók, nézők elé.

Ha a támogatási gyakorlatot tekintjük át az első körben, amelyről az államtitkár úr is beszélt, akkor nagyon tanulságos eredményeket látunk. Nem érzem azt, hogy a filmgyártás támogatásával egy széles körű szakmai réteget sikerült volna helyzetbe hozni, mint ahogy arról az államtitkár úr beszélt. Ha a kiosztott összegeket nézzük meg, mondjuk, a producerek tekintetében, akkor vannak néhányan, akiknek a neve látványosan sokszor bukkan fel az elnyert támogatások összegét tekintve. A Filmalap ötéves működése alatt ilyen támogatásokból a legtöbbet éppen Hutlassa Tamásnak sikerült elnyernie; több mint 4 milliárd forintot kapott a Filmalaphoz ez alatt az idő alatt. Azért lehet, hogy az ő számára is meghozta a kívánt eredményeket a Filmalap működése. És mindez egyébként önmagában nem lenne probléma, ha ő egyébként nem Havas Ágnesnek, a Filmalap vezérigazgatójának lett volna az élettársa. Tehát létrehoztak egy olyan rendszert, amelyben 4 milliárd forintot fizetnek ki a Filmalap vezérigazgatója volt élettársának.

De, hogy folytassuk a sort, Kálomista Gábor is bizonyára elégedett a maga másfél milliárdjával, amennyi támogatást elnyert, és egymilliárdnál több pénz ütötte a markát Sándor Pálnak, Bodzsár Istvánnak, Petrányi Viktóriának és Ferenczy Gábornak, ami önmagában még mindig nem lenne probléma. Önmagában még mindig nem lenne probléma, csak azt látjuk, hogy a Filmalap úgy működik, hogy az összes támogatási összegnek a felét hat ember kapja meg. Hat olyan producer van, aki az egész támogatásnak öt éven keresztül a felét megkapja.

Teljesen világos, hogy ez nem szakmai döntéshozatal, államtitkár úr.

De hogy egy kis színest is tegyek bele a filmek gyártásának és a költségekkel való elszámolásnak a kérdésébe, egy saját harcomat szeretném önökkel megosztani. Ez a Pappa pia című film forgatásával kapcsolatos. Arra lettem figyelmes - egyébként a sajtón keresztül -, hogy Vajna Tímea a Facebook-oldalán hirdeti azt, hogy a Pappa pia című film castingjához statisztákat keresnek. Ezt követően a sajtó is kinyomozta, és nyilvánvalóvá vált, hogy ennek a filmnek - amelyet egyébként rekordösszeggel támogat a Magyar Nemzeti Filmalap - Vajna Tímea egyik érdekeltisége, egyik cége végzi a castingját.

Kíváncsi voltam arra, hogy mennyi támogatást ad Andy Vajna a saját felesége cégének, ezért közérdekűadat-igénnyel éltem a Magyar Nemzeti Filmalap felé, hogy ezt a szerződést legyenek olyan kedvesek a rendelkezésemre bocsátani. Persze nem tették meg, ezzel valószínűleg nem árultam el olyan óriási titkot, nem történt meg, hogy ennek a szerződésnek a részleteit megismerhessem. Olyan jogsza-

bályhelyre hivatkoztak egyébként, amely nem is létezik már. De ezt követően nem adtam fel, próbáltam éreztetni velük, hogy ennyivel azért nem tudnak lepattintani, a NAIH-hoz fordultam, hogy állásfoglalást adjanak ki, hogy ezt az adatot nyilvánosságra kell-e hozni.

Volt egy másik csatorna is emellett, amin elindultam egy korábbi jó gyakorlat alapján. A Veszettek című, egyébként szintén óriási nézettségi bukást eredményező film kapcsán beadtam akkor egy írásbeli kérdést a miniszterelnök úrhoz, és a Miniszterelnökségtől kaptam rá egy tényleg érdemi, részletekbe menően az adatokat tartalmazó választ, amely az elszámolást is tartalmazta tételekre lebontva, nagyon részletesen. Az egész gyártási tervet is megkaptam, elszámolást, rendkívül korrekten.

Ezen felbuzdulva ismételtam a miniszterelnök úrhoz fordultam, hogy ha egyszer egy filmmel kapcsolatban kiadták ezeket az adatokat, akkor az nyilvánvalóan bármelyik filmmel kapcsolatban kikérhető, hiszen ha egy írásbeli kérdésre válaszként már kiadták, akkor egy másik filmmel kapcsolatban - ahol csak kicseréltem az írásbeli kérdésben a film címét -, gondoltam nagy naivan, hogy ezzel a filmmel kapcsolatban is meg fogom kapni akkor ezt a részletes elszámolást.

Most már a miniszterelnök úr nem a Miniszterelnökséghez osztotta le ezt az írásbeli kérdést, hanem az Emberi Erőforrások Minisztériumához, ahonnan egy olyan választ kaptam, hogy ők egyébként nem illetékesek ebben a kérdésben.

Tehát mi az oka annak, hogy van olyan film, amelynek az elszámolását kiadják, és van olyan film, amelynek az elszámolását nem adják ki akkor, amikor egyrészt közérdekűadat-igénnyel is fordultam, másrészt pedig korábban, mondom, az írásbeli kérdésben, ahol csak a filmcímet cseréltem ki, ugyanazt a kérdést tettem fel? Lehet, hogy talán nem állja meg a helyét a miniszterelnök úrnak az a kijelentése, hogy Andy Vajna az egyik legbátrabb magyar. Ha ilyen bátor magyar lenne, akkor gondolom, hogy azt a forgatókönyvet is, illetve azt az elszámolást is kiadnák a nyilvánosság számára, amelyben az ő feleségének a cége bonyolítja le a castingot.

Ha a nézettséget nézzük a támogatási összegekkel összehasonlítva és azokkal párhuzamosan, akkor bizony nem beszélhetünk sikertörténetről, ahogy arról az államtitkár úr beszélt. Egyrészt az idei évben A Lovasíjász, amelyet nem támogatott a Magyar Nemzeti Filmalap - hogy stílszerű legyek - lenyilazta az összes többi, egyébként a Filmalap által támogatott filmnek a nézettségét, tehát A Lovasíjász toronymagasan nyerte meg az idei nézettségi versenyt. Ezt a Filmalap nem támogatta. És igen, az év felénél A Lovasíjász nézettsége önmagában meghaladta az összes többi, Filmalap által támogatott filmnek a nézettségét, összeadva is.

De van jó pár olyan óriási bukás, amelyért úgy gondolom, akár szakmai, de akár politikai felelősségnek a vállalása is, akár politikai és szakmai felelősség-

nek a vállalása is felmerül. Például a Filmalap támogatta a már említett Veszettek című filmet 790 millió forinttal, és ennek a nézőszáma olyan 15 ezer körül van; Az éjszakám a nappalod című filmet 289 millió forinttal, ez 4 ezer nézőt vonzott; 209 millió forinttal a Parkoló című filmet, ez 2,5 ezer nézőt; a Délibáb című filmet 2 ezren nézték meg, és ezt 350 millió forinttal támogatta a Magyar Nemzeti Filmalap.

Hogy milyen témákban készülnek el a Filmalap által támogatott filmek, az, úgy gondolom, szintén egy nagyon tanulságos áttekintésre ad nekünk lehetőséget.

Amikor 2010-ben a Fidesz megnyerte kétharmados többséggel a választást, akkor, úgy gondolom, a filmes szakmának a nemzeti elkötelezettségű része óriási várakozásokkal tekintett az irányba, hogy újra készülnek majd nagyszabású magyar történelmi filmek. Az államtitkár úr elmondta, hogy több mint 70 filmet támogatott már a Filmalap a fennállása óta, de ezek közül nem tudunk olyan történelmi filmet említeni, amely a magyarság dicső időszakait mutatná be. Ezzel szemben a homoszexualitást feldolgozó témában több mint három filmet támogattak, a II. világháború utolsó éveiről, a holokausztról készült filmek közül hatot is támogattak, és egyébként menekülteknek az életéről is támogatta a Filmalap állami pénzből film elkészítését; de például a forgatókönyv-bíró bizottság egyik tagja a Munkácsy életéről szóló filmre azt mondta, hogy Munkácsy Magyarországon senkit nem érdekel, és ezért nem támogatták az erre vonatkozó pályázatot. De a Mátyás király életéről szóló filmmel is pályáztak már, a fekete seregről, a kuruc korról is, és ezek egyikét sem támogatta a Magyar Nemzeti Filmalap, úgy, hogy eközben az általam említett módon folyik a támogatások kiosztása, tehát hat ember az a producerek közül, aki a támogatásoknak a felét megkapja.

A törvényjavaslatban van pár kétségkívül előremutató lépés, és van pár olyan dolog, amit elismerés illet. Ezeket a részeket tudjuk támogatni, például a statisztikákra vonatkozó részek, illetve olyan pontosító rendelkezések, amelyek nagyrészt inkább technikai jellegűek.

Néhány konkrét, a kodifikált szöveggel kapcsolatos észrevételt is tennék a törvényjavaslattal kapcsolatban. Egyrészt az artbizottságnak a működését, illetve az összetételét is átalakítja a javaslat. Önmagában emellett szólhatnak érvek, hogy erre szükség van, bár kicsit furcsa az az indokolás, hogy a Filmiroda nem tudta tartani a határidőket, és ezért teljesen át kell alakítani bizottságot. Ha önmagában ez az ok, államtitkár úr, hogy nem tudja tartani a határidőket, akkor vegyenek fel még egy munkatársat, és akkor majd tudja tartani a határidőt.

(10.20)

Értem, hogy át lehet alakítani az artbizottságot, csak ne ezzel indokolják, hogy nem tudják tartani a határidőt, ezt meg lehet oldani máshogy is.

Az artbizottság elnökének teszi meg az NMHH egyik köztisztviselő munkatársát ez a javaslat, amellyel egyébként egyet is lehet érteni. Itt azt a kitélt alkalmazták, hogy megfelelő végzettségű köztisztviselő munkatársról legyen szó. Ez egy kicsit pongyola megfogalmazás, államtitkár úr. A többi tagra vonatkozóan valamilyen filmszakmai vagy mozgóképtanári végzettség előírását teszik kötelezővé, itt pedig azt írják, hogy megfelelő végzettségű. Mi az, hogy megfelelő végzettségű, államtitkár úr? Ilyen nincsen. Vagy tegyék bele a konkrét végzettséget, vagy pedig a végzettséggel kapcsolatban ne tegyenek megkötéseket, ha már az NMHH egyik köztisztviselőjéről van szó, pláne, hogy ő is lesz az elnök.

A működéssel, illetve a besorolással kapcsolatban még egy apró változtatást szeretnék kiemelni, illetve átgondolásra az önök figyelmébe ajánlani. Ez az, hogy kizárólag magyar dialóglista benyújtásával lehet a besorolásra pályázni. Sokszor ez nem áll rendelkezésre, államtitkár úr, mert 30 nappal a megjelenés előtt kell benyújtani már az artkérelmet, és eddig az angol nyelvű dialóglista is elégséges volt. Úgy gondolom, hogy ez a szigorítás itt nem indokolt, hiszen lassíthatja ezeknek a filmeknek a besorolását, tehát ha az eddigi rendszert nem szigorítják, az egy kicsit rugalmasabbá teszi, teheti a rendszert.

A közterület-használati kérelem elutasítása ellen nincs helye fellebbezésnek. Ez egy nagyon érdekes jogi megoldás. Persze, lehetnek olyan döntések, például itt is a nyilvántartásba vétellel kapcsolatban, ahol egyébként nincsen helye fellebbezésnek, és az egy elfogadható dolog, mert teljesen tételese fel van sorolva az törvényben, hogy melyek azok a dokumentumok, amelyeket be kell nyújtani ahhoz, hogy nyilvántartásba vegyenek akár filmforgalmazót, akár moziüzemeltetőt, és ott egyértelmű a helyzet, hogy ha valaki ezt nem nyújtja be, illetve a hiánypótlást követően sem teljesíti ezt, akkor nincs helye már fellebbezésnek. De egy közterület-használati kérelem esetében azért nem ennyire egyértelmű a szituáció, államtitkár úr. Úgy gondolom, indokolt lenne az, hogy itt a fellebbezés lehetőségét megteremtsek.

A képzési hozzájárulással kapcsolatban, erről már ejtettünk szót, és itt is elismerem, hogy szólhatnak érvek az önök megoldása mellett is, de az, hogy ebben az esetben az arányosság és a későbbi korrekció lehetősége szintén eltűnik, nem szolgálja azt, hogy a filmgyártók számára ez egy igazságosabb és arányosabb rendszer legyen. Persze, kiszámíthatóbb, mert nem lesz korrekció akkor sem, ha egyébként nem éri el a gyártási költség azt, amit előzetesen terveztek, de úgy gondolom, hogy ha ez megtörténik, ezt az arányosságot és a korrekció lehetőségét meg kellene tartani ezzel kapcsolatban is. Magával a törvényjavaslat kodifikált szövegével kapcsolatban ennyi észrevételem lenne.

Mindezek alapján és a Nemzeti Filmalap eddigi működése alapján a törvényjavaslatot ebben a formában nem tudjuk támogatni. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Dúró Dóra képviselő asszonynak, bizottsági elnök asszonynak a felszólalását.

Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Megadom a szót Dunai Mónika képviselő asszonynak, aki jelzi, hogy 15 perces időkeretben kíván felszólalni.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Nem kívánom a 15 percet kihasználni, de, tisztelt elnök úr, tisztelt képviselőtársaim, muszáj reagálni a vezérszónoki kör végén az ellenzéki vezérszónoklatokra.

Különösen a szocialista frakció vezérszónoklatára szeretnék hangsúlyosan reagálni. Ha egy bármilyen írásos anyagból, most ebben az esetben egy törvényjavaslatból két ember vagy két frakció szöges ellentétben mást olvas ki a történetből, akkor ez egyetlenegy dolgot tud csak jelenteni az én számomra logikailag, hogy valamelyikünk nem olvasta el a benyújtott törvényjavaslatot. Tisztelt Képviselőtársaim! Én szeretném jelezni, hogy én elolvastam a törvényjavaslatot, a többit a fantáziájukra bízom.

A tegnapi nap folyamán összeírtam néhány mondatot, hogy vajon milyen felszólalást fog tenni a szocialista képviselőcsoport vezérszónoka. Tíz tételmondatot írtam össze, és ebből Kunhalmi Ágnes kilencet el is mondott. Vagyis előre lehetett azt tudni, hogy mire fogja felépíteni a vezérszónoklatot a Szocialista Párt. Ugyanis ugyanazt mondták, mint amit már évek óta mondanak minden olyan előterjesztéshez, amelynek a címében, a tárgyában valamilyen módon a média vagy a film, vagy valamilyen mozgóképpel kapcsolatos fogalom, szó szerepel. (*Dr. Bárándy Gergely: Konzekvensek vagyunk. Ez baj?*) Vagyis ebből is azt láthattuk, hogy ugyanazokat, a törvény szövegétől egyébként teljesen idegen gondolatokat hozták fel, amelyeket szinte nap mint nap el szoktak mondani. Egyet azért kihagytak, de én ezt most helyettük nem szeretném megismételni. Vagyis köze nem volt a felszólalásnak ahhoz, amit az előterjesztés ír és amilyen módosításokat és amilyen célt kíván elérni.

Egy érdemi felszólalása is volt azonban a szocialista vezérszónoknak, ezzel viszont én szögesen ellentétben vitatkozni szeretnék. Azt róttá fel Kunhalmi Ágnes, hogy milyen nagy bürokratikus terhet teszünk a filmgyártók nyakába, hogy mindenről statisztikát kell készíteni, beszámolni kell. Azt gondolom, hogy ez pontosan a célja a törvénynek. De ez volt az eredeti célja is, a 2004-ben, még a szocialista-szabad demokrata kormány által meghozott eredeti filmtörvényben, hogy ha állami pénzt adunk egy filmre, akkor annak valóban transzparensnek kell lennie, és annak is kell látszódnia természetesen, de annak is kell lennie. Vagyis elvárhatjuk azoktól a filmektől, filmgyártóktól, akik állami támogatásban részesülnek, hogy minden transzparencialemet közöljön velünk, az Országgyűléssel, illetve rajtunk keresztül természetesen a magyar emberekkel. Tehát nem értünk egyet vele, és ha egy ilyen módosítást

benyújtana a szocialista frakció, azt már most mondom, hogy nem támogatnánk, hogy kevésbé transzparens legyen a támogatási rendszere a filmgyártásnak.

Dúró Dóra említette A Lovasjász filmet, amely valóban nézettségi rekordokat döntött, és nagyon figyelemre méltó filmalkotás. Való igaz, hogy nem kapott támogatást ebből a rendszerből, azonban három, tudomásom szerint három forrásból, három kormányzati állami forrásból is részesült a film. Támogatta a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium, támogatta az NKA, de támogatta, Lezsák Sándor elnök úrra nézek, a Magyar Hungarikum Bizottság is. Tehát azt nem mondhatjuk, hogy az állam fittyet sem hányt egy ilyen értékes filmnek a megvalósítására. Annyit pedig még fontos megemlíteni, hogy nem politikusok döntenek. Tehát amikor azt mondják, hogy önök nem adtak támogatást ide, oda, amoda, nem politikusok ülnek a bírálóbizottságban, a pályázatokat szerencsére nem a politikusok döntenek el, és nem a politikusok szavaznak, hanem a szakma képviselői.

Azt gondolom, hogy amikor olyan felvetések hangzanak el itt, a Ház falai között, hogy milyen személyek, milyen támogatások, azok a Parlament falain kívüli történések. Nekünk a kereteket kell a törvényben szabályoznunk, behatárolnunk, és utána azok az intézményrendszerek pedig már maguktól teszik a törvény általi keretek között a saját legjobb tudásuk szerint a dolgukat. Tehát a befolyásolás ilyen módon törvényi szinten ki van zárva. (*Derült-ség és közbeszólások az MSZP és a Jobbik soraiból.*) Köszönöm szépen a szót, elnök úr.

(10.30)

ELNÖK: Köszönöm, Dunai Mónika képviselő asszony. Két percre megadom a szót Varga László képviselő úrnak, MSZP.

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Én jó reggelt kívánnék Dunai Mónika képviselő asszonynak. Ilyen kellemetlen mellékhatásai vannak a parlamentáris demokrácia maradványainak is Magyarországon, hogy itt néha elmondanak az önökével ellentétes álláspontot, és konzekvensen mondja el egy ellenzéki frakció, a Magyar Szocialista Párt frakciója.

Valóban, a véleményünk elég egyértelmű Andy Vajnárról is, arról is például, hogy online pénztárgépek nincsenek a kaszinóiban, persze sok magyar vállalkozásnál igen. Arról is véleményünk van, hogy önök kistafiroznak hozzá hasonló nagyvállalkozókat, egyre-másra az ő kényük-kedvük szerint alkotnak jogszabályokat, és ezeket igenis el fogjuk mondani, mert felháborítónak tartjuk, hogy az urizáló fideszes eliten kívül senkit érdemben nem támogatnak ebben az országban.

Ezt mindig is az asztalra fogjuk tenni, akkor is, hogyha ez önt idegesíti. Azzal azonban meg szeret-

ném nyugtatni, hogy már sikerült eltörölniük az élő közvetítéseket az Országgyűlésről, tehát nyilván ezt sokkal kevesebben láthatják az önök antidemokratikus hozzáállása miatt, és természetesen, hogy ha közleményt kívánnánk erről kiadni, akkor az MTI cenzorai nyilván ezeket meg tudják nyirbálni, illetve felfeljebb nem adják ki.

Tehát az a fajta totális médiagépezet, amit önök üzemeltetnek ebben az országban, és ezt önök üzemeltetik, tehát lehet itt magyarázni, hogy hol nem ülnek politikusok, meg egyéb ilyen dolgokat, ezek nyilván ferdítik a valóságot az önök kénye-kedve szerint. Mi pedig el fogjuk ezt mondani, és annak, amit önök képviselnek ebben az országban, annak vége lesz. Vége lesz, és akkor bizony el kell számolni ezekkel a - hogy mondjam - bizonyos vállalkozók kénye-kedve szerint kiosztott milliárdokkal, a számukra alkotott törvényekkel és az intézményesített korrupció rendszerével is. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megkérdezem Dunai Mónika képviselő asszonyt, hogy 15 perces időkeretben vagy 2 percben kíván hozzászólni. *(Dunai Mónika: Normál felszólalásra jelentkeztem, tisztelt elnök úr, de nagyon rövid lesz.)* Akkor ön é a szó, képviselő asszony... *(Jelzésre:)* Illetve, bocsanat, akkor megelőzi önt Dömötör Csaba államtitkár úr.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Engedjék meg, hogy a Jobbik felszólalására reagáljak. Ön egy kis színessel jött, hogyha jól idézem, és a filmek témáját is feszegette.

Többször beszélünk itt egy Oscar-díjas alkotásról. Azért arra jól emlékszünk, hogy a Jobbik, amikor erről volt szó, meg a filmalapos támogatásokról, hogyan állt hozzá. A Saul fiáról van szó. Ez volt az a párt, amelyik kritizálta azt a tényt, hogy a Saul fiát támogatta a Filmalap. Önök akkor azt mondták - hasonlóan egyébként a mostani érveléséhez -, hogy véget vetnek a holokausztiparnak a filmiparban is. Ugyhogy bátran kijelenthetjük, hogy ha a Jobbikon múltna, akkor ma egy Oscar-díjjal kevesebbje lenne Magyarországnak. Szerencsénkre, nagy-nagy szerencsénkre nem a jobbikos politikusok döntenek a filmalapos támogatásokról. *(Dr. Apáti István: Nem tanul semmiből!)*

Ami a rendezőket illeti, én nem hiszem, hogy helyes dolog lenne, hogy az országgyűlési képviselők, de akár a kormány részt vegyen a rendezőkkel kapcsolatos boszorkányüldözésben. Én nem mindegyik rendező munkásságát ismerem, viszont azt tudom, hogy azok a rendezők, akiket ön említett, ők már korábban is letettek valamit az asztalra *(Dr. Apáti István: Vajna például.)*, és nem arról van szó, hogy 2010 óta kapnak támogatást; a korábbi időszakban is számos neves alkotás fűződik a nevükhöz.

Ami a nézettséget illeti: én azzal egyébként egyetérték, hogy a nézettség az fontos. Ezért is fontos az, hogy a Filmalap által támogatott alkotások több

mint száz díjat nyertek nemzetközi versenyeken, és azt feltételezhetjük, hogy ezek a díjak hozzájárulnak majd ahhoz, hogy ezeket a filmeket Magyarországon is egyre többen lássák.

Engedje meg, hogy kiemeljem azt, hogy a Saul fiát, amelyet önök - mint elmondtam - támadtak, 267 ezren, tehát több mint negyedmillióan láttak a magyarországi mozikban. *(Dúró Dóra: Kötelezően berendelték őket!),* és egy dologra ön nem tért ki, ez pedig az, hogy ezeket a nemzetközi díjas alkotásokat a Filmalap szakemberei más országokban is értékesítik. A Saul fiát, amelyet önök nem támogattak, több mint száz országban értékesítették az elmúlt hónapokban. *(Zaj, közbeszólások a Jobbik soraiban. - Az elnök csenget.)* Engem egyébként egyáltalán nem zavar, hogy vannak olyan sikeres alkotások, amelyek a Filmalap támogatása nélkül is megállják a helyüket. Azt tudom mondani, hogy hajrá, Lovasfjász; köszönöm szépen, hogy felhívta rá a figyelmet, majd igyekszem megnézni. Köszönöm, hogy meghallgatott.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérem képviselőtársaimat, hogy kétpercesben mondják el gondolataikat, ne pedig félhangosan, bekiabálva.

Megadom két percben a szót Dúró Dóra képviselő asszonynak, bizottsági elnök asszonynak, Jobbik.

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Én rendszerszintű problémákról igyekeztem beszélni. Az, hogy hat ember kapja meg a támogatásoknak a felét öt éven keresztül, szerintem nem normális. Teljesen mindegy, hogy ki az a hat ember. Teljesen mindegy. Az már csak egy hab a tortán, hogy a vezérigazgatónak a volt élettársa egyébként az egyik. De ez nem a magyar filmgyártás felélesztésének, helyzetbe hozásának az eszköze. Ez azzal ellentétes, egy szűk körnek osztanak ki több tíz milliárd forintot, és egyébként más tehetséges filmalkotók - egyébként nem rendezőkről, hanem producerekről beszéltem, államtitkár úr -, mások pedig gyakorlatilag nyomorognak, és nem kapnak lehetőséget a Filmalap támogatási rendszerével kapcsolatban.

A Saul fia Oscar-díja meggyőződésem szerint a Filmalaphoz nem az érdeme, hanem a szerencséje, és az összes ilyen díj, amellyel ön takarózik, ez éppen olyan jól jön a Filmalaphoz, mint a Fidesznek jött a migránsválság, hogy el tudják terelni a figyelmet, és van mivel takarózniuk. De rendszerszintű problémákról beszélek, államtitkár úr! Miért nem támogatta a Filmalap sem azt, hogy a Toldiról szülessen film, sem Bethlen Istvánról, sem Munkácsy Mihályról, sem Tisza Istvánról, sem Mátyás királyról, illetve a fekete seregről? Egyetlenegy olyat támogattak, amely nem a II. világháború, illetve a holokauszt idején játszódik, és történelmi magyar film: az izraeli-magyar koprodukcióban készülő Salamon király legendája című rajzfilm volt az egyetlen ilyen, államtitkár úr, amit támogattak.

Ez rendszerszintű, hosszú távú probléma. Nem egy filmet pécézek ki, példákat mondtam. Nem egy

producert pécézek ki, arról beszélek, hogy öt éve így működik a rendszer, hogy urambátyám rendszer van, és az összes, egyébként a történelem más időszakait feldolgozó film gyártását egész egyszerűen lesöpri az asztalról a Filmalap.

Ez a problémám. Nem a Saul fia a problémám, nem egy producer a problémám, a rendszernek a működése a problémám, államtitkár úr. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megadom a szót Dunai Mónika képviselő asszonynak, 15 perces időkeretben. Fidesz.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Természetes, hogy tiszteletben tartjuk a többi frakció véleményét is. Én magam is mindig meg szoktam hallgatni az ellenzék véleményét, ideges nem szoktam tőle lenni, viszont az engedtségem még a szocialista frakció részéről is, hogy ha ők elmondják a véleményüket, a politikai véleményüket - most ebben az esetben nem szakmai, hanem politikai véleményüket -, akkor ezzel szemben mi is hadd mondjuk el a politikai és a szakmai véleményünket. Ugyanis ennek a mai törvénynek is van szakmai vonulata, ami a törvényben vonul végig, ami le van írva a törvényben, és ami a módosítás szövegéből olvasható.

Dúró Dóra például a Jobbik részéről tett szakmai javaslatokat, többel egyet is tudunk érteni, azonban az MSZP padsoraiból egy szakmai észrevétel sem érkezett. Tudom, hogy ez ilyen műfaj, egyrészt beszélünk szakmáról a Ház falai között, egyrészt beszélünk politikai kérdésekről. De azért én azt gondolom, hogy az úgy illik, hogy az ember a politikai észrevételei mellé legalább erőlködjön egy kicsikét a szocialista frakció részéről is, hogy szakmai érveket is sorakoztasson fel.

Én ezt hiányoltam, tisztelt szocialista képviselőtársaim, az önök felszólalásaiból, hogy vitatkozzanak a törvényben foglaltak szerint érvekkel, tegyenek javaslatokat, tegyenek még jobba tevő módosító indítványokat. Én csak erre kívántam felhívni a figyelmet, hogy ehelyett önök a már százezerszer összesomosott és felhánytorgatott politikai lözungjaikat mondták el kizárólag.

Dúró Dórának pedig azt szeretném mondani, hogy nem elég csak azt nézni, hogy milyen pályázatok nyertek, hanem azt is, hogy milyen pályázatokat adtak be.

(10.40)

Én a magam részéről szintén csak azt látom, hogy kik kaptak, azonban azt nem, hogy a magyar történelem múltját felsorakoztató filmalkotások készítésére vajon hányat adtak be és milyen komoly filmet; én ezt meg fogom nézni, mert érdekel.

Egyébként azzal egyetértene, ha akár kormányzati szintről, akár a törvény hatálya alá tartozó valamilyen konstrukcióban az állam hirdetne olyan pályázatot, amelyre kifejezetten, tehát tematikusan a magyar történelmet feldolgozó film- és egyéb más alkotások pályázhatnak; erről érdemes lenne majd a jövőben beszélni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormányártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Dúró Dóra képviselő asszony! *(Jelzésre:)* Apáti István! *(Jelzésre:)* De akkor ki kell nyomnia magát! *(Jelzésre:)* Igen, akkor megadom a szót Bárándy Gergely képviselő úrnak, kettő percben.

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Képviselő Asszony! Két megjegyzést szeretnék arra tenni, amit ön elmondott. Önök mantraszerűen ismételtetik azt, hogy nyújtunk be jobbító szándékú módosító javaslatokat, és nemcsak ehhez a törvényjavaslatához, hanem úgy általában. Én sok száz ilyen módosító javaslatot benyújtottam, képviselő asszony, különböző törvényekhez, de arra sem veszik a fáradságot, hogy érdemben megfontolják, és érdemben megmagyarázzák azt, hogy miért nem támogatják. Az pedig tény, hogy gyakorlatilag egyetlenegy sem támogatnak.

Szeretném megkérdezni öntől, hogy mi a fenének nyújtunk be módosító javaslatokat akkor, amikor önök semmit nem hajlandóak megfontolni, semmit nem hajlandóak támogatni, amit ellenzéki képviselők benyújtanak; ez az egyik kérdésem. Saját tapasztalatból mondom, mondom még egyszer, elég sok ilyet tettem, sokat nyújtottam be, talán az egyik legtöbbet itt a Házban.

A másik az, tudja, tisztelt képviselő asszony, hogy ha egy rendszer alapjaiban rossz, akkor azon nincs mit javítani, akkor azt a rendszert változtatni kell, azt ki kell dobni a kukába, és kell alkotni egy újat. Ha egy rendszer alapjaiban a korrupcióra épít, akkor azt nem lehet módosító javaslatokkal farigcsálni. Ha egy rendszer torz, akkor azt kár egy kicsit kevésbé torzá tenni - újat kell alkotni helyette! Ez a mi véleményünk erről, amit önök ide letettek, és egyébként számos más olyan törvényjavaslatról, amelyhez valóban nem nyújtottunk be módosító javaslatokat. Tudja, egy alapjaiban rossz és korrump rendszerhez nem fogunk benyújtani kicsi módosításokat, hogy aztán a végén úgy tűnjön, mintha az ellenzék úgy alapjaiban egyetértene a dologgal, csak ez a néhány módosítás az, ami fáj, amit benyújtott. Szó sincs erről, az egész fáj, úgy, ahogy van, az önök korrump kormányzása *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)*, az önök korrump rendszere ezen a területen is! Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Bárándy képviselő úr. Megadom a szót kettő percben Dúró Dóra bizottsági elnök asszonynak, képviselő asszonynak.

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. A tisztelt Dunai Mónika képviselő asszonynak szeretném jelezni, hogy 2010-ig, a Fidesz-kormány hatalomra kerüléséig létezett Magyarországon a Magyar Történelmi Film Alapítvány, ahol kifejezetten az ilyen témájú filmeket támogatták. Az Orbán-kormány megalakulásának legelső filmes intézkedése volt, hogy ezt megszüntette. Tehát, ha önök azt szeretnék, hogy legyen magyar történelmi film, akkor nem kellett volna az ezzel foglalkozó alapítványt megszüntetni, ezzel a rendszer egyablakos lett gyakorlatilag. Most is lehet persze pályázni támogatásért az NMHH-hoz, minisztériumhoz, de a pénzek döntő többségét maga a Filmalap osztja ki. Azok az előbbi felszólalásomban felsorolt témák, amelyeket mondtam, Mátyás királytól Tisza Istvánig, Bethlen Istvánig, benyújtott pályázatok voltak a Filmalaphoz, képviselő asszony. Léteznek ilyen pályázatok, sorra benyújtogatják őket, de meg kell mondanom őszintén, azok a készítők, producerek, rendezők, akikkel felvettem a kapcsolatot, azt mondják, hogy most már nem is próbálkoznak, mert olyan megalázásban részesítették őket, hogy már a kedvük is elment attól, hogy alkossanak.

Ez a rendszernek egy óriási torzítása, képviselő asszony. Tehát ez egy ilyen ördögi kör: számonkérjük, hogy miért nem pályáznak; pályáztak, éveken keresztül semmi támogatást nem kaptak, semmi támogatást, miközben az a hat ember tízmilliárdos nagyságrendet vitt haza. Most már gyakorlatilag nekik is fenn kell tartani valamiből a családjukat, képviselő asszony. Tehát, igen, én ideges leszek, amikor a Filmalap támogatási rendszeréről, kiosztásáról beszélünk. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Egy fideszes kétpercesre tudok lehetőséget adni. Akik még jelentkeztek, azok normál felszólalást kérjenek, úgy tudok majd szót adni, ez a házsabály.

Dunai Mónika képviselő asszonynak adom meg a szót, kettő percben.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Tisztelt Bárándy Gergely Képviselőtársam! Kérdezett, és én válaszlok. Azt kérdezte, mikor volt olyan, hogy elfogadtuk a módosító indítványait. Például tegnap tárgyalta a parlament azt a javaslatot, amelyhez nemcsak módosító indítvánnyal, hanem csatlakozó előterjesztőként kapcsolódott az ön képviselőtársa.

Emlékezzünk vissza arra, amikor néhány héttel ezelőtt a Törvényalkotási bizottságon volt egy ingatlan, amely az állami és önkormányzati tulajdonátadásokat érinti a kulturális szférában. Itt önök, a szocialista frakció benyújtottak egy módosító indítványt, és én magam akkor azt mondtam el, hogy kár, hogy így az utolsó pillanatban, szakmailag támogatható ez a javaslat, az államtitkárság is ezt mondta, azonban nincs ott a szemünk előtt a kérelem, ami megalapozná ezt a módosítót. Azt javasoltam, hogy legyenek összegyűjtve ezek az anyagok, és jöjjön be előterjesztésként.

Most be is jött, az ön képviselőtársa, Kovács Sándor csatlakozott is hozzá előterjesztőként.

A másik egy fel nem tett kérdésre válasz. Ha önök szeretnék ezt a törvényt fenekestül felfordítani és visszavonni, mert az nem jó, akkor megkérdezem, hogy 2004-ben önök ezt miért hozták meg. Ez a törvény 2004-ben lett létrehozva, akkor fogadta el az akkori parlament; ez most az azóta eltelt időnek a tapasztalatait módosítja, és előbbre vivő szándékkal a további bürokráciacsökkentést és a transzparenciát hivatott szolgálni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megadom a szót Apáti István képviselő úrnak, Jobbik.

DR. APÁTI ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Dömötör államtitkár úrnak van egy különleges tulajdonsága: akkor is rá tud bírni arra, hogy felszólaljak, ha egyébként ez eszembe se jutna.

Tisztelt Államtitkár Úr! Nem egyszerűbb lenne azt mondani, hogy ez a gyakorlat valóban felháborító, botránys és változtatni kellene? Nem egyszerűbb lenne elismerni, hogy hibáznak? Nem egyszerűbb lenne elismerni, hogy hibás a jogalkotás és a jogalkalmazás e tekintetben? Fordítsuk már meg az egészet, és vizsgáljuk ellenkező előjellel! Ezt a valóban nemzeti érzelmű meg jobboldali beállítottságú fideszes képviselőnek mondom, Dúró Dóra képviselőtársamhoz csatlakozva. Ha mondjuk, egy holokausztfilm készítőjével bannának megalázóan egy pályázat elbírálása során, akkor mi lenne itt, tisztelt államtitkár úr? Kígyót-békát kiabálnának az egész országra, és arról szólnának a nemzetközi hírek, hogy Magyarországon ismét tombol az antiszemitizmus, ami már a filmes pályázatokban is megnyilvánul. Nyilván felháborító lenne, ha bármelyik film, akár egy holokausztfilm készítőjével szemben is megalázó lenne a bánásmód. Na de egy magyar történelmi film készítőjével szembeni megalázó bánásmód ugyanennyire elfogadhatatlan! Csak ez ellen nem mernek felháborodni, mert akkor meg majd a másik irányból fognak szélsőjobboldali hozzáállással gyanúsítani esetlegesen filmkészítőket?

Mondják már meg, mivel lehet indokolni azt, hogy hat szereplő kapja meg a támogatások 50 százalékát! Önök szerint ez normális? Mondjuk, ha ez egy balliberális kormány idején történe, akkor nem önök lennének a lehangosabbak? Tegyük már szívükre a kezüket, és gondolkozzanak el ezen! Miért nem lehet ezen változtatni? Nem az a baj, tényleg nem az a baj, hogy egy holokausztfilm készítéséhez pályázati támogatást adnak, a probléma az, hogy aránytalanul csak ebben a témakörben kapják meg a pályázati támogatásokat. A magyar történelem oly színes és oly gazdag, hogy szinte kimeríthetetlen kincsesára, aranybányája lehetne a történelmi filmek készítőinek, a pozsonyi csatától az Árpád-házi királyokon át sorolhatnám hosszan, hogy mennyi

elképesztő, a nemzeti érzést és a nemzeti öntudatot, a nemzeti önbecsülést növelő és megalapozó filmet lehetne készíteni. Ehhez miért nem adnak támogatást? Erről beszéljen, államtitkár úr, ne a Saul fiával kapcsolatos jobbikos álláspontot forgassa már ki, azt az előbb tisztáztuk! Arról beszéljenek, hogy miért van az, hogy itt is például Andy Vajnáknak adnak kedvezményeket.

(10.50)

Tőle is szeretném megkérdezni, csak nincs itt. Ő mennyi pénzzel lenne elégedett? Hát nem vágott még zsebre eleget a kaszinókból? Nem rágta le csontig a leghúsosabb falatokat? Az apró morzsákra is szüksége van? Nem szégyelli magát ő is?! Nem sül le a képéről a bőr?! És még akkor a felesége cégét is támogatja, és ezt nem akarják megmondani, nem akarják nyilvánosságra hozni, hogy Vajna papa mennyivel támogatja Tímea asszonyt? Jobb lenne, ha ő meg fánkokat sütne! Azt kellene először megtanulni, a fánksütést, mert - ahogy halljuk - az se nagyon megy neki! Ne vágjon bele a filmes bizniszbe, mert nem neki való! A kedvenc homokozója ott van a fánksütődében! És még ezek a százmilliók is kellenek? Tényleg érdekelné egyszer ennek a lélektana meg az ehhez kapcsolódó mentalitás, hogy mennyi lopott pénz, mennyi szájré kellene még.

Erre válaszoljanak, államtitkár úr, és legfőképp arra, hogy hajlandóak-e a közeljövőben változtatni ezen a felháborító gyakorlaton. Számíthatnak-e a magyar történelmi film készítésére pályázók arra, hogy érdemi támogatást kapnak ezen filmek elkészítéséhez? Erre válaszoljon, és ne beszéljen mellé, és ne adjon a szánkba olyan szavakat, amelyek soha nem hangzottak el! Köszönöm. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Soron kívül megadom a szót Dömötör Csaba államtitkár úrnak.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Hallgatom itt a felszólalásokat, és egy szó megütötte a fületem, ez pedig a botrányos. Ami a botrányos, hogy önök szándékosan vezetnek félre a magyar közvéleményt az egyes magyar filmek támogatásával kapcsolatban. Konkrét példákat is felhozhat. Például képviselő asszony felhozta A Lovasíjász című filmet, arra hivatkozik, hogy nem kapott támogatást. Bár nem a Filmalaptól kapott támogatást, hanem sok más forrásból, de kapott. (*Dúró Dóra: Nem azt mondtam, hogy nem kapott. Én pontosan fogalmaztam, államtitkár úr. Ne hazudjon!*) Arra szeretném kérni, hogy nézzen utána, és ismertesse a közvéleménnyel, hogy milyen összegben kapott támogatást ez az alkotás.

Engedje meg, hogy idézzem az ön Facebook-oldalát is, ugyanezt csinálta ott is. „Jön! Jön! Jön! A Szürke senkik” című film, ami egy első világháború-

ról szóló alkotás, öt magyar katona hőstetteit dolgozza fel. Ott is azt állította, hogy nem kapott támogatást ez a film a Filmalapból. Egy dolgot nem tett hozzá, hogy a „Média Mecenatúra” programból 120 millió forintos támogatást kapott. Azt szeretném kérni önöktől, hogy ne vezessék félre a közvéleményt. (*Dúró Dóra: Nem vezetem félre! Én a Filmalapról beszélek. Igaz, amit leírtam!*) De, tudatosan félrevezeti a közvéleményt.

A képviselő úr valamilyen szélsőjobboldali hozzáállást említett. A rendezőkkel kapcsolatban senki semmilyen állítást nem tett. Ha egyébként valaki gyanúsítható szélsőjobboldali együttműködéssel, akkor az az ön párja, azért, mert olyan erőkkal működik együtt, amelyek militarista mozgalmak, és köthetők rendőrgyilkosságokhoz is. (*Közbeszólások a Jobbik soraiban.*) Ezt a két dolgot ne keverjék össze! Köszönöm, hogy meghallgattak. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. A következő hozzászóló Boldog István képviselő úr, Fidesz.

BOLDOG ISTVÁN (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Meg kell mondjam őszintén Apáti képviselőtársamnak, hogy a fánksütéshez én sem értek (*Dr. Apáti István: Pedig benned bíztam! - Az elnök csenget.*), viszont nagyon szeretem a jó fánkot. Nem is értem, hogy hogy jött ide a fánk témája az ülésre. (*Dr. Apáti István: Ha nem érted az összefüggést, akkor...*) Egy biztos, hogy engem totál nem érdekel, hogy ki hogy tud fánkot sütni, amikor meg akarom enni, majd akkor otthon eszek. (*Dr. Apáti István közbeszól.*)

ELNÖK: Apáti képviselő úr!

BOLDOG ISTVÁN (Fidesz): Viszont nagyon fontos dolognak tartanám azt, ha teljesen objektíven látnánk ezt a dolgot. Én szeretem a magyar filmeket. Az idén két jó magyar filmet láttam, azt is mondhatnám, hogy mind a kettő két történelmi korszakról szólt. Az első A Lovasíjász volt, ami egy kitűnő film. Nem történelmi film, bár a magyarságról szól, a magyarság hagyományairól szól, tisztelet érte a rendezőnek, az elkészítőnek, természetesen Kassai Lajosnak és mindazoknak, akik támogatták, így a Földművelésügyi Minisztériumnak, a Hungarikum Bizottságnak, a Nemzeti Kulturális Alapnak és még sok mindenki másnak. (*Dúró Dóra: Tudom. Én a Filmalapról beszélek. Egy filmet a Földművelésügyi Minisztérium támogat, amikor van Filmalap?*) Tehát a magyar állam e mögé a film mögé is odaállt, ha nem is a Filmalapból.

A másik film, amit láttam, amely pedig a kommunizmus rémtetteiről szólt - fölhívnám itt a figyelmet rá, hogy végre van ilyen film is -, A martfűi rém című film. A martfűi rém című filmben tíz évet mutatnak be arról a korszakról, amikor a kommunizmus tombolt Magyarországon. Javasolom minden-

kinek, hogy nézze meg. Szomorú film, borzasztó film, de jól mutatja be azt a korszakot amellet, hogy természetesen bemutat egy gyilkosságsorozatot. Én azt gondolom, hogy a magyar kormány minden erejével megpróbál odaállni minden film mögé. A martfűi rém mögé odaállt a Filmalap, a másik mögé, A Lovasíjász mögé pedig odaállt a Nemzeti Kulturális Alap. S én azt gondolom, ez a jövőben is így lesz.

Én örülnék neki, ha úgy lenne, ahogy képviselő asszony mondja, hogy minél több magyar történelemről szóló film lenne, én a magam részéről támogatom is, de nem tudom megítélni, hogy azok az előkészített forgatókönyvek, amelyek beadásra kerültek - miután nem értek hozzá, és nem is láttam őket -, milyen minőségűek. Erre vannak szakemberek. Én annak drukkolok, hogy minél több ilyen film elkészüljön. Én nem ismerem a producereket, az írókat, a rendezőket. Annak idején nagy szívvel támogattam például Pörzse Sándor sorozatát. Amikor itt képviselő volt, magam is lobbiztam azért, hogy kapjon támogatást egy újabb részre a Csillagösvényen, sajnálatos módon akkor visszautasította. Bízom benne, hogy előbb-utóbb azért mégis folytatja ezt a sorozatot most, hogy a politikai pályát talán egy kicsit abbahagyta, mert egy kitűnő magyar sorozat volt a Csillagösvényen sorozat. A kisfiám évekig amellet aludt el, hogy annak a könyvét, a Bulcsú című történetet olvastuk. S például Bulcsú életéről is lehetne egy komoly történelmi filmet csinálni.

Javasolom mindenkinek, hogy aki ilyenrel foglalkozik, ezen gondolkodjon el, és jöjjenek bizalommal a magyar kormány felé, ha nem a Filmalpból, akkor más alapokból biztos vagyok benne, hogy támogatást fognak kapni, mint ahogy államtitkár úr is mondott rá példát, én is mondtam rá példát A Lovasíjással, és akkor minél több szép magyar filmet lehet készíteni a magyar történelem dicső napjairól. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megadom a szót Bárándy Gergely képviselő úrnak, MSZP.

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Képviselőtársamnak mondom csak említésképpen, hogy én a fánkot is szeretem, meg a magyar filmeket is, például A tanú című filmből egyre többet szoktam idézni manapság. *(Derültség a Jobbik soraiban.)*

Azt nem szeretem, képviselő úr, amikor a fánkot olyan süti, aki nem ért hozzá, és amikor a filmek fejlesztésére szánt pénzeket elsibolják, és azt még kevésbé, ha ezt ugyanaz a házaspár teszi, ha már az összefüggéseket keresi a két megnyilvánulás között. *(Dr. Répássy Róbert: Nem is értem...)* Nem érted, Robi? Nem baj, elmondom neked külön.

Képviselő asszony elmondta, hogy hasonló volt a rendszer. Emlékezetem szerint Filmalap nem volt, és arra sem emlékszem, hogy minden pénzt Andy Vajna síbolt volna el a mi időnkben. Ez például egy nagy

különbség a két rendszer között, úgyhogy én nem gondolom, hogy a kettőt érdemes összehasonlítani.

De ami miatt alapvetően szót kértem, hogy képviselő asszony kiválóan alátámasztotta azt, amit én mondtam - egész remek módon - a módosító indítványok szükségtelességével kapcsolatban. Elmondta, hogy hogyan történt ez egy Szegeddel kapcsolatos módosító indítvány esetében. Igen tisztelt képviselő asszony, néhány részletet átugrott belőle - tudja? És pontosan ez bizonyítja azt, és ez mutat rá arra, hogy önöknek milyen a hozzáállása, és mennyire hiányzik önökből a nagyvonalúság és a belátás.

Egy módosító javaslatot, amit benyújtott a képviselőtársam, és a Törvényalkotási bizottság ülésén tárgyaltuk, és valóban egy szegedi ingatlan sorsáról szólt, elmondtam önnek, hogy támogatta Szeged polgármestere, elmondtam önnek, elmondta Burány Sándor képviselőtársam, hogy a módosító javaslatot támogatta az önök államtitkára, sőt azt javasolta, hogy így nyújtsuk azt be. Önök először arra hivatkoztak, hogy nem házszabályszerű, mire a Törvényalkotási bizottság fideszes elnöke, Gulyás Gergely elnök úr azt mondta, hogy de bizony házszabályszerű. Akkor volt egy kis kavargás önökben, mert erre hivatkozva akarták elutasítani; nem sikerült. Akkor kerestek más hamis érveket, s arra kérték a képviselő urat, hogy nyújtsa be másként ugyanezt.

Képviselő úr aznap benyújtotta másként ugyanezt, önök pedig ahelyett, hogy támogatták volna a módosító indítványt, szó szerint ugyanazt benyújtották immáron fideszes módosító indítványként, nehogy az ellenzékit kelljen elfogadni. Mindezt nem nagyvonalúságból, hanem azért, mert pontosan tudták a szegedi és ahhoz közeli képviselők, hogy ott a polgároknak nem fogják tudni megmagyarázni, hogy ezt a javaslatot nem támogatják, ezért benyújtották fideszes módosító indítványként, hogy ne kelljen az ellenzékit támogatni. Ez a jó példa? Ez a pozitív példa, amit nekem mond, képviselő asszony? Ne vicceljen már!

A pozitív példa azt lett volna, ha ön kikeres valamit a sorból, egy érdemi ellenzéki módosítót, és azt mondja, hogy bár koncepcionális kérdésben nem értettünk egyet az ellenzékkel, mégis ebben a módosítóban azt mondtuk, hogy rendben van, legyen úgy, ahogy az ellenzék javasolja, mondjuk, egy kompromisszum érdekében.

(11.00)

Mondjuk, egy polgári perrendtartásnál, egy új kódexnél, ahol egyetlenegy módosító javaslatot nem voltak hajlandóak ellenzéki képviselőtől befogadni, egyetlenegy sem, egy kódexnél, képviselő asszony! És most jön egy olyan módosító javaslattal, pozitív példaként, ahol már kifejezetten a hajánál fogva előrángatott érvekkel utasították el az egyiket, a másikat pedig úgy kerülték ki, hogy egyébként egy azonos tartalmú fideszes módosítót nyújtottak be helyette?

Igen, képviselő asszony, erről beszélek, ezért nem érdemes önöknek módosítót beadni! Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kettő percre megadom a szót Hadházy Sándor képviselő úrnak, Fidesz.

HADHÁZY SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Bárándy képviselőtársam hozzászólásával kapcsolatban kell hogy megszólaljak, ugyanis azon a törvényalkotási bizottsági ülésen magam is jelen voltam. *(Dr. Bárándy Gergely: Akkor emlékszel...)* És azt tudom mondani, hogy a kormányzat képviselője támogatta az előterjesztést, a módosító javaslatot. Abban az időszakban már futott egy beadványom, amely a szentendrei múzeumok ingatlanjait kívánta rendezni, és azt tudom önnek mondani, hogy körülbelül másfél hónapos egyeztetésen kellett részt vennem ahhoz, hogy ez kellőképpen elő legyen készítve, és nemcsak az EMMI támogatását kellett megszerezni, hanem a Nemzeti Eszközkezelőét is. Ez abban az időszakban még nem állt rendelkezésre, éppen ezért nem lehetett erről a kérdésről érdemben dönteni. Örülök annak, hogy a tegnapi napon, nagyon korrekt módon, az MSZP képviselője is elismerte, hogy ez a szándék ebben a módosításban érvényre jut, és a szükséges egyeztetéseket követően érdemi döntés született.

Úgyhogy, tisztelt képviselőtársam, az a kérésem, hogy az igazságot teljes egészében fejtse ki a jövőben. Köszönöm szépen. *(Taps a kormányzó pártok pad-soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Hibát követtem el, mert már Dunai Mónika képviselő asszonynál kellett volna jeleznem, hogy térjünk a tárgyra, és a mozgóképről szóló törvény módosításáról beszéljünk, de Bárándy Gergely úr belekapott ebbe a szálba, és most természetesen a képviselő úr is. Nagyon kérem nagy tisztelettel, hogy térjünk vissza a mozgóképről szóló törvény módosításáról szóló törvényjavaslathoz. *(Dúró Dóra: Így van!)* Bár ahogy érzékelem, Bárándy Gergelynek van egy mondata. Tessék, mondja ki!

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Ha megengedi, annak a jegyében, hogy befejezzük ezt a témát, és ígérem, nem szólok többet hozzá ehhez, csak én azt gondolom, az se szerencsés, ha függőben marad egy ilyen vita, és nincs meg a reakció lehetősége. Ezért is csak kétpercest nyomtam és nem rendes felszólalást.

Tisztelt Hadházy Képviselő Úr! Pontosan ez volt a probléma, hogy az államtitkár úr az elején azt mondta, hogy tartalmilag támogatja a törvényjavaslatot, de hát sajnos házszabályellenes. Ekkor még Balla alelnök úr vezette a bizottsági ülést. Utána megjött Gulyás Gergely képviselő úr, elnök úr. Gulyás Gergely pedig ellentétes álláspontra helyezke-

dett, és azt mondta, hogy szerinte pedig ez házszabályszerű.

Én akkor visszakerdeztem az államtitkár úrnál, hogy ezek szerint, mivel ez a technikai akadály elhárult, nyilván akkor támogatja ezt a javaslatot. Az államtitkár úr meglehetősen erős zavarba jött, majd keresett valami másik érvet, ami miatt tudta nem támogatni ezt a javaslatot. Magyarán szólva, egész egyszerűen arról volt szó, hogy egy ellenzéki javaslatot nem akartak támogatni. Ha az önök államtitkára levélben ezt a megoldást javasolja a képviselőtársamnak, akkor én azt gondolom, hogy ezt a kormányznak, hogy úgy mondjam, megfontolt szándéka által vezéreltetve tette. Én ezt gondolom. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)*

És hogy a képviselőtársam elismerte azt - egy mondat, elnök úr, és ígérem, befejezem ezt a témát, és szóba nem hozom többet még egyszer -, hogy az önök megoldása egy jó javaslat: persze, hogy elismerte, mert ez egy az egyben a sajátjával egyezett. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Ebben a témakörben szót nem adok. Bizottsági ülésen folytassák, vagy esetleg vigyék az ügyrendi bizottság elé ezt a vitát.

Megadom a szót Apáti István képviselő úrnak, Jobbik.

DR. APÁTI ISTVÁN (Jobbik): Tisztelt Országgyűlés! Először is, térjünk már arra vissza, hogy akár törvényhozási, akár jogalkalmazási, meg egyéb hibák folytán hogyan fordulhat az elő, hogy nem tudjuk, hogy Andy Vajna mennyivel támogatta a saját felesége filmjét, a saját felesége pályázatát. *(Dr. Répássy Róbert közbeszólása.)* Hogyan fordulhat az elő, hogy erről nem kapunk közérdekű adatokat? Ráadásul helyesírási hibáktól hemzsegő Facebook-hirdetéssel összefüggő pályázatról van szó, tehát nemcsak a fánksütéssel, hanem egyébként a magyar helyesírással is meggyűlik a baja ennek a jó képességű hölgynek. Ezeket kellene tisztázni ahhoz, hogy azokat a feltűnő aránytalanságokat meg tudjuk szüntetni.

A tisztelt elnök urat arra kérném, hogy legalább egy percben adjon nekem lehetőséget arra, hogy a Dömötör államtitkár úr által feldobott, valóban nem a napirendi ponthoz tartozó aljas támadásokra reagáljak. *(Az elnök bólint.)* Itt megint elkezdte a szélső-jobboldali fegyveres szervezetekkel való kapcsolattartást. Akkor én feldobnék néhány felvetést, hogy inkább azon gondolkozzanak.

Tisztelt Államtitkár Úr! Az MNA 2012-ben Tapolcán, amikor még fideszes polgármester vezette a várost - hál' istennek most már jobbikos vezet -, nem tartott véletlenül kiképzést? Fideszes vezetésű településen az MNA hogyan tarthatott kiképzést? Vagy ki fog hamarosan derülni, hogy egy Jász-Nagykun-Szolnok megyei polgármesterük korábban, fiatal korában az MNA tagja volt. Ezzel kellene foglalkozni!

Egyébként nyilvánvalóan semmi közünk nincs a bőnyi rendőrgyilkossághoz. Elsősorban természetesen maga a gyilkos, a halálos lövés leadója az, aki felelős, de felelősek azok a rendőri vezetők is, akik nem a TEK-et küldték ki egy ilyen személy elfogásához. Mondhatnánk akár azt is, ha annyira le akarunk alacsonyodni, mint amennyire önök szoktak néha, hogy szándékosan állítottak elő egy olyan helyzetet, hogy egy 46 éves, kétgyerekes családapa belehaljon, annak érdekében, hogy minket tudjanak támadni. Mondhatnánk ezt is, ha az önök logikáját követnénk, de nem mondjuk. *(Dr. Répássy Róbert: Ugyan már!)*

Meg azzal foglalkozzanak, hogy a rendőrgyilkossággal gyanúsított személy fia, ifjabb Györkös István a köztársasági elnök úr másod-unokatestvére. Egy szóval se mondjuk azt, hogy Áder Jánosnak köze van a rendőrgyilkossághoz, egy szóval se mondjuk. De ahhoz esetleg talán lehet köze, hogy 26 éven keresztül a magyar titkosszolgálatok azt csinálták ezzel a szervezettel, mint a rossz focisták. Tudják, a rossz focisták ingyen, belépőjegy megfizetése nélkül, közelről nézik a meccset. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)* Na, ezt csinálták a titkosszolgálatok, 26 éven keresztül, az MSZP-SZDSZ-kormány idején, a Fidesz-kormány idején, amikor tudták, hogy mit csinálnak ezek az emberek; tudták, hogy mire készülnek; tudták, hogy éles lőfegyverek vannak. *(Az elnök újból csenget.)* Tudták, hogy kiképzéseket szerveznek; tudták, hogy az orosz elhárítással is kapcsolatban vannak, és mégis hagyták őket pezsegni. Vajon nem azért, hogy ha egyszer túllépi a határt, akkor majd a politikai ellenfeleiket lehet alaptalanul revolverezni és alaptalanul megtámadni más politikai szereplőket? *(Az elnök ismét csenget.)* Úgyhogy magukba nézzenek, mert ez száz százalékig az önök, illetőleg az elmúlt 26 év felelőssége! Köszönöm. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérem, térjünk vissza a filmtörvényre. *(Dr. Apáti István: Köszönöm a lehetőséget, hogy válaszolhattam.)* Megkérdezem, kíván-e még valaki hozzászólni. *(Nincs jelzés.)* Jelenkezőt nem látok. Tisztelt Országgyűlés! Az általános vitát lezárom.

Kérdezem az előterjesztőt, Dömötör Csaba államtitkár urat, kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra. *(Jelzésre:)* Öné a szó, államtitkár úr.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm szépen. Erre nem kívánnék válaszolni, mivel az látszik, hogy a Nemzeti Arcvonal és a Jobbik kapcsolatáról a Jobbiknak van mondandója *(Közbeszólások a Jobbik padsoraiból: Csináljunk róla egy filmet... - Meglátjuk!)*, ezért akár egy vitapontot is szentelhetünk neki, ahol minden mondandót el tudnak mondani. *(Dr. Apáti István: Te kezdted!)*

Én szeretném megköszönni minden képviselőnek, hogy elmondták a véleményüket. Én a pártpoli-

tikai támadásoktól függetlenül azt a következtetést vontam le, hogy az itt ülők közül sokan szívükön viselik a magyar film és a magyar filmgyártás sorsát.

A lelegején beszélünk itt eredményekről. Én azért örülök annak, hogy az alapvető eredményeket, az elmúlt év eredményeit önök sem vonják kétségbe, még akkor sem, ha a Magyar Szocialista Párt csatlakozik a Demokratikus Koalícióhoz, és megtagadja a munkát itt az Országgyűlésben, és nem fog módosítót benyújtani. *(Dr. Bárándy Gergely: Ilyen hülyeséget már rég hallottam! Miről beszélés? Itt voltál?)*

Önök sem vonták azt kétségbe, hogy *(Dr. Apáti István közbeszólása.)* 2016-ban London után már Budapest a legfontosabb filmgyártási helyszín Európában. Annak a jelentőségét sem vonták kétségbe, hogy az elmúlt években több mint száz magyar alkotás kapott nemzetközi díjat. Azt sem, hogy a Filmalap megalakulása óta a magyar filmipar kapacitása megháromszorozódott, és ez azt is jelenti, hogy az Unióban ma már Magyarországon a legnagyobb a filmipar hozzájárulása a GDP-hez.

Ebből egy dolog mindenképpen következik, hogy érdemes továbbmennünk a megkezdett úton. A ma megvitatott módosításokkal azt szeretnénk elérni, hogy a szabályozási környezet hatékonyabb, átláthatóbb legyen, igazodva egyébként a filmgyártás nemzetközi trendjeihez is.

(11.10)

Ahhoz a tényhez is igazodnunk kell, hogy a jövő évben várhatóan 85 milliárd forint értékben gyártnak filmeket majd Magyarországon. Az a célunk, hogy meg tudjuk őrizni azt a versenyképességet, amit sok ezer magyar szakember munkája erősített az elmúlt években. A magyar filmnek, azt gondolom, komoly hagyományai vannak. Nemzeti büszkeségünk részéről van szó, és nem adhatjuk alább annál, éppen azért, hogy Budapest az európai filmgyártás egyik fellegvára legyen. Ehhez a munkához kérjük az önök támogatását. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most pedig, tisztelt Országgyűlés, soron következik a **hivatalos statisztikáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/12924. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Bejelentem, hogy az előterjesztést uniós napirendi pontként tárgyalja az Országgyűlés.

Elsőként megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak, a Miniszterelnökség államtitkárnak, a napirendi pont előterjesztőjének.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előadója: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Köszönöm szépen a szót.

Kevésbé számítok parázs vitára, mint az előző törvénymódosítás kapcsán, habár ha azok az ambíciók, amelyeket államtitkár-kollégám megemlített, teljesülnek, akkor a statisztikai mutatók tekintetében is kimutatható eredménye lesz a magyar nemzetgazdaság szempontjából a filmiparnak. Azt gondolom, hogy az előző vita ellenére ebben minden parlamenti frakció egyet tud érteni, és meg is teremtettük a konszenzust.

Tisztelt Elnök Úr! Áttérve a statisztikáról szóló törvényjavaslatra, engedjék meg, hogy néhány alapvetést ismertessek az Országgyűléssel. Azt gondolom, abban is megegyezés, konszenzus van, hogy a statisztika a demokrácia fontos eszköze, hiszen egy nagyon pontos mérőszámot ad különböző szakpolitikai vitákhoz, amelyhez minden parlamenti párt, vagy akár csak a közügyek iránt érdeklődő közvélemény ki tudja fejteni a véleményét, illetve az alapján tud állást foglalni bizonyos kérdésekben. Ha a demokrácia fontos eszköze, akkor nagyon fontos, hogy független forrásból származó adatokról beszéljünk, megbízható adatokról, tényszerű és tudományosan megalapozott módszertan alapján született adatokról, amelyeknek ellenőrzött a minősége és biztosított a nyilvánossága. Tehát az információkra alapozva bárki szakpolitikai, gazdaságpolitikai vagy üzleti és személyes döntései kapcsán is támogatást kaphasson egy állami szervezettől.

A statisztikáról szóló törvényt 23 éve fogadta el a Magyar Országgyűlés, a törvényt az elmúlt 23 év során eddig összesen 27-szer kellett módosítani. A hivatalos statisztika, a hazai és nemzetközi működési környezete, az informatikai infrastruktúra változásai, az európai uniós jogszabályi környezet, ezen belül az európai statisztikai rendszer működésével kapcsolatos jogszabályok változása a hivatalos statisztikára és a KSH működésére vonatkozó nemzeti szabályok gyökeres átalakítását is igényli, amit konzisztens módon csak egy új, a mai kornak megfelelő statisztikai törvény megalkotásával lehet a kormány véleménye szerint garantálni, illetve biztosítani.

Tisztelt Képviselő! A statisztikáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet módosítása összhangban áll a magyar EU-elnökség alatt elfogadott úgynevezett hatos csomaggal, a statisztikai adatok megbízhatósága iránt megfogalmazott követelményekkel. Emellett a Tanácsnak a gazdasági szereplők adminisztratív terheinek csökkentésére vonatkozó kezdeményezését is támogatja az új, önök előtt fekvő szabályozás.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A módosult szabályozási környezetben indokolt tehát a hivatalos statisztika szabályainak új törvényben történő rögzítése. A Központi Statisztikai Hivatal jogállásának és a hivatalos statisztikai szolgálatra vonatkozó szabályoknak a meghatározása során a törvényjavaslat biztosítja, hogy a hivatalos statisztika semleges és működése hatékonyságának, eredményességének érdekében megfelelő garanciákkal rendelkezzen. A törvényjavaslat tovább erősíti a KSH mint kormány-

hivatal szakmai függetlenségére vonatkozó szabályokat és a KSH elnökének jogosítványait. Ennek megfelelően a szakmai függetlenség biztosítása érdekében a törvénytervezet kimondja, hogy a jogszabályok és a közjogi szervezetszabályozó eszközök nem sértetik a Központi Statisztikai Hivatal szakmai függetlenségét. A törvényjavaslat megerősíti, hogy a Központi Statisztikai Hivatal elnöke törvényben meghatározott feladatkörében nem utasítható.

A törvényjavaslat emellett részletesen szabályozza a KSH elnökének és elnökhelyetteseinek kinevezésére vonatkozó szabályokat. A törvényjavaslat részletesen szabályozza az adminisztratív adatokhoz való hozzáférés adatvédelmi biztosítékait és természetesen az adatátadás gyakorlati szabályait. Nagyon fontos garancia, hogy a törvény továbbra is egyértelműen kimondja, hogy tilos a statisztikai célból kezelt egyedi adat nem statisztikai célú felhasználása, különös tekintettel az egyedi adat büntető-, polgári peres, nem peres eljárás, hatósági adóigazgatási eljárás során történő felhasználására, illetve belföldi jogsegély keretében történő átadására is.

Mindezek alapján a korábbi szabályozással összhangban nem hozható nyilvánosságra az egyedi statisztikai adat, azaz olyan adat vagy adatok olyan együttese, amely a mindenkori legjobb technikai lehetőségek igénybevételével lehetővé teszi annak a vállalkozásnak, intézménynek vagy személynek a közvetlen vagy közvetett azonosítását, amelyre vagy akire az adatok vonatkoznak. A fenti szabály alól a törvényjavaslat rendkívül szűk körben tesz csupán kivételt. Ezen kivételek különösen az adatszolgáltató saját adataival való rendelkezési jogának gyakorlását, az európai uniós szintű jogszabályi rendelkezés esetén az európai statisztikai rendszer, illetve a központi bankok európai rendszere részére történő átadását, valamint a hivatalos statisztikai szolgálat egymás közötti adatátadását foglalják magukban, amelyet a hivatalos statisztikák költséghatékony és jobb minőségű előállítására tesz indokolttá.

A törvényjavaslat az európai uniós szabályozási gyakorlattal összhangban külön rendelkezik a hivatalos statisztikai adatokhoz való tudományos célú hozzáférés szabályairól. Tudományos kutatások céljára sok esetben a táblázatos adatoknál részletesebb adatokra van szükség, melyek esetében fennállhat a közvetett azonosítás kockázata. A törvényjavaslat megfelelő adatvédelmi biztosítékok mellett lehetővé teszi ezekben az adatokban a tudományos célú kutatását, elismerve a tudományos célhoz fűződő kiemelt nemzeti érdeket.

Összegezve, a jelen törvényjavaslat minden tekintetben megfelel a modern statisztikai szabályozásra vonatkozó nemzetközi szabályoknak és gyakorlatoknak, megerősíti a Központi Statisztikai Hivatal függetlenségét, biztosítja a hivatalos statisztika egységes elvek szerint történő, hatékony előállításának feltételeit és megfelelő garanciákat biztosít mind a statisztikát előállítók, mind az adatszolgáltatók és a statisztikát felhasználók számára.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. Ennek szelvében kérem, hogy támogassák a törvényjavaslatot. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, Csepreghy államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Elsőként megadom a szót Bóna Zoltán képviselő úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

BÓNA ZOLTÁN, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány november közepén nyújtotta be a most tárgyalt javaslatot, amely a 223/2009/EK rendelet módosításának végrehajtásából eredő jogharmonizációs kötelezettség teljesítése, valamint az európai statisztika gyakorlati kódexének auditja kapcsán tett ajánlások megvalósítása érdekében szükséges. Az előterjesztés a hivatalos statisztikára vonatkozó törvény megalkotásáról és a KSH jogállására vonatkozó rendelkezések kiegészítéséről szól. Úgy gondolom, hogy döntéshozóként rendkívül nagy jelentősége van, hogy pontos, ellenőrzött minőségű információk alapján dolgozzunk, hozzuk meg döntéseinket. Valószínűsítem, hogy az Európai Parlament is hasonló álláspontot képviselt, amikor módosította a rendeletet.

Az új törvény tartalmazza a KSH elnökének ki-nevezésével, felmentésével kapcsolatos részletes szabályokat, a KSH hivatalos statisztikai szolgáltatón belüli koordinációs hatáskörét és eljárásrendjét, beleértve a nemzeti statisztika gyakorlati kódexének kidolgozását, a hivatalos statisztikai szolgálat tagjaival kapcsolatos akkreditációs és ahhoz kapcsolódó felülvizsgálati jogkör megállapítását és a hivatalos statisztikai szolgáltatón belüli koordinációval kapcsolatos kérdések megvitatásához a nemzeti statisztikai koordinációs testület létrehozását.

Az imént említett rendelet és ebből fakadóan a javaslat célja a nemzeti statisztikai hivatalok koordinációs szerepének megerősítése. A rendelet 5. cikke kimondja, hogy az NSH koordinációs szerepének az 1. cikkel összhangban az európai statisztikai programban meghatározott, európai statisztikák fejlesztéséért, előállításáért és közzétételéért felelős valamennyi egyéb nemzeti hatóságra ki kell terjednie. Az NSH különösen felel a statisztikai tervezés és jelentéstétel, a minőség-ellenőrzés, a módszertan, az adattovábbítás és az európai statisztikai rendszer statisztikai tevékenységeiről folytatott kommunikáció nemzeti szinten történő koordinációjáért.

(11.20)

A fenti rendelkezésekkel összhangban a hivatalos statisztikáról szóló törvény kimondja, hogy a hivatalos statisztikai szolgálat tagja az a szervezet lehet, amely közfeladatának részeként hoz nyilvánosságra hivatalos adatokat, és amelynek szervezete

és működése megfelel a nemzeti statisztika gyakorlati kódexében és az európai statisztikai rendeletben foglaltaknak.

A jogszabály több jogot is biztosít a KSH elnöke részére, ebből következik, hogy a koordináció alapja a hivatalos statisztikai szolgálat tagjaival együttműködve kidolgozott, de a KSH elnöke által kiadott iránymutatások, elvek összességéből áll.

Szeretném kiemelni, hogy az ellenőrzés legfontosabb új eszköze a KSH által végzendő akkreditációs eljárás lesz. Az akkreditáció egy önértékelő kérdőíven fog alapulni, és helyszíni audit megbeszélést is tartalmaz. Az akkreditáció célja elsősorban a fejlesztésre szolgáló területek feltárása és ennek alapján intézkedések meghatározása. Megjegyzem, hogy az akkreditációs eljárás részletes szabályait a törvényhez kapcsolódó kormányrendelet fogja megállapítani.

Másrészről meg kell említeni az adatfelvételekkel kapcsolatos koordinációt. Az adott tárgyévvel vonatkozó, a hivatalos statisztikai szolgálat által végzett statisztikai adatfelvételeket az országos statisztikai adatfelvételi program tartalmazza. Hadd jegyezzem meg, hogy az országos statisztikai adatfelvételi program alatt a hatályos szabályozás szerint csupán a kormány rendeletében előírt, meghatározott személyi körre vonatkozó kötelező adatgyűjtéseket értjük. Az egységesség érdekében a program nem csupán a kormány által rendeletben elrendelt kötelező adatgyűjtéseket fogja tartalmazni, hanem keretként szolgál a hivatalos statisztikai szolgálat adatfelvételével kapcsolatos tevékenységéhez. Összességében elmondhatom, hogy a természetes személyek adata kivételével a kötelező közvetlen adatgyűjtéseket továbbra is kormányrendelet fogja tartalmazni, melynek szakmai tartalmát a KSH koordinálásával kell összeállítani.

A második témakörben a KSH jogállását és szakmai függetlenségét szeretném ismertetni. A KSH jogállása továbbra is kormányhivatal maradna, ugyanakkor a törvény több speciális - szakmai függetlenséget biztosító - rendelkezést tartalmaz, amely eltér a kormányhivatalokra vonatkozó általános szabályoktól. Természetesen általános garancia lefektetésre kerül, azonban ezen túl beszélhetünk még szervezeti, költségvetési és az elnök személyi önállóságáról külön-külön.

A harmadik egység az adminisztratív állományokhoz való hozzáférésről szól. Az adatszolgáltatók terheinek csökkentése érdekében az európai szabályozás előírja, hogy a nemzeti statisztikai szolgálatok az adminisztratív és hatósági adatforrásokhoz, nyilvántartásokhoz azonnal és ingyenesen hozzáférjenek statisztikai feldolgozás céljából, mivel ezzel potenciálisan kiválthatók a gazdálkodó szervezeteket és természetes személyeket közvetlenül terhelő adatgyűjtések.

Az adminisztratív nyilvántartás fogalma kapcsolódik ide, amelyet úgy határoznék meg, hogy olyan másodlagos adatforrás, amelyben tárolt adatok gyűjtését vagy azokról nyilvántartás vezetését jogszabály írja elő az adminisztratív adatforrás kezelője számá-

ra. A rendelkezés arra irányul, hogy amennyiben az nem sérti az eredeti adatkezelési célt, az adminisztratív nyilvántartások olyan fogalmakat, osztályozásokat használjanak, illetve adatokat tartalmazzanak, amelyek alkalmassá teszik azokat a statisztikai célú felhasználásra, ezáltal kiváltva közvetlen adatgyűjtéseket és csökkentve az adatszolgáltatók terheit vagy javítva a statisztikák minőségét. Amennyiben megfelelő tartalmú adminisztratív nyilvántartások állnak rendelkezésre, úgy redukálódnak az adatszolgáltatók adminisztratív terhei.

Nem utolsósorban pedig nézzük az adathozzáférés és a nyilvánosságra hozatal témakörét! A statisztikai adatok a törvényben meghatározott kivételekkel nyilvánosak, mivel a statisztika alapvető célja a tájékoztatás. Az adatszolgáltatók bizalmának megőrzése érdekében ugyanakkor létfontosságú az adatok megfelelő védelmének biztosítása. A statisztikai adatfelvétel keretében kezelt egyedi adat kizárólag statisztikai célra használható. Tilos annak bármely nem statisztikai folyamaton kívüli célra használása. A statisztikai adatok kezelésével kapcsolatos szabályokat belső szabályzatban állapítja meg a KSH, illetve a hivatalos statisztikai szolgálat tagjának vezetője.

Fontos szabály, hogy a statisztikák hatékony előállítására érdekében a hivatalos statisztikai szolgálat tagjai cserélhetnek egymás között statisztikai célból felvett adatokat, ez az adatsere ugyanakkor a KSH és az MNB-törvényben foglaltak szerint az MNB kivételével nem terjedhet ki egyedi adatokra.

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Összeségében elmondható, hogy a hivatalos statisztika a demokrácia egyik fontos eszköze, amely lehetővé teszi az adatok felhasználói számára, hogy független forrásból származó, nyilvános és tudományosan megalapozott módszertan alkalmazásával készült adatokra alapozzák döntéseiket.

A fentiekre tekintettel kérem, hogy támogassák az előterjesztést. A Fidesz-Magyar Polgári Szövetség képviselőcsoportja támogatását fejezi ki. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Bóna képviselő úr. Most megadom a szót az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának, Bárándy Gergely képviselő úrnak.

DR. BÁRÁNDY GERGELY, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Mélységesen egyetértek önnel abban, ahogy Bóna képviselőtársammal is, hogy a statisztika a demokrácia fontos eszköze, de mindazonáltal szeretném hozzátenni, hogy ezért nem kéne manipulálni és adatokat hamisítani.

Amikor lebontják egy országban a fékek és elensúlyok rendszerét, amikor mélyütést visznek be a hatalommegosztás rendszerének, amikor kialakítanak egy autokratikus rendszert, egy XXI. századi diktatúrát, akkor én azt gondolom, hogy teljesen felesleges az állami szervekről szóló törvényeket

farigcsálni, ugyanis az égedta világon semmi nem fog változni.

Ön, államtitkár úr, ahogy egyébként általában az előterjesztők szokták tenni, amikor közjogi kérdésekről van szó, beszél egy helyes, egy ideális rendszerről, csak sajnos az a baj, hogy ez nem a magyar rendszer. Amiket ön elmondott, azok helyes mondatok. De még helyesebb volna az, ha ezeket a mondatokat rá lehetne illeszteni a magyar rendszerre. Csak az a baj, hogy a valóság és az, amit elmondott, antagonisztikus ellentétben áll egymással.

Lehet, tisztelt államtitkár úr, hogy innentől kezdve a törvényjavaslat majd rögzíti azt, hogy a jogszabályok és a közjogi szervezetszabályozó eszközök nem sérthetik a KSH szakmai függetlenségét. Ez egy helyes mondat. Csak mit ér ez az egész akkor, ha maga az elnök sérti ezt meg?

A KSH osztályvezetőinek és fősztályvezetőinek a kinevezéséhez nem szükséges a Miniszterelnökség jóváhagyása. Ez is lehetne egy helyes mondat, jó is lenne akkor, ha ebben az országban nem mindenkit közvetlenül vagy közvetve Orbán Viktor utasítana. Olyan mindegy, hogy ezt a jogszabályban deklarálják-e vagy sem, ez a valóság. Ezért felesleges farigcsálni ezeket a jogszabályokat.

Persze, található közte bírálatra méltó rendelkezés is. Nem egy alkalommal kifogásoltuk már mi is, magyar parlamenti frakciók, pártok, és tették ezt meg külföldi szervezetek is, hogy helytelen az a gyakorlat, amikor a kormány hosszabb és hosszabb időre kívánja bebetonozni a saját embereit, adott esetben független állami szervek vezetői pozícióiba. Érte már ez a kritika az alkotmánybírók mandátumának az esetében is a magyar kormányt, a parlamentet, de ugyanígy volt a legfőbb ügyész, a Kúria elnöke, az OBH elnöke vonatkozásában, és sorolhatnám még, ahol fölemelték 5-6 évről 9 évre a hivatali időket. Most ugyanezt csinálják a Statisztikai Hivatalnál is, igaz, hogy itt nem nagy a változás, 6-ról 7 évre emelik. Azt nem tudom, hogy miért, lehet hogy '22-es választással számolnak, s '19-ben járt volna le a mandátum, és így '21-ig tart, nem tudom, államtitkár úr talán majd ad erre választ, de őszintén szólva nagyjából mindegy, mert azt gondolom, hogy ez a tendencia nem tartható.

Tisztelt Államtitkár Úr! Az is jó dolog, ha a KSH elnökének és elnökhelyettesének csak olyan embert kívánnak kinevezni - ettől persze, megjegyzem, az elmúlt időszakban önöknek sikerült eltérni -, aki hivatalos statisztikai szolgálatban töltött időt és ott gyakorlatot szerzett.

(11.30)

Azért azt gondolom, hogy ezt törvénybe iktatni, államtitkár úr, teljesen fölösleges. Ha egy rendszer úgy gondolja, hogy anélkül lehet valakit kinevezni egy rendkívül fontos állami hivatal élére vagy annak második emberének, hogy egyébként azt a területet ő

egyáltalán nem ismeri, akkor ott óriási baj van. Úgy hiszem, ezt rögzíteni lehet, de szinte fölösleges.

Ezek tehát mind olyan garanciális elemek, meg amiről ön beszélt, ami az égadta világon, pontosan a mai magyar általános államrend miatt nem fogja semmivel sem jobban garantálni a Statisztikai Hivatal függetlenségét. Éppúgy fogják az adatokat manipulálni, ahogy eddig tették, éppúgy el fogják titkolni a szegénységre vonatkozó adatokat, mint eddig, éppúgy manipulálni fogják a munkaerőpiacra, a munkanélküliségre vonatkozó adatokat, ahogy eddig. Semmi az égadta világon nem fog változni.

Éppen ezért, tisztelt képviselőtársaim, ez az előterjesztés ennél több szót nem is érdemel. Köszönöm szépen a figyelmet. (Dr. Varga László és dr. Hadházy Ákos tapsol.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, Bárándy képviselő úr. Most megadom a szót Egyed Zsolt képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

EGYED ZSOLT, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Itt a statisztikával kapcsolatos törvény vitájában kezdeném a felszólalásomat Winston Churchill elhíresült mondatával, de úgy gondolom, ez izetlen tréfa lenne itt, a tisztelt Házban.

De komolyra fordítva a szót, itt arról van szó, hogy gyakorlatilag egy jogállás-módosítás fog történni. Na persze, nem azért, mert önök ezt fontosnak tartották, hanem azért, mert európai uniós jogszabályok kötelezik erre a kormányt, hogy most ezt a jogállást megváltoztassa. Nagyon fontos leszögezni az elején, hogy a KSH- és egyéb statisztikai adatokkal kapcsolatban az átlagember megítélése azért olyan jelenleg Magyarországon, amilyen, mert itt például rögtön tudnék hivatkozni az önök egyik sikertörténetére, a munkanélküliségi ráta önök szerint rendkívül pozitív alakulására, amiben benne szerepel minden olyan ember, aki akár 5 ezer kilométerre dolgozik, akár 50 ezer forintból él. És önök ezt úgy kommunikálják az ország felé, hogy gyakorlatilag Magyarország már szinte eljutott arra a szintre, hogy alig van munkanélküli, mindenki dolgozik.

De hát, mi ezzel szemben a valóság? Nem hiszem, hogy meggyőző érv ez azoknak az embereknek a szemében, akik közmunkásként dolgoznak 50 ezer forintért. Önök nagyon jól tudják, hogy önöknek ők egy statisztikai adat. Keres 50 ezer forintot a jóember közmunkásként, ki van pipálva, ergo dolgozik, nem munkanélküli. De lehetne itt teljesen más jellegű dolgokról is beszélni a statisztikák kapcsán. Például ide lehetne hozni akár azokat az adatokat, amiket az infláció kapcsán szoktak önök elmondani, hogy gyakorlatilag Magyarországon már nincs infláció. Csak sajnos erre megint azt kell mondani, hogy az átlagemberek nem ezt tapasztalják. Mert lehet, hogy a luxusautó kevesebbe kerül, mint tavaly, de a kenyér, a tej meg amit mindennap megvásárol minden em-

ber, az többe. Viszont a szaldó kijön a végén, tehát lehet, hogy a számok helyesek, csak tévét nem vesz mindennap az ember, enni meg azért szokott mindennap mindenki.

Visszatérve egy kis kitérő után magára a törvényjavaslatra: mi úgy gondoljuk, a Jobbiknak az az álláspontja, hogy nagyon aggályos az, hogy itt is elviekben egy független szervezet független vezetőjét csak a Miniszterelnökség és maga Orbán Viktor miniszterelnök úr fogja kijelölni, így, azért legyünk őszinték, idézőjelbe tehető a függetlensége. A másik nagyon fontos dolog, hogy így, úgy gondoljuk, hogy az a függetlenség, amire önök és államtitkár úr is hivatkozott itt mint előterjesztő, nem fog megvalósulni. Itt megoldás lehetne az véleményünk szerint ennek a törvényjavaslatnak kapcsán, hogy akár ennek a hivatalnak a vezetője úgy kerüljön kijelölésre, hogy a parlament az ellenzéki pártokkal együtt tegyen javaslatot a vezető személyére, és amelyik vezetőjelölt bírja az Országgyűlés támogatói szavazatainak többségét, a miniszterelnök úr azt nevezze ki esetleg a hivatal vezetésére, ennek a hivatalnak az élére.

A másik nagyon fontos dolog még, amit meg kell említeni, hogy mi azt is nagyon üdvösnek tartanánk ebben az ügyben, és talán itt lehetőség nyílna arra, hogy az átlagemberek, a dolgozó emberek megítélése a statisztikával, a statisztikai adatokkal szemben javuljon, ha ezeknek a statisztikáknak az elkészítésében részt tudnának venni olyan független civil szervezetek vagy akár cégek, amelyeknek múltjuk van ebben az ágazatban. Természetesen nem arra gondolok, hogy most önök kormányként vagy az önök holdudvara gyorsan csinál öt-hat ilyen céget, és akkor majd ők asszisztálnak ehhez, hanem itt olyan szervezetekről, olyan cégekről beszélünk adott esetben, akiknek már évtizedes múltjuk van ebben az ágazatban.

Úgy gondolom, ezt mindenképpen meg kellene fontolni mint jobbitó javaslatot, ugyanis ebben a formájában ez a törvényjavaslat részünkről nem igazán támogatható, mivel semmilyen kontrollt nem biztosít arra a törvényjavaslat, hogy ténylegesen valós és olyan statisztikai adatok kerüljenek felhasználásra és olyanok kerüljenek az emberek számára megtekintésre, amelyek a valóságot fedik; mert az elmúlt években, évtizedekben számtalanszor bebizonyosodott, hogy ha kicsit megkapargatjuk a felszínt, akkor korántsem olyan vidám a történet.

Erre fel lehetne hozni még egy példát, amit szintén a KSH a létminimum-kutatással kapcsolatban végzett évente. 2015-ben bejelentette, hogy a 2014-es ilyen kutatás volt az utolsó, amit végzett. Valószínűsítem, ez azért történt meg, mert ebből a kutatásból azért kiderült, hogy a magyar emberek 40 százaléka szegénységben él, és ez a kormány propagandájába és a kormány által kommunikált gazdasági fejlődésbe nem igazán illeszkedett bele. Tehát itt gyakorlatilag önök véleményünk szerint jobbnak látták azt, ha nem beszélünk róla, és akkor talán lehet, hogy Ma-

gyarországon nincsenek szegény emberek. Sajnos, a valóság ezzel szöges ellentétben van, mert vannak.

Úgyhogy én annyit tudok most mondani, hogy be fogjuk nyújtani a módosító javaslatunkat a törvényjavaslathoz, és ha azok önöknél nyitott kapukra találnak, akkor megfontoljuk a támogatást, de ebben a formájában a törvényjavaslatot sajnos támogatni nem tudjuk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, Egyed Zsolt képviselő úr. Most megadom a szót Hadházy Ákos képviselő úrnak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának. Öné a szó, képviselő úr.

DR. HADHÁZY ÁKOS, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Egy ilyen felszólalásnál, amikor nagyjából egy ilyen kis, egyszerű társaságban vagyunk, baráti társaságban vagyunk, akkor az ember elgondolkodik, hogy kinek mondja. Természetesen a politikusok mindig a nyilvánosságot szeretik, és szeretik, ha nézik őket, és el tudják mondani azt, amit szeretnének. Azt hiszem, amikor azon gondolkodunk, hogy egy ilyen felszólalással hány Facebook-megtekintést lehet elérni, akkor talán nem a statisztika az a hívó szó, ami leginkább ezeket generálni tudja.

Pedig a statisztika egy borzasztóan fontos dolog. Nem szeretjük, de borzasztóan fontos dolog, különösen akkor, ha a statisztikával esetleg visszaélnék. Hiszen a statisztika ki tud mondani, meg tud magyarázni mindent, ha nem jól magyarázzuk, vagy nem mondunk el mindent, ami abban benne van. Statisztikával be lehet csapni embereket, és amikor egy ország állapotáról beszélünk és az ország állapotát leíró adatokat használjuk, akkor több mindenkit be lehet vele csapni. Becsaphatjuk vele önmagunkat is, aminek nyilván nagyon nagy a veszélye, egyrészt a további döntéseinket, a további kormánydöntéseket egy ilyen becsapott állapotban hozzuk meg.

Másrészt pedig az embereket is meg lehet próbálni becsapni, de szerintem talán ez a legnehezebb, hiszen mindenki tudja, hogy az adatok alapján itt minden rendkívül jó és minden nagyon szép, és elvileg mindennel meg kellene elégedve lennünk, de azt gondolom, hogy a magyar emberek, ha valamiből, akkor ebből láthatják, hogy a Statisztikai Hivatal, a KSH nem úgy működik, ahogy kellene.

(11.40)

Természetesen statisztikával be lehet csapni a nemzetközi üzletembereket is. Láttunk ilyet, láttunk görög példát. A görögök évekig hazudtak, láttuk, hogy mi lett a vége. Láttuk, hogy mennyire katasztrofális vége lett ennek. Ez egy rendkívül fontos kérdés, különösen akkor, amikor Magyarországon a kormány szavahihetősége, hogy igazat mondunk-e, nagyon megkérdőjelezhető. A miniszterelnök azt szokta mondani, hogy Magyarországon nincsen korrupció, hogy Magyarországon csak az ellenzék

blablál korrupcióról, meg azt mondja, hogy zero tolerancia van a korrupcióval szemben. Ha egy miniszterelnök ilyet mer elmondani, ráadásul nem szakad le itt a plafon, mert jól megépítették, akkor bizony miért ne kételkedhetne egy külföldi üzletember azokban az adatokban, amelyeket annak az országnak a statisztikai hivatala ad, amelynek ez az ember a miniszterelnöke. Természetesen lehet benne kételkedni. Még egyszer mondom, ha hozzávesszük, mondjuk, a görög példát, akkor kételkedhetünk is.

Természetesen, amikor a Statisztikai Hivatal a kormányt kiszolgálja, akkor két módon teheti. Az egyikre vannak bizonyítékok, a másikkra nincsenek bizonyítékok egyelőre, bár a másikkra is azért lehet gondolni. Az egyik módon akkor teheti, ha hamisít vagy legalábbis elferdít adatokat. A másik pedig az, ha nem úgy jelenteti meg, eltagad vagy elhallgat adatokat. Erre szokták azt mondani, hogy a székegy ember mindig igazat mond, legfeljebb nem egyszerre mondja azt az igazat. Ezt a Statisztikai Hivatal is megteheti, ha elhallgat adatokat, illetve máshogy számol adatokat, mint ahogy kellene.

Hamisításra természetesen nincsen bizonyítékunk, hiszen ahhoz bent kellene lenni. Azonban arra, hogy nem úgy számol, ahogy feltétlenül kellene, az Európai Unió is felhívta a figyelmet, hiszen van egy bankunk, úgy hívják, hogy Eximbank, amelynek a mérlegét bele kellene tenni a hiányadatokba. Ez a legfontosabb adat, hogy az országnak mennyi az adóssága. Amikor ezt az adósságot számolják, akkor a Statisztikai Hivatal az Eximbank adatait nem teszi bele. Ez az a bank, amely egyébként - ez egy külkereskedelmi bank, a külkereskedelmet kellene neki segíteni - adott például pénzt arra, hogy Andy Vajna megvehesse a TV2-t, és utána az ellenzéki politikusokat minél nagyobb számban lehessen szidalmazni, vagy adott pénzt arra is, hogy Garancsi, a Videoton vezetője építhessen a Lágymányosi-félszigeten. Gyakorlatilag vannak ilyen finomságok, amelyek azért nem annyira kis finomságok, hiszen százalékokban mérhető az, hogy mekkora az ország adóssága. A külföldi üzletemberek ezeket a számokat nézik.

Azonban ha kicsit tovább megyünk, akkor megnézhetjük, hogy hogyan mutatja be az adatokat, amelyekhez hozzájut, vagy hogyan nem mutatja be a Statisztikai Hivatal ezeket az adatokat. Bizony ebben konkrét hiányosságok, konkrét és bizonyítható hiányosságok vannak, amelyek azt mondják, hogy a Statisztikai Hivatal függ a kormányzattól. Ilyen az, amikor 2014-ben az önkormányzati választások előtt nem hozták nyilvánosságra a szegénységi adatokat. Minden évben abban az időben már a szegénységi adatokat kitették. Most azt mondták, hogy nem, mert nem kell azt tudni a jó népnek, majd a választások után kirakjuk. Vagy ilyen egyértelmű elfogultságra vagy függőségre utal az, hogy a létminimum-számítást egyszerűen eltörölték. Azt mondták, hogy az hülyeség, nem kell létminimum-számítás. Nyilvánvalóan ennek az az érdeke, ugyan az emberek érzik, hogy a létminimum alatt élnek nagyon sokan,

de mégis azt mondják, talán más, mert ha még látják is a híradóban, hogy hoppá, ennyi a létminimum, nekem meg ennyi a fizetésem, akkor talán mormogni fognak.

De szerencsére ott van a Statisztikai Hivatal, akinek az ön főnöke, Csepreghy úr főnöke a főnöke volt eddig, tehát a Miniszterelnökséget vezető miniszter alá tartozott a Statisztikai Hivatal, majd az megoldja, nem számol létminimumot mondva csinált szakmai indokokkal. Amikor viszont úgy gondolja, hogy itt lehet valami nagyon szép számot mondani, akkor a foglalkoztatási adatokkal nem fog ennyire kesztyűs kézzel bánni, és szépen azokat pedig mutatja, igaz, viszont sosem teszi hozzá, hogy azokból a foglalkoztatási adatokból mennyi a közfoglalkoztatott, és mennyi a külföldre kivándorolt magyar. Ezeket az adatokat gyakorlatilag nem is érhetjük el a honlapon, hogy mennyi a külföldre kivándorolt magyar. Ezeket az aktuális jelentésekben közlésezzük, aztán gyorsan le is szedik onnan. Akkor tudhatjuk csak meg, ha nagyon figyelünk és ezeket gyorsan leszedjük. Lenne olyan javaslatunk is, hogy a kivándorolt magyarok számának a megszámlálásához fel kéne venni a kapcsolatot és együtt kéne működni a külföldi államok statisztikai hivatalával.

Önök azt mondják most, hogy ettől nagyon nagy változás jön, mert eddig nem volt független ez a hivatal. Valóban nem volt, hiszen Lázár úr volt gyakorlatilag a főnöke, az a Lázár úr, aki a trafikoknál azt mondta, hogy ott nem volt semmi. Belemondta a kamerába, belemosolygott, hogy ott nem történt semmi. Ez az ember a magyar Statisztikai Hivatalnak volt a felügyelő minisztere. Nem hiszem, hogy ez egy különösebben jó referencia lett volna.

Azt mondják, hogy ezentúl máshogy lesz. Mi azt mondjuk, hogy nem lesz máshogy, igazán nem fog semmi sem megváltozni, ugyanis továbbra is a miniszterelnök fogja kinevezni a Statisztikai Hivatal vezetőjét. Ez még hagyján, mert vannak benne olyanok, hogy legyen jó szakember, meg tíz éve ebben dolgozzon, szerintem is ez egyébként a minimum, de ő is menti fel. Tehát bármikor fel is mentheti, ha nem tetszik neki az, amit a Statisztikai Hivatal vezetője tesz. Ráadásul azt nevez ki, akit akar. Normális országokban - a magyar nem normális sajnos, ma már a magyar állam működése minden, csak nem normális - a szakmai szervezetek jelölik ezeket. *(Boldog István: Te nem vagy normális!)* Az államra és a kormányra gondoltam, képviselő úr. A szakmai szervezetek jelölik ezeket az embereket. Itt is kívánatos lenne, hogy a Magyar Tudományos Akadémia Statisztikai Bizottsága vagy pedig az Országos Statisztikai Társaság végezze el a jelöléseket és a választásban, tehát amikor kiválasztjuk, hogy ki legyen az elnök, akkor pedig egyharmad-egyharmad arányban kellene részt venni a kormánypártoknak, az ellenzéknek és a szakmai szervezeteknek. Ekkor mondhatnánk azt, hogy biztosak lehetünk abban, hogy a Statisztikai Hivatal vezetője független, és akkor mondhatnánk azt, hogy biztosak vagyunk abban,

hogy azok a szegénységi adatok vagy azok a kivándorlási adatok, vagy azok az államadóssági adatok, vagy azok a gazdasági növekedést érintő adatok valóságok, nem pedig bizonyos manipulációknak az áldozatai.

Ezenkívül, ha igazán úgy akarnánk eljárni, ahogy el kell járnunk, akkor a KSH munkáját minden évben egy független szakmai felügyelet értékelné, és az értékelést a parlamentnek kétharmad arányban el kellene fogadnia, valamint a költségvetést is valóban normatív alapokra kellene helyezni. Kívánatos lenne, volt ilyen Magyarországon, tíz éve volt olyan folyamat, hogy külföldi szakértőkkel vizsgáltattuk meg a statisztikai rendszerünket. Akkor indult el igazán egy pozitív irányú változás. Aztán hogy azóta mi van, azt látjuk, tehát amikor egyszerűen a létminimumot kivezetik.

Most is kívánatos lenne, hogy a Statisztikai Hivatalt mindenképpen külföldi szakértőkkel átvilágíttassuk. Nagyon kíváncsi vagyok, hogy mikor lesz erre önöknek mersze. Persze, orosz szakértőkkel azt megtehetik, azokat szeretik Paksnál is. Köszönöm szépen. *(Boldog István: Óriási beszéd! Bolond lyukból bolond szél fúj!)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Hadházy Ákos képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felhívások végére értünk.

Soron kívül szót kért Csepreghy Nándor miniszterelnökségi államtitkár úr.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szót. Engedjék meg, hogy mielőtt az érdemi kérdésekre válaszolok, egy dolgot már csak a neveltetésem okán is kikérjek magamnak elnök asszony nevében, akinek nincs lehetősége ebben a vitában felszólalni. Még hozzá azt, hogy Magyarországnak azt a statisztikusát, akit nemzetközi szervezetek, az ENSZ többek között, az egyik legkomolyabb magyarországi szakembernek tart, sőt nemcsak Magyarországon, hanem a régióban, csak azért ilyen politikai vádakkal illetni, mert önnek nem tetszik egy törvényjavaslat, amit a kormány beterjeszt, azt gondolom, etikátlan és tisztességtelen. Ez vonatkozik mindazokra a felszólalókra, akik azt gondolják, hogy elnök asszony személyének a támadása az, amivel a kormányon fogást tudnak találni. Egyet tudok érteni azzal, vitassuk meg a szakmai kérdéseket, és ezekre is szeretnék válaszolni, de ezt mindenképpen szerettem volna megelőlegezni.

Azt gondolom, az is mind a három ellenzéki felszólalónak szóló válasz, hogy az, hogy a tükörben látott kép nem tetszik annak, aki nézi, az nem biztos, hogy azt jelenti, hogy a tükörrel van baj. Ha azok az adatok, amelyek különböző kérdésekben napirendre kerülnek és a politikai vitáknak is részét képezik, valamilyen politikai közegbe nem ágyazhatók be, az nem azt jelenti, hogy az adatokkal van a probléma, ha nem azt a narratívát erősíti, amit adott esetben

egy-egy politikai erő szeretne Magyarország torkán letolni.

(11.50)

Azért emlékszem én még arra, és ha jól emlékszem, képviselő úr 2006-ban nyert először mandátumot, amikor Veres János a 2006-os választásokat megelőzően amúgy a szokott rendnek megfelelően nem hozta nyilvánosságra a költségvetésre vonatkozó alapadatokat, hanem ezt kifejezetten a választások utánra időzítették, hogy a magyar embereknek ne legyen valós döntéshozatali lehetőségük akkor, amikor valóban döntést kell hozni arra, hogy merrefelé menjen az ország sorsa. Kérdés persze - és ez utólagosan csak egy teoretikus kérdés -, hogy miként alakult volna a 2006-os választásoknak az eredménye, amennyiben ezek az adatok nem a választásokat követően, hanem már azt megelőzően is nyilvánosságot kapnak.

És tudja, Bárándy képviselő úr, gyakran hallom azt MSZP-s képviselőktől, hogy Magyarországon nincs demokrácia, nincsenek meg azok a biztosítékok, súlyok és ellensúlyok rendszere, ami garantálni tudná azt, hogy Magyarország valóban 1990 óta egy folyamatos demokratikus pályán fejlődjön, hanem ebben ellentétes folyamatokat látnak. Csak amikor önök mindig példát hoznak, például az Egyesült Államokat, akkor mindig elmondják azt, hogy milyen tanulságokat tudna levonni a magyar államigazgatási rendszer például az Egyesült Államok működő rendszeréből, és ezeket hogyan tudná áttemelni. Például az, hogy vannak olyan szervezetek, amelyeknek a vezetőinek a kinevezési időszaka hosszabb, mint egy-egy politikai ciklus, azt gondolom, hogy ez pont ennek a biztosítéka. Ha jól tudom, pont az amerikai elnökválasztást követően Trump elnök úrnak, megválasztott elnöknek lesz az egyik feladata egy olyan főbírónak a kinevezése, akinek a mandátuma lényegében élethosszig tartó mandátum. Mi pont azt gondoljuk, hogy egy demokráciának egy alapbiztosítéka az, hogy vannak olyan szervezetek, amelyeknek a vezetősége, az elnöke, az elnökhelyettesei kormányzati mandátumokon átívelően kapnak felhatalmazást különböző munka végzésére.

Itt javasolom Hadházy képviselő úrnak tisztába kerülni a tényekkel, mert a KSH elnökét valóban 7 évre nevezik ki, de felmentési lehetőség nincs a miniszterelnök kezében. Tehát ismételtelen egy olyan állításával találkozunk, amelyben csak félig bontja ki az igazság fonalait, majd mint az ön által említett székelyek, elmondja az igazságot, csak nem akkor és nem azon a helyen, ahol azt elkezdte.

A Jobbik felvetésére: engedje meg, képviselő úr, hogy azért egy kérdést megpróbáljak értelmezni. Az én nézőpontom szerint az, aki dolgozik, és most indifferens, hogy milyen munkát végez, dolgozik, az munkavállaló. Az egy másik vita, hogy az a kereset, amit ő meg tud keresni, akár közfoglalkoztatottként, akár az állami szférában vagy a piaci viszonyok kö-

zött, az elegendő-e a megélhetéséhez. Tehát azt a vitát én hajlandó vagyok lefolytatni. De azt nem tudom hogyan értelmezni, hogy önök a munkavállalói kör egy jelentős részéről nem hajlandóak tudomást venni.

2010-ben azt mondta a jelenlegi kormány, hogy vállaljuk tíz év alatt egymillió új munkahely létrehozását. 2010-2016-ig 650 ezer fővel tudtuk növelni a munkavállalóknak a létszámát. Az egy legitim vita, hogy érdemes-e vagy tudunk-e valamit tenni annak érdekében, hogy a közfoglalkoztatásból még hatékonyabban tudjunk átvezetni embereket a piaci foglalkoztatás viszonyai közé, vagy a közfoglalkoztatáson belül ott, ahol nincs a piaci foglalkoztatásnak reális esélye, egyes országrészekben ez sajnos adottság, ott magasabb bérezést tudjunk elérni. De azokat az embereket, akik 2010-et megelőzően anélkül kaptak az államtól bármilyen juttatást, hogy azért egy fűszálat nem kellett keresztbe tenniük, most pedig valamilyen társadalmilag hasznos munkát végeznek, szerintem nem szabad és nem lehet összemenni egymással. És azt kérem, hogy ezeket az embereket ne nézzék le, azokat az embereket, akiknek adott esetben lehetséges, hogy önhibájukon kívül, de nincs más lehetőségük más típusú munkát végezni, és azt gondolom, hogy aki munkát végez, az pedig igenis, benne kell hogy legyen a foglalkoztatási statisztikákban.

Az infláció kérdése. Ez megint egy olyan történet, amellyel nehéz mit kezdeni. *(Egyed Zsolt: Azt elhiszem!)* Tehát nemzetközi sztenderdek határozzák meg minden országban, minden európai uniós tagállamban is, hogy az inflációt milyen tényezőzők alapján kell számolni, és ezek alapján a számok alapján kijön egy szám az egyenletnek vagy a képletnek a végén. Ez vagy azt mutatja, hogy van infláció, vagy azt mutatja, hogy nincs infláció. Bárhonnan nézem a számokat, az a szám ugyanazt mutatja. Az értelmezési kérdés az persze teljesen más, hogy ebből milyen következtetéseket tudnak levonni.

Hogy a statisztikák készítésében vegyenek részt piaci cégek, szerintem ez nonszensz. Vannak olyan típusú állami feladatok, amelyeket kötelezően az állami apparátusnak végre kell tudni hajtania. Egy komolyan vehető állami apparátusnak ezt meg kell tudnia csinálni. A magyar statisztikai rendszer az európai sztenderdek szerint is mércének számít, és azt gondolom, hogy ez nem attól függ, hogy van-e bármilyen együttműködésük piaci cégekkel. Nem tudok elképzelni olyan piaci szereplőt Magyarországon, akinek komolyabb szakmai kompetenciája, komolyabb kutatási történeti háttere vagy hozzáférési lehetősége van bármilyen olyan információhoz, amelyben jobb munkát tudna végezni, mint a Statisztikai Hivatal munkatársai. Tehát nem gondolom azt, hogy itt helye lenne bármilyen piaci együttműködésnek.

Tudja, képviselő úr, arról is sokat vitázunk itt az Országgyűlésben, de én követem a parlamenti pártok felszólalásait különböző szakmai konferenciákon is, hogy miként változik meg a XXI. században a társa-

dalmi-gazdasági rendszer működése a XX. századhoz képest. Azt látom, hogy abban evidencia van, bármelyik pártnak nézem a felszólalásait, hogy az tényeszerű, hogy a XXI. század teljesen más dimenzióban értelmezendő.

Ha ezt az állítást megfogalmazzák, és ezt evidenciának tekintik, akkor hadd kérdezzek vissza: azokat a mérőszámokat vagy azokat a gyakorlatokat, ahogy mi mérjük különböző társadalmi folyamatoknak az alakulását, akkor miért nem tekintik evidenciának, hogy ezt is meg kell változtatni? És az erre vonatkozó európai uniós kezdeményezések magyarországi átvétele az nem arról szól, amit önök akarnak mondani, hogy itt bármilyen statisztika manipulálásra kerül, hiszen maga az adat az a Statisztikai Hivatal munkájának az eredménye, hogy előáll egy adat. Az, hogy ezt hogyan értelmezzük, az pedig nem a Statisztikai Hivatalnak a feladata; az különböző interpretációk alapján megtörténik itt a parlamentben, szakmai szervezetekben, és ez alapján döntenek úgy valóban a befektetők is, hogy jönnek-e Magyarországra vagy sem. Hál' istennek, azt gondolom, egyre többen jönnek, és ez például a hitelminősítések tekintetében is azt igazolja, hogy a magyar gazdaság jól működik.

Hadházy képviselő úrnak is szeretném mondani, hogy érdemes lenne különbséget tenni a között, hogy mi az adat és mi az adatnak a magyarázata. Az egyik számonkérhető a Központi Statisztikai Hivatalon, a magyarázata az nem.

És az is, hogy ha normális Magyarországról beszél egy képviselő, akkor az is számonkérhető, hogy ha az a kormánytag, aki egy törvényjavaslatot képvisel, végighallgatja a képviselőt, és próbál arra reflektálni, legalább a szemkontaktust kapja meg vagy a figyelemnek a tiszteletét képviselő úrtól. Úgy látszik, ez a műfaj még az ön normális Magyarországnál nem működik. Remélem, hogy érdemi információkat kap adott esetben a repülővezetésnek a fontos tanulságairól.

Képviselő úr, az megint a féligazságaihoz tartozik, amit miniszterelnök úr szájába próbált adni. Miniszterelnök úr soha nem mondta azt, hogy nincs korrupció Magyarországon. Miniszterelnök úr azt mondta, hogy zéró tolerancia van a korrupcióval szemben. Ha nem lenne korrupció Magyarországon, abban az esetben nem lennének büntetőfeljelentések, nem lennének bírósági döntések különböző korrupciós ügyekben. *(Kunhalmi Ágnes: Nem elég!)* Azt mondta, hogy zéró tolerancia van Magyarországon.

Az eximbankos kérdése kapcsán szeretném felhívni a figyelmét, hogy hat európai ország statisztikai hivatala vitatkozik egymással, illetve az Európai Bizottsággal azon, hogy a statisztikai számítás szerint milyen állami kiadásokat hogyan, miként kell számítani.

Engedje meg, képviselő úr, hogy arra is felhívjam a figyelmét, habár az LMP-nek nehéz a viszonyulását az európai kérdésekhez figyelembe venni, mert úgy próbálja a közösség értékeit megóvni, hogy közben figyelmen kívül hagyja azt, hogy ez a közös-

ség számtalan lemondással és számtalan lehetőséggel is jár. Egy ilyen lehetőség, ami miatt az Európai Közösség tagjaivá váltunk 2004-ben, az a szabad munkaerő-áramlásnak a kérdése. Tehát én el tudom fogadni, hogy önök ezt egy negatív tendenciaként tekintik, hogy jó pár magyar dolgozik az Európai Unió területén belül, Magyarországon kívül, és hogy ezeket az embereket önök le szeretnék vonni a statisztikai számításokból, de ilyen alapon akkor azt is mondhatnám, miért nem kéri ki azt, hogy a statisztikai számításokban szerepelnek-e vagy nem szerepelnek például azok az Európai Unió más tagországaiból érkező munkavállalók, akik pedig itt, Magyarországon járulnak hozzá a magyar nemzetgazdaság fejlődéséhez.

Tehát képviselő úr féligazságokat mond. Azt szeretném kérni öntől, hogy ha idéz valakitől, akkor azt legalább pontosan tegye, akkurátus ember módjára. És amikor a külső számonkérhetőségről beszél, akkor ne feledkezzen meg a tényekről, például arról, hogy az Európai Bizottság vagy az Eurostat is számtalan alkalommal követi figyelemmel nemcsak a KSH működését és az általa publikált adatokat, hanem azt is, hogy milyen eljárásrendek szerint, milyen szakmai sztetenderdek szerint végzik a munkájukat, és ebben a KSH mindig kiváló minősítést kapott. Én azt gondolom, hogy ez a törvényjavaslat ezt a szakmai munkát erősítheti.

Köszönöm azoknak a képviselőknek, akik figyeltek a válaszra, megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

(Az elnöki széket dr. Latorcai János, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat. Tisztelt Képviselőtársaim! Kétperces hozzászólások következnek. Elsőnek az MSZP képviselőcsoportjából Gúr Nándor képviselő úrnak, az Országgyűlés jegyzőjének adok szót. Parancsoljon!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Majd egy hosszabb megszólalás kapcsán fogok a törvénytervezethez illetően is sok mindent mondani, most Csepreghy Nándor előbbi megszólalását követően csak egy szövegével, a közfoglalkoztatás szövegével foglalkoznék.

(12.00)

És pedig olyan aspektusból, hogy előszeretettel használja államtitkár úr azt, hogy az ellenzéki oldalon lévők - teljesen mindegy, hogy melyik párthoz tartozók - ne nézzék le a közfoglalkoztatottakat.

Szeretném jelezni, államtitkár úr, ha nem tudná, akkor önök nézik le őket. Önök, hiszen 2010-ben ezek az emberek - mármint a közfoglalkoztatott emberek - nettóban 60 200 forintot kaptak a kezükbe, majd utána jött Zsiga Marcell meg az önök padsoraiból néhányan, akik megerősítették, hogy 47 ezer

forintból is meg lehet élni, és ma ezek a közfoglalkoztatott emberek 52 ezer forintot kapnak kézbe, ami, ha aggregált inflációval számolunk, nem sokkal ér többet negyven-egynéhány ezer forintnál. Magyarul, az önkormányzat az intézkedéseinek keresztül a közfoglalkoztatottak bérének egyharmadát vásárlóerőértékben elvette. És ez nem statisztikai manipuláció, ez tényszerűség.

Ha valaki lenézi a közfoglalkoztatottakat, akkor azok önkormányzat egyrészt. Másrészt azért is, mert rengeteg embert olyan helyzetbe sodortak, ahol az önbecsülésük sérül, mert olyanféle tevékenységet folytattatnak velük, illetve nem folytattatnak velük semmilyen, ami gyakorlatilag az ő személyes önbecsülésüket sérti. Tehát nem azért akarnak közfoglalkoztatotti munkában részt venni, hogy reggel aláírják a siktát, meg délután, hanem azért, hogy valós, értékkeremtő munkát folytassanak. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* És sajnos nagyon sok esetben nem ez van. Elnök úr, köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Ugyancsak kettőperces felszólalásra jelentkezett az LMP képviselőcsoportjából Hadházy Ákos képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. HADHÁZY ÁKOS (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Államtitkár úrnak mondanám, hogy valóban nem nagyon vettem fel a szemkontaktust. Egy picit zavarban vagyok, tehát amikor folyamatosan hazudik valaki nekem, annak nem szívesen nézek a szemébe. Zavarban vagyok valóban, ez lehet, hogy jellemhibám.

Nem beszéltem arról, hogy itt a magyarokat a KSH-nak kellene megtenni, de azzal, hogy ő nem tesz közzé adatokat, melyek kellemetlenek, ezzel nyilvánvalóan részt vesz a manipulációban, és nyilvánvalóan a kormánynak kedvezően tesz, amikor például nem számol létminimumot, vagy pedig azonnal leveszi azokat az adatokat, hogy a foglalkoztatási adatokból mennyit tesznek ki a külföldön dolgozó embereknek.

Nem értem, hogy egyébként miért nem hiányolja a külföldön dolgozó magyarok adatait, illetve értem, hiszen önkormányzat azt mondták, hogy majd egymillió új munkahelyet hoznak létre, azonban ha tudjuk ezeket az adatokat, akkor tudjuk, hogy ezt az egymillió új munkahelyet nem Magyarországon hozták létre, hanem külföldön, de nem is önkormányzat, és értem, hogy ezt miért nem szeretnék, ha minél többen tudnák. Azt sem értem, hogy mivel dicsekszik, hogy hány uniós munkavállaló jön be Magyarországra, hogy ezt miért nem kérem számon. Nem nagyon hiszem, hogy olyan nagyon sok jönne. Nyilván van néhány, aki jön, de hogy olyan nagyon sok jönne például Szlovákiából vagy Romániából, ahol már 15-20 százalékkal magasabbak a bérek, mint nálunk, ezt nem nagyon hiszem.

Végül egy megjegyzésére, hogy hibásan idéztem a miniszterelnök urat, hogy ő nem mondta, hogy nincs korrupció. A zéró tolerancia valóban a korrup-

cióra van. Az sem igaz, hiszen Farkas Flóriánál beigazolták, önkormányzat is elismerték, hogy ellopták a pénzt, ezek szerint mégis elég toleránsak; másrészt pedig a miniszterelnök úr kimondta, idézem és pontosan idézem: „A korrupcióról ma Magyarországon csak az ellenzék blablál.” Ez hazugság.

Ha tehát a miniszterelnök hazudik, akkor a Statisztikai Hivatal is nyugodtan hazudhat, és ez elég baj. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Csepreghy Nándor államtitkár úr!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Engedje meg, képviselő úr, hogy kettő dolgot mondjak csak. Egyrészt, ha azokat a számítási módszertanokat akarja támadni, amiket az Európai Unióban az Eurostat vezetett be lényegében minden tagállamban, akkor rossz helyen üldöggél, akkor menjen ki Brüsszelbe, és vitatkozzon az Eurostattal.

A másik kérdés, amire egyszer már felhívtam a figyelmét, de úgy látom, hogy ez nem volt elegendő, de fogok keresni egy alapjogokat bemutató, illetve egy demokratikus államberendezkedést bemutató tankönyvet önnek. Ön rendszeresen összekeveri a törvényhozást, a kormányzás feladatát, illetve az igazságszolgáltatást. Tehát az, hogy folyik egy ügy, amely kapcsán a kormányzat is megállapított szabálytalanságokat, pénzeket követelt vissza, és ezzel párhuzamosan folyik egy büntetőügy, ott a kormányzatnak nincs keresnivalója. Az egy másik államberendezkedési modell, képviselő úr. Lehet, hogy az ön álmaiban ilyen szerepel, ahol a kormányzatnak bármilyen nyomozó hatóságra vagy bírósági döntésre van behatása. Szeretném felhívni a képviselő úr figyelmét, hogy lehet, hogy önnek nem szóltak, de itt '89-90-ben volt egy rendszerváltás Magyarországon, és akkor az a rendszer megszűnt létezni, amit ön most itt visszasír, úgy látom.

Tehát a kormánynak nincs lehetősége - és ez helyes -, hogy bármilyen rendőrségi eljárásba beleszóljon, és nem is fog a jövőben sem. A kormánynak annyi kötelessége van ebben az esetben, hogy ha bármilyen típusú ügy van rendőrségi nyomozati szakaszban, akkor a nyomozó hatóság munkáját segítse azzal, hogy minden adatot a nyomozó hatóság részére átadjon. És ez akkor is így van, képviselő úr, ha ön ezt tudomásul veszi, és akkor is, ha nem. Köszönöm szépen, elnök úr, a türelmét.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Nem szívesen intem rendre, államtitkár úr. Úgy gondolom, hogy a stílusán változtatnia kell. Az Országgyűlés képviselőjével szemben ezt a stílust nem használhatja. Gúr Nándor képviselő úr következik rendes felszólalásra. *(Csepreghy Nándor fejét hajtván: Rendben.)*

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Megpróbálok eleget tenni az elnöki intésnek,

ami az államtitkárt érintette (*Csepreghy Nándor: Önre nem vonatkozott.*), és akképpen megszólalni, hogy ne sértsem meg a Ház etikai elvárásait.

Államtitkár Úr! Ott folytatom, ahol az előbb ab-bahagytam. Azért folytatom ott, mert látom, hogy ez a kérdés nem érintette meg, vagy ha megérintette, akkor nem tudott rá korrekt választ adni, és meg sem kísérelte azt, hogy válaszoljon a kérdéskörben a köz-foglalkoztatottakat érintően.

Szóval tudja, alapvetően ott van a baj, állam-titkár úr, hogy önök valamit gondolnak a világról, és a világlátásuk alapján megpróbálnak mindent, ami utolérhető, felfedhető statisztikai háttérként meg-adatik, ennek a csatarendjébe állítani, hogy az önök szóhasználatát mondjam. Ezzel még nem is lenne baj, azzal már inkább van baj, ha fordítanak a törté-neten; ha fordítanak a történeten, és valójában olyan elvárást foganatosítanak akár kimondva, akár ki-mondatlanul, ami arról szól, hogy legyenek számok, de a számok mögött ne legyen tartalmi megvilágítás. Érti, érzi a különbséget, ugye?

A statisztikában a számokon keresztül sok min-dent lehet mondani, és sok mindent lehet eltagadni, ha azok nem kerülnek kibontásra. Mondok önnek néhány példát - vagy hát nemcsak önnek, hanem önmagunknak is. És azért mondom, mert úgy látom, hogy ma azt az időszakot éljük, amikor az embereket sok tekintetben a statisztika alanyának tekintik csak-is, és nem az őket érintő ügyek-bajok sokaságával foglalkoznak vagy annak a megoldásával.

Itt már képviselőtársaim említették példaként a foglalkoztatás, a munkanélküliség kérdéskörét. Azért nem megyek nagyon mélyre, mert lesz ügyis egy vitanapunk még ma délután, és ott majd részleteseb-ben kibontom, de hogy legyen önnek is módja és lehetősége csatlakozni ehhez a témához, ha netán délután az ideje nem engedi meg mindezt, ezért mondok önnek néhány dolgot. Arra kérem, hogy kezdjen el cáfolni. Kezdjen el cáfolni, jó!? Azért ké-rem, öntől, hogy kezdjen el cáfolni, mert az segít abban, hogy kölcsönösen megértsük egymást, és kölcsönösen a megértést követően olyan irányba tudjunk elindulni, ami az országban élő dolgozó vagy épp nem dolgozó, dolgozni nem tudó emberek érde-két szolgálja.

Önök szívesen használják, előszeretettel mond-ják, hogy mi történik a munka világában, a foglalkoz-tatáspolitikában 2010-16 között. Szívesen használ-ják, mert olyan számokat tudnak az asztalra tenni, tetetni, amelyek azt mutatják, mintha... Mintha olyan változások mennének végbe az országban, amelyek abszolút módon pozitívak. Foglalkoztatási adatokra gondolok alapvetően.

Önök kevésbé szívesen használják azt, hogy mondjuk, 2010 előtt, 2008-ban, nem Magyarorszá-gon, hanem általában a világban mi történt. Pénz-ügyi-gazdasági világválság, amelynek vannak kihatá-sai, amely kihatások nyilván 2009-10-re hozzák azt, hogy a munkaerőpiacon a statisztikai adatokban olyan változások mennek végbe, amelyek nem pozi-

tívak, hanem negatívak, de előszeretettel használják azt, ami mintegy pozitív elmozdulást mutat.

(12.10)

Most akkor egy kicsit részletesebben; mondok három-négy olyan dolgot, amelyet érdemes lenne egy kicsit megkutatni, tartalmilag feldolgozni. A foglalkoztatási adatokban érintőlegesen már szere-pelt itt ma, benne vannak a közfoglalkoztatottak. Igen, a közfoglalkoztatottak egy jelentős hányada tényleg munkatevékenységet végez, persze, az előbb már említettem, hogy megalázott módon az önök „jóvóltából” - idézőjelbe téve - kevesebb pénzért, mint 2010-ben. Tudja, az ominózus 47 ezres, ma 52 ezres nettó közfoglalkoztatotti bérek.

Tudja azt is, hogy milyen szociális ellátórend-szert működtetnek. Olyat, amely arra törekedett, hogy az ellátórendszerekből lehetőség szerint min-denkit kirúgjon. Annak előtte, mondjuk, egy 9 hóna-pos futamidejű álláskereső támogatás volt az, ami rendelkezésre állt, ma ez 3 hónapos. Azt is tudja vélhetően, de ha nem, akkor segítsek, hogy ma egy átlagos elhelyezkedési időtartam ettől jóval nagyobb. A munkanélkülieknek a fele másfél éve, 18 hónapja beragadt a rendszerbe. Ahhoz, hogy valaki egy újra-kezdést meg tudjon alapozni, ön is tudja nagyon jól, három hónap nem elégséges. De nem kívánnak el-mozdulni erről az időintervallumról.

Ön is tudja azt, hogy a közfoglalkoztatottak léte a foglalkoztatási statisztikában bizonyos értelemben becsapás, mert tudja, hogy a munka világában az értékteremtéssel párosuló tevékenység, a hozamter-melés az, ami valójában kézzelfogható munkának tekinthető. Van ilyen a közfoglalkoztatásban is. Di-cséri ez azon polgármestereket meg azokat a szakér-tőket, akik sokat dolgoznak ezért a háttérben, hogy legyen ilyen. Van. Van ilyen. De biztosan emlékszik Gyöngyfára, mondhatnék más eseteket is, ahol, ha jól emlékszem, egy 360 méter hosszú vizesárok tisztítása, rendbetétele három hónapon keresztül zajlott talán 16 ember részvételével, ilyen napi 6-8-10 cen-timéteres haladási sebességgel. Ön ezt munkának tekinti? Vagy annak tekinti, hogy ott vannak az em-berek, kényszeredett módon, mivel ők maguk is tud-ják, hogy más értelmes tevékenységet nem fognak tudni végezni, ha ezt a feladatot ellátják, ezért ezzel a munkaintenzitással végzik a dolgukat. No, ezek az emberek mind-mind benne vannak a foglalkoztatotti statisztikában mint dolgozó emberek. Rendben van ez így? Nagyjából 150 ezerral - persze pulzál a rend-szer -, van olyan, amikor többel megemelkedik a foglalkoztatási statisztikában a jelenlétük ahhoz képest, mint ami hat évvel ezelőtt volt.

Van egy másik tétel. Az önök áldásos tevékeny-ségének az eredményeképpen, amit meg kellett volna tenniük 2011-ben, 2012-ben, hogy a béreket emeljék, tudja, úgy, ahogy mondjuk, tegnap egy bérmegálla-podást szültek a választások előtt egy évvel nyalóka-ként, azt meg kellett volna tenni 2011-12-ben, hogy

ne hagyja el ezt az országot félmillió, 600 ezer ember, akinek, akiknek a 75-80 százaléka a fiatalokból tevődik össze, 40 év alattiakból tevődik össze. (*Boldog István közbeszólása.*) 75-80 százaléka 40 év alattiakból tevődik össze és szakképzettek. Tudja, ezért van ma munkaerőhiány. No, de ezeknek az embereknek egy jelentős hányadát nyilván ILO- és egyéb más szabályokat figyelembe véve a magyar statisztikában tartanak nyilván, mintha itthon dolgoznának. Számokban olybá tűnik, a valóságban pedig az a helyzet, hogy nem itthon végzik a munkatevékenységüket, hanem az önök idézőjelbe tett „áldásos” tevékenysége eredményeképpen a határon kívül. Mégis a hazai statisztikában jelennek meg, mintha itthon dolgoznának. Nem érzi azt, hogy a számok megvilágítását is érdemes lenne megtenni, tartalmilag? Hogy egy korrektebb, egy tisztessége-sebb látkép tárulkozzon elének?

De mondok önnek egy harmadikat, például ott van a diákfoglalkoztatás kérdésköre. 2010 előtt a diákfoglalkoztatottak a munkaügyi statisztikákban mint foglalkoztatottak nem jelentek meg. Tudja, éves szinten nagyjából 180-200 ezer fő - megint csak pulzál a rendszer, nyilván nem mindig ugyanannyi - érintettje van a dolognak. Ezek a fiatalok ma a foglalkoztatási statisztikában megjelennek. Ha csak ezt a három számot egymás mellé helyezi, ami mögött emberek vannak, akkor nagyjából a közfoglalkoztatásban 150-200 ezres többletekről lehet beszélni; a külföldön munkatevékenységet végzők magyar statisztikában való megjelenítése kapcsán nagyjából 130-140 ezer ember az a többlet, ami a 2010 előtti állapothoz képest meg van jelenítve; a diákfoglalkoztatás tekintetében említettem azt a 180-200 ezer főt. Félmilliónál több azon emberek száma, akik ilyenképpen nem voltak benne, mondjuk, hat évvel ezelőtt a munkaügyi statisztikákban, ma meg ott vannak. No, hát így könnyű dobálózni a számokkal! 600 ezerrel többen dolgoznak Magyarországon? Egyébként is legyünk szolidabbak a dologban. 2009 zárt esztendejének meg 2015 zárt esztendejének az átlagos foglalkoztatási adatait érdemes megnézni - hát, nem egészen ennyi.

Arról már nem is akarok beszélni, amit félig-meddig jónak is tartok egyébként, ha nő a rész-munkaidőben foglalkoztatottak száma, de akkor már nem, ha a 8 órásból lesz 4 órás részfoglalkoztatott, rész-munkaidőben foglalkoztatott. 60-80 ezerrel nőtt a rész-munkaidőben foglalkoztatottak száma, de a legnagyobb bajom ott van, amikor azt mondják, hogy négyszáz-akárhányezer fővel nőtt a gazdaságban foglalkoztatottak száma. Lehet. Külföldön. A külföldön dolgozók által külföldön, de nem itthon, sajnálatos módon. Vagy ha nőtt, akkor miért nem veszik számításba mellette azt, hogy és mennyivel csökkent párhuzamosan, és akkor nyilván látjuk, hogy önök az egymillió új munkahely tekintetében a gazdaságban, az adóforintokat termelő munkahelyek vonatkozásában, hozamtermelő munkahelyek vonatkozásában semmit, semmit nem tettek az elmúlt esztendőben.

Szóval, azt akarom mondani, hogy nem elég a számokkal dobálózni. Nem, nem elég a számokkal dobálózni, hanem a számok mögötti tartalmiságot is meg kell tenni. És őszintén, én e tekintetben sokkal többet várnék a Statisztikai Hivaltól is, hogy ezeknek a kibontását alaposan tegye meg. Persze értem én azt, ha nem teheti, mert ma van egy olyan urizáló fideszes elit, egy olyan hatalom, akinek ez az érdekeit nem szolgálja, és bizony direkten vagy indirekten intelmeket fogalmaz meg.

Ugyanúgy, mint ahogy érezhető módon ez alakulhatott ki például a létminimum-számítás tekintetében is. Hogy a KSH évtizedeken keresztül a létminimum számítását megtette, majd érdekes módon most itt az utóbbi esztendőben képes ezt elejteni, elengedni, vélem, nem véletlenszerűen. Szóval, ez így probléma, ez így baj megítélésem szerint. Nem ultimátumok, nem elvárások alapján kellene hogy működjön a rendszer, hanem sokkal inkább a függetlenség színterén kellene hogy megjelenjen mindaz, ami a Statisztikai Hivatal által működik. De ha beszorítottak, ha első számú emberének a kinevezése - kinevezése? -, kijelölése valakinek, valakiknek a kezében összpontosul, a miniszterelnök kezében összpontosul? Ha azon múlik minden, hogy hogyan ragyog azon a napon a nagy vezér szeme? Ne haragudjanak, akkor hogyan várják el azt, hogy független működés... (*Boldog István: Te a kommunizmusról beszélsz, ahol főnök voltál. - Közbeszólások az MSZP soraiból.*), hogy független működés alakuljon ki? Boldog képviselőtársam, önnek már meg kellett volna tanulnia akkor, amikor Lázár miniszterének elmondtam, hogy a saját padsoraiban érdemes szétnézni, mert ott megtalálja azokat az embereket, akikről beszél, nem a szocialista párti padsorokban. (*Boldog István: Jogutód vagytok.*)

(12.20)

És még két dolgot a végére. Egy kérdés, államtitkár úr. Miért van az a kinevezés időintervallumát érintően, hogy most épp úgy gondolják, hogy hét évre kell kinevezni a hivatal vezető emberét? Miért? Mi az oka? Azt hiszem, eddig hat év volt, most hét év. Miért? Az, hogy ciklusokon átívelő legyen egy-egy hivatal, hatóság vezetői kinevezése vagy szóljon akkora időintervallumra, azt értem. De ha hat, akkor miért kell hogy hét legyen belőle? Ha kilenc, akkor miért nem lehet belőle három, vagy nem három, hanem öt? Tehát ilyen alapon bármit bármikor meg lehet csinálni.

A kérdésesen túl az utolsó mondatom az, hogy mikor fogják azokat a garanciákat letenni, amelyek a tényleges, valós, független működését alapozzák meg a KSH-nak, a statisztikának. Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Megkérem, hogy foglaljon helyet mellettem. Nagy örömmel venném, ha betöltené a jegyzői helyet, mert már volt

egy kétperces meg egy rendes felszólalása, most már a feladatát kellene hogy itt ellássa.

Ismételt felszólalásra Egyed Zsolt képviselő úr következik.

EGYED ZSOLT (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Ön igaztalanul azzal a váddal illetett engem, hogy én az igazgató asszonyt sértegetem, meg hogy nem hiszünk neki. Szeretném tisztába tenni, hogy én az igazgató asszonynak hiszek, akiknek nem hiszek, azok önök, mert önök bármilyen statisztikából képesek sikerpropagandát csinálni, amelyik meg esetleg nem az önök szája ízének megfelelő, arról meg egyszerűen nem beszélnek.

Nem tudok elmenni szó nélkül amellet sem, hogy ön azt mondta, mi gyakorlatilag lenézzük a közmunkaprogramban dolgozókat. Tisztelt Államtitkár Úr! Gúr Nándor is elmondta előttem, és én mint vidéki környezetben élő ember látom azokat az embereket nap mint nap, meg ott élek köztük, akik 52 ezer forintot visznek haza, és ezért van, aki kőkemény fizikai munkát végez. Ezen aspektusok alapján azt tudom mondani, hogy önök azok, akik lenézik ezeket az embereket, mert úgy gondolják, hogy annyit adunk nekik, hogy ne haljanak éhen, viszont a statisztikákban jól mutatnak, hogy ők sem munkanélküliek, hanem dolgoznak.

Tisztelt Államtitkár Úr! Egyáltalán nem mindegy, hogy ezek az emberek mennyiért dolgoznak. Gyakorlatilag ott tartanak most már az emberek Északkelet-Magyarországon egy faluban, hogy egymástól kérnek kölcsön tüzelőfát addig, ameddig nem érkezik meg valamilyen pénzük, meg a boltban gyakorlatilag nagyon sok faluban, és ez igaz szerintem egész Észak-Magyarországra, hogy mondjuk, 10-e után hitelbe vásárol mindenki, mert nem tudnak egy kiló kenyeret kifizetni. Persze az önök értékrendje szerint ezek boldog dolgozó emberek, csak a valóság sajnos nem ez.

Szeretnék reagálni még egy felvetésére, amit nekem címzett az előbb itt az infláció kapcsán. Elhiszem, hogy vannak erre megalkotott direktívák, de még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy az embereket, az átlagembert, a dolgozó embert nem az érdekli, hogy most olcsóbban tud venni 30 ezer forinttal egy plazmatévét vagy esetleg a Mercedes egymillióval olcsóbb, hanem az érdekli, azok a napi cikkek érdeklik, amelyeket nap mint nap vesz a boltban. Ha önök bátrak lennének, és megvan rá az anyagi forrásuk, minden lehetőségük, akkor csináltatnának egy olyan statisztikát is, ami például engem, és úgy gondolom, nagyon sok képviselőtársamat rendkívüli módon érdekelne, hogy évről évre hogyan alakul azoknak a cikkeknek az ára, amelyeket mondjuk, egy élelmiszerboltban, egy ruházati boltban, egy könyv-áruházban, egy bababoltban és ehhez hasonló üzletekben lehet kapni, amelyeket az emberek napi szinten vesznek. Higggye el, államtitkár úr, lehet, hogy ez az ön köreiből teljesen természetes, de a magyar

átlagembert még mindig nem érdekli, hogy olcsóbban tud-e Mercedest venni vagy luxusautót, hanem az érdekli, hogy mit fog enni holnap. Sajnos, ez a magyar valóság most jelen pillanatban, ez foglalkoztatja az embereket.

Nagyon szívesen látnék önöktől egy olyan statisztikát, amely ezt a kérdést megvizsgálja, de látom önön is, meg tudja már előre a választ, én is tudom, hogy nagyon elszomorítóak lennének ezek az adatok, hiszen ebből nem látszódna más, mint az, hogy az alapvető élelmiszerek és az alapvető napi használati cikkek ára hónapról hónapra, évről évre konzekvensen nő, és az emberek megélhetése és a fizetése arányosan elkölthető része hónapról hónapra kevesebb.

Németh Szilárd most nincs itt, de higggye el, hogy ebben még a hatalmas nagy rezsiharcuk sem tudta feltenni az i-re a pontot, ugyanis lehet itt erre is hivatkozni, de mint az előbb is mondtam, Magyarországon jelenleg Budapesten kívül is van élet, a magyar emberek egy jelentős része vidéken él, a magyar emberek nagyon jelentős része például a mai napig fával tüzel, és a tűzifa ára, ha csak mást nem vizsgálunk, évről évre köbméterenként ezer-kétezer forinttal nő. Gyakorlatilag ők annyit éreznek a rezsiharcból, amit önök folytatnak évek óta, hogy vannak emberek a tévében, akik beszélnek róla, de nekem, amellet, hogy melegedni próbálok, egyre kevesebb pénzem marad élelmiszerre. Tehát ez a magyar valóság, államtitkár úr, erről is kellene beszélni. Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Csepreghy Nándor államtitkár úr következik. Parancsoljon!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szólás lehetőségét; igyekszem nem beleesni még egyszer az előző hibába.

A jegyző úrnak szeretnék két kiegészítést tenni. Egyrészt fel szeretném hívni a figyelmét, hogy a Statisztikai Hivatal által publikált statisztikai adatok mögötti módszertan is nyilvános, tehát pont ez ad lehetőséget arra, hogy ezeket a vitákat lefolytassuk.

Ha megengedi, a munkaerőpiaci kérdésekre nem reagálnék most, itt leszek a délutáni vitában is, és ott lesz alkalmam.

Illetve tetszett kérdezni az elnöki mandátum hosszát. Az Európai Unióban belül, az európai uniós tagállamokban öt és nyolc év között működik egy... *(Gúr Nándor: A hat nincs közte?)* De, a hat is közte van, és a hét is közte van, tehát akkor, azt gondolom, egy-egy ebben a tekintetben a megoldás.

Egyed képviselő úrnak szeretném egyrészt megköszönni azt, hogy végre eljutottunk oda, hogy a vitában a Jobbik elismeri, hogy a közfoglalkoztatás is munkának számít, és igenis bele kell tartoznia. Azzal a vitában még mindig egyetérték önnel, hogy ez a pénz kevés, sőt azt is ki merem mondani, hogy szerintem nagyon nehezen lehet megélni ebből a pénz-

ből, ha egyáltalán meg lehet élni, ezt is ki akarom mondani. Azt szeretném azonban mindenképpen megvilágítani, hogy ha jól láttam, akkor itt nem arról van vita, hogy ezek az emberek foglalkoztatottak-e vagy sem, itt egy bérvita van, de ezt a bérvitát nem gondolom, hogy a statisztikai törvény módosításánál kell lefolytatni. A rezsicsökkentés, például a húsok áfájának a csökkentése pedig mind-mind olyan intézkedés volt, ami igenis pont ezeknek az embereknek, azt gondolom, sokat segített, azoknak is, akik fával fűtenek, és azoknak is, akik adott esetben nem.

Azt gondolom, az elmúlt időszak kormányzati intézkedései mind-mind jelentős segítséget nyújtottak azoknak a családoknak, akik valóban segítségre szorulnak, és örülünk annak, hogy egyre kevesebben vannak, és többen olyanok, akik pedig kikerülnek ebből a kategóriából. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Gúr Nándor Jegyző Úr! Az elnöki emelvényről leszólni az elnök engedélye nélkül különösen házszabálysértő. A jegyző csak akkor szólalhat meg, ha az elnök, a levezető elnök arra szót ad. Kérem, hogy ezt itt jegyezze meg, vagy különben tiltakozni fogok az ellen, hogy valaha együtt ülhessünk itt fenn. Köszönöm. *(Taps a kormánypartok soraiban. - Kunhalmi Ágnes: Milyen szigorú!)*

Ismételt felszólalásra Bárándy Gergely képviselő úr következik. Parancsoljon!

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. A sajátossága a parlamenti műfajnak természetesen, hogy az ember néha lényegesen később tud szólni, mint amelyik felvetésre egyébként reagálni szeretne. Ezúton is köszönöm az államtitkár úrnak, és örülök annak, hogy a legtöbb kollégájával ellentétben részt vesz a parlamenti vitában, és nem a zárszóban osztja az ellenzéket, hanem valóban nyitott a vitára, és én ezt méltányolom.

Méltányolom egyébként azt is, államtitkár úr, és ez az ön úriember mivoltát jelzi, hogy védelmébe vette a Statisztikai Hivatal elnökét, aki nyilván ebben a parlamenti vitában a házszabály alapján nem tud megszólalni. Mindazonáltal azt gondolom, hogy nincs igaza. Nincs igaza, mert ha valaki arra szerződik, államtitkár úr és tisztelt elnök asszony, hogy Orbán Viktor rendszerét szolgai módon kiszolgálja, akkor bizony az ellenzék részéről kritika fogja érni, és ezt a kritikát el kell fogadni és el kell viselni. Nekem pedig meggyőződésem, hogy ilyen módon működik ma a Statisztikai Hivatal és annak a vezetése.

Arra, hogy egyébként mennyire objektív a működés, mennyire férhet egyébként kétség ahhoz, hogy az elnök objektív módon védi az igazát, azért szeretnék idézni egy sajtótermékből.

Természetesen ennek az igazságtartalmát én ellenőrizni nem tudom, hogy így volt vagy nem, mindenesetre az idézet biztos. A Magyar Statisztikai Társaság Etikai Testülete elmarasztalta a Központi

Statisztikai Hivatal regnáló elnökét, Vukovich Gabriellát, az elnök ugyanis úgy érte el egy tavaly novemberi szakmai konferencián, hogy az előadásra felkért Mellár Tamás - aki a KSH korábbi elnöke volt, még hozzá nem a mi éránk alatt, hanem az önöké alatt - mégse állhasson a pódiumra, hogy ezt szabta a KSH pénzügyi támogatásának feltételéül. Ez az objektivitás? Etikai vétséget követett el. Megint csak egy idézetet szeretnék olvasni: hatalmával visszaélve egy civil szervezet, a Magyar Statisztikai Társaság működésébe avatkozott. Én erre nem is akarok kommentárt mondani, én azt gondolom, ezek a sorok önmagukért beszélnek.

(12.30)

Ami a Statisztikai Hivatal módszertanát, illetve módszereit illeti, beszélek itt akár a statisztikák esetleges fals közléséről vagy manipulálásáról, hadd mondjam azt, hogy inkább ez utóbbiról, sokkal inkább ez utóbbiról, ami épp olyan rossz, mint amikor statisztikát hamisít valaki, a lényegben nincsen különbség: megtévesztik az embereket, azt állítják valamiről, hogy ez a valóság, holott a valóság nem az. Teljesen mindegy, hogy ezt hamisított statisztikák alapján vagy manipulált statisztikák alapján csinálják.

Minden kutatásnak - és azt gondolom, államtitkár úrral ebben nincs vita köztünk - az alapja a módszertan. Én a statisztikához nem értek, de kutatást már folytattam, nem statisztikait. Mindig azzal kezdi az ember, amikor egy komolyabb kutatást elvégez, hogy beszámol a módszertanról. Valóban nyilvános a KSH kutatási módszertana, csak míg egy tudományos értekezés esetén, aki érdeklődik a téma iránt általában, módja, lehetősége és realitása - és ezt a szót szeretném nagyon hangsúlyozni - van annak, hogy a módszertant is elolvassa, addig a statisztikai adatközlések esetén ez a realitás nagyjából hiányzik. Ugyanis azt szeretném megkérdezni: vajon ön szerint, államtitkár úr, egyébként a nyilvános módszertani adatokat hányan olvassák el? S hányan hallgatják meg vajon a manipulált statisztikai adatok eredményeként közölt győzelmi jelentéseiket? Attól ugyanis harsog a sajtó, mármint az önök győzelmi jelentéseitől, amit statisztikai adatokra alapoznak. Nyilvánvalóan az emberek törtrésze, olyan csekély rész, ami statisztikai módszerrel szinte nem mérhető, fogja elolvasni a módszertant és fogja tudni értelmezni a módszertant. Márpedig én azt gondolom, hogy ennek jelentősége van.

S ha már Mellár Tamás szóba került vagy szóba hoztam a mai ülésen, szintén egy újságcikk alapján szeretnék idézni tőle; ugyanazt mondja egyébként, amit én: az adatok nyilvánvalóan valóságok, csak az a kérdés, hogy milyen módszertannal születnek. Engedjék meg, hogy még talán két-három mondatot idézzek tőle; ez a kérdés a szegénységről szóló vita kapcsán született. Mellár Tamás azt mondja: mit tekinthetünk szegénységi küszöbnek? Mi tartozik a létminimum fogyasztói kosarába? A KSH abbahagy-

ta a létminimum számítását, és az életszínvonal mérésére új módszert használ. Ezzel önmagában nincs baj, arról viszont, hogy mi emelkedett vagy csökkent, akkor kaphatnánk valós képet, ha az új számításal néhány évre visszamenően is készítenénk statisztikát, és azt összehasonlítanánk a novemberi adatokkal. Akkor kiderülne, csökkent-e, illetve mennyit a szegények száma.

Tisztelt Képviselőtársaim! Erről van csak szó, hogy a politika ezeket a számokat értelemszerűen le fogja egyszerűsíteni, s aki ért ehhez a szakmához - márpedig a Statisztikai Hivatal elnökének a hozzáértését egy pillanatra nem kérdőjelezem meg -, az tudja úgy alakítani ezeket a számokat, hogy ugyan a valóságot nem fedik, mégis magyarázhatók. Ez a manipuláció, tisztelt képviselőtársaim, és én ezt kárhozzatom, és ezt bizony kritikaként olvasom a Statisztikai Hivatal vezetésének a fejére.

A másik: nem szeretnék elmenni amellett sem, hogy államtitkár úr Veres Jánosra utalt. Nem helyes eltitkolni az adatokat. Ha ő ezt tette, helytelenül tette. Helytelenül tette. De erre hivatkozva azt mondani, mint a kisiskolában, hogy azért nem baj, amit én csináltam, mert Pistike is ugyanezt csinálta, ez nem jó. Én azt gondolom, hogy ha kell, elismerem, hogy ez egy probléma, de ez még nem indokolja azt, hogy ne lehessen kritika tárgyává tenni azt, ha valaki manipulál. És akkor ezzel egyetértünk, akkor ebben köztünk nincs vita, túl is léphetünk ezen a kérdésen.

A másik, ami a közjogi rendszere vonatkozik: én azt fenntartom, államtitkár úr, hogy ha úgy alakult át egy ország közjogi rendszere, hogy abban lehetővé válik az - márpedig ez ma így van -, hogy mindent egy ember akarata irányítson, és annak gyakorlatilag komoly korlátai ne legyenek, akkor ott kár ilyen részletszabályokat alkotni, amelyek egyébként normális jogállami körülmények között alkalmasak lehetnek arra, hogy a Statisztikai Hivatal nagyobb függetlenségét biztosítsák. De ma a jogi környezet olyan, hogy tökéletesen fölösleges ilyen szabályokat hozni, semmivel nem jutunk odébb.

Higgye el, államtitkár úr - talán elhiszi nekem -, én olvastam ilyen közjogi rendszerekről szóló könyveket, mi több, még írtam is ilyet, például az egyikben 550 oldalnyi érveim és bizonyítékom van arra, hogy hogyan bontották le a közjogi rendszert Magyarországon. Én mindig azt szoktam erre mondani, hogy nagyon örülnék annak, ha a kormányzati oldalról akár politikai, akár tudományos igényességgel valaki cáfolná az abban szereplő adatokat és tényeket vagy akár a gondolatmenetet is. Ez három éve jelent meg, eddig ilyen cáfolatot még nem olvastam, pedig jó lenne, hátha tévedek, hátha egy kicsit jobb a helyzet annál, mint amit én gondolok. De egy biztos: adatok alapján írtam, és adatok alapján vontam le azt a következtetést, hogy itt a fékek és ellensúlyok rendszere hihetetlen módon meggyengült, azt, hogy a jogállamiság eszméje már a múlté, és ebben a rendszerben - még egyszer mondom - teljesen fölösleges ilyen törvényeket előterjeszteni.

S végezetül, tisztelt államtitkár úr, valószínűleg elkerülte a figyelmét; nem az, amit most fogok mondani, hogy évek óta ezzel a kérdéskörrel - már ami az állami rendszert és az államrendet érinti - én foglalkozom, én érdeklődéssel várnám azokat az idézeteket saját magamtól, ahol én az Egyesült Államok rendszerének az átvételére bármikor javaslatot tettem volna. Én azt gondolom, hogy az Egyesült Államokból sok mindent át lehet venni, vannak jó dolgok; én nagyon szomorú lennék, ha egy az egyben az ő államrendjüket kellene itt Magyarországon megvalósítani, már csak azért is, mert az egy angolszász jogrendszer, én meg híve vagyok a kontinentális jogrendszernek, tehát összehasonlítható például hivatali időket egy angolszász jogrendszerrel és egy európai, közép-európai kontinentális jogrendszer esetében fölösleges, mert egészen más felfogásra és egészen más jogi környezetre és struktúrára épül az a rendszer.

Arra meg, hogy vannak-e parlamenti ciklusokon átnyúló megbízási idők: vannak, voltak is, sőt, mi több, amiket én kárhozzatom, hogy önök megemelik, azok már eredetileg is azok voltak, ugyanis 4 éves egy parlamenti ciklus, az OBH elnökének, a legfőbb ügyésznek például 6 éves ciklusa volt, az másfél parlamenti ciklust jelent, de az ÁSZ-elnöknek is jóval hosszabb volt, az alkotmánybíráknak is 9 év volt a megbízási idejük, az több mint két parlamenti ciklust jelent. Csak az a baj, hogy a 9 nem volt elég, azt meg kellett emelni 12-re, a 6 nem volt elég, azt meg kellett emelni 9-re, most megint a 6 nem elég, azt meg kell emelni 7-re. Ez az a tendencia, ami nem helyes. Egyébként az, hogy a ciklusokon átnyúló hivatali idők vannak, az az.

S a másik, ami nem helyes, ha már itt tartunk, hogy önöket a legkevésbé sem zavarta egyébként, hogy ilyen hivatali ciklusok vannak, mert mind a Legfelsőbb Bíróság elnökének a mandátumát, mind az adatvédelmi biztos mandátumát, mind az Országos Választási Bizottság tagjainak a mandátumát megszüntették annak előtte, mint hogy lejárt volna a ciklus.

(12.40)

Ezek közül voltak, akik Strasbourgban egyébként a nagy kamara előtti eljárásban elégtételt is nyertek, és a jogsértést megállapította Strasbourg. Tehát azt tudom mondani, hogy amikor ezekről a számokról beszélnek, akkor egy bizonyos visszafogottságot mindenképp elvár az ember, és ezt most nem önre értem, államtitkár úr, mert ön egyébként ebben a stílusban szokott beszélni.

Nagyon szépen köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kérdem képviselőtársaimat, kettőperces felszólalásra jelentkeznek-e valaki. *(Nincs jelzés.)* Nem. Akkor új kört tudunk kezdeni. Ismételt felszólalásra Gúr Nán-

dor képviselő úr, az Országgyűlés jegyzője kap szót. Parancsoljon!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Figyelemfelkeltő gondolatait alapul véve kértem szót, hogy ne a pulpitusról kelljen könnyíteni az államtitkár úrnak a válaszában. Akkor úgy el lehetett volna rendezni, de ha az elnök intelme így szól, akkor, államtitkár úr, egy kicsit bővebben kifejtem a történetet.

ELNÖK: Jegyző Úr! Arra kérem, hogy nagyon óvatosan járjon el a levezető elnök tevékenységének a bírálata kapcsán, mert csak ügyrendi javaslat formájában teheti, és önnek mint jegyzőnek ezt különösen kellene tudni. Köszönöm szépen. Parancsoljon!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Nem bíráltam az elnököt, a helyzetet vázoltam, és azt mondom, hogy így bővebben kell kifejtenem mindazt, amit akkor egy szóval vagy két szóval jeleztem az államtitkár úr felé. Tartózkodnék a bírálattól. *(Közbeszólások a kormányzó pártok padsoraiból, többek között: Nagyon helyes!)*

Államtitkár Úr! A dolog lényege, amiért újra szót kértem, az egyik részét Bárándy képviselőtársam szóba hozta. Ez arról szól, hogy ha bármilyen új metódust, ha bármilyen új metodikát kitalálnak bármire, bármihez illesztett, jelesül itt a létminimum számítása volt a place a porondon, akkor ez nyilvánvalóan úgy korrekt, hogyha mondjuk, a viszsza számítások is megtörténnek hosszú évekre, akár kormányzati ciklusokra vonatkoztatva. Mert az, hogy valamit máttól, holnap másként nézünk, másképp tekintünk rá és más szabályozási keretek közé foglaljuk, azzal nyilvánvalóan torzítjuk; torzítjuk a rendszerről alkotott kép kialakulását. Önök megítélésem szerint ezt előszeretettel használják.

Erről szól a létminimum számítása és az új létminimum számítása is, amely tekintetében nyilván azt kívánják kikerülni, hogy a szegénység vonatkozásában az önök politikai céljaihoz illesztetten kedvezőbb képet lehessen festeni a valós helyzetről, mint amilyen egy korábbi számítási metodika alapján. Vagy folytatni kellene egy hosszú távon, hosszú évtizedeken keresztül kialakult metódus alapján a számítást, vagy ha változtatnak, akkor hosszú évtizedekre visszamenőleg meg kellene mutatni, hogy ezen modell alapján az hogyan és miképpen nézett ki. Ez így korrekt lenne. Úgy, ahogyan önök ezt ma csinálják, csináltatják, az úgy meg az én értékítéletem szerint inkorrekt. Ezen változtatni kellene.

A másik dolog, a kinevezéssel kapcsolatosan: ön azt mondja, hogy az Európai Unió kötetlékei között alapvetően 5-8 év ez az időintervallum. Nálunk ez 6 év volt, most 7 évre kívánják változtatni. Erre kérdeztem én rá nagyon egyszerűen, hogy: miért, a 6 nem volt közte? Mondja ön: a 7 is közte van. Igen, mind a kettő igaz; csak hogy ha a 6 közte van, akkor miért kell 7-re változtatni? Annak valami oka van.

Nemcsak az oktalanság vezérli, vezeti önöket vagy önt e tekintetben. Akkor az okra lennék kíváncsi. Miért? Ha az 5-8 közé beesett a 6, akkor miért? Mert ha 7-8 lenne, akkor értem, de ha az 5-8 közé esik a 6, akkor miért a 7? Valami okot, valami kézzelfoghatót, valami szükségszerűt, bármit.

A másik dolog, amire nagy tisztelettel fel szeretném hívni a figyelmét: igazából azt szeretném kérni, ha lehet, hogy a statisztikai adatok életre hívását, életre hívódását ne a politikai céljaikhoz illesztetten vezéreljék. Tudom, hogy nem kézi vezérlés működik, tudom. De indirekt formában se adjanak olyanfajta útmutató jeleket, amelyek egyértelművé teszik, hogy hogy kell a Statisztikai Hivatalnak, amelynek függetlenként kellene működnie, önöket kiszolgálni, mert ezáltal veszítik el a függetlenségüket és ilyen értelemben a hitelességüket is.

Önök pedig a feldolgozott adatokat tényleg ne csak a politikai céljaira használják, hanem pont annak érdekében használják, hogy abból hogyan és miképpen lehet olyan értelemben építkezni, hogy az emberek javát szolgálják. Ne a becsapás megteremtésének az alapját szolgálja mindez, ne! Ezt idézőjelbe teszem. Ne a visszaélés lehetőségét teremtsen meg ilyen értelemben. Vagy ne erősítsék azt a gondolkodást, ami arról szól, hogy mit nem kell vagy szabad megmutatni, az elhallgatás története. Érti? Ne csak számok, amiről az előbb már szót váltottunk, hanem a számok mögötti tartalmak is jelenjenek meg, mert akkor az a valóságot, az igaz képet tudja megmutatni.

Tudja, ha ma feltennénk magunknak a kérdést, hogy mit mutatnak meg és mit nem mutatnak meg, akkor a „mit nem mutatnak meg” kategóriájába nagyon sok mindent fel lehetne sorakoztatni, amely ha megmutatásra kerülne, akkor sokkal közelebb kerülnének egy valós kép kialakításához, de ehhez kell a valós, tényleges függetlenség. Ehhez nyilván kell az elfogulatlanság és sok minden egyéb más is.

Ezért fontos egyébként - visszatérek megint, egy gondolattal - a hosszú távú szttenderdek alapján történő működés. Ezért fontos az, hogy belátható, ciklusokat átívelő, azokon túlnyúló időszakokban azonos mérési metódusok alapján történjenek a számbavételezések, és ne a politikai érdekek szerinti megváltoztatás következzen be.

És a végén még egy dologra visszatérnék, ez pedig megint csak a közfoglalkoztatottak dolga. Államtitkár Úr! Aki értékteremtéssel, hozam-, többlettermeléssel párosuló tevékenységet tud folytatni a közfoglalkoztatás keretei között, az természetesen az ön értékrendje és az én értékrendem szerint is dolgozó ember. Visszont azoknál az embereknél, akiket meg olyan helyzetbe hoznak, és sajnos vannak ilyenek, hogy ahogy mondtam, csak a saját önbecsülésüket tapostatják szét saját magukkal, mert sokkal többre lennének képesek, de ennek a lehetősége nem adatik meg a számukra, ez a kérdés már másképpen vetődik fel.

És még egyszer, ne próbáljon meg se ön, se más kormánytag olyan helyzetet megmutatni, beállítani,

ami arról szólna, hogy az ellenzék képviselői nem tisztelik és nem becsülik a közfoglalkoztatottakat. Már csak azért is becsüljük és tiszteljük, mert Magyarországon sajnos nagyon sok kistelepülésen, főleg ott, ahol mi éljük az életet, Észak-, Északkelet-Magyarországon, de van máshol is, Dél-Magyarországon is, nagyon sok embernek nem is jut más lehetőség.

Az nem becsüli a közfoglalkoztatottakat, aki kevesebb pénzt ad nekik, mint amennyit 6 évvel ezelőtt kaptak, meg az nem becsüli a közfoglalkoztatottakat, aki abba a helyzetbe sodorja őket, hogy önmagukat kell marcangolni amiatt, mert többre lennének képesek, de a lehetőség nem adatik meg a számukra. Sokkal inkább azon legyenek, hogy ezek az emberek minél hamarabb az elsődleges munkaerőpiacon, a gazdasági szféra keretei között tudjanak tevékenységet folytatni. Sokan vannak köztük olyanok, akik ma is képesek lennének erre.

(12.50)

Mert közalkalmazottból lettek közfoglalkoztatottak, mert olyan élethelyzetbe kerültek, ami az ő igényeiket nem igazán elégíti ki. Úgyhogy tennivaló van e tekintetben rengeteg. De arra a hat-hét évre azért valami értelmes választ elvárnék, államtitkár úr. Előre is köszönöm. Elnök úr, köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kérdezem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki a vitában felszólalni. *(Nincs jelentkező.)* Jelentkezőt nem látok. Az általános vitát lezárom.

Megkérdezem Csepreghy Nándor államtitkár urat, hogy kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra. *(Csepreghy Nándor: Igen.)* Igen, kíván. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Elnök Úr! Csak két rövid mondat, nem szeretném megismételni az elhangzottakat. A Bárándy képviselő úr által felelgetett ügy a Nemzetközi Statisztikai Etikai Testület elé is került, amely testület elnök asszonynak adott igazat. Ezt szeretném a jegyzőkönyvi hűség kedvéért elmondani.

Gúr képviselő úrnak pedig a munkaerőpiaci kérdésekkel kapcsolatos felvetésére annyit reagálnék, hogy lehet vitatni a közfoglalkoztatottak kérdésének hol szereplését, de azért szeretném felhívni a figyelmét, hogy a 2010 óta létrejött új munkahelyek kétharmada az elsődleges munkaerőpiacon jött létre. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most soron következik a **tudományos kutatásról, fejlesztésről és innovációról szóló 2014. évi LXXVI. törvény módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kor-

mány-előterjesztés T/12928. számon a parlament informatikai hálózatán valamennyiük számára elérhető.

Elsőként megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak, a Miniszterelnökség államtitkárnak, a napirendi pont előadójának, 30 perces időkeretben. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Az Országgyűlés 2014. november 25-én meghozott, a tudományos kutatásról, fejlesztésről és innovációról szóló törvényt elfogadó döntése a hazai kutatás, fejlesztés és innováció intézményi szabályozási és finanszírozási keretrendszerének megújításáról irányozott folyamatban szimbolikus jelentőségű döntésként értelmezhető. A kutatás-fejlesztési és innovációs törvény megalkotásának célja az volt, hogy a kutatás-fejlesztési és innovációs források hatékony felhasználása érdekében egyrészt törvényi szinten egységesen kerüljön szabályozásra, másrészt a tudományos kutatási alaptörvényben rögzített autonómiája létrejöjjön, és a magyar gazdaság és a magyar társadalom versenyképességét és a jövőbe mutató jövedelemtermelő képességét biztosító innovációs ökoszisztéma jöhessen létre Magyarországon annak érdekében, hogy azok hatékonyan járuljanak hozzá a fenntartható társadalmi és gazdasági fejlődéshez; ezek alatt értjük a munkahelyteremtést és a gazdasági növekedés alátámasztását.

Tisztelt Országgyűlés! A 2014-ben hosszú idő után világos elvek és értékek mentén egyértelműen megfogalmazott tudománypolitikai célok végrehajtására a kutatás-fejlesztési és innovációs törvénnyel létrehozott Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal 2015. január 1-jén kezdte meg működését. Az Országos Tudományos Alapprogramok Iroda, a Nemzeti Innovációs Hivatal, továbbá a korábbi Kutatási és Technológiai Innovációs Alap jogutódjaként jött létre ez a szervezet. A kutatás-fejlesztési és innovációs törvény megalkotásával a kormány a kutatás-fejlesztés és az innováció közfinanszírozású támogatásával kapcsolatos feladatait a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal útján hajtja végre. Ennek köszönhetően biztosított a kutatás-fejlesztés és innováció egységes joggyakorlaton alapuló felügyelete, és a rendelkezésre álló hazai és uniós források kutatás-fejlesztésre és innovációra történő hatékony felhasználása.

A Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal 2015. január 1-jei megalakulását követően megtörtént a szükséges belső szabályzatok kialakítása. Egységes szakmai és funkcionális feladatok ellátásának rendjét kialakító szabályokról beszélünk. Az intézményi és az elkülönített állami pénzalappal összefüggő gazdálkodás átlátható és hatékony rendszerének létrehozása történt meg, és a rendelkezésre álló, a jogelőd intézményektől átvett humán erőforrások felmérése is befejeződött. Megkezdtek működésüket a kutatás-fejlesztési és innovációs törvény

szerinti tudományos testületek, a szakterületi kollégiumok, az innovációs testület és a szakértői csoportok. Kiemelt eredményként kezelhető a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal által létrehozott, nemzetközi szakértőket is tartalmazó szakértői adatbázis. A szakértői adatbázisban regisztrált közel 15 ezer elméleti és gyakorlati szakember szakmai értékelőként aktív és felelős közreműködője az értékelési folyamatoknak. Amennyiben a benyújtott pályázatok szakmai színvonalát, újdonságtartalmát, gazdasági hasznosulásának a lehetőségét és a kért támogatási összeg indokoltságát kiemelt szempontként kell véleményezni, egy olyan szakértői bázisra támaszkodhat a hivatal, amely, azt gondolom, hogy szakmailag megkérdőjelezhetetlen döntéseket képes hozni.

Kialakításra került végül a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatalnak a GINOP és a VEKOP, tehát a gazdaságfejlesztési és a versenyképes közép-magyarországi régió pályázatainak értékelésében való közreműködési rendje is. Mindezek keretében 2016 végéig több mint 200 milliárd forint kutatás-fejlesztési és innovációs forrásról szóló döntés született, és megkezdődtek a szerződéskötések, valamint ezt követően a kifizetések. A szféra minden szereplője, a vállalatok, az egyetemek, a kutatóintézetek eddig soha nem látott fejlesztési forrásokhoz jutottak hozzá.

Tisztelt Képviselő! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Az Országgyűlés elé terjesztett törvénymódosítási javaslat megalkotására két okból kerül sor. Egyrészt a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal működésének közel két éve alatt szervezetirányítási és jogalkalmazói oldalról is felmérésre kerültek azok a sarokpontok, amelyek a kutatás-fejlesztési és innovációs stratégia megvalósításának és a közfinanszírozású pályázatok kezelésének még magasabb színvonalon való ellátását szolgálják.

A hatályos törvény áttekintése alapján megállapítható, hogy annak érdemi szabályaiban nem szükséges módosításokat eszközölni. A törvényben megfogalmazott célok végrehajtása a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal számára meghatározott közfeladatok még hatékonyabb ellátása érdekében történik, a kisszámú és alapvetően technikai jellegű módosítást ezért tartja a kormány indokoltnak. A törvényjavaslat tehát ennek megfelelően az éves költségvetési tervezés és kötelezettségvállalás szabályainak megfelelően éves programstratégia megalkotását írja elő. Az éves programstratégia kormány általi elfogadása a támogatási szerződések megkötéséhez szükséges. A Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Alapból finanszírozott támogatások pályázati felhívásainak közzétételére azonban már a tárgyévvel elfogadott költségvetési törvény alapján az év elején sor kerülhet. Ezáltal jobban ütemezettebbé és arányos terhet jelentővé válik a pályáztatás és a finanszírozás rendszere.

A módosítás kivezeti a kutatás-fejlesztési és innovációs törvényben nevesített, de már megszünt

nemzetközi tagdíjfizetési kötelezettségeket, egyidejűleg lehetőséget biztosít arra, hogy amennyiben nemzetközi kötelezettség ezt indokolja, a kormány döntése alapján a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal törvényben rögzített közfeladataihoz igazodóan a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Alapból is teljesíthetők legyenek nemzetközi tagdíjfizetési kötelezettségeink. Végül e körben a javaslat lehetővé teszi, hogy a vonatkozó államháztartási jogszabályokkal összhangban a fejezet részére történő pénzeszközátadással is finanszírozhatók legyenek a nemzetközi tagdíjak. A fejlesztéspolitikai adatbázis- és információs rendszerre figyelemmel határozza meg a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal egységes informatikai pályázati rendszerének kialakításával kapcsolatos határidőt.

A törvényjavaslat másik módosítási köre a kutatás-fejlesztési és innovációs törvényben szabályozott, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának hatáskörébe tartozó kutatás-fejlesztési projektminősítési eljárásokra vonatkozik. A módosító javaslat megfelelően rögzíti a projektcsoporthatás-minősítési eljárás anyagi, jogi és eljárási szabályait, a jelenleg is hatályos kutatás-fejlesztési minősítési eljárás körében pedig egyértelművé teszi a javaslat, hogy a támogatási rendszerben a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala minősítési határozata akkor használható fel, ha a pályázati felhívást közzétevő támogató ezt lehetővé teszi.

Tisztelt Országgyűlés! A tudományos kutatásról, fejlesztésről és innovációról szóló törvény bebizonyította, hogy van akarat, van lehetőség is a hazai kutatás-fejlesztés és innováció intézményi szabályozás és finanszírozási keretrendszer megújítására. Kérem tehát az Országgyűlést, hogy a javaslat elfogadásával támogassák továbbra is a magyar gazdaság versenyképességét, a fenntartható gazdasági és társadalmi fejlődéshez ténylegesen hozzájáruló kutatás-fejlesztési és innovációs szakpolitikai program végrehajtását. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Most a vezérszónoki felszólalások következnek, 15-15 perces időkeretben. Elsőnek megadom a szót a Fidesz-képviselőcsoportból Witzmann Mihály képviselő úrnak. Parancsoljon, képviselő úr!

(13.00)

WITZMANN MIHÁLY, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Magyarország Alaptörvénye egyértelműen rögzíti, hogy a tudományos igazság kérdésében az állam nem jogosult dönteni, a tudományos kutatások értékelésére pedig kizárólag a tudomány művelői jogosultak. Az Alaptörvény idevonatkozó rendelkezéseire, a nemzetközi tudományos értékelési rendszerek sztenderdjeire, a Magyar Tudományos Akadémia, valamint a felsőoktatási intézmények értéke-

lési rendjére is figyelemmel hozta létre az Országgyűlés a tudományos kutatásról, a fejlesztésről és az innovációról szóló 2014. évi LXXVI. törvény elfogadásával a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Alapot, röviden az NKFI-t és a mellette működő szakértői értékelési rendszert is.

A szóban forgó, a tudományos kutatásról, fejlesztésről és az innovációról szóló törvény módosítása a kormány 2016. évi második félévre elfogadott munkatervében már korábban tervezésre került, ugyanis a jogszabály 2014-es elfogadása óta eltelt időszakban felmerült több olyan pontosítási, módosítási, változtatási szándék is, amelyeknek az előtünk fekvő módosító javaslat kíván eleget tenni.

A KFI-törvény mostani módosításával többek között lehetővé válik a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala által kezdeményezett úgynevezett csoportos projektminősítő eljárás. Az új típusú eljárás alapján a kérelmező által egy adóévben megvalósított és a kérelemben megjelölt olyan projektekre vagy projektrészek összességére is lehet kutatási-fejlesztési szempontú, a kutatás-fejlesztési tevékenységhez kapcsolódó adó- és járulékkedvezmények érvényesítéséhez felhasználható minősítést kérni, amelyeket a minősítés szempontjából egy egységnek kell tekinteni.

Továbbá a módosítással az előbb említett KFI-törvény 36. és 40. §-ai között rögzítésre kerülnek a projektcsoporthoz tartozó minősítési eljárás és anyagi eljárási szabályai is. A projektcsoporthoz tartozó minősítési eljárás előnye, hogy bevezetésével csökkenhetnek az érintettek adminisztrációs terhei, továbbá az eljárással kapcsolatos költségek egyaránt.

Fontos még kiemelni, hogy a korábbi döntések értelmében 2015-ben Magyarország az úgynevezett ESA, magyar nevén Európai Űrügynökség teljes jogú tagjává vált, így a teljes jogú státuszt megelőző, úgynevezett együttműködési szakaszban teljesítendő tagdíjfizetési kötelezettségünk is megszűnt ezáltal. A módosító javaslat ennek a ténynek az aktualizálását is tartalmazza.

Mivel a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Alap a kutatás-fejlesztés és az innováció állami támogatását biztosító és kizárólag ezt a célt szolgáló, az államháztartásról szóló törvény szerinti elkülönített állami pénzalapnak tekintendő, pontosan ezért a szóban forgó jogszabály-módosítás természetesen érinti az államháztartásról szóló törvényt is. Az előterjesztés ezen módosításokat, illetve pontosításokat szintén átvezeti.

Tisztelt Képviselőtársaim! Úgy vélem, hogy a javaslat egy eddig is meglévő, és nyugodtan mondhatjuk, hogy stratégiai szempontból is nagy jelentőséggel bíró közfeladat hatékonyabb ellátására irányul. Ez az érintett közfeladat pedig nem más, mint maga a kutatás-fejlesztés, az innováció közfinanszírozású támogatása és a kutatás-fejlesztési tevékenység minősítése. Gyakran szoktuk mondani, hogy aki a tudásba fektet be, az a jövőt építi. Itt csatlakoznék államtitkár úr előbbi szavaihoz, hogy nyilván ez viszsza-tekint az ország gazdasági teljesítményében,

gazdasági fejlődésében, a vállalkozások működésében, a humán erőforrás fejlődésében és az ország mutatóinak folyamatos javulásában egyaránt.

Ezért is kérem a tisztelt Házat és tisztelt képviselőtársaimat, hogy szavazataikkal a törvényt módosítási indítvány elfogadását támogatni szíveskedjenek. Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka Kunhalmi Ágnes képviselő asszony. Parancsoljon, képviselő asszony!

KUNHALMI ÁGNES, az MSZP képviselőcsoportjának részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Jelenleg a világon éppen a negyedik ipari forradalom zajlik. Ez nem hangos folyamat, nem is olyan látványos, mint a gőzgép feltalálása, de legalább annyira fogja megváltoztatni világunkat. Amit korábban lehetetlennek vagy távoli jövőnek hittünk, az már itt van az orrunk előtt. Például Oroszországban egy elszabadult robot okozott tavalyelőtt közlekedési balesetet. Tegnapelőtt került fel az egyik legnagyobb magyar hírportál címlapjára az is, hogy egy cég önvezető autója forgalomban, működés közben hogyan működik. Sőt, ugyanitt fél évvel ezelőtt megjelent egy videó arról, ahogyan egy önvezető autó végigmegy a Megyeri hídon.

Ma nem kérdéses, hogy már a nagyon közeli jövőben is azok az országok lesznek sikeresek, amelyek magas hozzáadott értéket produkáló munkahelyeket tudnak létrehozni és javítani a termelékenységükön. Nem pusztán infrastruktúrát építeni, hanem annyit bejelenteni, hogy építünk egy tesztpályát, nem annyi tudást, új tudást adni az emberek kezébe, hogy szabadon kísérletezhessenek, építkezzenek, hibázhassanak, újrakezdhessenek és fejlődhessenek.

Jó oktatás kell. Ma nem tudjuk megmondani mi, politikusok ebben a percben, hogy milyen munkahelyek lesznek 20 vagy 30 év múlva, de azt meg tudjuk mondani, hogy ha az emberek készségei fejlődnek, akkor képesek lesznek alkalmazkodni a változáshoz is. Valódi innovációra, nemzetközi szinten is versenyképes projektekre van szükség. A kutatás-fejlesztés és az innováció nem önmagában egy terület a sok közül, amelyben fejlődniünk kell. Nem pusztán egy szakpolitikai terület valahol a kormányzás mélyén, hanem egy, az egész kormányt átfogó kihívás, ha úgy tetszik, egyfajta kényszer. Nem dönthetünk arról, hogy ez a kényszer létezik-e. Nem szavazhatunk arról mi itt a parlamentben, hogy a fejlődést megállítsuk az országhatáron, hogy most egy kicsit ne fejlődjön a világ, amíg mi, magyarok behozzuk a lemaradásunkat. Ilyen nincs.

Egy dolgot tehetünk: felnövünk a feladathoz, és alkalmassá tesszük magunkat a jövőre. Ezen múlik az ország sikere a XXI. században, ezen múlik a magyarok jövője, ezen múlik a sikerünk. Nos, ehhez képest a Fidesz riasztóan keveset és sajnos rosszul foglalkozik az üggyel. Ez a kormány az elmúlt másfél

évben is azzal foglalkozott, hogy miképp tud minél durvább gyűlöletkampányt építeni, hogyan tud elenséget kreálni, hogyan tudja félelembe és szorongásba sodorni a magyarokat egyfajta morális pánik-keltéssel.

Képviselőtársaim! Láttak már rettegő embert hétékonyan fejlődni és tanulni? Nem láthattak. Nem láthattak, mert szorongva senki nem képes fejlődni. A szorongás, a félelem megöli a tudást, megöli a tudás megszerzésének képességét, és ezzel megöljük a jövőnket. Valahol persze érthető, miért vannak önök ennyire lemaradva. Hadd hozzak ide egy idézetet 2016. április 26-áról. „Jó dolog az innováció és a startupok világa, mert hátha kiderül, hogy amiről nem is tudtuk, ahhoz is értünk. De ez nem a jövő.” Hát, ezt mondta Orbán Viktor miniszterelnök, akire az önök padsoraiban elég sokan valamiféle jövőmondó orákulumként tekintenek. De hogyan tekinthetünk jövőbe látó képességére, hogyan tekinthetünk olyan emberre, aki szerint a fejlesztések és az innováció nem olyan fontos, helyette inkább a mechanikus termelőmunkára kell koncentrálni? Ráadásul mondta ezt akkor a miniszterelnök, amikor már most robotok veszik át az irányítást Nyugat-Európa nagyon sok gyárában és bizony Magyarországon is. Világmarkák telepítik vissza a gyártást a Távol-Keletről például Németországba, az Egyesült Államokba, mert munkások helyett robotok dolgoznak a termékeken. Megint csak azt kell mondanom, nem dönthetünk arról, nem szavazhatunk arról, hogy jó-e ez a folyamat vagy rossz. Egyszerűen ez a valóság.

Ezzel a magyaroknak és a mindenkorai magyar kormánynak szembe kell nézni. A világ elszalad mellettünk, amíg mi itt Magyarországon romboljuk az oktatást és bűnbakokat keresünk saját kormányzati tehetetlenségünk miatt. Ez az igazi károkozás a nemzet ellen, véleményem szerint.

Mi az MSZP-ben azt gondoljuk, hogy Magyarország nem lesz, nem lehet hosszú távon Európa összeszerelő üzeme, mert ebben sem Kínát, sem a robotizációt egyszerűen nem tudjuk majd legyőzni. Ahhoz, hogy a magyarok normális életet élhessenek, magas szintű tudásra, innovációra, valódi és nemzetközileg is versenyképes projektekre van szükség.

Hát, ebben pedig nem állunk jól. 2014-ben az innovációs törvény egyik legfontosabb célja a versenyképességünk növelése volt. A törvény megalkotásának idején Magyarország a World Economic Forum 138 országot vizsgáló versenyképességi listáján a 60. helyen szerepelt. Tavaly három helyet estünk vissza, mára további hatot. Ma a 69.-ek vagyunk. Nincs még egy olyan ország a világon, amely egy év alatt hat helyet zuhant volna. Ez egyenes következménye annak, hogy a Fidesz-kormány valójában nem érti az innovációt, sőt véleményem szerint fél is tőle.

A 10 éve még létező innovációs rendszer mára teljesen összeomlott. A Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal egy tervhivatal, ami központi irányítással akarja kitalálni a fejlesztéseket, mindenféle kutatói függetlenség és autonómia nélkül.

(13.10)

Csak annyit mondanék önöknek: Albert Einstein nem egy hivatalnok utasítására fedezte fel az általános relativitás elméletét. Ennek mentén tessék értelmezni, mennyi értelme van egy ilyen hivatalnak! A vállalati kutatás-fejlesztés különösen a kis- és középvállalkozások esetében teljesen leépült. A Fidesz talicskával tolt ki az egyetemekről a pénzt. Ez pedig az egyetemi kutatás-fejlesztés leépülését eredményezte. A fiatal tehetségek ma a kormány munkája következtében külföldre mennek, a kutatóbázis teljesítményének alakulása ennek veszélyeit jól jelzi. Be kellene látni önöknek: a tudomány, a kutatás-fejlesztés csak független, autonóm szereplőkkel működik. Látjuk, hogy ezek a fogalmak Orbán Viktor univerzumában nem léteznek, de az a rossz hírem, hogy odakinn, ezeken a falakon kívül a valóságban nagyon is léteznek. Nagyon komoly ára van ám annak, hogy a Fidesz a valóság helyett Orbán fantázia-világát választotta, csak hogy ezt nem önök - hanem az országgal fizettetik meg.

De nézzék meg önök is az eredményeket! A dolog látványosan nem működik. Az nem eredmény, hogy a fideszes oligarchák zsebe tele van. Az nem eredmény, hogy Garancsi Istvánnak egy felcsúti stadion és egy fideszes színház felújítása közé becsúszik pár innovációs milliárd is a zsebbe. Ennek a folyamatnak ráadásul van neve, ez a név pedig a lopás. Az elmúlt években fuvarozó vállalatok, kereskedelmi cégek, simlis ingatlanosok nyertek milliárdhoz közeli közpénzt olyan projektekre, amikhez hasonló még soha nem csináltak, és nincs is semmilyen eredménye. Tudják, hogy hívják egymás közt ezt a tevékenységet? El kutatásnak! Egymás közt arról beszélnek Fidesz-közeli vállalkozók, hogy mennyi milliárdot kutattak már el az elmúlt években. Nos, ez nem egy normális folyamat.

De mondom konkrétan végezetül a problémákat. Továbbá a pályázati rendszer teljesen átláthatatlan. Nem tudjuk, milyen cégek viszik a pénzt. Az Innovációs Hivatal honlapján csak a nyertes konzorciumvezetők látszanak, a partnerek nem. Így aztán egészen könnyű eltüntetni néhány száz milliót vagy milliárdot, amelyek ugyanahhoz a cégcsoporthoz folynak be. A kutatók mozgásteret nem változik, a kutatóhelyek továbbra is teljesen kiszolgáltatottak lesznek, ami nemcsak az eredeti uniós szándékkal ellentétes, de véleményem szerint a magyar nemzeti érdekekkel is. Ez a javaslat a hatalomkoncentráció folytatása, a vízfej tovább fújása. Az innovációs nevezett tervhivatalban még nagyobb teret nyit a személyi döntéseknek a szakmai döntések helyett, és hihetetlenül részletesen szabályozza azokat a minősítő eljárásokat, amelyeket, ha a parlament a módosítót elfogadja, a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal nem lesz kénytelen figyelembe venni. Azaz a forráselosztó szervezetnek tulajdonképpen nem is kell majd értékelnie, mennyire hasznos egyáltalán egy pályázat a kutatás-fejlesztés

szempontjából. Hát, ha van olyan módosítás, ami értelmetlen, ez az! Szerintünk az alapkutatás-támogatás egyébként állami feladat is, főleg, ha komoly mennyiségű uniós pénz áll rendelkezésre, és jelenleg ez a helyzet.

Magyarország akkor tud előrelépni, ha azok a pályázatok kapják a támogatást, amelyek életképesek, versenyképesek, a nemzeti mezőnyben is megállják a helyüket. Ha a kormány egy valóban hatékony innovációs törvényt akar alkotni, akkor kérje fel a Magyar Tudományos Akadémiát ennek kidolgozására, indítson valódi együttműködést a szakmai szereplőkkel, ne pedig a Fidesz-közeli el kutatást finanszírozza folyamatosan.

Ezt az előttünk fekvő javaslatot az MSZP részéről támogatni nem tudjuk, nem adjuk a szavazatunkat a leszakadás kiterjesztéséhez. Köszönöm a figyelmüket. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoka Bana Tibor képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

BANA TIBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A Jobbik vegyes érzésekkel áll az előttünk fekvő, a tudományos kutatásról, fejlesztésről és innovációról szóló 2014. évi LXXVI. törvény módosításáról szóló javaslathoz. Ahogy egyébként annak idején is ez volt a hozzáállásunk annak a törvényjavaslatnak a kapcsán, amit végül is támogattunk szavazatunkkal, de ezt azért tettük meg, mert próbáltuk mutatni pozitív hozzáállásunkat, illetve értékeltük azt, hogy ez a fontos cél egy konkrét törvényjavaslatban is megjelent 2014-ben.

Tehát a 2015 januárjában életbe lépett, fenti címet viselő javaslat esetében a Jobbik egy konstruktív magatartást tanúsított, és most a vitában is igyekszem ilyen módon kifejezni az álláspontunkat, hiszen egy olyan fontos területről van szó, amely már évek óta korszerűsítésre, modernizálásra és több figyelemre szorul. Ezért aztán maga az, hogy egy ilyen indítvány bekerült a parlament elé két esztendővel ezelőtt, mindenképpen üdvözlendő volt, de fenntartásaimat már az akkori vezérszónoki felszólalásomban is elmondtam, és a most tervezett módosítások tekintetében is meg fogom ezt tenni.

Számtalan alkalommal kitértünk már itt az Országgyűlésben arra, hogy a kutatás és fejlesztés területe egy olyan kulcseleme a gazdaságnak, mely motorja lehet a tartós és fenntartható növekedésnek. Ezzel szemben azonban azt láthatjuk, hogy Magyarországon rendkívül alacsony az erre a területre fordított összeg. A „Befektetés a jövőbe” című nemzeti kutatás-fejlesztési és innovációs stratégia azt a célt tűzte ki, összhangban egyébként az „Európa 2020” programmal, hogy 2020-ra, az évtized végére a GDP 1,8 százaléka növeljük a kutatás-fejlesztési támogatásokat. Ehhez azonban még komoly erőfeszítése-

ket kell tennünk. Bár a 2010-es 1,15 százalékról 2013-ra sikerült 1,4 százalékra feltornáznunk magunkat, és ezt minden alkalommal el is ismertük és üdvözlöttük, a következő két év már ismét minimálisan, de csökkenést eredményezett.

Látható tehát, hogy messze vagyunk még a kitűzött céltól, és egyébként azt el lehet mondani, hogy európai uniós szinten is összességében azt állapíthatjuk meg, hogy a 3 százalékos értéket nagyon kevés ország tudja felmutatni. De sajnos Magyarország esetében pedig továbbra is fontos kiemelni, hogy lényegesen messze vagyunk azoktól az országoktól, akik nemcsak hogy sokkal nagyobb figyelmet fordítanak erre, hanem a gyakorlatban és a döntésekben is megmutatkozik az, hogy a kutatás-fejlesztés és az innováció területét kiemelten kezelik, és ilyen módon próbálnak meg érdemi lépéseket tenni a gazdaság fejlesztése és az ország versenyképességének növelése érdekében.

Komoly problémát jelent még az is, hogy a mostani K+F+I támogatásokból sok esetben nem valósulnak meg tényleges beruházások. Parragh László, a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara elnöke szerint ugyanis a pénzek elsősorban az egyetemekhez, egyetemi konzorciumokhoz és a Magyar Tudományos Akadémiához érkeznek. Itt szeretném megjegyezni, hogy természetesen fontos az, hogy ezekre a területekre is jusson érdemi támogatás, és fontos szeletét jelenti ez a K+F+I összegek felhasználásának, viszont látható, hogy a gyakorlatban sokszor azt tapasztaljuk, hogy elkészülnek a tanulmányok, de a tényleges projektekre már nem kerül sor. Ezen kellene tehát változtatni, és a kormánynak ilyen irányban kellene lépéseket tenni. Ezt kérem államtitkár úrtól, hogy a jövőben mindenképpen tartsák ezt szem előtt.

Fontos lenne tehát, hogy e pénzek nagyobb hányada jusson vállalatokhoz, melyek érték- és munkahelyteremtő beruházásokat tudnak ilyen módon megvalósítani. Ezen belül pedig annak is számtalan alkalommal hangot adott már a Jobbik képviselőcsoportja itt az Országgyűlésben, bizottsági szinten és egyéb fórumokon is, hogy elengedhetetlen lenne a kis- és közepes méretű vállalkozások ilyen módon történő támogatása, hiszen e tekintetben különösen le vagyunk maradva az európai és az európai uniós átlagtól. Holott most egy komoly lehetőség nyílt Magyarországon előtt, mivel a 2014-2020-as időszakban rendelkezésre álló uniós forrásoknak az előzőhöz képest jóval nagyobb hányada érkezik K+F célokra, konkrétan két és félszeresére nőtt az ezzel kapcsolatban igénybe vehető támogatás összege. Tehát fontos lenne, hogy éljünk ezzel a lehetőséggel, és ennek a magyarok és hazánk eredményét lássák.

Rátérve az előttünk fekvő törvényjavaslat módosításaira, egyrészt szeretnék utalni rá, hogy a most tárgyalt módosítások többsége technikai jellegű, így azokba nem is szeretnék részletesebben belemenni. Olyanokat emelnék csak ki, amelyekkel kapcsolatban, mint már utaltam rá, kritikai észrevételeket

kívánok, kívánunk megfogalmazni. Két olyan pontja van a változtatásoknak, tisztelt képviselőtársaim, melyeket szerintünk érdemes lenne újra megfontolni. Az egyik ilyen a 3. §-ban található módosítás, melynek indoklása így hangzik: „Az államháztartás végrehajtásáról szóló 368/2011. évi december 31-ei kormányrendelet 66. §-ának (2) bekezdés 5. pontja alapján a pályázati kiírás tartalmazza a támogató rendelkezésére álló forrás megnevezését és összegét. A rendelkezésre álló forrást a központi költségvetésről szóló törvény tartalmazza. A pályázati felhívás közzététele nem minősül kötelezettségvállalásnak, csak a támogatási szerződés megkötése, amelyre a tárgyévre jóváhagyott éves programstratégia alapján kerül sor.” Előbbiek alapján nem szükséges már a pályázati felhívás megjelentetéséhez a programstratégia elfogadása.

(13.20)

Ez alapján úgy tűnik, hogy a kormány szeretné felgyorsítani a pályázatok kiírását, amit nem feltétlenül tartunk minden esetben jó elgondolásnak. Természetesen az fontos lenne, hogy gyorsan hozzá lehessen jutni ezekhez a pénzekhez, és tényleg ne húzódjon el ez hosszú ideig, viszont úgy látjuk, hogy azért megfontoltabb és jobb döntést lehetne hozni, hogyha ez a változtatás nem történne meg ebben a módosításban, és az NKFIH elnöke, ha a kezében tarthatná az elfogadott programstratégiát, akkor minden bizonnyal egy jóval szakmaibb döntés tudna születni, amit sajnós az elmúlt évek során nem igazán tapasztalhattunk. Annak idején mi azért tudtuk támogatni ezt a javaslatot, és azért adtunk a kormánynak egy esélyt arra, hogy bizonyítsa, hogy ez valóban így fog történni, mert reméltük azt, hogy e területen tényleg be fogják váltani azokat a vállalásokat, amelyeket megtettek - de sajnós nem ezt tapasztalhattuk. És akár nagyvállalati, akár kkv-oldalról is érdemes megközelíteni ezt a kérdést.

Egyrészt megtenném ezt a multinacionális vállalatok oldaláról is, hiszen bizony a bizottságunk, az európai uniós ügyekkel foglalkozó testület rendszeresen találkozik a Magyar Európai Üzleti Tanács képviselőivel, a HEBC tagjaival, akik minden alkalommal el szokták azt mondani - amellet természetesen, és ezt aláhúznám, hogy komoly viták is vannak köztünk bizonyos kérdésekben -, hogy szükség lenne egy hosszú távú stratégia megalkotására, egészen pontosan egy közép- és hosszú távú stratégia megalkotására Magyarországon, hiszen egy kiszámítható gazdasági környezetben a nagyvállalatok, de egyébként a kis- és közepes méretű vállalatok is sokkal jobban és hatékonyabban tudnának működni, tudnának érdemben készülni a változásokra, mint a jelenlegi Magyarországon, ahol sajnós azt tapasztalhatjuk, hogy sok esetben ad hoc törvényalkotás zajlik, és év közben kell szembesülniük ezeknek a cégeknek olyan változásokkal, amelyek teljes mértékben váratlanul érik őket. De - mint utaltam rá - a

Jobbik különösen fontosnak tartja azt, hogy a kkv-k megfelelő mértékben tudjanak részesülni ezekből a forrásokból, és az ő esetükben is megfogalmazódik ez az igény; azt pedig látni lehet tanulmányok alapján, hogy a kis- és közepes méretű vállalkozások esetében kiemelten igaz az, hogy ha innovatív tevékenységet is folytatnak, akkor nagyobb mértékben tudják növelni alkalmazotti létszámukat, és ilyen módon a magyar gazdaság élénküléséhez, erősödéséhez, hazánk versenyképességének javulásához nagyobb mértékben tudnak hozzájárulni. Amikor tehát az uniós források vagy egyéb módon rendelkezésre álló kutatás-fejlesztési pénzek felhasználásáról beszélünk, akkor, azt gondolom, ennek kellene az egyik legfontosabb, döntő szempontnak lennie.

Az előzőleg elmondotthoz csatlakozik részben a második észrevételem is, amely a 10. §-ban foglalt, hatályt veszítő szövegrészekkel kapcsolatos, amihez a következő indoklást csatolták: „Tekintettel a hatályos államháztartási jogszabályi környezetre, az NKFI Alap programstratégiájának megalkotása és végrehajtása a felelős költségvetési gazdálkodás szabályai szerint éves viszonylatban kezelhető és vállalható, így a hosszú távú programstratégia elkészítése indokolatlan.” Mint már említettem, szakmai, vállalkozói körökből többször hallhattuk már azt az igényt, hogy szüksége lenne hazánk számára egy olyan gazdasági stratégia megállapítására és megalkotására, amely bizonyos keretek között mankóként szolgálhatna a cégek számára is a kormányzat jövőbeni elképzeléseiről, és - ahogy arra már szintén kitértem - a K+F+I területe a modern gazdasági egyik legfontosabb eleme, és felgyorsult világunkban egyre nagyobbá válik ennek jelentősége.

Ezért tartanánk azt fontosnak, hogy itt az Országgyűlésben minél többször tudjunk eszmét cserélni szakmai keretek között erről a kérdéstről. Az egy nagyon pozitív fejlemény volt, hogy az előző ciklusban működött itt egy eseti bizottság, amelynek magam is tagja, majd alelnöke voltam, amely kiemelten foglalkozott ezzel a kérdéskörrel, adott esetben ennek az ismételt megalkotása is felmerülhet, de nem is feltétlenül egy ilyen eseti bizottságra van szükség, hanem arra, hogy amikor az ilyen jellegű jövőbe mutató kérdések elé kerülnek, akkor akár itt a plenáris ülésen, akár bizottsági szinten érdemben tudjunk erről beszélni, érdemi és konkrét válaszokat kapjunk kormányzati oldalról, hiszen a mi célunk egyértelmű: Magyarország gazdaságának előmozdítása és minél több értékteremtő munkahely létrehozása, ez lenne a legfontosabb hazánk számára. És a Jobbik, amikor összeállította a választási programját legutóbb és az azelőtti alkalmakkor is, akkor ezt tartotta szemé előtt. Ezért e területen is szükség lenne tehát közép- és hosszú távú célok, stratégiák megalkotására.

S mint arra már kitértem, igen, mi szeretnénk volna azt látni - de az elmúlt két évben e téren is más irányba mentek a dolgok -, hogy valóban szakmai döntések születnek, valóban azok tudnak hozzájutni

a támogatásokhoz, akik azt megérdemlik, és akik hozzá tudnak járulni azokhoz a célokhoz, amelyek egyébként részben a korábbi törvényjavaslatban meg is jelentek. Mert azért ez egy elég összetett törvényjavaslat volt, és voltak benne olyan részek, olyan paragrafusok, amelyek nagyon jól össze voltak rakva, és szakmailag megalapozottak voltak, de voltak sokkal pongyolább és érthetetlen részei is. Egy kicsit tehát úgy értékeljük, hogy ha már ehhez hozzányúltak, akkor talán azokhoz a pontokhoz is érdemes lett volna hozzányúlni, és azokkal is érdemes lett volna valamit kezdeni, amelyekkel kapcsolatban annak idején ezeket az észrevételeinket megfogalmaztuk.

Sajnos úgy értékelem tehát, hogy Magyarország és így a kormány nem élt a lehetőségekkel megfelelő módon, azokkal a lehetőségekkel, amelyek hozzájárulhattak volna ahhoz, hogy erősítsük az innovatív vállalatokat hazánkban. Ezzel szemben sajnos azt tapasztalhatjuk, hogy például az a cél sem fog megvalósulni az uniós források tekintetében, amit megfogalmaztak, hogy 60 százalék közvetlen gazdaságfejlesztésre fog majd jutni. A Portfólión jelent meg egy tanulmány ezzel kapcsolatban, és hosszan kifejtették, hogy amennyiben jövőre az összes forrás ilyen célokra jutna, még akkor is épphogy csak 50 százalék feletti értéket fogunk elérni, de jóval valószínűbb, hogy az 50 százalékot sem. Ami viszont ennél még nagyobb problémát jelent - és itt idézném Chikán Attila professzor urat, aki korábban erősen kötődött a Fideszhez -, hogy bizony a korrupció lassítja a gazdasági növekedést, és ha azt tapasztalhatjuk az Európai Unióból érkező források vonatkozásában vagy éppen konkrétan itt a jelen törvényjavaslatához kapcsolódóan a kutatás-fejlesztési támogatások tekintetében, hogy csak egy szűk kör, a Fideszhez köthető oligarchák tudnak ebből részesülni, akkor annak nem Magyarország és a magyarok fogják az eredményeit látni, hanem csak az a néhány személy, aki megfelelő kapcsolatokkal rendelkezik, és jól fekszik a kormánynál és a kormánypártoknál.

A Jobbik tehát alapvetően úgy áll ehhez a javaslathoz, hogy természetesen a technikai jellegű módosításokat támogatni tudjuk, mint említettem, jó lett volna még további paragrafusokat is elővenni, hogyha már ez a módosítás bekerült ide elénk. Amit pedig a legfontosabbnak tartunk, hogy a jövőben is felügyelni fogjuk a kutatás-fejlesztési források felhasználását, szembesíteni fogjuk a kormányt azokkal az ígéreteivel, amelyeket megtett e területet illetően is. A Jobbik azt tudja vállalni, hogy amennyiben 2018-ban a magyarok megadják nekünk a kellő felhatalmazást, és kormányzati szerepbe tudunk kerülni, akkor egy érdemi változást fogunk végrehajtani ezen a területen is.

Egyrészt jelenti ez majd a gyakorlatban azt, hogy a kutatás-fejlesztés és az innováció sokkal erőteljesebben fog majd megjelenni a kormány politikájában, és ennek gyakorlati eredményei is lesznek, másrészt pedig azt is jelenti, hogy mi valóban azt fogjuk majd nézni a források elosztásánál, és akkor, amikor

ezzel a területtel kapcsolatban bármilyen törvényt alkotunk itt az Országgyűlésben, hogy érdemeik szerint tudjanak részesülni akár a kis- és közepes vállalkozások, akár adott esetben a nagyvállalatok ezekből a támogatásokból, hiszen ez szolgálná Magyarország érdekeit.

Nem vagyok tehát abban biztos, hogy feltétlenül az az előrevivő, amit egyébként annak idején mi is elmondunk, hogy persze, jól hangzik ez a 60 százalékos érték, de hogyha ez a gyakorlatban nem azt eredményezi, hogy tényleg a vállalatoknak, a cégeknek egy széles köre tud hozzájutni ezekhez a pénzekhez, ezekhez a támogatásokhoz, akkor ennek nem lesz pozitív következménye hazánkra nézve. Ezen szeretnénk mi gyökeresen változtatni, és ehhez kérjük majd a felhatalmazást.

Most a jelen törvényjavaslatnál pedig összességében, mint mondtam, ez a vegyes hozzáállás jellemmez minket, és én remélem, hogy egy érdemi vita fog tudni itt kialakulni, és remélem, hogy az államtitkár úr ennél a napirendi pontnál is majd közben is reagál az elhangzott felvetésekre, észrevételekre. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az LMP képviselőcsoportjának vezérszónoka Ikotity István képviselő úr, az Országgyűlés jegyzője. Parancsoljon, jegyző úr!

IKOTITY ISTVÁN, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Az előzetes tervek alapján most esedékes a 2014-ben elfogadott kutatás-fejlesztési és innovációs törvénynek a módosítása. A jogszabályon néhány korrekciós jellegű változtatást vezetnek át, igazából a lényeges kérdéseket nem érintve. Ez egyrészt baj, mert az innováció kapcsán komoly hiányosságok vannak Magyarországon, amelyeket a jogszabályi szintű változtatásokkal is lehetne kezelni - erről hamarosan beszélek -, másrészt előny is egyben, kevés olyan rendszerünk van ugyanis, amelyet újonnan felállítva ne farigcsálna, toldozna-foldozgatna a kormány folyamatosan, gondoljunk csak az oktatási rendszerünkre, amely rendszer válságának az egyik fő oka az állandó változtatás. Ha egyszerűen békén hagynák azt a rendszert, a mégoly rosszul működő rendszert, már sokat javulna a helyzet.

(13.30)

A kutatás-fejlesztési-innovációs intézményrendszerrel azonban nem ez a helyzet. Most két év után nem nyúlnak hozzá az alapvető dolgokhoz, amin változtatni kellene.

Amikor 2014-ben Lázár János beterveztette az új törvényt, az LMP egyetértett azzal, hogy a korábbi szétaprózódott szabályozás és a széttagolt intézményi környezet helyett új kereteket kell kialakítani. Kulcsfontosságú területéről van szó, a K+F és az innováció Magyarország kitörési útja lehet.

Az LMP régóta hangoztatja, hogy a kutatás-fejlesztés és az innováció a magyar gazdaság fejlődésének meghatározó tényezője. Ismét el kell mondanunk, hogy a magyar gazdaság és társadalom nemzetközi versenyképessége, a fenntartható fejlődés biztosítása csak akkor lehetséges, ha a magyar K+F teljesítményünk jelentősen javulni tud. Ha ez nem következik be, sosem leszünk sikeres ország.

A kormány javaslata alapján 2014-ben végül olyan struktúra jött létre, amely egy kézben összpontosítja a tudományos-innovációs politika irányítását, a kontrollálását és a forráselosztás mechanizmusát is. A legfőbb aggályunk ezzel volt kapcsolatos. Nem is feltétlenül a központosítás miatt emeltük fel a szavunkat, az innováció egyik kulcsmomentuma egyébként éppen ez, mert a korábbi környezet miatt erre valóban szükség volt valamilyen szintig. Pontosan amiatt emeltük föl a szavunkat, ahogyan ezt megcsinálták. Az LMP azt mondta, hogy erősíteni kell a szakmai kontrollt, hogy a döntések ne egy kézben összpontosuljanak, hanem például területi döntések szülessenek a források elosztásánál. Fontos területről van szó, így a fontos kérdéseknél mi olyan jogszabályt alkottunk volna, amely bevonta volna az MTA-t, a kamarákat és a szakszervezeteket, sőt mi a nyilvánosságot és a civil kontrollt is biztosítottuk volna az innovációs intézményrendszer, apparátus új működése kapcsán.

A kormány ez irányú szándékunkat nem támogatta, módosító javaslatainkat leszavazta. Sajnos az előttünk fekvő új módosítás sem orvosolja ezeket a problémákat.

Igazából most az állami K+F-innovációs források elosztásánál a tisztánlátást a kívülállók számára a bizonytalanság és a titkolózás homályosítja el. Úgy látjuk, hogy ez a rendszer nem jól működik. Magyarországon ugyanis igen rosszul áll az innováció helyzete. Itt érdemes a fókuszot tovább tágítani, kitéríteni, szélesebb körben vizsgálni, az innovációt a megfelelő társadalmi-gazdasági környezetben elemezni. Hadd utaljak a European Innovation Scoreboard 2016-os tanulmányára, amely szerint Magyarország innovációs teljesítménye az Unió átlagteljesítménye alatt marad. Az innovációs teljesítményt mérő mutatók alapján a 28 ország közül csupán a 21. helyet értük el.

Milyen fontos szempontok alapján értékel ez az összeállítás? Elsőként megnézi a felsőfokú végzettségűeket. Egyszerű az összefüggés: ha több a diplomás, több a gondolkodó, kreatív, vállalkozó szellemű fiatal, akkor nagyobb az innováció.

Gyakran használatos indikátor a diplomával rendelkezők aránya a 30-34 éves korosztályon belül. Bár a Fidesz-KDNP folyamatosan építi le a felsőoktatást és tántorítja el a fiatalokat a továbbtanulástól, a 2000-es évek felsőfokú expanziójának hatására itt még nem is állunk olyan rosszul. Sok fiatal diplomás most lépett a 30-34 éves korosztályba, bár még így is kicsit az uniós átlag alatt vagyunk. A tudásalapú gazdaság megteremtéséhez képest igen alacsony

tehát a diplomások aránya, ezért az LMP gyakran hangoztatott célkitűzése egyébként, hogy tíz személyből négy diplomás legyen Magyarországon.

Sajnos a hazai felsőoktatás alakulása nem ebbe az irányba mutat. A Fidesz-KDNP kormányzása előtt még 140 ezer felvételizőből 100 ezer főt vettek fel a felsőoktatásba; idén már csak 111 ezer felsőoktatásba jelentkező fiatalból tudtak fölvenni 74 ezer főt egyetemekre, főiskolákra. 140-ből 100-at 2010-ben, idén pedig 111 ezerből csak 74 ezret. Ez a csökkenés nem magyarázható demográfiai okokkal, nem lett ennyivel kevesebb a fiatal, bár tény, hogy nagyon komoly problémát jelent a fiatalok elvándorlása, de ez elsősorban a 20-40 éves korosztálynál jelentkezik. Ott valóban több ezren mentek el, mennek el havonta ebből az országból.

A felsőoktatás leépülése sokkal inkább annak tulajdonítható, hogy elvonták a felsőoktatás forrásait, cserbenhagytak vidéki intézményeket, különböző átalakítási tervekkel sokkolták a szereplőket, röghöz kötötték a diákokat, kiszolgáltatott helyzetbe hozták az oktatókat. Leuralták az egyetemeket és a főiskolákat. Gondoljunk csak itt a kancellárok és a konzisztóriumok rendszerére. De azért is kevesebb lett a hallgató, mert általában romlott a társadalom szociális helyzete, egyre kevesebben engedhetik meg maguknak sajnos a továbbtanulást.

A felsőoktatás zsugorodása óriási baj, nagyban csökkenti az innovációs képességeinket, csökkenti a versenyképességeinket és - kapcsolódva a vitanaphoz is - közvetve erősíti a munkaerőhiányt is.

Menjünk tovább. A doktoranduszhallgatók arányában is elég rosszul állunk az uniós átlaghoz képest. A helyzetet tovább rontja, hogy ma nem fizetik meg az oktatókat, kutatókat, a versenyszféra egyből elszívja a tehetséges fiatalokat. Tényleg csak a nagyon elkötelezett és lelkiismeretes tanársegédek és kezdő kutatók maradnak a pályán, amiért alig kapnak elismerést. A kormánynak az ő bérük nem olyan fontos. Ha nincsenek doktoranduszaink, nincsenek fiatal kutatóink, akkor szintén gyengül az innovációs teljesítményünk.

A felsőoktatás kapcsán hadd említsem a KSH-nak egy friss kiadványát, amely a 2015-ös innovációs helyzetet elemzi. A felsőoktatási szektor K+F tevékenységével kapcsolatban a KSH is kiemeli, hogy folyamatos a mérséklődés, ami a kutatóhelyek, a létszámadatok és a kutatás-fejlesztési ráfordítások vizsgálata során egyaránt megfigyelhető.

Az európai tanulmány is vizsgálta a K+F állami kiadásait. Ennek kapcsán kibontakozott már korábban is egy szakmai vita, hogy mi számít K+F kiadásnak és mi nem. Az LMP azt mondja, hogy minden költségvetési 100 forintból 2-3 forintot kellene innovációra költeni. Jelenleg mi azzal számolunk, hogy az ország 1 forint 20 fillért költ rá 100 forintból. Tehát legalább meg kellene duplázni ezt a költésünket.

Az innovációs ráfordítás a legjobb beruházások egyike, sokszorosan térül meg később. De nem elég a ráfordítások növelése, sokkal jobban kellene ismer-

nünk az innovációs források hasznosulását és eredményességét is. Az LMP a korrupció aktív üldözője, márpedig a kutatás-fejlesztési forrásoknál is találkozunk számos olyan programmal, pályázati megvalósítással, ahol felmerült erős gyanúja annak, hogy itt bizony kormányközeli emberek zsebében kötöttek ki az innovációra szánt pénzek.

Hasonlóan fontos a cégek K+F ráfordítása is. Sajnos ez is átlag alatt marad Magyarországon. Szükség lenne több adókedvezményre, több tájékoztatásra, jó példák átvételére, kormányzati programokra. Az innovációt is tanulni kell, erre lehetnének külön programok az oktatási rendszeren túl is.

Amiben igazán le vagyunk maradva, az az innovációt végrehajtó kis- és középvállalatok aránya. Ezért is hangsúlyozza az LMP a fiatalokra célzó munkahelyteremtés fontosságát, hiszen leginkább a kreatív fiataloktól várhatjuk az innovációs teljesítményt.

A felmérésben a következő indikátor a tudásalapú munkát végzők aránya volt. Bár ez csak kevéssé az uniós átlag alatti, csalóka lehet az összehasonlítás azon munkakörök beszámítása miatt, amelyek esetében kevésbé várhatjuk az innovációt.

Mindenesetre rendkívül komoly problémát jelent, és ennek hatása a jövőben is fog érződni, hogy a Fidesz-KDNP-kormány kiszolgáltatta a szakképzést az oligarcháknak. Lebutították a szakiskolák után a szakközépiskolák oktatását és a szakközépiskolákban folyó oktatást is, lecsökkentették a természettudományos tárgyak tanítását. De tágabb értelemben az egész közoktatási rendszerünk alkalmatlan arra, hogy a XXI. század kihívásaira felkészítse a fiatalokat.

(13.40)

Hoffmann Rózsától kezdve Czunyné Bertalan Juditon át Palkovics Lászlóig mindenki azon dolgozik, hogy a fiatalok fejébe komplett tudástárat ültesen, ahelyett, hogy gondolkodni tanítanak meg őket. Nem enciklopédiákra van szükség, arra manapság ott van az internet mindenkinek a zsebében, hanem kreatív és vállalkozni hajlandó fiatalokra. A lexikális tudást erőtető oktatás kizárja az alternatív módszereket, új művelődési formákat is. És végül fontos indikátor a közepes és magas technológiai intenzitású termékek exportja is. Egyedül itt láthatunk az uniós átlag feletti teljesítményt, de ez kizárólag a külföldi autóiparnak köszönhető. Amivel az a baj, hogy bármikor továbbállhat másik országba. Ez nem a miénk, ez nem a mi teljesítményünk, ez főként a német tőkének az ereje. *(Bányai Gábor: Szégyellni kell?)*

Tisztelt Ház! Úgy áll a dolog... Nem kell szégyellni, Bányai képviselő úr, nem gondolom, hogy szégyellni kell, a magyar emberek működnek ebben közre jelentősrészt, azonban, hogyha ennyire kiszolgáltattott tevékenységet folytatunk, nem a saját kis- és középvállalkozóinkat próbáljuk helyzetbe hozni, hanem a külföldi tőkét, ami bármikor odébb állhat,

amikor a gazdasági környezet olyanná válik, akkor ez bizony nem ad okot büszkeségre.

Úgy áll a dolog, hogy az oktatáspolitikai és az innováció a kormányon belül is két külön tárcához tartozik, és sajnos az látható, hogy itt bizony feszültség is van. Hiába dolgozik egyrésztől Lázár János az innováció érdekében, törvénymódosítást nyújt be, ha az alapok, amire az innovációt építeni kellene, a másik oldalról - az emberi erőforrások minisztere részéről - nem állnak úgy rendelkezésre, ha a szakképzés, a felsőoktatás kapcsán egyre inkább azt látni, hogy nem alkalmas a rendszer arra, hogy ezt működtesse.

Röviden összefoglalva: van egy olyan társadalmi környezet, amely romló állapota miatt nem kedvez az innovációnak. Van egy olyan oktatási, szociális rendszer, amely eleve rontja az innováció lehetőségeit, nem ágyaz meg a fejlődésnek, nem teremti meg az alapokat. Van egy tartósan alacsony kutatás-fejlesztési finanszírozás, és van egy állami intézményrendszer, jogszabályi környezet, amely nem engedi a szakmai kontrollt, nem engedi a beleszólást a döntések meghozatalába, legyen szó például az innovációs források elosztásáról.

Ki kell jelenteni, azt látjuk, hogy a Fidesz-KDNP-kormánynak szemlátomást nem fontos az innováció, amikor összehangolja a saját tevékenységét és a forrásokat elosztja, akkor az látható, egyáltalán nem a XXI. századi tudásalapú társadalom felé halad. Elég csak egy egy évvel ezelőtti kérdést felemlíteni, amely a miniszterelnökhöz hangzott el az LMP frakcióvezetője részéről, amikor Orbán Viktor arra a kérdésre, hogy milyen tudásalapú társadalmat épít a kormány, azt válaszolta a miniszterelnök, hogy nem is értem a kérdést, miféle fehérköpenyes emberekről beszél, akik itt majd mindenhol szaladgálni fognak. Tehát azt gondoljuk, hogy amíg a kormány így közelíti a tudásalapú társadalmat, addig az innováció nem fog tudni jelentős hatást kifejteni az országban, de semmiképpen nem tud annyira jelentőset, ami szükséges lenne ahhoz, hogy Magyarország valóban sikeres ország legyen. Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ezzel a vezérszónoki felszólalások végére értünk. Megkérdem képviselőtársaimat, hogy kíván-e valaki még felszólalni a vitában. *(Nincs jelentkező.)* Jelentkezőt nem látok. Az általános vitát lezárom.

Megkérdem az előterjesztőt, kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra. *(Jelzésre:)* Igen, kíván. Megadom a szót Csepreghy Nándor államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Csak néhány mondatot szeretnék hozzáfűzni, még hozzá azért, mert a vita elment egy olyan irányba, ami sok mindenről szólt, csak az előterjesztés tartalmáról nem. Valóban igaza van Kunhalmi képviselő asszonynak,

hogyan foglalkozni kell az oktatással, és a kompetenciaalapú oktatást előtérbe kellene tolni. Valóban igaz van képviselő úrnak is, amikor arról beszélt, hogy az innovációnak van jelentősége, csak egyet felejtenek el, még hozzá a tényeket. A jelenlegi kormányzat 2020-ig 700 milliárd forintot költ innovációra. Az a párhuzam, amit Kunhalmi képviselő asszony felemlített, amely szerint Albert Einstein is milyen ügyesen tudott új elméleteket kialakítani, anélkül, hogy lettek volna innovációs források, ezzel úgy lényegében azt mondja, hogy azért, mert vannak egyetemek és van alapkutatás, ne támogassuk az innovációt egyáltalán. Tudomásul kell venni: az innováció három szakaszból áll. Áll az alapkutatásból, amit egyetemek végeznek, áll az alapkutatásból, és áll az innovációból, amikor lényegében arról beszélünk, hogy ötleteket konkrét piaci terméké transzformálunk. Ebben a tekintetben pedig azt gondolom, hogy igenis, valóban egy olyan rendszer jött létre Magyarországon, amely mindazokat a garanciákat tartalmazza, hogyha ezeket a tényeket képviselő úr figyelembe venné, amiket ön elvár. Azok a pályázatok, amelyek megjelentek az innováció kérdéskörében, egytől egyig, a kereskedelmi kamarával, a társadalmi szervezetekkel előzetesen egyeztetésre kerültek.

Képviselő asszony hiányolta a Magyar Tudományos Akadémia jelenlétét az innovációs pályázatokban. Szeretném felhívni így, távollétében is a figyelmét arra vonatkozóan - remélem, ezt nem veszi sértésnek -, hogy az innovációs hivatal jelenlegi elnöke a Magyar Tudományos Akadémia előző ciklusokban regnáló elnöke egyben.

Szeretném azt is mindenképpen megemlíteni, hogy az a szakmaiság, az a döntési kompetencia, amit képviselő úr például hiányol az innovációs pályázatok értékelésében, az ott van abban a 15 ezer értékelőben, akiknek a nem név szerinti felsorolásával, de funkciók felsorolásával - nem volt még itt az expozé során - ezeket elmondtam. Azt gondolom, hogy ezek a javaslatok, amelyek ma a törvénymódosítással önök előtt fekszenek, nem szólnak másról, mint technikai módosításáról egy olyan törvénynek, ami még hatékonyabb innovációs politikát hagy érvényesülni Magyarországon. Amennyiben komolyan gondolják azt, amit az előzőekben elmondtak, akkor pedig azt gondolom, ezt azzal tudják igazolni, hogy támogatják ezt a javaslatot. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most soron következik **az igazságügyi alkalmazottak szolgálati jogviszonyáról szóló 1997. évi LXVIII. törvény, valamint a legfőbb ügyész, az ügyészek és más ügyészségi alkalmazottak jogállásáról és az ügyészi életpályáról szóló 2011. évi CLXIV. törvény módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárá-

sig. A Völner Pál fideszes képviselőtársunk által benyújtott előterjesztés T/12920. számon a parlament informatikai hálózatán elérhető.

Most megadom a szót Völner Pál úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének, 30 perces időkeretben. Parancsoljon, képviselő úr, ön a szó.

DR. VÖLNER PÁL (Fidesz), a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Az önök előtt fekvő törvényjavaslat célja, hogy az úgynevezett életpályakülönbözet változatlan mértékben továbbra is megillessen az igazságügyi alkalmazottakat, valamint a nem ügyészként dolgozó ügyészségi alkalmazottakat. Az életpályakülönbözet jogintézménye a jogalkotó számára nem újdonság, hiszen annak a kiszámítási módjára, illetve a kifizetésére vonatkozó szabályozás 2001-ben került bele a két érintett jogállási törvénybe, nevezetesen az igazságügyi alkalmazottak szolgálati jogviszonyáról szóló 1997. évi LXVIII. törvénybe, valamint az ügyészségi szolgálati viszonyról és az ügyészségi adatkezelésről szóló 1994. évi LXXX. törvénybe, amelynek helyébe 2012. január 1. napjával a legfőbb ügyész, az ügyészek és más ügyészségi alkalmazottak jogállásáról és az ügyészi életpályáról szóló 2011. évi CLXIV. törvény lépett.

Az igazságügyi alkalmazottak jogállásáról szóló törvény olyan személyek jogállását határozza meg, mint például a bírósági fogalmazó, a bírósági titkár, a tisztviselő vagy az írnok. Az ügyészek és más ügyészségi alkalmazottak jogállásáról szóló törvény az ügyészek mellett - akiket az életpályakülönbözet jogintézménye és így jelen törvényjavaslat sem érint - szabályozza például az alügyész, az ügyészségi fogalmazó, a tisztviselő és az írnok jogállását. Az igazságügyi alkalmazottak jogállásáról szóló törvényben, valamint az ügyészek és ügyészségi alkalmazottak jogállásáról szóló törvényben meghatározott elnevezések hasonlósága hasonló képzettségeket, képességeket, illetve feladatköröket is jelent.

Az életpályakülönbözet jogintézménye az elmúlt mintegy másfél évtizedben, azaz valamennyi parlamenti ciklus alatt az eredeti céljának megfelelően működött. A cél mindig az volt, hogy biztosítsa a köztisztviselőkre és a túlnyomó részben azonos megítélés alá eső más állami alkalmazottakra vonatkozó szabályozás közötti összhangot.

Ez azt jelentette, hogy a bíróságokon, illetve az Országos Bírósági Hivatalnál dolgozó igazságügyi alkalmazottak illetménye, valamint a nem ügyész ügyészségi alkalmazottak illetménye nem lehetett kevesebb, mint a köztisztviselők illetménye. Ha a különböző illetményszámítási módok alapján mégis alacsonyabb illetmény járt volna az igazságügyi alkalmazottnak, illetve az ügyészségi alkalmazottnak, úgy a különbséget életpályakülönbözet jogcímen kellett kifizetni.

A hatályos szabályozás alapján az életpályakülönbözet számítási alapja a kormánytisztviselőknek a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi

CXCIX. törvény szerinti illetménykiegészítéssel növelt alapilletménye.

(13.50)

Ugyanakkor a törvényjavaslattal módosítandó két törvénynek a közszolgálati tisztviselőkről szóló törvény rendelkezésére utalása kiüresedik 2017. január 1. napjától, tekintettel arra, hogy az állami tisztviselőkről szóló 2016. évi LII. törvény alapján a fővárosi, megyei kormányhivatalok állománya 2017. január 1-jei hatállyal állami tisztviselővé válik.

Tisztelt Képviselőtársaim! Mindenki egyetérthet abban, hogy mind az igazságügyi alkalmazottaknak, mind az ügyészségi alkalmazottaknak az eddigi illetménykiegészítésüket továbbra is meg kell kapniuk. Az önök előtt fekvő törvényjavaslat ezt kívánja orvosolni azzal, hogy az abban foglalt módosító rendelkezések egyértelművé teszik az igazságügyi alkalmazottak jogállásáról szóló és az ügyészségi alkalmazottak jogállásáról szóló törvények szerinti illetményszámítás 2017. január 1. napjától alkalmazandó módját; ezzel a törvényjavaslat egyértelművé teszi, hogy az érintett alkalmazottaknak járó életpálya-különbözet fennmarad.

Tisztelt Ház! Megítélésem szerint a törvényjavaslatom az esetleges jogalkalmazási bizonytalanságokat szünteti meg azzal, hogy az életpálya-különbözet jogintézményét változatlanul megtartja. Ajánlom ezért a törvényjavaslatot a tisztelt képviselőtársaim figyelmébe, és kérem támogatásukat.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most tisztelettel megkérdezem Vízkelety Mariann államtitkár asszonyt, akit nagy tisztelettel köszöntök itt a Házban, hogy kíván-e a kormány részéről felszólalni. *(Jelzésre:)* Igen, kíván. Vízkelety Mariann államtitkár asszonyé a szó, parancsoljon!

DR. VÍZKELETY MARIANN igazságügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót. Az előterjesztés céljával maximálisan egyetértünk, ugyanakkor a probléma komplexitása és hordereje miatt további vizsgálatra van szükség. Minderre tekintettel a kormány a képviselő úr által megfogalmazott indokok alapján is soron kívüli megoldást tart szükségesnek. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár asszony. Most a vezérszónoki felszólalások következnek. A Fidesz képviselőcsoportjának vezérszónoka Répássy Róbert képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr, ön é a szó.

DR. RÉPÁSSY RÓBERT, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Tisztelt Képviselőtársaim! A javaslat világos és egyértelmű, hiszen egy olyan jogi helyzetet szeretne rendezni a javaslat, amely azáltal állt elő,

hogy megváltozott a kormánytisztviselői és az állami tisztviselői jogi környezet, a jogszabályok megváltoztak, és mivel az igazságügyi alkalmazottak illetménye ehhez igazodott, ezekhez a törvényekhez volt hozzáigazítva, ezért nyilvánvaló, hogy módosítani kell az igazságügyi alkalmazottakról és az ügyészségi alkalmazottak jogállásáról szóló törvényeket is.

Azt viszont szeretném leszögezni, hogy ahogyan az államtitkár asszony az imént elmondta, valóban érdemes az igazságügyi alkalmazottak és az ügyészségi alkalmazottak illetményéről egy komplex megoldást az Országgyűlés elé hozni, hiszen az Országos Bírósági Hivatal és az ügyészség beszámolójából is kiderül, hogy az igazságügyi és az ügyészségi alkalmazottak, de különösen a bírósági alkalmazottak körében meglehetősen veszélyes fluktuáció indult el.

Tehát elgondolkodtat, hogy miközben az állami tisztviselők körében egy nagyobb bérezést jelentő életpályamodell került bevezetésre, és folyamatosan fejleszti a kormány ezt az életpályamodellt az igazságügyi alkalmazottak esetén, mivel az ő esetükben nincs annyi beosztás és nincs annyi grádics, amiben lehetne fizetéskiegészítéseket, illetménykiegészítéseket adni, ezért az igazságügyi alkalmazottak, még a legjobban kereső igazságügyi alkalmazottak is abban a helyzetben találják magukat, hogy a közszolgálat más területein jobb karriert tudnak befutni, vagy magasabb bérhez tudnak hozzájutni.

Összefoglalva tehát, mind a Völner képviselő úr, államtitkár úr által elmondott megoldási javaslatot, mind egy ennél sokkal komplexebb és ezen túlmutató megoldási javaslatot is támogat a Fidesz-Magyar Polgári Szövetség képviselőcsoportja. Köszönöm szépen a szót. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka Bárándy Gergely képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr, ön é a szó.

DR. BÁRÁNDY GERGELY, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Szeretném azzal kezdeni, hogy a tisztelt államtitkár úr rossz helyen ül. *(Dr. Völner Pál a képviselői helyén foglal helyet.)* Mert önnek, ha jól tudom, ott kéne ülni most, ahol államtitkár asszony, és államtitkár asszonymak meg adott esetben valami mást csinálni a minisztériumban, ugyanis ezt jó lett volna kormányjavaslatként előterjeszteni. Már csak azért is, mert azzal, hogy önálló képviselői indítványként terjesztette elő, ez nyilvánvalóan azt a célt szolgálja, bár cáfolni fogja és mondja, hogy ez csak a folyamat gyorsítása miatt van; nem, én azt gondolom, hogy nem emiatt van, hanem amiatt van, ehhez le kellett volna egyeztetni, mondjuk, az OBH-val, akkor erős és kemény viták vártak volna önre, államtitkár úr - mint államtitkár.

Azért vártak volna kemény viták önre, mert valószínűleg az OBH és a bírói kar nem ilyen módon és nem ilyen mértékben képzeli el az igazságügyi al-

kalmazottak rendezésének a bérét. Mindenhol Európában fölismerték már azt - nekünk még nem sikerült, úgy tűnik -, hogy az igazságszolgáltatásnak a megfelelő, a naprakész és minőségi működése az alapja a demokráciának, éppen ezért számos olyan rendelkezés van, ami, ha úgy tetszik, ezt az álláspontot igazolni látszik.

Például sok helyen a bírósági költségvetés törvény alapján nem lehet kevesebb, mint az előző évi. Ezt javasoltuk, és egyébként Magyarországon máshol bevezették ezt a rendszert. A bíróságoknál érdekes módon nem vezették be. *(Dr. Répássy Róbert: De igen! Ez a törvény. - Az elnök csenget.)*

Aztán azt is felismerték, hogy a bíróságok hatékony és jó működése nem lehet pénzkérdés. Nem olyan létszámról beszélünk, mint mondjuk, egy rendvédelmi szerv esetében vagy akár egyébként - és ezért mondom, mert nem kívánok minőségi különbséget tenni, mondjuk, egy egészségügyi rendszerben - nagyságrendekkel kisebb számokról, még akkor is, ha ehhez hozzászámoljuk a most előttünk lévő kört is, akit érint ez a törvényjavaslat, az igazságügyi alkalmazottakat, ha meg kifejezetten a bírációnál maradunk, akkor ott 2800 bíróról beszélhetünk. Itt pénz, azt gondolom, nem lehet kérdés. Egy lehet cél: az igazságszolgáltatás hatékonyan és jól működjön.

Hiába fekszik előttünk az igazságügyi alkalmazottak bérezéséről szóló javaslat, egy rövid gondolat-kör erejéig, azt gondolom, hogy e témánál muszáj kitérni arra, hogy mi a helyzet a bírák fizetésével, hiszen egyébként részben összefügg, részben összefügg a bírósági alkalmazottakéval. Az a helyzet, tisztelt államtitkár úr, hogy önök három lépcsőben ígérték 5-5-5 százalékos bérfelzárkózást azután, hogy egyébként 2003-tól a bírák egy fillér fizetésemelést nem kaptak. Majdnem másfél évtizeden keresztül ugyanazt a fizetést kapják, és ezek után szúrják ki önök a szemét a bírói karnak háromszor 5 százalékos béremeléssel. És önnek címezem ezt, elsősorban ön nyújtotta be ezt a törvényjavaslatot, tehát végül is önnek kell vitatkoznom, de azért azt az igazság és a korrektség kedvéért hozzáteszem, hogy sokan az igazságügyi tárca részéről is próbáltak ennek elébe menni és egy nagyobb mértékű béremelésről beszélni. Az a helyzet, és ezt címezem annak, aki nincs itt, hogy Orbán Viktor miniszterelnök személyesen utálja a bírói kart. Utálja a bírói kart azért, mert erre a társaságra neki nincs ráhatása, nem sikerült begyűrti maga alá, és itt olyan döntések születnek, amelyek nem tőle származnak, sőt adott esetben olyanok, melyeknek ő nem is örül. Én ezt megértem, hogy ez egy olyan személyiségnek, amilyen ő, egy olyan rendszerben, amit most élünk, zavaró.

Mindazonáltal azt gondolom, hogy kicsinyes és pitiáner az, hogy ha még ilyen érzésvilága is van a miniszterelnöknek, ezt azzal fejezi ki, hogy egyébként nem ad normális béremelést és fizetésemelést a bírációnak.

De ami ezzel összefügg - és hogy egy picit érzékeltessem azt, hogy milyen a bírói fizetéseknek a

helyzete, ha jól tudom, még mindig a 40 százaléka, de ha nem, akkor nagyságrendileg hasonló lehet -: a bírósági fogalmazóknak, titkároknak a fizetése a bírációnhoz igazodik, tehát annak egy bizonyos százaléka, mondom, ha jól emlékszem, 40 a fogalmazók esetén. És most szükség van egy olyan korrekcióra, és azt gondolom, hogy ez mindennél többet elmond, hogy följebb kell valamilyen technikai módon - és erre is tesznek javaslatot - tornászni a bírósági fogalmazóknak a bérét, mert egyébként nem érné el a minimálbért. Képviselőtársaim, ha egy bíró fizetésének a 40 százaléka kevesebb, mint a minimálbér, akkor sokat lehet mondani, de azt nem, hogy ez a fizetés biztosítja az ő integritásukat, vagy legalábbis elősegíti a bírói integritást, aminek az egyik pillére az, hogy olyan fizetést kapjanak - mivelhogy máshonnan nem tudnak jövedelmet szerezni, kizárja a törvény, nagyon helyesen kizárja egyébként -, hogy abból jól meg tudjanak élni, és biztosítsa és elősegítse, még egyszer mondom, a bírói függetlenséget.

(14.00)

*(A jegyzői székben Gúr Nándort
Hegedűs Lorántné váltja fel.)*

Nincs elég jelentkező bírósági fogalmazói helyre, annak ellenére, hogy én azt gondolom, hogy a bírói pálya a jogi pályának az egyik csúcsa. Nagyon sok ember, aki jogi egyetemre megy, szeretne bíró lenni, és hogy van az, hogy nem a versenyvizsga miatt csökken a felvett fogalmazói státuszoknak a száma, hanem azért, mert nem jelentkezik elegendő? Ez is egy sokatmondó dolog, és ez is az igazságszolgáltatásban uralkodó fizetési állapotokat, azt gondolom, hogy jól jelzi.

Persze, eljutunk az egyéb igazságügyi és ügyészségi alkalmazottakig, ahol, ha az ember kicsit érdeklődik ebben a szférában, akkor azt hallja, hogy sok esetben már egy segédmunkási állás vonzó tud lenni egy ilyen embernek, mert jobban keres ott, mint mondjuk, leíróként a bíráción. Azért ez is elég szégyenletes.

Az, hogy ha nem módosítanak ezen gyorsan - és e tekintetben megértem a sietségüket -, akkor előállhat az a helyzet, hogy tömegesen fognak felmondani a bírációnokon, erre talán expozéjában utalt ön is, képviselőtársam, akkor nagyon nagy bajok lesznek a bírációnokon, ugyanis, ha a bírációnak nincs megfelelő kiegészítő személyzete, ha nincsenek leírói, ha nincsen asszisztenciája, akkor dolgozhat ő bárhogy, az ügyek nem fognak menni, és az az időszériusági statisztika, amire oly büszke az OBH elnöke, az nem így fog kinézni a jövőben, ha ezt nagyon gyorsan valóban nem rendezzük.

De azt gondolom, hogy ez nem egy jó módszere annak, amit ön itt javasol. Először is, nem tudom, hogy nézték-e azt, hogy megfelelő törvényhez kívánják-e kötni az igazságügyi alkalmazottaknak a bérét, mert én azt is hallottam vissza több helyről, hogy

elég nehezen lesz ez alkalmazható, tehát hogyha már hozzákötik valamihez, akkor egy másik törvényhez, a 2016. évi törvényhez kellene hozzákötöni és nem ahhoz, ami előttünk van. De ez egy technikai történet, a kérdés az, hogy egyébként szerencsés-e elválasztani a bírói fizetésektől az igazságügyi alkalmazotti fizetéseket, főleg azokat az igazságügyi alkalmazotti fizetéseket, amikor abból később - a rendszer logikája alapján - bíró lesz, vagy jó esetben bíró lesz. Tehát itt gondolok elsősorban a fogalmazói és a titkári álláshelyekre.

A rendszer termelt ki egy bizonyos problémát, amit, én azt gondolom, nem a fizetési oldalon kellene rendezni - rendezni kell -, hanem a felfogásnak kellene másnak lennie. Ugyanis ma az, hogy egy titkár hat-nyolc évig titkár, az egy normális állapot, holott nem erre találták ki a titkári intézményt, arra találták ki, hogy kvázi szakvizsga után a bírói pályának egyfajta előszobája legyen, bevezetője, egyévi, maximum kétévi titkárság után valakit kinevezzenek bírónak. Egyébként nagyságrendileg ehhez igazodik az Alaptörvény rendelkezése is, azon kevés rendelkezései, amivel egyébként egyet tudok érteni, hogy 30 éves kor alatt ne nevezzenek ki senkit bírónak. Valóban, egyfajta élettapasztalat kell hozzá, lehet, hogy még ennél több is. Ez viszont azt eredményezi, hogy ma körülbelül egy diák, vegyük azt, hogy 24 éves korában kerül ki az egyetemről, mondjuk, nincs megszakítás, rögtön fogalmazó lesz belőle, ha három évig ezt csinálja, akkor 27 éves, nagyjából egy év alatt leteszi a szakvizsgát, akkor 28, és akkor van még két év titkári időszaka, utána kinevezik bírónak. Ez a rendszer így rendben van, de hat-nyolc évig titkár valaki, és van, aki most már ennél tovább is, sőt olyanok is vannak, akik tudomásom szerint nem is pályáznak bírói álláshelyre, hanem úgy gondolják, hogy titkári munkakörben szeretnének tovább dolgozni.

(A jegyzői székben Moring József Attilát dr. Tiba István váltja fel.)

Hét év után megáll a fizetésemelkedés, ha én jól tudom, de javítsanak ki, ha nem. Tehát ez azt jelenti, hogy ha valaki három-négy évig titkár, onnantól kezdve már nem emelkedik tovább a bére, teljesen mindegy, hogy egyébként hány évet tölt el a szolgálati jogviszonyban, amit nyilván azért találtak ki, hozzáigazítva a bírói fizetésekhöz, hogy ne mehessen a titkári fizetés, mondjuk, egy bírói fizetés fölé. Ez helyes, de én azt gondolom - és most térek rá arra, hogy miért nem a fizetési szabályokon kellene változtatni, hanem a hozzáálláson.

Elmondtam sokszor, de ide is idekíváncozik, a titkárra olyan jogköröket telepíteni, amit most önök tettek, hiba. Önök úgy számolnak, hogy egyrészt olcsóbb munkaerő, másrészt könnyebben utasítható és áthelyezhető s a többi, tehát a státuszbeli függetlensége lényegesen a bíróké alatt marad a titkároknak, tehát praktikusabb. És ehhez a státuszhoz ren-

deltek hozzá olyan jogköröket, amiket korábban bírák láttak el, és nagyon helyesen, mert azoknak a jogköröknek az ellátásához az én meglátásom szerint sokkal szerencsésebb - azért nem mondok alkotmányosságot, mert néhol ez alkotmányellenes, néhol meg nem, volt ebben is vita és Ab-határozat, de a lényeg az, hogy a titkárok olyan munkakört látnak el, amit bírónak kellene ellátni az én meglátásom szerint, vagy sok olyan munkakört, és sokkal egyszerűbb és jobb lenne és jogállamibb megoldás, ha a bírói létszámot növelnék, hogyha ezek a feladatok megnövekedtek, és bírák látnák el ezt a tevékenységet, akár, mondjuk, az alügyészhez hasonlóan albíróként. És ez nem játék a szavakkal, mert egy albíró - de felőlem maradhat az elnevezése titkár is - a Bjt. hatálya alá tartozó személy kell hogy legyen, tehát a bírák jogállásáról szóló törvény hatálya alá tartozó. Azaz nemcsak a döntéseiben kell hogy független legyen ezekben az ügyekben, hanem a státuszában is meg kell kapnia azt a függetlenséget, ami egy bírónak jár. Ekkor lehet jogállami módon ezekben az ügyekben szerintem döntést hozni. És ha albírónak nevezem ki, és a Bjt. alá tartozik az ő státusza, akkor ezek a fizetési problémák, én azt gondolom, kevésbé merülnek fel, mert az, hogy egy hosszú ideje albíroságot betöltő ember, aki szeretne ebben a státuszban maradni, többet keres, mint egy kezdő bíró, aki negyedannyi időt töltött el a szervezetben, ez egy normális dolog, de az nem, hogy a bírósági alkalmazott keres többet, mint egy bíró. Tehát azt gondolom - még egyszer -, hogy ezt nem a fizetési rendszer átalakításával, hanem egyfajta szemléletmódnak a megváltoztatásával kell elérni.

Tehát, tisztelt képviselőtársaim, én azt gondolom az előttünk fekvő törvényről, hogy értem, hogy a nagy bajt akarja nagyon gyorsan megakadályozni, és valamiféle fizetésemelést szeretne az igazságszolgáltatásban elérni, ez dicséretes, de én azt szeretném kérni, hogy ez legyen a tűzoltás, ez a törvény arról szóljon, hogy tüzet oltunk, arról szóljon, hogy ne menjen el segédmunkásnak az igazságügyi alkalmazottak fele. És utána nagyon hamar üljön le az OBH, nagyon hamar üljön le a minisztérium, és dolgozzanak ki egy olyan rendszert, ami jogállami szempontból is és a fizetéseket tekintve is európai. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiból.)*

(14.10)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoka Staudt Gábor képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr! Öné a szó.

DR. STAUDT GÁBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Természetesen az előttünk fekvő javaslattal egyet lehet érteni, hiszen egy bérkorrekciót irányoz elő. Azt hiszem, nincs vita abban, hogy ez szükséges, viszont nagyon sokban egyetértek Bárándy Gergelyvel is, hogy ez egy olyan lépés, ami egy szükséges

lépés, államtitkár úr, illetve államtitkár asszony, de nem elégséges.

Azt kell látnunk, hogy a bírák fizetése is valóban nagyon alacsony, és az a társadalmi súly és a társadalmi elvárás, ami rájuk nehezedik, meg sem közelíti azt a bérezést, amit ők kapnak. Való igaz az is, hogy nagyon hosszú az az időszak, ameddig titkárként kell tevékenykednie sok jogvégezett embernek, miközben adott esetben szívesen lennének bírák, vagy más esetben - és ezt is hallhattuk -, lehet, hogy azért, mert annyira telített a pálya vagy meglegszenek ezzel, de lehet, hogy meg sem pályázzák sokan a titkárok közül a bírói pozíciót. Ami viszont biztos, hogy az igazságszolgáltatás nem egy akkora létszámmal foglalkoztatott terület, hogy ne lehetne néhány milliárd forint bevonásával óriási változásokat elérni.

Ez azért is fontos, mert - és itt nyilván a bíráknak, bár itt most nem közvetlenül a bírói fizetésekről van szó, de amikor egy ilyen előterjesztés elének kerül, akkor az igazságszolgáltatás egészéről is azért néhány gondolatot vagy a bírósági rendszerről is néhány gondolatot ejteni kell. Szóval, még az ő fizetésük is messze elmarad a piaci viszonyoktól. Itt a piaci viszonyt még egy középkelet-ázsiai ügyvédhez hasonlíthatjuk és nem a sztárügyvédekhez, hanem mondjuk, egy átlagos középkelet-ázsiai ügyvédhez, aminek a szintjét azért el kellene érni. Nyugaton is eléri, és nemzetközi összehasonlításban is nagyon alacsonyak a bírói fizetések, de ami az egyéb alkalmazottakat illeti, ott meg egészen elborzasztó a helyzet. Gyakorta a feladat, ami ezekre az ügyintézőkre hárul, mindenkire, aki ebben a státuszban dolgozik, az óriási ugyanúgy, tehát a tárgyalásokon pontos jegyzőkönyvet készíteni, a háttérmunkákat ellátni. És az is igaz, hogy ha jól tudom, nemzetközi példák alapján egy bíróra sokkal nagyobb kiegészítő személyzet jut, mint Magyarországon. Ebben is lehetne változtatni.

Inkább legyenek egyrészt jól megfizetve a bírák, és nem feltétlenül azt mondom, hogy növeljük a bírák létszámát jelentősen, valamennyire növelni kellene, de lehet, hogy egy jelentősebb növeléshez képest megoldás lenne az is, ha az ő asszisztenciájukat, és ez az asszisztencia sok esetben még nem is feltétlenül jogvégezett embereket jelent, hanem ügyes és a kezük alá dolgozó ügyintézőket, illetve természetesen jogászokat és tanácsadókat fel lehet venni melléjük, de sok esetben nem is a legmagasabban képzett jogászokra kell gondolni, hanem alapvető feladatok ellátására képes asszisztenciára. Enélkül hiába a vágy, hogy megreformáljuk a bíróságokat, az igazságszolgáltatást.

Nyilvánvalóan lehet pakolgatni az ügyeket, lehet vidéki bírókat bevonnani a budapesti ügyteher csökkentésébe, de akkor tulajdonképpen a vidéki bírókra rakunk egy nagyobb terhet. Nem azt mondom, lehet, hogy voltak olyan területei az országnak, ahol kisebb volt a terheltsége a bíróságoknak, de azért én azt látom, hogy valahol volt egy normál terheltség, illet-

ve sok helyen, ez főleg korábban volt jellemző, hogyha a statisztikákat nézzük, akkor a budapesti bíróságokon meg egy extrém, elviselhetetlen terheltség volt. Ezt csupán az ügyek átcsoportosításával nem feltétlenül lehet igazságosan rendezni. Persze azt látjuk, hogy az OBH próbál, legalábbis a beszámolója szerint próbál úrrá lenni a helyzeten, a budapesti statisztikákat sikerült is javítani, de megfelelően képzett és megfelelően megfizetett asszisztencia nélkül ez nem fog menni.

Azt kell mondjam, való igaz, hogy egyáltalán nem a pénzről szól a dolog, lévén, hogy ezt az összeget meg lehet találni a költségvetésben. Ha összehasonlítjuk - és ez is egy fontos szempont - az ügyészség lehetőségeivel, azt láthattuk, hogy az ügyészség egyre több pénzt kapott a bíróságokhoz képest is. Az ügyészség valahogy kedvesebb volt azért a kormányzatnak.

Nyilvánvalóan ezt beismerni nem fogják, tehát nem is azért mondom, hogy kormányzati beismerést várok erre, de akik benne dolgoznak a rendszerben, azok tökéletesen tudják, hogy így van. Aztán lehetne azt mondani, hogy ez esetleg azért van így, mert az ügyészség az önök szempontjából jobban elvégzi a feladatát vagy nem. Ez már megint csak nyilvánvalóan nézőpont kérdése. Meggyőződésem, hogy ez is benne lehet, hogy az ügyészségre önök kedvesebbként tekintenek, és sajnos abban is van igazság, hogy Orbán Viktornak voltak olyan nyilatkozatai, amelyek nem azt vetítették előre, hogy a bírói kart oly mértékben tisztelné, hogy szeretné ezeket az anyagi viszonyokat is rendezni.

Aztán, hogy ez megint miért van így, arra lehetnek ötleteink és tippjeink, de az biztos, hogy a bíróság az az egyetlen szervezetrendszer Magyarországon, amely még a leginkább meg tudta tartani a függetlenségét, annak ellenére egyébként, hogy az OBH rendszerén keresztül az OBH-elnök nagyon jelentős jogokat kapott, amely sok esetben úgy gondoljuk, hogy már-már - és ez a mindenkori elnökre is igaz lehet - a bíróságok függetlenségét is veszélyeztetheti, főleg úgy és azzal a kiegészítéssel, hogy a pályázatok eredménytelenné nyilvánításával tulajdonképpen, ha nem kíván vagy nem tud eltérni a felállított rangsortól egy vezetői kinevezés esetében, akkor megteheti a mindenkori elnök - és a mostani elnök, Handó Tünde él is ezzel a lehetőséggel, ezt egyébként már a bizottsági meghallgatásán is megtettük, és itt, a parlamentben is részletesen ki fogjuk majd fejteni -, hogy eredménytelenné nyilvánítja a pályázatokat, és így a kinevezésnél az eredménytelenné nyilvánított pályázat esetén adhat egy megbízást, nevezzük így: átmeneti időre. Természetesen, ha valaki külső emberként egy megbízást elnyert, akkor utána már könnyebben tud arra a bíróságra támaszkodni, amikor megírja a pályázatát. Nyilván a helyismeret meglesz, és ahogy telnek a hónapok vagy akár az évek, akkor nyilvánvalóan már egy eredményes, érvényes pályázat is lehet ebből. Tehát a trükkök benne vannak a rendszerben.

Ezt önök nagyon nem szeretnék kivezetni, mi meg nagyon szeretnénk, ha ez megváltozna, és legalább az OBTH szintjére fel tudnánk tolni ezt az eredménytelenné nyilvánítási jogkört. És hozzáteszem, még az sem jelentene tökéletes megoldást, hiszen a mindenkor OBH-elnök az OBTH tagjainak is bizonyos szempontból a munkáltatója és a jövőbeli előmenetelük meghatározója. Tehát még erre sem lehet azt mondani, hogy teljesen független rendszer alakul ki, de mindenképpen egy előrelépést jelentene.

Visszatérve, ha már a pénzekről van szó, akkor azt is el kell mondani, hogy ha jól tudom, akkor a bírák és ügyészek fizetése szinkronban van. Ha rossz tudom, akkor javítsanak ki. Én ezt, bár kövessenek meg, igazságtalannak tartom. Egy bíróra sokkal nagyobb nyomás nehezedik, sokkal inkább a függetlenséget szem előtt tartva és valóban függetlenül kell eljárnia, akár a bírósági rendszeren belül is, hiszen a bírósági rendszeren belülről sem fogadhat el utasítást. Az ügyészek esetében én ezt a független eljárást nem látom. Ő eljár egy tárgyalásra, megteszi a dolgait, és amikor egy markáns döntést kell hozni, pláne egy politikai döntést, vagy amiben a politika valamilyen formában érintett lehet, akkor bizony a vezető ügyészeknek ki kell kérni a véleményét, vagy ha nem kéri a véleményét, akkor jelentkeznek nála, és el fogják mondani, hogy mit kellene csinálni. Ez a rendszernek egy természetes működése sajnálatos módon az ügyészségnél.

Tehát szerintem nemcsak az ügyészség rendszerére kellene azt mondani, hogy független, hiszen a legfőbb ügyész megválasztja az Országgyűlés, aztán ha úgy sikerül, ahogy, és mondjuk, egy korábbi fideszes képviselőjelöltet sikerül, mondjuk, legfőbb ügyésznek megválasztani, akkor ez az egész rendszer függetlenségét kezdi ki. De hozzáteszem, ebben az esetben is, ha nem egy ennyire hierarchiális rendszer lenne az ügyészség, mint amilyen ma, akkor még egy politikailag valakivel szimpatizáló legfőbb ügyész sem tudná az akaratát oly mértékben a rendszerre ráerőltetni vagy érvényesíteni, ha egyébként nem adhatna egyértelmű olyan utasítást, amit a tárgyaló ügyésznek végre kellene hajtania.

(14.20)

Tehát amikor mi az ügyészi függetlenségről beszélünk, akkor a tárgyaló, az ügyeket vivő ügyészek függetlenségéről beszélünk, és arról, hogy ők eldönthessék, hogy egy ügyben fellebbeznek, nem fellebbeznek, súlyosbításért fellebbeznek, adott esetben - ilyen is megesik néha - enyhítésért fellebbeznek, vagy egyébként az ügyet merrefelé terelik, és ha ezt nem jól teszik meg vagy szakmai hibákat vétnek, akkor a felettes ügyészek levonhatják a megfelelő konzekvenciákat, ahogy a bírácoknak is megvan a fegyelmi felelősségük, de aki végigvisz egy ügyet, részleteiben az ismeri, és ennél fogva ő tudja a leghelyesebb döntést meghozni, nem pedig valahol fönt a közvetlen vezető ügyészi vagy még az afölötti szin-

ten. Én tehát azt mondom, hogy egy bíróra nagyobb súly nehezedik, a bírótól többet várunk el, és egy bírótól a rendszer is többet vár el, mint egy ügyésztől, aki a legtöbb esetben parancsot teljesít. Az ügyészségi szervezeti rendszer így épül fel. Én amellett török lándzsát, hogy egy bírónak magasabb javadalom jár, mint egy ügyésznek, ami természetesen nem azt jelenti, hogy az ügyészeket ne kellene megfizetni, de ha mérlegre rakjuk a két pozíciót, akkor számomra a bíró még mindig egy fajsúlyosabb, a vállán nagyobb terhet hordozó pozíció.

Visszatérve még egy gondolat erejéig az ügyintézőkhöz: nem tudom, mi kell ahhoz, hogy ne csak ilyen bércorrekciók kerüljenek bele a rendszerbe, hanem egy valódi létszámbővítés, ami egyébként a technikai bővítéssel együtt hozná meg a megfelelő eredményt. Handó Tündétől hallhattuk, hogy vannak előremutató - ő legalábbis úgy állította be, hogy előremutató - lépések, de a XXI. században már az lenne az elvárható, ha a tárgyalótermekben rövid időn belül hang- és képrögzítés lenne, és akár a jegyzőkönyvvezetés is egy automatizmusként működhetne, az elmondott szóbeli szöveg alapján - Nyugaton sok helyen már így működik - a jegyzőkönyv megíródna, és azt már csak le kell kontrollálni, le kell ellenőrizni. Bízunk benne, hogy ez nem a nagyon sokára bekövetkező jövő, hanem ez néhány éven belül bekövetkezhet. Ehhez természetesen olyan ügyintézők kellene, akik meg vannak fizetve, elkötelezettek, eltökéltek az igazságszolgáltatás mellett, ehhez viszont pénz kell.

Még egy fontos téma a végére, ha már a bíróságokról beszélünk; szoktunk beszélni róla, de ez mindig kimarad. Tudomásom szerint a korábban nyugdíjba ment bírák nyugdíjpótlékainak az ügyét is rendezni kellene. Arról van szó, tisztelt államtitkár asszony, hogy vannak, akik korábban különböző pótlékokban részesültek. Ha jól tudom, korábban a bírák a fizetésüknek csak egy részét kapták meg olyan jogcímen, hogy fizetés, a többi mindenféle kiegészítő juttatás volt - állítólag több juttatás is, engedje meg, hogy ezeket most ne soroljam fel -, viszont amikor nyugdíjba mentek, akkor ezeket nem vették figyelembe, és nem úgy számolták ki a nyugdíj összegét, hogy valójában mennyi érkezett meg egy, kettő, öt év átlagában az adott bíró számlájára, hanem a fizetéséből, ami egy nevetséges összeg volt, akár a fele is lehetett annak, amit ő valóban megkapott. Így lehet az, hogy akár komoly bírósági vezetők is olyan összegből kénytelenek megélni, amiből nem lehet, és ami teljesen megalázó és nem teszi lehetővé, hogy ők megéljenek, ezért mindenféle mellékállást kell vállalniuk úgy, hogy valaki akár 30-40 évet is bírósági vezetőként a pályán eltöltött. Azt kell mondjam, hogy ez is megalázó.

Nem egy nagy összegről lenne szó, ha ezt a kompenzációt be akarnánk vezetni. Arra kérem államtitkár asszonyt, hogy esetleg ezt is tekintse át, és tegyenek egy olyan javaslatot, hogy ne csak az aktív rendszerben, hanem a korábban nyugdíjba vonult

bírók esetében is egy korrekciót lehetne tenni. Ha érdekli önt, akkor eljuttatom az erre vonatkozó tapasztalatokat, és meg tudják vizsgálni, hogy ezek igazak-e, minden pontjukban helyesek-e, de ezt a rendszert is mindenképpen rendezni kellene.

Ezzel a javaslattal természetesen egyet tudunk érteni, de azt kell mondjam, hogy ez egy nulladik lépés és egy törvényi probléma kiküszöbölése vagy a minimumszint elérése, de előrelépést majdnem hogy nem is tartalmaz. Ettől függetlenül fontos, hogy bejött a Ház elé, de ahogy mondtam, a további lépéseket elvárjuk. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ezzel a vezérszónoki felszólalásuk végére értünk. Megkérdezem képviselőtársaimat, hogy kíván-e valaki felszólalni a vitában. Kettőperces felszólalásra jelentkezett Répássy Róbert képviselő úr. Parancsoljon!

DR. RÉPÁSSY RÓBERT (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt ellenzéki Képviselőtársaim! Csak a tények kedvéért szeretném elmondani önöknek, hogy a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény 169. § (2) bekezdése szerint a bírói illetményalapot évenként a központi költségvetésről szóló törvény határozza meg úgy, hogy annak összege az előző évi összegnél nem lehet alacsonyabb. Ez egyébként 2016-ban, tehát ebben az évben 391 600 forint volt, jövőre pedig 431 740 forintra emelkedik.

Ami a bíróságok költségvetését illeti: míg 2010-ben 70,4 milliárd forint volt a bírósági fejezet költségvetése, addig 2017-re meghaladja a 100 milliárd forintot a bírósági fejezet költségvetése, tehát több mint 50 százalékkal nőtt a kormány 2010-es megalakulása óta a bírósági költségvetés. A bíróságok szervezéséről és igazgatásáról szóló törvény szerint az OBH elnöke, tehát a fejezet költségvetési felelőse összeállítja a bíróságok költségvetését a Kúria elnöke véleményének kikérésével, majd a központi költségvetésről szóló törvényjavaslat és annak végrehajtására vonatkozó törvényjavaslat részeként a kormány változtatás nélkül terjeszti az Országgyűlés elé.

Tehát minden törvényi garanciája megvan annak, hogy a bíróságok költségvetésén keresztül ne lehessen a bíróságokra nyomást gyakorolni. A bíróságok költségvetése évről évre nő, a bírák illetményének pedig a törvényben meghatározott legkisebb összege is az előző évi illetmény, de még ennél is magasabb lesz a jövő évi illetmény. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Folytatjuk a kettőperces felszólalásokat. Bárándy Gergely képviselő úr következik, az MSZP képviselőcsoportjából. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Valószínűleg félreértett Répássy

képviselőtársam, én ugyanis nem a bírói illetmény megtartásáról, illetve csökkentésének a tilalmáról beszéltem, hanem a teljes bírósági költségvetésről. Ott nincs meg ez a garancia, annak ellenére, hogy egyébként máshol megadták. Ha jól emlékszem, az ÁSZ-nál van, hogy nem lehet kevesebb az előző évi költségvetésnél, vagy az Alkotmánybíróságnál, lehet, hogy mind a kettőnél, de a bíróságoknál kifejezetten nincs meg, holott ha úgy tetszik, ez a tendencia alapvetően innen indult, és pontosan az igazságszolgáltatás függetlensége miatt.

Az, hogy pluszforrásokat biztosítottak a bíróságok, illetve az ügyészségek számára, önmagában persze dicséretes, de tegyük mellé azt is, hogy ez miért történt. Ha a tárgyi fejlesztésekről és az e-ügyintézésre való átállás kötelezettségéről beszélünk, akkor messze nem állunk olyan jól. Pluszfeladatokat adnak a bíróságoknak, és ehhez rendelik hozzá azt a pluszt. Még egyszer mondom, tehát nem a normális működést teszik ezzel jobbbá, hanem az új feladatokat kell finanszírozniuk a bíróságoknak ebből az összegből. Ha jól tudom, de cáfoljanak meg, ha nem így van, még így sem elég rá a biztosított összeg. Tehát az e-ügyintézésrel a bíróságokon csak a probléma és a gond van.

Az pedig, hogy törvényben szavatolják, hogy nem lehet kevesebb a bírák fizetése, egy jótányit sem változtat azon, hogy szegényteljes az, hogy 13 éve nem emelkedik egy fillérrel sem. A bírák fizetése 13 éve forintra ugyanannyi! *(Dr. Répássy Róbert: Most mondtam el, hogy mennyivel emelkedett!)* Ez így van, képviselőtársam. Az lehet, még egyszer mondom, hogy rögzítették azt, hogy nem lehet kevesebb, de ez nem biztosítja azt, hogy olyan mértékű legyen a bírói fizetés, amelyik a függetlenséget ilyen szempontból is szavatolja és garantálja. 13 éve nem volt bíróibér-fejlesztés, államtitkár úr, képviselő úr. Ha ezt tagadja, akkor tegye meg, kíváncsi leszek rá. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

(14.30)

ELNÖK: Kérdezem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki felszólalni a vitában. Répássy Róbert, kettő percre.

DR. RÉPÁSSY RÓBERT (Fidesz): Tisztelt Ház! Elmondta Bárándy képviselő úr, hogy az előző évben 391 ezer forint volt a bírói illetményalap, most pedig 2017-re 431 ezer forintra emelte fel a tisztelt Ház az illetményalapot. Tehát emelkedik a bírói fizetés. Egyébként ehhez mérten igazodik a tisztviselők, az igazságszolgáltatási tisztviselők illetményemelkedése is, mivel a bírói illetményalaphoz kötődnek az igazságszolgáltatási illetmények.

ELNÖK: Bárándy Gergely képviselő úr, kettő percre. Igazság szerint nem adhatnék szót, ugye, mert... *(Dr. Bárándy Gergely: Akkor normált nyomok.)*, mert rendes felszólalásra tudok. *(Dr. Bá-*

rándy Gergely: Jó. Normált nyomtam.) Köszönöm szépen. Parancsoljon!

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr; akkor maradjunk a normálnál. Államtitkár úr, pont ezt mondom, hogy most a következő évről beszél. Ezt is elmondtam, most megállapítanak három részletben 5 százalékos béremelést. Akkor ne mondja azt nekem, hogy az elmúlt 13 évre nem igaz, amit mondok! Mert eddig nem emelkedett semmit. Ön arról beszél, hogy 13 év után önök képesek kiszűrni 3-szor 5 százalékkal a bírák szemét. (Dr. Völner Pál: Ebből 7 a tiétek.) Erről beszélek! Pontosan erről beszélek! Azt gondolom, nem mondunk ebben egymásnak ellent. Ha megnézi nominálisan ezt a fizetést, akkor még mindig nem az, aminek lennie kéne. Vagy ön szerint ez kielégítő? Akkor hadd kérdezzek vissza. Ön szerint ez a fizetés ma Magyarországon, a mai árak mellett, s a többi, tudja garantálni a bírói függetlenséget? Ez megfelelő? Magyarországon, és ebben nem hiszem, hogy meg fog cáfolni képviselőtársam, az Európai Unióban Magyarországon a legrosszabb a bírák fizetése. Sehhol máshol Európában ilyen alacsony fizetése bírónak nincs. (Boldog István: A szakmunkásoknak sincs.)

Lehet, tisztelt képviselőtársam, hogy a szakmunkásnak sincs. De azt gondolom, ezzel még nem mondott sokat. Akkor az is szégyenletes. De ha hozánézem azt, hogy egyébként az állami szektorban milyen fizetések vannak, és még a privát szféráról nem beszélek, csak az állami szféráról, akkor azt gondolom, hogy megint csak ott tartunk, hogy ha összevetjük azzal, hogy más államokban mi az arány a bírói fizetések és az állami szféra fizetései között, akkor nem fog Magyarország jól állni. És amit egyébként mondott Répássy képviselő úr, hogy ehhez a kiváló és remek fizetéshez van kötve az igazságügyi alkalmazottak bérezése is, erre mondtam azt, hogy ez helyes. Ez önmagában helyes, és nem ezen kell változtatni, hanem a bírói fizetésen. És ha a bírói fizetést megemeljük tisztességes módon, legalább 50 százalékkal minimum, akkor valószínűleg az igazságügyi alkalmazottak is elégedettebbek lesznek. De önök éppen ezzel a törvényjavaslattal, ami előttünk van, ezzel választják el a bírói fizetésektől az igazságügyi alkalmazottak fizetését. Ha ön szerint ez helytelen - szerintem is -, akkor miért támogatja ezt a javaslatot? Köszönöm szépen. (Dr. Varga László tapsol.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Mivel felszólalásra senki nem jelentkezett, az általános vitát lezárom.

Megkérdézem Völner Pál képviselő urat mint előterjesztőt, kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra. (Jelzésre:) Igen, kíván. Parancsoljon, képviselő úr! Öné a szó.

DR. VÖLNER PÁL (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Csak röviden. Köszönöm egyrészt képviselő

selőtársaimnak, hogy a céllal egyetértenek, hogy ezt az illetménykiegészítési kérdést rendezni kell. Másrészt sajnálom, hogy elmentünk mindenféle más irányba, akár a következő napirendi pontokhoz, munkaerőpiachoz kapcsolódóan is. És köszönöm, hogy elismerték, hogy a 3-szor 5 százalékos béremelés meg fog történni ebben a szektorban is, ami szintén annak a kormányzati munkának az eredménye, ami az elmúlt években zajlott, és abból a válságból ki tudtuk hozni az országot, ami a szocialista érárt jellemezte.

Azt hiszem, azon lehet vitatkozni, hogy most ez-e a legmegfelelőbb javaslat, ami a Ház elé került, de mindenképpen el kell érniünk azt, hogy ne érje sérelem az ott dolgozókat, és a bérüket megkapják a korábbihoz hasonló számítási mód alapján. Köszönöm szépen a figyelmet. (Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **Magyar Corvin-lánc Testületről** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/12914. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Lázár János Miniszterelnökséget vezető miniszter úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének, 30 perces időkeretben. Parancsoljon, miniszter úr! Öné a szó.

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen. Igen tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Elnök Úr! Szeretném az Országgyűlés támogatását kérni a kormány nevében a T/12914. számú előterjesztésünkhöz, amely azt a célt tűzi ki maga elé, hogy a törvényhozás jóváhagyásával és döntése alapján föllássa a Magyar Corvin-lánc Testületet. Az előterjesztés előkészítésében és az előterjesztés szövegezésében, koncepciójának megalkotásában döntő szerep jutott Granasztói György professzor úrnak - aki a miniszterelnök tanácsadója volt, korábban Magyarország követe, és azt gondolom, tudományos munkássága is mindannyiójuk előtt ismeretes -, valamint Vízkelety Mariann államtitkár asszonynak, aki az Igazságügyi Minisztérium államtitkára. Mind a kettőjüknek szeretném megköszönni az előkészítő munkát.

A Corvin-lánccal kapcsolatban ebben a Házban már több alkalommal és több vita is folyt, nyilvánvaló, hogy a törvényjavaslat vitájában ezeket figyelmen kívül hagyni nem lehet. Itt engedjék meg, hogy Isépy Tamás képviselőtársunknak egy 1999-es fölszólalását idézzem a Ház elé, aki egy szellemes bonmot-val próbálta elütni a kritikák életét, ami akkor is a Corvin-lánc kitüntetéssel kapcsolatban fölüttötte a fejét, talán hangosabban, mint manapság. „A rendkívüli érdem ismertetője az, hogy azok is kénytelenek dicsérni, akik a legjobban irigylik” - vezette föl a vitát

annak idején Isépy Tamás képviselőtársam, akinek szellemességéhez és fölkészültségéhez ennyi év távlatából sem férhet kétség, és pontosan idézte föl ennek a kitüntetésnek a jelentőségét.

Ha megengedik, fölhasználok az alkalmat arra, hogy ezzel kapcsolatban egy rövid áttekintést adjak, és a törvényhozás figyelmébe ajánljam azt, hogy a kormányoknak kötelessége volt a Corvin-lánccal rendelkező kormányrendeletek mellett az Országgyűléshez fordulni, hiszen egy jelentős változás áll be a kitüntetési rendszerben a Corvin-lánc Testület föllállításával. Ugyanis egy olyan köztisztület föllállítására teszünk javaslatot egy kitüntetéshez kötve, amely ennek a kitüntetetti körnek a munkáját a magyar szellemi és tudományos életben érdemben fogja segíteni.

Annak idején, a 20-as években alakult egy izgalmas bizottság, Petrovics Elek, a Szépművészeti Múzeum akkori igazgatója részvételével, akinek az volt a feladata, hogy a Monarchia bukása után és a trianoni súlyos válság következtében az új államrezonhoz az állami kitüntetési rendszert a művészetek és a tudomány területén megpróbálja igazítani. Hiszen az a kitüntetési modell, ami 1918 előtt az Osztrák-Magyar Monarchia területén és így Magyarországon is a képzőművészet, a tudomány, az oktatás, a kultúra legjelesebbjeit illette, megszűnt. 1920 után, '22-ben talán föllállításra került a Magyar Érdemrend, a 20-as évek második felében pedig arról gondolkodtak az előttünk járók, Klebelsberg inspirációja alapján, hogy vajon hogyan lehet egy olyan kitüntetési rendszert föllátni, amely pártokon átnyúlva, világnézeti megközelítéstől és elkötelezettségtől függetlenül alkalmas arra, hogy a magyar tudományos és szellemi teljesítményt megalapozza.

Klebelsberg azt mondta, hogy: „A magyar élet egyik sajnálatos hibája, hogy minálunk az utód rendszerint nem folytatja elődjének megkezdett munkáját, annak irányával rendszerint szakít, művét nem egyszer lerombolni igyekszik. Azért marad a politikai életben annyi reformtorzó, az irodalmi és tudományos téren pedig annyi megkezdett, de be nem fejezett sorozatos publikáció.” Mind 1999-ben, mind 2010 után, vagy az Antall-kormány idején, hiszen Antall József fejében is megfogalmazódott a Corvin-lánc visszaállításának lehetősége, de alapvetően mégiscsak a 20-as évek végén és a 30-as évek elején, amikor a kitüntetési rendet föllátnították, a Corvin-láncot, a Corvin-koszorút és az ehhez kapcsolódó jelvényt, a cél az volt, hogy egy pártoktól teljesen független és a politikai határokat átívelő, az összteljesítményt értékelő rend jöjjön létre. Egy olyan kitüntetés és nemzeti elismerés, amely nem egy egyedi produktumot jutalmaz, illet, hanem egy életműnek az elismerése. Részben a múlt megbecsülése, részben pedig a teljesítmény elismerése.

Nekünk, magyaroknak nagy nemzeti erényeink mellett talán a legnagyobb hibánk abban van, hogy nincs meg nálunk a kellő kohézió, nincs meg a kellő kohézió személyes tekintetben, és gyakoriak közöt-

tünk a viszályok, de nincs meg nálunk a kellő kohézió különösen tárgyi tekintetben. Valahogy nem tudjuk a kérdéseket a maguk nagy összefüggéseiben tekinteni, hanem majdnem önkényesen kiragadunk időnként egy-egy kérdést, amely divatba jön, nem is tudni, mi okból, és akkor ezt a kérdést önmagában akarjuk megoldani, tekintet nélkül a rokonproblémákra. Szintén Klebelsberg indokolta a kultúrpolitikájának számos elemét a 30-as évek elejéig ezzel a gondolatsorral, ami, azt gondolom, ma is kellőképpen aktuális akár a tudomány, a politika vagy a tudományos teljesítmények és a művészeti eredmények területén.

(14.40)

A kormányoknak az volt a célja, hogy a 2002-2010 közötti baloldali kormányok idején partvonalon kívülre félretett Corvin-lánc rehabilitációjával 2010 után a magyar tudományos élet legjelesebb elismerése szülessen meg, kapcsolódva nyilván ahhoz az időszakhoz, az 1920-1944 közötti időszakhoz, amikor a magyar függetlenség és a magyar szellemi teljesítmény jelképe volt ez az elismerés.

Miért nem nevezhetjük a magyar függetlenség jelképének is? Nyilvánvaló, hogy a névadóra való utalás a két világháború közötti magyar szellemi politika, kultúrpolitika szempontjából kiemelt jelentőséggel bírt, hiszen megkérdőjelezhetetlen tény és a századelő történettudományi irányzatainak meghatározó gondolata a magyar nemzeti függetlenség elnyerése, megőrzése. Vannak, akik úgy fogták fel a két világháború közötti Magyarországot, hogy az első kiváló alkalom arra, hogy Magyarország független legyen, és a nemzeti szuverenitás leginkább érvényesülni képes legyen azután, hogy 1526-ban Mohácson összeomlott az ország, elveszítette a függetlenségét, és azt nem is tudta visszanyerni tulajdonképpen egyes történelemtudományi megközelítések szerint az 1920-as évek elejéig.

Ebből a szempontból a legfontosabb időszaknak Corvin Mátyás uralkodását tekintették, amely időszakban - ma is nyugodtan állíthatjuk, minden túlzás nélkül - Magyarország nemcsak nagyhatalmi, hanem az akkori világértelmeben világhatalmi tényező volt, hiszen még Kolumbusz előtt járunk két esztendővel, amikor Mátyás meghal, tehát az 1400-as évek közepén, 1490-ig azokkal a célkitűzésekkel nemcsak közép-európai hatalom, hanem az akkor ismert világ meghatározó hatalmi tényezője is Magyarország. Erre a megkérdőjelezhetetlen politikai, hatalmi, gazdasági teljesítményre utal a két világháború között a kitüntetés elnevezése, és erre utal a 2000-ben felállított kitüntetés elnevezése és a 2010 után méltó helyére visszaemelt kitüntetés elnevezése is. A magyar nemzeti függetlenség, a magyar nemzeti teljesítmény, a magyar befolyás erősítése Közép-Kelet-Európában, nemcsak a hatalmi eszközök segítségével, hanem szellemi eszközök által is.

Nem elfeledhető és szükség szerint ma is ismétlendő, hogy ebben az időszakban nemcsak hatalmi eszközökkel vagyunk képesek a magyar nemzeti közösség területi hatalmát fenntartani, nemcsak fegyveres eszközökkel vagy pénzzel vagyunk erre képesek, vagy gazdasági befolyás erejével, hanem elsősorban szellemi erővel vagyunk erre képesek, hiszen Magyarország ebben a korszakban, a XV. század közepén mégiscsak Közép-Európa szellemi központja is. Ha arra gondolok, hogy az itáliai reneszánsz pont Mátyásnak a hatására itt jelenik meg leginkább Közép-Európában, ekkor van Magyarország abban a helyzetben, hogy Európa vezetői közé tartozik, és nem kullog az európai vezető hatalmak után, akkor ez, azt gondolom, jól mintázza a tudományos életben elvárt célkitűzést.

A minap kezembe akadt egy statisztikai évkönyv a két világháború közötti időszakról, és abban például az egyik statisztikai adat arról szól, hogy a Magyarországon élő emberek közül hányan jártak egyetemre és hányan jártak középiskolába, gimnáziumba a két világháború között. A klebelsbergi kultúrpolitikának, az ambiciózus tudományos kultúrpolitikának, sőt - nyugodtan mondhatom - a szellemifőlény-elméletnek a kézzelfogható eredménye az, hogy a két világháború közötti Magyarországon létszámarányosan, lakosságarányosan az összlakossághoz képest többen jártak gimnáziumba és többen jártak egyetemre, mint Ausztriában. A GDP nem közelítette meg az osztrák GDP-t, talán a 30-as évek végén járt leginkább hozzá közel, de soha nem haladta azt meg, és számos gazdasági adatban voltunk hátrányban, de ami az oktatási rendszer reformját, az intellektuális erő kihasználását, a szellemi képességeink előnyre fordítását, és hogy ezzel előnyre szert tenni képesek legyünk Európában politika megvalósulását jelenti, mindenféleképpen ezt nyugodtan elmondhatjuk.

Tehát azt gondolom, hogy akik a Corvin-lánc kitüntetés mellett leteszik a voksukat, akik támogatni fogják az ehhez kapcsolódó szellemi, tudományos, kulturális munka, a Corvin-lánccal illetettek és kitüntetettek munkájának segítségét egy köztestület által, azok jó ügy mellé teszik le a voksukat és a szavazatukat itt a parlamentben, tekintettel arra, hogy nemcsak a névadó, hanem maga a kitüntetés is erről szól.

Azt gondolom, hogy az eddig elmondottak Klebelsbergre hivatkozva és a Corvin-eszmének a hangsúlyozását jól mutatják, hogy a kultúrpolitikai törekvésekbe ez hogy illeszkedett bele pozitív értelemben. Az általam elmondottak a rendszer hibáit természetesen nem negligálják, én csak arra próbálom felhívni a figyelmet, hogy egy ilyen kitüntetéssel az adott korszak mit volt képes üzeni.

Szeretném azt is elmondani, hogy nyilvánvalóan nagy körültekintéssel választották ki akkor és azóta is azokat, akik ebben az elismerésben részesülhetnek. Először 60 ember kaphatott Corvin-koszorút, illusztris a névsor, és 12-en kaphattak Corvin-láncot, amelyet a 30-as évek végén hozott területi döntések után 15 főre emeltek fel, a Corvin-koszorú létszámát

pedig 80 főre emelték fel. Ennek köszönhetően 1931-ben kerül átadásra először a díj, utána a díjazottak maguk választják ki egészen 1943-ig azokat, akik ebben az elismerésben részesülnek, és valóban kétség nélkül mind a mai napig vállalható, megkérdőjelezhetetlen tudományos és művészeti eredményeket, produktumot létrehozó emberek kapják ezt az elismerést, függetlenül attól egyébként, hogy melyik politikai csoporthoz, milyen társadalmi réteghez vagy melyik közösséghez tartoznak.

Annak ellenére, hogy a rezsím nyilván a célkitűzései között hangsúlyosan mondja mindig a keresztény Magyarország megerősítését, idősebb testvérek, zsidó testvérek is bőségesen részesülnek ebből az elismerésből, ha valaki ezt a névsort végigveszi, és ezt csak azért mondom, hogy nemcsak a kitüntetésben, hanem az elfogadásában is vannak olyanok, akikről köztudomású ma már és akkor is tudhatta mindenki, hogy nem értenek egyet a rezsím jó néhány alaptézisével, és mégis a Corvin-eszme jelképét, illetve a magyar nemzeti tudományban és szellemi kvalitásban megnyilvánuló siker jelképét elfogadni készek voltak. Nemzeti minőség, nemzeti tudás, és együtt megfér a hagyomány és a modernitás - ez volt a kor kitüntetésének üzenete, amit mindenféleképpen figyelmükbe ajánlok.

Kétségtelen, hogy Klebelsberg a saját maga jogán is megkapta ezt a kitüntetést, bár a kitüntetés ötletében mások is részt vettek ebben az időszakban, és mások is hozzájárultak ennek a kitüntetésnek a megszületéséhez.

Szeretném a figyelmükbe ajánlani azt is, hogy akkor a Miniszterelnökség látta el a dokumentációját ennek az elismerésnek. 1944-ben az Országos Levéltár épületét bombatalálat érte, ezért a kitüntetéssel kapcsolatos dokumentáció sajnálatosan megsemmisült, ezért nem tudjuk pontosan rekonstruálni, hogy a kitüntetés után mi történt a kitüntetetti körrel, de az a vélelmünk, és visszaemlékezésekből ezeket tudjuk, hogy nyilván a kitüntetettek egy szellemi kört is jelentettek, és a mostani köztestületi javaslat arról szól, hogy ennek a szellemi körnek meglegyen a saját maga kifejezési lehetősége, formája és egy olyan forrása, amely függetleníti az aktuális kormányzattól. Természetesen ma is van Corvin-lánc Iroda a Miniszterelnökség keretei között, a kormányzaton belül, de az a célunk, hogy a parlament által hozott törvény segítségével ennek a szellemi körnek, a kitüntetetti körnek az önálló munkáját, véleményalkotási lehetőségét és a közízlés formálásával kapcsolatos lehetőségét is biztosítani tudjuk.

Isépy Tamás egyébként Bálint Sándorra utal a Corvin-lánc vitájában, aki 1948-ban a Demokrata Néppárt parlamenti képviselőjeként, amikor Kosuth-díjat alapított a Magyar Országgyűlés, illetve a magyar kormány a százéves jubileum alkalmából, azt mondta a vitában: „Meg vagyok arról győződve, hogy a jutalmakat nem a pártkoalíció, hanem az egyetemes nemzeti koalíció szellemében fogják majd odaítélni.”

Ez a jelenlegi díj célja is, és ezt képviselik a díjazottak. A díjazottakat azért hozom szóba a díjalapító Klebelsberg mellett, mert megkérdőjelezhetetlen meggyőződésem szerint nemcsak a mai elismerésben részesültek, hanem azok névsora is, akik korábban elismerésben részesültek. Külön legyűjtettem azt a listát, akik Corvin-koszorút kaptak: Bajor Gizi, Bartók Béla, Harsányi Zsolt, Makkai Sándor teológus, Aba-Novák festő, Gulácsy Irén író, Mécs László költő, Hevesi Sándor író, több mindenki más mellett, Kodály Zoltán, Kornis Gyula filozófus, Kós Károly építész természetesen, Tamási Áron, Lehár Ferenc, Zilahy Lajos író.

(14.50)

Akik az első körben megkapták a Corvin-láncot: Szent-Györgyi Albert, aki az egyedüli olyan Nobel-díjas, aki Magyarországon végezte a tevékenységét, ami miatt Nobel-díjban részesült egyébként, és Klebelsbergnek köszönhette a szegedi egyetemi állását is, és a szegedi kutatásai hozták meg a Nobel-díjhoz vezető sikert; Verebély Tibor világhírű orvos, egy orvosdinasztia alapítója, a két világháború közötti Európa egyik meghatározó orvosa és sebésze szintén ebbe a körbe tartozik, akik a Corvin-koszorúval, illetve a Corvin-lánccal valamilyen formában kapcsolatba kerültek.

Én úgy gondolom, hogy az az ötlet, hogy ezt a díjat rehabilitálni kell, vissza kell állítani, még akkor is, hogyha számos kritika érte a díj alapítását vagy újralapítását 1999-ben, meggyőződésem szerint legitim. Mi legitimálja a díjat? Elsősorban a díjazottak. Az eredeti időszakban és Klebelsberg mellett Berzevicsy, aki kiváló történettudós és az Akadémia elnöke, Herczeg Ferenc mellett, Hubay Jenő világhírű hegedűművész mellett megkapja a díjat Korányi Sándor orvos, Ravasz László református püspök, Teleki Pál geológusként, földrajztudósként kapja meg az elismerést, Zala György és Wlassics Gyula, aki annak idején egyébként jogászként és történészként is funkcionált, hiszen a büntető törvénykönyv szövegében részt vett; később Károlyi Árpád, aki Bécsben az udvari levéltár legkomolyabb kutatója volt, Serédi Jusztinián bíboros atya az egyházi jogi munkájáért kapja ezt az elismerést, csatlakozik a névsorhoz Reményik Sándor, Pásztor János, Rudnay Gyula, vagy Balogh Artúr szintén ebbe a névsorba tartozik. 2001-ben, amikor először adja ki a magyar állam a Corvin-láncot, Teller Ede, Balogh János akadémikus, Lámfalussy Sándor közgazdász, Lukács János történész, Makovecz Imre és Szabó Magda részesülnek a díjban; később Oláh György, Lovász László, Nemeskürty István, Kallós Zoltán, Zsigmond Vilmos, Szokolay Sándor csatlakozik ehhez a körhöz. 2012-ben újra kiadásra kerül a Corvin-lánc, ahol Bor Zsolt fizikus, Jelenits István piarista atya, Kocsis Zoltán zongoraművész, Marton Éva operaénekes, Vizi E. Szilveszter orvos és agykutató kapja meg a díjat.

Én azt gondolom, hogy ez a névsor megkérdőjelezhetetlenné teszi a Corvin-koszorúban részesültekével együtt ennek a díjnak a legitimitását, és a díjat nem gyöngítették, hanem erősítették a kormánynak, illetve az adományozóknak a kitüntetésre vonatkozó személyzeti döntései.

Jelenleg a Corvin-lánc Testület tagjai és a Corvin-láncban kitüntetettek közül Marton Éva, Bor Zsolt, Jelenits István, Kallós Zoltán, Lovász László, Lukács János, Oláh György és Vizi E. Szilveszter él. A kormánynak az a terve, hogy a köztestülettelé nyilvánítás kérésével és javaslatával törvényi úton rendezi ennek a körnek a szervezeti működését; természetesen a Corvin-lánc Iroda és a Corvin-lánc Köztestület titkársága megfelelő infrastrukturális háttérrel fog biztosítani a működéshez. Az a cél, hogy ezek az emberek olyan üzeneteket legyenek képesek ennek az infrastruktúrának, jogi és fizikai infrastruktúrának a segítségével megfogalmazni, ami a szellemi élet, a tudományos világ számára üzenetértékkel bír, vonalmércét jelent és a mai kor problémáira és kihívásaira reflektálni képes.

Én azt gondolom, hogy a magyar szellemi élet teljesítménye elválaszthatatlan az ország gazdasági versenyképességétől, a magyar szellem teljesítménye és teljesítőképesége szoros összefüggésben van azzal, hogy Magyarország mire képes a XXI. században. Ebből a személyiség, a karizma, az ember kihagyhatatlan. A magyar tudománynak az egyik legerősebb vonulata, a magyar művészetnek, a magyar alkotásnak a legerősebb vonulata, hogy nem arctalan emberek az alkotók, a kutatók, a teljesítmény mögött nem egy arctalan tömeg áll, nem egy intézet, egy iroda, egy kutatócsoport áll, hanem a magyar tudósok mindig is aktívan vettek részt a magyar közélet alakításában. Szent-Györgyi Albert - csak ha már a Corvin-lánccal között hoztuk szóba - kiváló példa arra, hogy mennyire fontosnak tartotta nemcsak az angolszász viselkedési formák, tudományos modell, oktatási kultúra meghonosítását, hanem a magyar értelmiség közéleti szerepvállalását is.

Én azt gondolom, ma is joggal várhatjuk el a Corvin-láncban részesítettekétől, hogy a magyar élet jelenlegi kérdéseiről állást foglaljanak, és ezzel irányt mutassanak a közélet szereplőinek és a politikusok számára is. Ezért tartom fontos dolognak, hogyha méltó körülményeket teremtünk a legmagasabb magyar tudományos elismerés és a legmagasabb magyar állami elismerés önkifejezéséhez és működési feltételeihez.

Ehhez kapcsolódik, hogy szeretném az Országgyűlés segítségét abban is kérni, és tájékoztatni a törvényhozást arról, hogy egy ingatlant, a Róheimvillát - amely a Hermina út 45. szám alatti ingatlan - azonnal ennek a köztestületnek a rendelkezésére bocsátjuk a szükséges forrásokkal a felújítás érdekében. A villa és ez az objektum, ez az épület szimbolikus több oknál fogva is: először is a magyar kiegyezésnek egy sajátos értelmezését adja, amikor az 1868-as emancipációs törvény után mégiscsak Ma-

gyarország sikere elválaszthatatlan attól, hogy a magyarországi zsidó közösség és a magyarországi politikai, gazdasági vezetők között egy együttműködés, egy „kiegyezés” jön létre. Úgy gondolom, hogy az ország sikere ettől a szimbiózistól, Budapest sikere, a magyar tudomány, a magyar gazdaság sikere ettől az együttműködéstől elválaszthatatlan. Ennek talán szimbolikus kifejeződése az, hogy 1918. október 31-én ebben a házban ölik meg Tisza Istvánt, aki ennek a háznak az alsó szintjét bérelte, Róheim úr pedig a felső szinten lakott, ő a magyar gazdasági és kereskedelmi élet egyik szereplője volt.

Köztudomású, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia magyar sikerében döntő szerep jutott azoknak a társadalmi csoportoknak, amelyekkel a magyar gazdasági és társadalmi vezető rétegek képesek voltak kiegyezést vagy megegyezést kötni. Ebben a magyarországi zsidóságra fontos szerep várt, és a magyar sikernek elválaszthatatlan és fontos föltétele, hogy az együttműködést sikerült kialakítani nemcsak az emancipáció, hanem a törvényi garanciák segítségével is. Én azt gondolom, hogy 1918 őszéig ez az együttműködés töretlen volt, és a Corvin-lánc is jó példa arra, hogy a 20-30-as években voltak olyan emberek ebben az országban, akik az ország sikerét ennek az útnak a folytatásában, az együttműködés erősítésében látták. Ez a magyar tudományos teljesítménytől és a magyar gazdaság teljesítményétől elválaszthatatlan.

Magyarország a 20-as években, Trianon után néhány év alatt képes volt egy működő államot szervezni a romokból - hány ország vesztette el területének és gazdasági erőforrásainak a kétharmadát, és hány ország tudott ebből talpra állni? A 20-30-as években egészen a politikai nemzetiszocialista vonal megerősödéséig Magyarországra úgy gondoltak a vezető világhatalmak, és úgy tekintettek rá, mint aki képes talpon maradni, és akinek jogos igényei vannak részben az eredményei által - és ez nagyon sok esetben a tudomány, a kultúra teljesítményével, például Aba-Novák nemzetközi elismerésében, a magyar orvosok nemzetközi teljesítményében vagy Szent-Györgyi Nobel-díjában nyilvánul meg. Tucat-szám lehet sorolni azokat a nemzetközi elismeréseket, amelyeket a magyar szellem kap a 20-30-as években.

Én azt gondolom, ha Magyarország a tudományra és a szellemre, a szellemben rejlő lehetőségekre erőforrásként tekint, és ez egy olyan ország, amely nem rendelkezik megfelelő gazdasági erőforrásokkal, mert kevesebb a tőke ebben az országban, mint ott, ahol nem volt 50 évig kommunizmus, kevesebb ebben az országban az ipari erőforrás, a természeti ásványkincs, mint azokban az országokban, amelyekkel egyébként versenyeznünk kell, ebben az országban nem tudunk másra alapozni, mint a szellemi teljesítőképességünkre, és fontos üzenet az, hogy a szellem csúcsein megfelelő körülményeket biztosítunk az alkotáshoz és az önkifejezéshez. Ezért ezt az ingatlant szeretnénk felújítani, ennek a cso-

portnak, ennek a kitüntetetti körnek a szellemi és fizikai központjává tenni. A köztestülettel pedig a magyarokra jellemző félmegoldásokat és a struktúráinkra jellemző méltatlan állapotokat szeretnénk megszüntetni.

Szeretném azt is elmondani, hogy én biztos vagyok benne, hogy a munkatársainknak, a kormány tagjainak itt majd a parlamentben meg kell hallgatniuk ismét a 90-es években vagy a későbbi években megfogalmazott kritikákat, de a magyar teljesítmény, a magyar szellemi, tudományos, művészeti teljesítmény mindig elválk attól a rezsimtől, amelyben születik. Van persze, aki azt mondja, hogy ez elválaszthatatlan, de a személyes teljesítmény, egy személyes életmű, Dohnányinak az életműve, Hubaynak az életműve, Szent-Györgyinek az életműve, Klebelsbergnek az életműve vagy adott esetben Bor Zsoltnak a fizikusi teljesítménye, Marton Évának a teljesítménye, Vizi E. Szilveszternek, Lukács Jánosnak, Oláh Györgynek, Kallós Zoltánnak a teljesítménye nem a politikai rezsim függvénye. Ezért kérek az ellenzéki képviselőtársaimtól nagyvonalúságot, hogy a támogatással és a parlamenti vitával ismerjék el azoknak az embereknek a szellemi, tudományos, képzőművészeti teljesítményét, akik naggyá tették ezt az országot, függetlenül attól, hogy milyen rendszerben éltek az elmúlt száz esztendőben. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

(15.00)

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Most a vezérszónoki felszólalások következnek, 15-15 perces időkeretben. A Fidesz képviselőcsoportjának vezérszónoka Simon Róbert Balázs képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr, öné a szó.

SIMON RÓBERT BALÁZS, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Kocsis Zoltán, az elmúlt 40 év magyar zeneművészetének egyik legmeghatározóbb művészegyenisége, aki elévülhetetlen érdemeket szerzett a magyar klasszikus és kortárs zene hazai és külföldi bemutatásában, 2012-ben vehette át a Corvin-láncot Áder János köztársasági elnöktől, Orbán Viktor miniszterelnöktől és Kövér Lászlótól, az Országgyűlés elnökétől. Ő akkor ezekkel a szavakkal köszönte meg az elismerést: „Ha ez a kitüntetés a Horthy-korszak restaurációjára irányuló kísérlet része lenne, természetesen nem fogadhatnám el.

Szeretném azonban azt hinni, hogy ma, 2012-ben az efféle próbálkozások időszerűtlenek, értelmetlenek és nevetségesek, éles ellentétként a Hunyadi Mátyás nevével fémjelzett haladó szellemű gondolkodásnak, fejlett igazságérzetnek és a kultúra iránti elkötelezettségnek. Hiszem, hogy döntésemmel hozzájárulhatok a manapság égetően szükséges társadalmi összefogáshoz.” Szép és igaz szavak ezek,

és 2016-ban még inkább időszerűek. Azért kezdtem ezzel az idézettel a felszólalásomat, mert elejét szeretném venni ellenzéki képviselőtársaim támadásainak, akik bizonyára megragadják az alkalmat, és arról fognak beszélni, hogy a kitüntetés Horthy Miklós nevéhez köthető. A kitüntetés egyébként Klebelsberg Kunó ötlete is volt, ő is az egyik alapötletadó volt, aki maga is nagy műveltségű miniszterként ismert. Továbbá egy olyan uralkodóról neveztek el, aki komoly mecénási tevékenységet fejtett ki, és értő módon pártfogolta a kultúrát és a művészetet.

Szeretném továbbá leszögezni, hogy számos olyan kiváló ember kapta meg ezt a kitüntetést, akikre miniszter úr az expozéjában már utalást tett, akikre mindannyian büszkék lehetünk. A teljesség igénye nélkül én is kiemelnék néhány nevet: Dohnányi Ernő, Herczeg Ferenc, Korányi Sándor, Teleki Pál, Reményik Sándor, Rudnay Gyula, Bartók Béla, Kodály Zoltán, Szent-Györgyi Albert, Molnár Ferenc, Bajor Gizi. És még hosszan sorolhatnám a sort, akikkel most is büszkén vállalhatunk közösséget, minden haladó magyar ember ezt megteheti.

A Corvin Mátyásról történő elnevezés tehát igenis alkalmas arra, hogy a magyar tudomány, kultúra és oktatás terén végzett kiemelkedő tevékenységet kellőképpen és méltóképpen elismerje.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Magyar Corvinláncot tehát olyan személyek kapják, akik különleges módon járultak hozzá a kultúrához, a tudományhoz, a magyar közgondolkodás jobbításához. A díjazottak, más kitüntetések birtokosaitól eltérően egy testületet alkotnak. Az előttünk fekvő törvényjavaslat a Magyar Corvin-lánc Testület köztestületé alakításáról rendelkezik, és a testület működéséhez szükséges legalapvetőbb szabályokat állapítja meg. A köztestület megalapítására 2017. január 1-jével kerül sor. A testület feladataira vonatkozó szabályok érdemben nem változnak, azok kormányrendelet helyett a köztestületi jogállás miatt törvényben kerülnek megállapításra.

Nem változik a kitüntetés rendje sem, arra továbbra is a Magyar Corvin-lánc Iroda tesz javaslatot, a testület pedig véleményezi az iroda javaslatát. A testület tehát közhasznú szervezetként működik, azzal, hogy esetében a felügyelőbizottság létrehozása nem lesz kötelező. A közfeladatai ellátásához szükséges forrásokat költségvetési támogatás formájában kapja majd meg a központi költségvetésből, de nem válik az államháztartás részévé.

A jövőben ellátandó közfeladatok biztosíthatják a magyar és egyetemes kultúra értékeinek megjelenítését, erősítik a magyar művészeti élet hagyományainak tiszteletét. A köztestületi működés hozzájárulhat a speciális közfeladatok színvonalas ellátásához, szervezeti és működési sajátosságaiából adódóan rugalmasan és könnyen alkalmazkodhat az aktuális kihívásokhoz.

A javaslat alapján, mint elhangzott, a Róheimvilla a testület tulajdonába kerül, és a testület hajtja végre annak felújítását. A köztestület megalakulását,

majd az alapvető szervezeti és működési keretek kialakítását követően a testület érdemben bekapcsolódik, így felelősséget vállal az állami feladatok ellátásában. Azt gondolom, hogy közös érdekünk, hogy az Alaptörvény szellemében biztosítsuk a köztestület hatékony működése érdekében szükséges további feltételeket.

*(Az elnöki széket dr. Hiller István,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)*

Az épületben méltó otthonra lelhet és saját arcuattal jelenhet meg az értékeremtő munka és a szellemi integráló szerep. Várhatóan a patinás épület nemcsak műemlékként, hanem szimbolikus értelemben a művészetek szellemi otthonaként is új életre kel, és megjeleníti a kormány nemzeti értékeremtő és művészettámogató elkötelezettségét.

Megjegyzem, hogy a földszinti részén lakott Magyarország korábbi miniszterelnöke, gróf Tisza István, az első emeleten pedig Róheim Samu családjával és személyzetével, valamint egy időben a Corvinlánc Testület székhelye is volt az épület.

Felszólalásomat Kocsis Zoltán szavaival kezdem, és hasonlóan a Lázár János miniszter úr kitűnő expozéjában már idézett Klebelsberg Kunó gondolataival fejezem be, amely így hangzik: „Nekünk magyaroknak nagy nemzeti erényeink mellett talán legnagyobb hibánk abban van, hogy nincs meg nálunk a kellő kohézió. Nincs meg a kellő kohézió személyes tekintetben, és gyakoriak közöttünk a viszályok, de nincs meg nálunk a kellő kohézió különösen tárgyi tekintetben.”

Tisztelt Képviselőtársaim! Mit mondhatnék zárásként ezen gondolatok után. Azt, hogy ez a kohézió, azaz összetartó erő végre mutatkozzon meg bennünk, magyarokban, például most, e törvényjavaslat tárgyalásánál, majd elfogadásánál. A Fidesz-frakció vezérszónokaként jelzem, hogy frakciónk maximálisan támogatja a törvényjavaslat elfogadását. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Üdvözlöm önöket. Következő felszólalónk Varga László képviselő úr, az MSZP vezérszónoka. Parancsoljon! *(Dr. Varga László mikrofonja nem működik.)* Kérem szépen, vegyük észre, hogy Simon képviselő úr már befejezte, és Varga képviselő úr meg elkezdte.

DR. VARGA LÁSZLÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Én előre leszögezném a felszólalásom elején, hiszen sokszor utaltak rá, legyen világos, hogy nem az egyes kitüntetetteknek vagy a '30-as évek egyes kitüntetettjeinek szól az a kritika, amit el fogok mondani. Nem ennek szól ez a kritika egyébként, ami az elmúlt másfél évtizedben többször elhangzott a Corvin-lánc kapcsán, hiszen valójában vannak köztük szép számmal

olyan életművű emberek, tudományos munkássággal rendelkező emberek, közéleti szereplők, művészem-berek, akik vitán felül minden magyar számára fontosak, és azt gondolom, hogy vitathatatlan a teljesítményük.

Azonban bármennyire is került miniszter úr az expozéban, ki kell mondanunk, hogy 1930-ban Horthy Miklós kormányzó alapította a Corvin-láncot és természetesen a Corvin-koszorút is, amely ennek egy alacsonyabb fokozata volt. *(Szilágyi György: Ki nem tudta? És?)* Akárhogy is, ez így van, és azt gondolom, hogy tulajdonképpen ennek az első Orbán-kormány általi feltámasztása semmiképpen nem egy konszenzuseresési szándék volt az akkori közéletben. Ennek ellenére, hogy akkor is számtalan vita övezte a Corvin-láncot, mint ahogy utalt rá miniszter úr, és itt az Országgyűlésben is elhangzottak ennek kapcsán támogató és ellenző megnyilatkozások, 2002-2010 között továbbra is létezett a Corvin-lánc, igaz, újabb kitüntetések nem adományoztak ebben az időszakban.

2012. május 30-án adtak át újabb kitüntetések vitán felüli szereplőknek. Marton Évát hadd ne említsem, itt nagyon sokat beszélhetnék róla, azt gondolom, az ő életműve vitán felül áll; Bor Zsolt fizikusnak, Kocsis Zoltán nemrég elhunyt, mindenki által nagyra tartott zongoraművésznak, Jelenits István teológusnak és Víz E. Szilveszter farmakológusnak.

Tehát mondhatom ismét, hogy nem a jelenleg nyolctagúra fogyott tagoknak szól ez a kritika, de azt gondolom, hogy ha valóban egy mindenekfelett álló díjat, a magyar tudományos, szellemi, társadalmi elitnek egy ilyen díját szerette volt az első Orbán-kormány létrehozni, akkor nem ilyen történelmi korban alapított díjat kerestett volna.

(15.10)

Egyébként a miniszter úr által elmondottak szerint én szeretnék olyan országban élni, ahol lehetett volna ilyen létrehozni. Ez ma nem Magyarország. *(Közbeszólások a Jobbik padsoraiból.)* Hallom a kritikákat. Nem gondolom azt természetesen, hogy más típusú korszakok esetén vagy adott esetben pont ellentétes élel kéne egyoldalú díjakat adományozni, egyszerűen nemzeti konszenzust és minimumokat kéne keresni. Önök ezt nem keresik; van, aki ezt szélsőségesebb formában nem keresi, és mondjuk, beszólogat egy ilyen felszólalás alatt, önök meg egyszerűen csak egy ilyen típusú javaslatot tesznek.

A köztestülette alakulást nem sok minden indokolja természetesen, a kritikámat ezzel folytatnám, további költségeket fog ez jelenteni, azt látom, és azt látjuk, hogy a Róheim-villának a Corvin-lánc Iroda és a Corvin-lánc Testület számára való odaadományozása sem jó szimbólum ebből a szempontból. A miniszter úr ezt pozitív kontextusba helyezte, én ezt nem tudom így megélni. Valószínűleg teljesen más a véleményünk, de akkor is az asztalra kell tennem, hogy mégiscsak egy olyan politikai szereplő, minisz-

terelnök, egykori házelnök lakott itt, aki egyébként politikai küzdelmeinek egyik homlokterébe az általános és titkos választójog elleni küzdelmet állította, és egyébként az akkori szervezett munkássággal szemben fellépett, volt, amikor erőszakosan lépett fel. Én azt értem, hogy az ő munkássága még ellentmondásossága ellenére is sokuk számára fontos és értékes, ezt elfogadom, de azt kérem önöktől, hogy amikor szimbolikus helyeket keresünk a nemzeti minimum szándékával bizonyos köztisztületeknek, akkor bizony próbáljunk olyan szimbolikus helyeket keresni, amelyek minden magyar számára szimbolikus helyek.

Nem szeretném azt, hogy egyébként fordítva előálljon ilyen, ami az önök érzékenységét sérti ebben a történetben, de határozottan visszautasítom ezt is. Remélem, lesz olyan közéleti és olyan politikai élet Magyarországon, amely egyszer lehetőséget ad valódi nemzeti minimumokra.

Mindenesetre a korábbi nyilatkozatoknak megfelelően ebben a villában helyet kaphatnak majd az MMA tagjai is, tehát Fekete György is tulajdonképpen használhatja és az ő akadémiaja ezt a villát, amely egyébként információim szerint nagyjából egymillió forintból újul meg. Azt gondolom, azért volna jobb helye hasonló forrásoknak.

Összességében véve, bármennyire is nem értenek önök ezzel egyet, ha a valódi konszenzuseresés és a nemzeti minimum lenne a célja ennek a történetnek és a mindenekfelett álló ilyen típusú díjak létrehozatala, akkor valószínűleg újat kellene alapítani, de ehhez természetesen Magyarországot és a magyarság jövőjét új konszenzusokra kéne helyezni. Azt látom, hogy önök ezeket nem keresik, ezt én végtelenül sajnálom. Szeretnék hinni egy olyan országban, ahol ilyen konszenzusokat valójában lehet keresni.

Az álláspontunk tehát egyértelmű: az előterjesztést ebben a formában nem támogatjuk. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! A Jobbik vezérszónoka következik. Szávay István képviselő úr a szó. Tessék!

SZÁVAY ISTVÁN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A Jobbik Magyarországért Mozgalom kiemelten fontosnak tartja a legmesszebbmenőkig megbecsülni azokat a honfitársainkat, akik a magyar oktatás és a művelődés, valamint a tudomány és a művészet terén maradandót alkotnak, hiszen ezzel a magyar kulturális, tudományos és művészeti fejlődésben szereznek elvülhetetlen érdemeket itthon és külföldön egyaránt, öregbítve ezzel hazánk hírnevét a világban. Ezért is támogattuk 2011-ben a Corvin-lánc újbóli adományozását lehetővé tevő törvényjavaslatot.

A kitüntetést 1930-ban alapította vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó. Nem tudom,

miért ne lehetett volna ezt kimondani, vagy kinek a számára nem volt ez világos, hogy utaljak szocialista képviselőtársamra. Abból a célból alapította a kormányzó ezt a kitüntetést, hogy jutalmazza a magyar kultúra, a tudomány és a művészet terén maradandót alkotókat, akik tevékenységükkel hozzájárultak nemzetünk emelkedéséhez. Nem véletlen, hogy már a Corvin-lánc első, 1930. évi kitüntetettjei között megtaláljuk a 20-as évek katasztrofális nemzetgazdasági körülményei között is három év alatt 5 ezer tantermet és tanítói lakást építő gróf Klebelsberg Kunó vallás- és közoktatásügyi minisztert. Megérdemelten kapott Corvin-láncot a 30-as években és a 40-es évek elején mások mellett Herczeg Ferenc író, Ravasz László református püspök, Hóman Bálint történész, Reményik Sándor költő vagy épp Lehár Ferenc zeneszerző. Lehár ráadásul úgy kapta meg 1943-ban e magas rangú kitüntetést, hogy feleségét zsidó származása, öccsét, Antalt pedig Belgium német elfoglalása miatt tett megjegyzései miatt a Gestapo állandóan zaklatta. Karakán kiállítás volt tehát ez a kor kultúrpolitikusai részéről a zeneszerző és családja mellett.

Ezt követően hosszú szünet következett a Corvin-lánc adományozásának történetében, majd 2001-ben az első Orbán-kormány élesztette újjá, ám a 2002-es kormányváltás után a díjat többé nem adták át, bár meg nem szüntették azt, az akkori kancelláriaminiszter szerint ugyanis e tudományos, művészeti, kulturális megbecsülést kifejező díj a Horthy-korszak utánérzését keltette a baloldali és liberális értelmiség körében. Nagyon sajnálom egyébként, de egyben nagyon jellemzőnek is tartom az MSZP kritikus és támadó hozzáállását; nagyon sajnálom, tisztelt szocialista képviselőtársaim, hogy önök továbbra sem hajlandóak nemzeti ügyek mellé odaállni. Önök nemzeti konszenzust követelnek, de ezt a nemzeti konszenzust éppen önök rúgják fel. Továbbra is úgy néz ki, és nagyon sajnálom, hogy önök továbbra sem képesek a nemzetellenes elődeik vörös árnyékát átlépni. *(Dr. Varga László: Szégyelld magad! Szégyelld magad!)*

Nagy örömmel töltött el tehát bennünket, hogy 2011-ben az Országgyűlés a kitüntetés ismételt adományozása mellett döntött. Öröm ez azért, mert a díjon keresztül még inkább meg tudjuk becsülni azokat a tudósainkat, művészeinket, akik a legtöbbet teszik a magyar kultúra fennmaradásáért és fejlődéséért, és öröm azért is, mert a Horthy-korszak egyik nagyszerű kezdeményezését ültette át mai keretek közé.

Bár Lázár miniszter úr minden kormányzatot, így a mostani Fidesz-kormányzatot is rezsimek minősítette, ez ellen természetesen én nem kívánok szót emelni, azonban úgy gondolom, a Horthy-korszak esetében ennek a kifejezésnek a használata nem biztos, hogy feltétlenül pontos és történelmi.

Tisztelt Országgyűlés! Bár a Magyarország címe-
rének és zászlajának használatáról, valamint állami
kitüntetéseiről szóló 2011. évi CCII. törvény létrehozta a Magyar Corvin-lánc Testületet, amelyet maguk a

kitüntetettek alkotnak, a testület működését azonban akkor még csak a 86/2012. számú kormányrendelet határozta meg. Az előttünk fekvő törvényjavaslat célja tehát az, hogy az eddig csak rendeleti szinten szabályozott Magyar Corvin-lánc Testület feladatait és működését, illetve a testület által megjelenített és gondozott értékeket magasabb, törvényi szinten szabályozza, ráadásul a jogszabálytervezet szerint a testület a 2006. évi LXV. törvényben meghatározott köztestülettel alakul, így feladatai immár törvényileg meghatározott közfeladatokká válnak.

A Jobbik Magyarországért Mozgalom ezt természetesen üdvözi, hisz így kimondásra kerül, hogy közfeladat a magyar nemzeti oktatás és művelődés, valamint a tudományok és művészetek művelőinek támogatása és jutalmazása. Valamint természetesen fontos az is, hogy a Magyar Corvin-lánc Testület köztestületként költségvetési támogatásra lesz jogosult. Ezzel kapcsolatban azonban örömteli lenne tisztázni, hogy pontosan milyen mértékű forrásokról van szó, így megkérném az államtitkár urat, ha lehet, erről a zárszavában némi tájékoztatást szíveskedjen nyújtani.

A testület közfeladatainak törvényjavaslatban való felsorolása gyakorlatilag megismétli azokat a feladatokat, amelyeket a jelenleg is hatályos kormányrendelet megfogalmaz. Utolsóként azonban szerepel egy új pont, amely így hangzik a testületre vonatkoztatva: „Ösztöndíjprogramot működtethet a szakterületükön kiemelkedő tehetséggel rendelkező személyek támogatása céljából.” Tisztelt Képviselőtársaim! Úgy gondolom, ha semmi más újdonság nem lenne ebben a javaslatban, csak ez az egy pont, már az is hatalmas előrelépés lenne. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy mennyire fontos a tehetséges ifjú magyar tudósok, művészek, a magyar kultúra ápolóinak felkarolása és az ő minél hathatósabb segítségük.

(15.20)

Ezért ezúton is tisztelettel kérjük a magyar Corvin-lánc kitüntetettjeiből álló Magyar Corvin-lánc Testületet, hogy a törvényjavaslatban lehetőségként megfogalmazott jogukkal valóban éljenek majd, és valóban hozzanak létre ilyen ösztöndíjprogramokat. Ezzel kapcsolatban pedig természetesen jó szívvel ajánlom fel a Jobbik szakembereinek támogatását és segítségét is.

A Róheim-villa kapcsán pedig mint a Tisza István Baráti Társaság egykori alapítója is szeretném kifejezni örömeimet. Én úgy gondolom, a Szocialista Párttal ellentétben, hogy valóban egy méltó helyre kerül ez a testület. Nagyon örülök neki, hogy a Róheim-villát például nem valamilyen kormányközeli oligarchának sikerült lenyúlania valamilyen homályos és rejtélyes céllal vagy indokkal. Az elmúlt évek során magam számos alkalommal vettem részt október 31-én emlékredevezvényen, illetve megemlékezésen. 1918. október 31-én ebben a villában gyl-

kolták meg a szocialisták szellemi elődei Tisza Istvánt, Magyarország miniszterelnökét, aki, úgy gondolom, magyar miniszterelnökként lehet egy olyan kellően konszenzusos pont, hogy az emlékéhez ilyen módon is közelíthetünk.

Tisztelt Országgyűlés! Az általam eddig elmondottak alapján minden bizonnyal nem kérdés, hogy a Jobbik támogatni fogja az előttünk fekvő törvényjavaslatot, amely növeli a Corvin-lánc presztízsét azzal, hogy a Horthy Miklós kormányzónk által alapított kitüntetést az eddigieknél magasabbra helyezi a magyar jogrendszerben. Reméljük, hogy a köztestületként működő Magyar Corvin-lánc Testület betölti majd küldetését, és hozzájárul a magyar kultúra és a tudomány legalább olyan szintű virágzásához, mint ami a klebelsbergi iskolapolitika következtében a harmincas években is jellemző volt, amikor a magyar iskolákban, egyetemeken később világhírnevet szerzett tudósok tanultak, oktattak és kutattak. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban. - Szórványos taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Független képviselő nem jelentkezett felszólalásra. Kétpérfesz felszólalásra viszont szót kért Varga László képviselő úr, az MSZP képviselője. Tessék!

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Csak nagyon röviden. Nem kerültünk közelebb egyébként ismételtlen a nemzeti konszenzushoz ebben a kérdésben. Én próbáltam tiszteletben tartani az önök érzékenységet adott esetben Tisza Istvánval kapcsolatban is. Én az ő történelmi szerepét máshogy ítélem meg. Ettől függetlenül sajnálatosnak tartok minden elvett emberi életet, azokét a munkásokét is, akiket akkoriban lelőttek, mert az általános választójogukért küzdöttek. Ez számomra történelmileg nem lehet egy olyan dolog, amit elfogadhatnék vagy nemzeti konszenzus tárgyává tehetném. Ezt tettem világossá. Képviselő úr, a jobbikos képviselőtársam pedig azt, hogy nem kíván ebben semmilyen módon más nemzeti minimumot elfoglalni, csak azt, amit ő annak gondol. Ezt én meg problémának érzem.

Úgy látom, hogy ebben a Fidesz és a Jobbik egymásra talált, de változatlanul nem adom fel abbéli reményemet, hogy a későbbiekben eljuthatunk oda, hogy olyan díjak, olyan kitüntetések jöjjenek létre Magyarországon a valós szellemi, társadalmi, közéleti teljesítmények elismerésére, amelyek valódi nemzeti minimumot, mindannyiunk Magyarországot tükrözik. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Normál szót kérő képviselőként Szilágyi György képviselő úr, a Jobbik képviselője következik. Tessék!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Először reagálnék Varga Lászlóra,

akivel például a sport területén abszolút egyformán gondolkodunk, és nagyon sokszor erősítjük is egymást a felszólalásainkban. De úgy néz ki, hogy ilyen területeken, mint amilyen a kultúra és a történelem lenne, nem azonos platformon vagyunk.

Képviselő úr, először is: többször említette, hogy ön egy teljesen másfajta nemzeti minimumra törekedő kitüntetést javasolna. Mondjon már egy példát majd nekem, mert kíváncsi lennék, hogy mire gondolt, mondjuk, ebben a kontextusban *(Dr. Varga László közbeszól.)* - ha nem tudja, akkor ez csak egy földobott labda, egy légből kapott dolog.

A másik az, hogy szerencsére egyébként, képviselő úr, mondjuk, Horthy Miklós történelmi szerepét a magyar történelemben nem politikai pártok határozzák meg, és nem politikai pártok mondanak róla véleményt, hiszen ha ez így lenne, akkor biztos nagyon élesen eltérne a véleményünk, de magánemberként is eltérhet.

A másik, hogy a nemzeti minimumról beszél. Tudja, a nemzeti minimumnak az az alapja, hogy ne legyenek olyan politikai szereplők, ne legyenek olyan politikai pártok, akik a történelmünket és a történelmi nagyjainkat mocskolhassák, és jobb esetben csak a történelmi szerepüket próbálják besározni, kisebbiteni vagy eltorzítani. Ez lenne a történelmi minimum alapja. Az lenne a történelmi minimum alapja, hogy racionálisan, végiggondolva bizonyos történelmi szerepeket, bizonyos történelmi korszakokat, és valóban nem egyoldalúan, hanem vizsgálva az akkori lehetőségeket és az akkori helyzeteket, ítéljük meg egy-egy történelmi személyiség munkásságát és a szerepét, amit betöltött Magyarországon. Én úgy gondolom, ha ezt így tennék, akkor nem mondanának semmi ilyen, nem is tudom, lekicsinylő mondatokat, mondjuk, Horthy Miklósról, hiszen az én véleményem szerint Horthy Miklós Magyarország kormányzójaként az egyik legutolsó államférfink volt az elmúlt időszakban. Bár több olyan államférfi lenne, akinek annyira fontos az ország gyarapodása és az ország előreljutása és fejlődése, valamint az összmagyarság ügye, mind amilyen fontos neki volt abban az időszakban!

Rátérve a törvényjavaslatra: a tudomány és a kultúra megbecsülése az egyik legfontosabb dolog, aminek lennie kell egy ország életében. A tudományhoz és a kultúrához kapcsolódó megfelelő testületek létrehozásának és az azokban a testületekben dolgozó embereknek fontos szerepük van minden egyes társadalomnak, minden egyes nemzetnek a fejlődésében, fontos szerepet játszhatnak ezen területek fejlődésében és fejlesztésében, és a múltbéli értékei megőrzésében, tehát így a kulturális és tudományos értékeink megőrzésében és megbecsülésében. Ezek nagyon fontos kérdések, hiszen aki nem foglalkozik és nem kellőképpen foglalkozik a múltjával, nem becsüli meg a múltját, nem becsüli meg a múlt értékeit, annak nincs jövője. Mi úgy gondoljuk, hogy Magyarországnak igenis van jövője, és nagyon sok mindent meríthet ebben a küzdelemben és ebben az

útban a múltjából, és nagyon sok mindent meríthet a történelméből.

Tehát azért fontos egy ilyen testület, főleg akkor, ha ez nemcsak egy szimbolikus testület lesz - és mi úgy érezzük, hogy jelen pillanatban az a törekvés, hogy ez ne csak egy szimbolikus testület legyen, hanem a kulturális és tudományos élet meghatározó köztestületeként valós munkát, vagyis valós iránymutatást végezzen a társadalom területén, egy társadalmi és szellemi iránymutatást -, hiszen ha ez a testület megszólal majd a jövőben egy ügyben, akkor annak a megszólalásnak biztos hogy súlya lesz. Ha ez a testület a jövőben bármely tudományos munka, tudományos fejlesztés mellett kiáll, akkor azzal biztos, hogy foglalkoznia kell az adott kormánynak, legyen az bármilyen politikai színezetű kormány. Tehát itt egy olyan, nagyon komoly tapasztalattal, nagyon komoly szellemmel rendelkező testületet tudunk létrehozni, amely testület valóban nyomósan tud megszólalni különböző ügyekben, és valóban segítséget tud nyújtani.

Amiben még fontos szerepe lehet ennek a testületnek, ezt is el kell mondanom: Magyarországon folyamatosan keresni kell azokat a kitörési pontokat, amely kitörési pontokkal ez az ország fejlődhet. Az egyik ilyen legnagyobb kitörési pontunknak tartom én a magyar szürkeállományt, a magyar szellemiséget, a magyar szellemet, hiszen ha a társadalmi-szemleli kapacitásokat megfelelően kiaknázzuk, akkor abban nagyon-nagyon sok forrás és nagyon sok muníciónk van. Nagyon sokszor egyébként az elmúlt időszakban, én azt gondolom, csodálatos lehetőségeket hagyunk veszni, csodálatos lehetőségek mellett mentünk el pont azért, mert nem voltak meg azok a testületek, nem voltak meg azok a szervezetek, amelyek ezeket a tudományos fejlesztéseket, a tudományos kutatómunka eredményeit felkarolták volna, segítették volna és továbbvitték volna, pedig ez egy nagyon fontos dolog. Gondoljunk csak akár az innováció területére.

Ha az innovációt meg akarjuk határozni, akkor az innovációra például talán a legjobb definíció, ha azt mondjuk, hogy a munkába állított tudás. Ezt kellene szerintem Magyarországon minél inkább erősíteni, ezt kellene Magyarországon minél inkább fejleszteni, és ehhez az innovációhoz, ehhez a szellemi fejlődéshez, ehhez a tudományos fejlődéshez abszolút hozzájárulhat egy ilyen köztestület, abszolút hozzájárulhat a tagjai munkájával.

Eppen ezért, ahogy Szávay István képviselőtársam is elmondta, a Jobbik Magyarországért Mozgalm üdvözli ennek a köztestületnek a felállítását, üdvözli ezeket a törekvéseket, és támogatni is fogjuk szavazatunkkal, hogy normális munkát tudjon végezni, és el tudjuk fogadni ezt a törvényjavaslatot.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem a jelen lévő képviselőket,

kíván-e még valaki szólni. Szávay István képviselő úr, Jobbik, tessék!

(15.30)

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Tisztelt Varga Képviselő Úr! Folytassuk akkor egy kicsit higgadtabb stílusban vagy mederben ezt a vitát, de engedje meg, hogy egy-két gondolatára reagáljak. Ugye, ön a konszenzuskeresés hiányáról beszélt, de könnyebb lenne erről a kérdésről beszélni vagy vitatkozni, képviselő úr, hogyha bármilyen alternatívát ön itt megfogalmazott volna. Jól láthatóan önöknek ezzel az egész történettel semmi más bajuk nincsen, mint hogy ennek a kiténtetésnek az elődjét a '30-as években és a Horthy-korszakban alapították meg, mert ennél sokkal többet nem tudott elmondani, és egyébként nagyjából ugyanezek voltak az érvek, vagy körülbelül e mentén köröztek azok az érvek is, amiket tizenpár évvel ezelőtt akkor is a szocialista és szabad demokrata képviselők ezzel kapcsolatban elmondtak. Csak akkor jó lett volna valamit hallani, hogy akkor kiről nevezzük el vagy hogyan, vagy milyen más épületben legyen, mondjuk, azért ennek a testületnek a központja. Én ezt azért annyira nem tartom nagy problémának, most függetlenül attól, hogy nyilván a Horthy-korszakot is máshogy ítéljük meg képviselőtársammal - értelem szerűen. De hát azért a Horthy-korszakban mégsem egy egypárti elnyomó diktatúra működött, ellentétben például az elmúlt 40 évvel, amely elmúlt 40 évben azért az MSZP, illetve elődei annyira nem tartották fontosnak az általános választójogot, mint ahogy arról ön most itt beszélt.

Ugye, Tisza István szerepének a megítélése sok szempontból lehet vita tárgya, de szerintem nehéz a magyar történelemben akár egyetlenegy olyan államférfit vagy politikust, vagy vezetőt találni, akinek a személyével és munkásságával kapcsolatban az utókor ne tudna komoly kritikákat megemlíteni. Legyen szó akár a legnagyobbjainkról, Széchenyiről és Kossuthról vagy bárki másról. Én úgy gondolom, hogy Tisza István teljes életművét tekintve egyértelműen pozitív szereplője Magyarország történelmének. Ráadásul egy mártírsorsú miniszterelnök, számos magyar miniszterelnök mellett halt egyébként mártírhalált. Az, hogy Tisza mit gondolt az általános választójogról, mondjuk 1912-ben - amikor a vérvörös csüörtök volt, bizonyára erre gondolt képviselőtársam is -, hát ezt a kérdést meg azért a saját korának a viszonyai között kezeljük. Sőt, hozzáteszem még azt is egyébként, hogy az általános választójogban a mai napig sem értünk egyébként feltétlen egyet, hiszen a Jobbik az elmúlt időszakban számos alkalommal elmondta, hogy ezt a fajta általános választójogot nem támogatja. Mi úgy gondoljuk, hogy ezt azért bizonyos műveltségi cenzushoz lehetne és kellene kötni. Nos, különösen így volt ez a század elején, ahol az általános választójog gyakorlatilag Európában még sehol sem létezett.

Tehát egy olyan követelés ellen való kormányzati fellépést emleget utólag retrospektív módon, amelyet azért inkább a kor viszonyai között kellene kezelni. Az, hogy az 1900-as évek első felében a választójogot megpróbálták úgy korlátozni, hogy legalább azokat kizárják belőle, akik semmilyen politikai tájékozottsággal nem rendelkeznek, akiknek nincsen vagyoniuk, de ennél nagyobb probléma - nem is a vagyon itt az elsődleges kérdés egyébként -, hogy sok esetben még írni-olvasni sem tudnak, és azok vegyenek részt a választásokon, és válasszák meg az ország vezetőit, én ezt nem tartom föltétlenül problémának. Ez egy elég hosszú fejlődés volt Európa nálunkénál lényegesen demokratikusabb hagyományokkal rendelkező országaiban is. Képviselő úr, annyit hadd mondjak önnek, hogy Svájcban a nők az 1970-es évek elején kaptak csak választójogot; hát bizony így volt ez. Tehát azért ez egy hosszú folyamat. Ezt az egyet negatívként kiemelni Tisza István életművéből, úgy gondolom, hogy nem szerencsés.

Másrészt meg egyébként épp az önök szellemi holdudvarába tartozó értelmiségiek, történészek meg mindenféle megmondóemberek szoktak a történelemre úgy tekinteni vagy bizonyos történelmi személyiségekre, hogy annak a teljes életútját kell nézni. Ha valakinek a teljes életútját kell nézni, akkor úgy gondolom, hogy ez Tisza István esetében is megállja a helyét. De még egyszer mondom, szívesen vettük volna, ha önök bármilyen más alternatívával ezzel kapcsolatban elő tudtak volna állni.

Én úgy gondolom, hogy ez a javaslat, amelyet a kormány kidolgozott, és elénk fektetett, megfelelő, helyes, jó célokat fogalmaz meg, én úgy gondolom, hogy ez szimbolikájában is rendben van, és nem mutat olyan korszakra, amely a magyar történelemben teljesen vállalhatatlan lenne. Nagyon sajnálom, hogy az önök kritikái gyakorlatilag csak e köré a kérdés köré tudtak épülni. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szubjektíve tulajdonképpen nagy érdeklődéssel figyelem a magyar történelem különböző szereplőiről elmondott véleményüket, de levezető elnökként kötelességem felhívni a figyelmüket, hogy itt nem az egyes történelmi szereplők megítélésének napirendje folyik, hanem idézem: „a Magyar Corvin-lánc Testületről szóló törvényjavaslat általános vitája”. Ha nekem akarnak örömet okozni, akkor folytassák a jelenlegi vitát, ha a házszabálynak akarnak megfelelni, akkor méltóztassanak a Magyar Corvin-lánc Testületről beszélni, és ennek módján adom meg a szót Varga László képviselő úrnak, MSZP. *(Derűlttség, taps.)*

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Más helyzetekben is kiváló érzéke van ahhoz, hogy a legfeszültebb pillanatokot egy kicsit tudja oldani. Ezt köszönöm egyébként. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Ennek megfelelően nyilván rövidebbre fogom az általam elmondottakat

vagy eredetileg szándékozottakat. Először is azt megállapítanám, hiszen reagálok két percben, ugyanis ezt talán megengedi nekem mindenki, hogy talán érvelni fogok akkor kelet-magyarországi munkám során a Jobbik álláspontjával a műveltségi cenzus kapcsán, tehát hogy szűkíteni kívánják a választójogot, ez azért ennyire a frontban a politizálásukban még nem került elő eddig. Én azt láttam, hogy inkább bizonyos csoportokat próbálnak mindenféle eszközzel megfogni. Nem értek ezzel egyet egyébként, hadd mondjam el, hiszek az általános és titkos választójogban, a pártom is így van ezzel.

Azt szeretném röviden mondani önnek, hogy nem fogjuk tudni kire kenni ezt a történetet; nem ezt a konkrét ügyet, hanem úgy általában azt a hangulatot, ami ebben az országban van. Szerintem bizonyos szempontból kegyelmi pillanatokban politizálunk ezekben az években, de akár az elmúlt évtizedeket is nézhetnénk. Az összes nehézség ellenére lehetőségünk lenne ilyen konszenzusokat létrehozni. A magyar történelem sajnálatos sajátossága, hogy nem nagyon voltak ilyenek korábban, és máshol kerestek boldogulást bizonyos politikai csoportok, és hát hol legyőzték egymást, hol pedig nehezebben tudtak együtt élni.

Például a spanyol példát tudom mondani, ahol a polgárháború áldozataira közösen emlékeznek jobb- és baloldaliak. Minden családot érintett szinte ott is ez a fajta tragédia, és talán a nemzeti emlékezet egy picit - hogy mondjam - felülemelkedett azon, hogy aktuális pártpolitikai csatározásokat csináljon jobb- és baloldal ügyéből. Remélem, egyszer mi is eljutunk majd oda, hogy a történelmünkre közösen tudunk emlékezni, és nemzeti minimumokat találunk. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Simon Róbert képviselő úr, a Fidesz képviselője. Parancsoljon!

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Csak tényleg két rövid gondolat jutott az eszembe. Ugye, a miniszter úr expozéjában már elhangzott, hogy a Kossuth-díjat 1948-ban alapították. Ha megnézzük a Kossuth-díj történetét, amit egyébként 1990-ig a Minisztertanács adományozott, akkor azt láthatjuk, hogy kezdetben a tudomány, a művészet területén, valamint a szocialista termelőmunkában kiemelkedő teljesítményt nyújtó személyek és csoportok kaphatták meg. A gondolatom csak ehhez kapcsolódik, hogy milyen jó is az, hogy ma már a szocialista termelőmunkáért nem adnak vagy nem adhatnak díjat.

A másik teljesen más jellegű: a Heti Világgazdaság néhány évvel ezelőtt Granasztói György professzor úrral készített egy interjút, amelyben ezt a kérdést vagy megjegyzést tette az újságíró: „Kétségtelen, hogy baloldalon nem igazán szeretik ezt a kitüntetést.” Erre a professzor a következő választ adta: „Most lehetőség kínálkozik a helyzet konszolidálására, és ehhez a Corvin-lánc újjáélesztése is hozzájárul.”

ruhát.” Egyébként, ha megnézi a kitüntetetteket, a testület tagjait, azt láthatja, hogy a kiválasztásukkor szó sem volt politikai szempontokról, mondjuk, Oláh György Nobel-díjas tudóst, Zsigmond Vilmos operatőrt vagy Lovász László matematikust egyik táborba sem lehet besorolni. Köszönöm szépen a figyelmüket.

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. *(Nincs jelentkező.)* Megállapítom, hogy nem.

Mínthogy további felszólalásra senki nem jelentkezett, az általános vitát lezárom. Megkérdezem az előterjesztőt, államtitkár urat, kíván-e reagálni. Tessék, parancsoljon, Csepreghy államtitkár úr!

(15.40)

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen. Bár miniszter úr teljes körű, átfogó képet adott a Corvin-díj, illetve Corvin-lánc múltjáról, és komoly betekintést adott abba is, hogy amikor ezt a díjat megalapították, akkor milyen szellemi örökségre támaszkodva tették meg azt, és azt gondolom, hogy talán ennek a vitának, ami az előzőekben kialakult, akár Varga képviselő úr, akár Szávay képviselő úr bevonásával, annak érdekes pontja lehet, hogy talán mégis megvan az a konszenzusos pont a magyar történelemben, ez pedig a XV. században keresendő, ahonnan a díj neve is származik.

Hiszen azt gondolom, hogy politikai nézőponttól függetlenül, magukat bal- és jobboldalinak valló politikusok mindegyike elismeri Mátyás király teljesítményét, elismeri azt, hogy valóban az az időszak, ahogy ezt miniszter úr is felemlégette, a magyar történelemnek egy olyan virágzó időszaka volt, amikor Közép-Kelet-Európának meghatározó hatalmi tényezője volt Magyarország. S ezt a felelősséget nemcsak abban viselte, hogy az aktuális közpolitikai kérdésekkel foglalkozott, hanem abban a tekintetben is, hogy a tudományos élet, a kultúra felvirágoztatása érdekében megtette azt, amit egy vezető hatalomnak meg kell tennie.

És egy másik pont, ami talán a konszenzus megteremtését segítheti, abban, azt gondolom, hogy az itt ülő képviselőknek, a politikai elitnek jelentős szerepe van, mert bár nagyon sok kérdés tekintetében értékvállalás alapon töréspontok vannak a parlamentben található pártok között, de én valóban hiszem azt, hogy a politika bizonyos tekintetben egy proaktív műfaj, ahol el tudunk indítani jelentős társadalmi folyamatokat. És amikor erről a díjról beszélünk, még egy konszenzust nyújthat vagy még egy konszenzusra okot adó alap lehet az, hogy nemcsak a díj elnevezését és az elnevezés mögötti eszmei hátteret vesszük figyelembe, hanem a díjazottak személyét is, amit itt szinte minden felszólaló felemlégetett. És a díjazottak személye tekintetében számtalan olyan embert találunk, aki világnézeti megfontolások

alapján nem kerülhetne egy platformra egymással, mégis ma bármelyik felszólaló említette meg ezeket a díjazottakat, mindenki úgy beszélt róluk, mint a magyar nemzet olyan tagjairól, képviselőiről, akikre politikai, világnézeti nézőponttól függetlenül mindannyian büszkék lehetünk.

Azt gondolom, ez kettő olyan pont, amely igenis megalapozza azt, hogy a Corvin-lánc lehet az a tudományos-kulturális elismerése a magyar nemzetnek, amely valóban történelmi hagyományokkal rendelkezik, de valóban megadja annak a lehetőségét, hogy ez a politikai konszenzus kialakulva, ennek a politikai generációnak is maradandó értéke legyen majd évtizedekről visszatekintve, amely maradandó érték abban található meg, hogy valóban a nemzeti kiegyezés irányába sikerült lépéseket tenni. Ennek a gondolatnak a megfontolását kérem a képviselőktől, és ennek a gondolatnak a jegyében kérem az Országgyűlést a törvényjavaslat támogatására. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Tájékoztatom önöket, hogy a módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **munkaerőhiány okairól és a szükséges lépésekről** című politikai vita, amelyet Szél Bernadett és képviselőtársai kezdeményeztek. A politikai vita kezdeményezésére irányuló indítványt V/12673. számon kapták kézhez.

Tisztelt Országgyűlés! Felkérem a jegyző urat, hogy ismertesse a politikai vita menetét. Jegyző úr!

DR. TIBA ISTVÁN jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Ismertetem a vita menetét.

Elsőként a kormány képviselőjének nyilatkozatára kerül sor, összesen 40 perces időtartamban. Ezt követően az egyes képviselőcsoportok vezérszónokainak felszólalása következik 15-15 percben, majd az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat. Ezután a további képviselői felszólalásokra van lehetőség a hátralévő időkeretben. Végül a kormány képviselője 20 percben válaszol a vitában elhangzottakra.

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy emlékeztessem önöket az időkeretes vita fontosabb szabályaira. A vita közben felszólaló kormánytag beszédideje a kormánypárti frakciók idejébe számít. Vita közben a kétperces felszólalásokat - a személyes érintettségre történő reagálás kivételével - bele kell számítani az időkeretbe. Az ügyrendi felszólalásokat nem számítjuk be az időkeretbe.

Az üléstermi információs táblán az érdeklődők folyamatosan figyelemmel kísérhetik az időkeretek felhasználását. Mielőtt megkezdénénk a vitát, felkérem jegyző asszonyt, ismertesse az egyes időkereteket. Parancsoljon!

HEGEDŰS LORÁNTNÉ jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy a Fidesz, az MSZP, a Jobbik és az LMP képviselőcsoportja kezdeményezte időkeretének kétszeresére emelését, így az időkeret megoszlása a következő: a Fidesz képviselőcsoportjának 164 perc, az MSZP képviselőcsoportjának 92 perc, a KDNP képviselőcsoportjának 38 perc, a Jobbik képviselőcsoportjának 82 perc, az LMP képviselőcsoportjának 48 perc, a független képviselőknek pedig 9 perc áll rendelkezésre.

A frakciók részére biztosított időkeretek magukban foglalják a 15-15 perces vezérszónoki felszólalások idejét is.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Először a kormány vitaindítójára kerül sor, 40 perces időkeretben. Megadom a szót Cseresnyés Péter úrnak, a Nemzetgazdasági Minisztérium államtitkárának, parancsoljon!

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Mai vitanapunkon egy mindannyiunk számára fontos kérdéstről fogunk véleményt cserélni: a foglalkoztatottságról és az azzal összefüggésben levő területekről.

Fontos azonban megvizsgálunk azt is, hogy honnan indultunk és hova jutottunk el az elmúlt, körülbelül egy évtizedben azzal a tudattal, hogy bár jelentős eredményeket értünk el, de a munka még nem fejeződött be, hisz ahhoz, hogy felzárkózzunk az EU fejlettebb államaihoz, még sok tennivalónk van.

Biztos vagyok benne, mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy a munkaerő iránti verseny nem kizárólag Magyarországot érintő probléma. Egy olyan, Európa jelentős térségét érintő trenddel állunk szemben, amit a globális válság utáni fellendülés hozott felszínre. Európa-szerte emelkedett a foglalkoztatás szintje, ezzel párhuzamosan csökkent a munkanélküliség, és ennek a folyamatnak a természetes velejárója, hogy ezekkel a tendenciákkal párhuzamosan megjelent bizonyos területen a munkaerő iránti verseny. Ráadásul a nehézségeket fokozza, hogy ez a jelenség szinte mindenhol ugyanazon szakmákra jellemző, kevés az orvos, az informatikus, a mérnök és legfőképpen a jó szakember, a szakmunkás. Ez a helyzet pedig természetesen felerősítette a nemzetközi munkaerőmozgást is.

Miután 2010 óta a munkaalapú társadalmat erősítjük, és az a foglalkoztatási mutatókban is megmutatkozik, Magyarországon is hasonló folyamatok zajlottak az elmúlt években. Jó ütemben haladunk a teljes foglalkoztatottság felé, az elmúlt időszakban tett kormányzati intézkedések eredményeként a 20-64 éves korosztály foglalkoztatási rátája ma már meghaladja az uniós átlagot, amire nem volt példa 1990 óta.

A magyarországi munkanélküliség mértéke pedig ma már a negyedik legalacsonyabb a 28 tagállam

között. A 4,9 százalékos munkanélküliség nemcsak az uniós átlagnál jobb, de alacsonyabb a világátlagban mért 6 százalékos körüli aránynál is. Erre sem volt még példa az 1990 óta eltelt több mint két és fél évtized alatt.

Mindezzel együtt Magyarországon a munkaerőpiacon kialakult versenyhelyzet korántsem olyan súlyos, mint más országokban. Egy alapvetően pozitív folyamat által generált természetes jelenségnek vagyunk a tanúi, amely folyamat új kihívásokat teremt mindannyiunk számára. Ennek a helyzetnek a megoldása nemcsak a foglalkoztatáspolitikai feladata a kérdés összetettsége miatt.

A kormány folyamatosan figyelemmel kíséri nemcsak a hazai, de a fő nemzetközi trendeket is. Ismerjük azokat a kihívásokat, amelyek előttünk állnak. Tisztában vagyunk azzal, hogy a magyar gazdaság növekedési ütemének fenntartása érdekében elő kell segíteni a hazai vállalkozások hatékonyabb működését. Ehhez nyilvánvalóan hozzátartozik az is, hogy kormányzati eszközökkel kezelni kell a munkaerő-tartalékok csökkenése miatt kialakult helyzetet, és időben kell reagálni a gazdaság működését érintő folyamatokra.

Tisztán látjuk tehát a fő tendenciákat, és tudjuk azt is, hogy a mai helyzet milyen összetett folyamatok eredményeként alakult ki. Éppen ezért bátran állíthatom, hogy a hazai sajtóban megjelenő hírek eltúlozzák az országban kialakult átmeneti munkaerő-hiánynak is mondott jelenséget.

Be kell látnunk, hogy ahol magas a foglalkoztatottság - és nálunk az - és alacsony a munkanélküliség - és ez is igaz -, ott előbb-utóbb korlátokba ütközik a gazdaság extenzív növekedése. A munkaerő iránti kereslet növekedésére a piac béremeléssel reagál, ami elcsábítja a konkurenciánál dolgozó embereket, vagy más országokból szívja el a munkaerőt. Így válhat a verseny globálissá, ami alól egyetlen ország sem tudja függetleníteni magát.

(15.50)

Természetesen tisztában vagyunk azzal is, hogy az inaktív munkaerőpiacra történő bevonása is a felmerülő hiány mérséklésének egy lehetséges útja. Tettünk is komoly lépéseket ennek érdekében az elmúlt időszakban, de látnunk kell, hogy ez egy nagyon hosszú folyamat, amelynek az eredménye jóval később várható. Ezzel összefüggésben sajnós azt is meg kell jegyezni, hogy a munkáltatói attitűd sem mindig támogató a munkaerőpiactól hosszú ideig távol lévő emberek foglalkoztatásának irányába. Meg kell jegyezni, a foglalkoztatáspolitikai hosszú évekig, főként a Gyurcsány-Bajnai-kormányzás idején nem a sikertörténetekről szólt, azok, akik ezen a területen dolgoztak, bizony reménytelennek tűnő harcot vívtak sokszor az eredményekért. Most viszont végre elmondhatjuk, hogy közelítünk a teljes foglalkoztatottság felé, ami fokozatosan újabb kihívások elé állít bennünket.

Tisztelt Országgyűlés! Az előzőekben elhangzottak megerősítéseként nézzük a tényeket! A magyar gazdaság 2013 második felétől tartós növekedési pályára állt, amelynek egyik legfontosabb munkaerőpiaci hozadéka, hogy folyamatosan nő a foglalkoztatás a piaci szférában, élénkül a munkaerő iránti kereslet, emelkednek a bérek és csökken a munkanélküliség. A KSH legfrissebb, 2016 harmadik negyedéves adatai szerint a foglalkoztatottak száma 4 millió 391 ezer főre nőtt, míg a munkanélküliek 226 ezerre esett vissza. 1990 óta soha nem volt ilyen magas a foglalkoztatottság és ilyen alacsony a munkanélküliség Magyarországon. 2010-16 között a 15-64 éves népesség gazdasági aktivitása az Európai Unió országai közül Magyarországon nőtt a leggyorsabb ütemben, és a foglalkoztatás növekedését és a munkanélküliség csökkentését tekintve is az első négy ország között vagyunk.

A foglalkoztatásbővülés meghatározó tényezője a piaci munkahelyek számának növekedése volt. A 2010-es kormányváltás óta elért mintegy 680 ezer fős foglalkoztatásnövekedés kétharmada, pontosan 460 ezer a hazai versenyszférában ment végbe. A legfrissebb adatok pedig már azt mutatják, hogy az utóbbi egy évben végbement 126 ezer fős létszámnövekedés teljes egésze az elsődleges munkaerőpiacon, lényegében a versenyszférában következett be. Ezzel szemben stagnált, sőt egy kicsit mérséklődött is a közfoglalkoztatottak, valamint a külföldre ingázók száma. Mindezek rendkívül kedvező fejleményeknek tekinthetők a magyar munkaerőpiacon. A foglalkoztatási ráta 2010 óta 54,6 százalékról 61,1 százalékra, a 20-64-es korcsoportban pedig 72,1 százalékra javult, ami igen dinamikus, 13 százalékpontos növekedésnek felel meg. Ez a foglalkoztatási szint már meghaladja az európai uniós átlagot.

A hazai munkanélküliség a Gyurcsány-Bajnai-kormány idején magasabb volt az uniós átlagnál, majd a kormányváltást követő foglalkoztatási fordulat eredményeként egy folyamatosan csökkenő pályára állt, míg a 28 tagállam együttes munkanélkülisége 2013-ig a korábbi trendet követve növekvő maradt. 2013-ban a magyar munkanélküliség már alacsonyabb volt az uniós átlagnál. Az EU átlagos munkanélküliségi mutatója 2016 augusztusában 8,2 százalék volt. Magyarország a 4,9 százalékos rátával a negyedik legalacsonyabb munkanélküliségű ország az Európai Unióban, a hazainál csak Csehországban, Németországban és Máltán alacsonyabb a munkanélküliség szintje. Tisztán látható tehát, hogy a foglalkoztatáspolitikai új kihívása a rekord alacsony munkanélküliséggel és a munkaerő-tartalékok csökkenésével összefüggésben jelenik meg. A munkaerő-kereslet élénkülése és a kínálat visszaesése, valamint összetételének kedvezőtlen minőségű változása egyre feszesebbé teszi a hazai munkaerőpiacot.

Tisztelt Képviselőtársaim! Beszédem első részében már említettem, hogy a fő nemzetközi trend egyértelműen a munkaerőhiány fokozódásának irányába mutat szerte a világban. A Manpower-csoport

42 országot érintő kutatása szerint újabb csúcsot ért el a globális szakemberhiány. Világszerte a munkaadók 40 százalékának okoz nehézséget, hogy megfelelő munkaerőt találjon. A tavalyi évhez képest 2 százalékponttal növekedett azoknak a cégeknek az aránya, amelyek toborzáskor nehézségbe ütköztek. Az Európai Szakképzési Fejlesztési Központ, a Cedefop tavalyi jelentése szerint Európában az egészségügy, a szociális ellátás, az informatika és az ipari szektor vállalkozásait sújtotta legnagyobb mértékben a szakemberhiány. Szerencsére Magyarországon messze nem ilyen a helyzet, ugyanakkor az egész világot érintő probléma alól egyetlen ország, így Magyarország sem tudja függetleníteni magát. Egész egyszerűen arról van szó, hogy a legfejlettebb országokat érintő munkaerőhiány egyre nagyobb mértékű nemzetközi munkaerő-mobilitást generál.

A globális trendekkel kapcsolatban érdemes megemlíteni, hogy a szakmunkás munkaköröket a legnehezebb betölteni az egész világon. Ez nem meglepő, hiszen a termelőszektorok a legnagyobb számban szakmunkásokat foglalkoztatnak, így a létszámot tekintve természetes, hogy a szakmunkások iránti kereslet az egyik legintenzívebb a nemzetgazdaságokban. Magyarországon például a 4,4 millió foglalkoztatott közel kétharmada, mintegy 2,5 millió fő fizikai foglalkozású. A legnehezebben betölthető munkakörök nálunk is a szakmunkásokra vonatkoznak. A munkaerő iránti verseny folyamatos növekedése tehát világjelenség, aminek egyrészt mennyiségi, másrészt minőségi okai vannak. Az egyik okozója a negatív demográfiai trend, az előregedő társadalom megjelenése, ami a munkavállalási korú népesség mennyiségi csökkenéséhez vezet.

A munkaerőhiány világmértékű fokozódásának minőségi vetülete a globalizációval és az egyre gyorsabb ütemű technológiai fejlődéssel is összefügg. Ennek a két folyamatnak a következménye, hogy a kereslet és a kínálat között egyre nagyobb szerkezeti eltérések alakulnak ki vagy alakulhatnak ki. És ez a helyzet Magyarországon is, amit a később említendő képzéssel és egyéb aktív eszközökkel, valamint azok felhasználásával szándékunk feloldani, megoldani.

Tisztelt Ház! Mai témánkkal összefüggésben meg kell vizsgálnunk a bérek alakulását is. A bérek nemzetközi összehasonlításban tekintett színvonala kétségtelenül az egyik oka annak, hogy sokan magasabb bérszínvonalú országokban keresik, vélhetően csak átmenetileg, a boldogulásukat. Előljáróban megjegyzem, hogy ha csak Európát tekintjük is, az eltérő bérszínvonalon alapuló munkaerő-vándorlás nemcsak magyar jelenség, ahogy az is tény, hogy a bérszínvonal kiegyenlítődése még a régi tagállamok között sem valósult meg, a munkaerő szabad áramlása ellenére sem.

Nézzük meg tehát, hogy a magyar bérszínvonal hogyan alakult az utóbbi években számunkra az európai országokhoz képest! Ami a 2010 óta bekövetkezett változásokat illeti: a magyar bérek nemzeti valutában és vásárlóerő-paritáson is lényegesen

nagyobb mértékben emelkedtek, mint a nemzetközi vándorlás szempontjából a magyarok számára fontos három célszám béréi. Közeledtünk tehát 2010 óta az osztrák, német és brit bérekhez, azonban a különbség még így is jelentős, el kell mondani ezt is. Nyilván nem lehet reálisan elvárni, hogy a meglévő óriási különbségek néhány év alatt megszűnjenek.

Mindenképpen kiemelném, hogy az idén további kedvező fordulat következett be, mivel az első félévi kiugróan magas magyar bérnövekedés már mindhárom másik visegrádi országban tapasztalható bérnövekedési ütemet felülmúlta. Az utóbbi évek pozitív fejleményei alapján tehát téves az az álláspont, hogy a magyar kormány az olcsó munkaerőre alapozza a gazdaságpolitikát, a magyar versenyképességet. Ezt a bérfelzárkózásunkat megalapozó jelentős reálbérnövekedés is igazolja.

A KSH adatai szerint 2010 és 2015 között a reálbérek, a családi kedvezmény hatását is figyelembe véve, nemzetgazdasági szinten átlagosan 15,4 százalékkal emelkedtek, ami csaknem kétszeresen meghaladta a GDP növekedését. Az átlagosnál jóval nagyobb mértékben gyarapodott a többgyermekes munkavállalók bérének vásárlóereje, így a kétgyermekeseké 20,6 százalékkal, a három- vagy többgyermekeseké pedig 42,6 százalékkal. 2016 első kilenc hónapjában a nemzetgazdasági reálkeresetek 7,6 százalékkal múlták felül az egy évvel ezelőtti szinteket. Ezzel megszakítás nélkül több mint három és fél éve töretlen a reálbérek növekedése. Ilyen erős évközi növekedésre több mint egy évtizede nem volt példa. Elmondhatjuk, hogy csaknem egyhavi plusz bérrel gyarapodott az átlag magyar munkavállaló egyetlen év alatt.

A fentiek tükrében tehát mára a reálbérek hazánkban a családi kedvezmények figyelembevételével átlagosan 24 százalékkal magasabbak, mint amikor 2010-ben átvettük a kormányzást. Ezeket a figyelemre méltó eredményeket elsődlegesen a munkavállalók és a vállalkozások erőfeszítései révén érte el az ország. A kormánynak a bérek alakulására közvetlen befolyásolási lehetősége csak a minimálbér tekintetében és a közszférában van. A foglalkoztatás döntő részét megvalósító versenyszférában a minimálbér mellett elsősorban a gazdálkodási feltételek javításával, így a foglalkoztatás közterheinek csökkentésével tudja elősegíteni a kormány a béremeléseket.

(16.00)

A minimálbér esetében a kormány a szociális partnerekkel egyeztetve és velük egyetértve határozta meg a fizethető legkisebb bér összegét. 2010-ről 2016-ra 73 500 forintról 111 ezer forintra, tehát 51 százalékkal, az uniós országok közül nemzeti valutában a 4-5. legnagyobb, a visegrádi országok közül pedig a legnagyobb mértékben emelte a minimálbért. A fejlett országokat tömörítő OECD tagállamai közül hazánk növelte a legnagyobb ütemben a minimálbért 2010 és 2015 között. A nettó minimálbér

reálértéke a családi kedvezményt érvényesítő munkavállalók esetében 2011 és '16 között minden évben jelentősen, gyermekszámtól függően 24 és 60 százalék közötti mértékben növekedett.

A közfoglalkoztatási bérrel kapcsolatban a vita nap kezdeményezésének indoklása kitér arra, hogy a 230 ezer embernek megélhetési forrást jelentő közfoglalkoztatási bér pedig jóval a szegénységi küszöb alatt van; ez egy idézet volt. A közfoglalkoztatási jogviszony keretében a munkajövedelem úgy került megállapításra a jogalkotó részéről, hogy magasabb legyen, mint a szociális juttatás összege, de alacsonyabb legyen, mint az elsődleges munkaerőpiacon megállapított legkisebb munkabér összege. Ennek célja, hogy ne ösztönözze az álláskeresőket arra, hogy az elsődleges munkaerőpiacon helyett a közfoglalkoztatásban keressenek hosszú távú megélhetési lehetőséget. A közfoglalkoztatási bér és a minimálbér közötti olló zárása éppen a munkaerőhiány csökkenése ellen hatna.

A kormány a saját felelősségi körében a közszférában tud közvetlen bérintézkedéseket hozni. A végrehajtott béremelések következtében 2013 óta folyamatosan emelkedik a közszférában dolgozók átlagos reálkeresete. A kormány a közszférában nem általánosan, hanem egy-egy területre koncentrálva, elsősorban életpályaprogramokhoz kapcsolódva hajtja végre a béremeléseket. Így kaptak és kapnak fizetésemelést - a teljesség igénye nélkül sorolva - a pedagógusok, a rendvédelmi és honvédelmi dolgozók, az egészségügyben és szociális területen tevékenykedők, állami tisztviselők.

A vállalkozási szférában a kormánynak nincs közvetlen ráhatása a bérek alakulására, az itt bekövetkezett bérnövekedés összefüggésbe hozható a minimálbér és a garantált bérminimum évenkénti emelésével, különösen a 2016. évi kiemelkedő növeledésével, valamint a vállalatok azon törekvésével, hogy az egyre inkább tapasztalható munkaerőhiányt a bérek emelésével is mérsékeljék. Mindezek következtében az előző években a versenyszférában átlagosan megvalósított 3-4 százalékos bruttó bérnövekedés az idén feltolódott az 5-6 százalékos sávba, ami a minimális infláció és az adócsökkentés hatására ebben a szférában is idén 7 százalék fölötti reálbérnövekedést biztosított.

A kormány azon dolgozik, hogy a bérek a következő években is érzékelhetően emelkedjenek. A kormány fizetésemelést a gazdasági versenyszektorban nem ígérhet, mivel az alapvetően a munkaadók és a munkavállalók megállapodásának ügye. A kormányzat ezért egy hat évre szóló komplex program tervezetéről állapodott meg november 22-én, tegnap a Versenyszféra és a Kormány Állandó Konzultációs Fóruma kibővített keretei között a munkavállalók és a munkaadók képviselőivel a minimálbér, a garantált bérminimum és a reálbérek emeléséről, valamint a munkáltatók bértérheinek csökkentéséről.

A november 24-én, holnap aláírásra kerülő megállapodás és az abban foglalt program példa

nélküli az érdekegyeztetés hazai történetében. A program célja, hogy a versenyképesség és a termelékenység erőteljes javításával összekapcsolva segítse a már megkezdett bérfelzárkóztatást. A program figyelembe veszi, hogy a magyar bérstruktúrában elsősorban a szakmunkásbérek átlagot meghaladó emelése szükséges. Szándékunk az, hogy a vállalkozások a saját forrásaikat is az eddigieknél is nagyobb mértékben tudják és legyenek készek aktivizálni a bérek növelésére.

Ezért a program része a vállalkozások adóterheinek, kiemelten a bérekre rakódó közterhek mérséklése. Jelentősége miatt a megállapodástervezet konkrétumaira is kitérnék röviden, bár valószínűleg ezek az adatok az Önök számára már ismertek.

A minimálbér havi összege 2017. január 1-jétől 15 százalékos emeléssel 127 500 forintra, 2018. január 1-jétől 8 százalékos emeléssel 138 ezer forintra nő. A garantált bérminimum - ez a szakmunkás-minimálbér - havi összege 2017. január 1-jétől 25 százalékos emeléssel 161 ezer forint, 2018. január 1-jétől 12 százalékos emeléssel 180 500 forint lesz.

A társasági adó mértéke 2017. január 1-jétől egységesen 9 százalékra csökken. A munkaadók által fizetett szociális hozzájárulási adó mértéke a mai 27 százalékról 2017. január 1-jétől 5 százalékpontos csökkentéssel 22 százalékra, 2018. január 1-jétől 2 százalékpontos csökkenéssel 20 százalékra mérséklődik. A munkaadók által fizetett szociális hozzájárulási adó 2019. január 1-jétől további 0,5 százalékponttal 19,5 százalékra mérséklődhet, ha a vállalkozási szférában a bérnövekedés 2017 első és harmadik negyedévében meghaladja a 11 százalékot. A 2019-2020-2021. és 2022. években évente további 2-2 százalékponttal tovább csökkenhet a szociális hozzájárulási adó mértéke, ha a vállalkozási szférában a reálkereset legalább 6 százalékkal emelkedik.

A várható munkáltatói tehercsökkentés eredményeként jelenleg az összes bérköltségen belül számított adó- és járulékteher aránya, az úgynevezett adóék a jelenlegi 48,2 százalékról akár 41,2 százalékra is csökkenhet, ami már érzékelhető javulást hozhat nemzetközi összehasonlításban is. A minimálbér és a garantált bérminimum természetesen a 2018. évet követően is növekedhet, erről a Versenyszféra és a Kormány Állandó Konzultációs Fóruma évenként folytat a továbbiakban is egyeztetést.

Reményeink szerint a megállapodás alapvetően meghatározza az elkövetkező évek bérfelzárkóztatását, versenyképességünk javulását, hozzájárul a gazdasági növekedés gyorsulásához, és segíti mindehhez a kiszámítható üzleti feltételek megteremtését.

Tisztelt Képviselőtársaim! A toborzási nehézségek kérdését vizsgálva nem kerülhető el, hogy a munkaerőpiac szerkezetét is áttekintsük. Magyarországon a gyors ütemű aktivitásnövekedés ellenére a munkavállalási korú népesség aktivitási rátája 69,2 százalékos, ami valamivel elmarad a 72,5 százalékos uniós átlagtól. Azonban 2010 és '16 között mintegy 350 ezer, korábban inaktív munkavállaló jelent meg

a hazai munkaerőpiacon. A magyar népesség aktivitásának javulásában a munkaerő-kereslet közfoglalkoztatás által történő növekedése is jelentős szerepet játszott az elmúlt években. Ezzel lényegében megvalósult az a kormányzati célkitűzés, hogy a munkaerőpiacra történő visszaintegrálás első állomása a közfoglalkoztatás lehet.

2016 második negyedévében a 15 és 64 év közötti inaktív állomány legnagyobb hányada nyugdíjas, a tanulók száma 670 ezer, az egyéb ok miatt inaktívak pedig körülbelül 560 ezer fő volt. Az inaktív állományon belül mintegy 300 ezer fő könnyen visszaintegrálható lenne a munkaerőpiacra, amennyiben a versenyszféra számukra megfelelő munkahelyet hozna létre, illetve ők vállalnák a képzésben való részvételt, mármint a munkavállalók.

Ha összegezni kívánnám az elhangzottakat, a foglalkoztatáspolitikai új kihívásai a rekord alacsony munkanélküliséggel és a munkaerő-tartalékok csökkenésével összefüggésben jelennek meg. A munkaerő-kereslet élénkítése és a kínálat visszaesése, valamint összetételének minőségi változása egyre feszesebbé teszi a hazai munkaerőpiacot. A munkaerőpiacon kialakult verseny enyhítésére Magyarország rendelkezik munkaerő-tartalékokkal. Sokkal nagyobb, mint amit a versenyszektor munkaerő-kereslete jelenleg mutat.

2016 második negyedévében a legalább 5 főt foglalkoztató vállalkozásoknál nemzetgazdasági szinten kevesebb, mint 40 ezer üres pozíció volt, ami a versenyszférában foglalkoztatottak létszámához viszonyítva 1,9 százalékos arányt képvisel. Az 5 és 50 fő közötti cégek 20 százalékánál, míg az 50 fő feletti létszámot foglalkoztató gazdasági szervezetek 30 százalékánál van betöltetlen pozíció. A kereslet élénkítése azonban nem egyenlő a munkaerőhiánnyal. Tartós hiányról csak akkor beszélhetünk, ha ezeket a növekvő számú üres álláshelyeket hosszabb időszak alatt sem sikerül betölteni.

A rövid távú munkaerőpiaci prognózis keretében megkérdezett vállalkozások negyede jelezte 2015-ben, hogy bizonyos munkapozíciók betöltésekor munkaerőhiánnyal szembesül. Ez még mindig nem éri el a válság előtti szintet, amikor a cégek 26,6 százalékának okozott problémát a megfelelő munkaerő-felvétel, más foglalkoztatási és más munkanélküliségi mutatók mellett.

(16.10)

Tisztelt Ház! Nézzük meg, kiket is tekinthetünk potenciális, leendő munkavállalóknak. Az álláskereső száma a Nemzeti Foglalkoztatási Szolgálat adatai szerint október hónap végén 277 ezer fő volt. Jelentős részük az észak-alföldi régióban él; iskolai végzettségük szerint több mint felük középfokú végzettségű, és közel 170 ezren valamilyen szakképesítéssel rendelkeznek. A foglalkoztatáspolitikai egyik legnagyobb kihívása a munkatapasztalattal nem rendelkező fiataloknak az iskolapadból a rendkívül gyorsan

változó munkaerőpiacra történő átvezetése és tartós beilleszkedésének elősegítése. A fiatalok foglalkoztatási szintje jellemzően alacsonyabb a teljes népességhez viszonyítva, hiszen a 15-24 éves korcsoport jelentős hányada tanul, így nincs jelen a munkaerőpiacon. A magyar fiatalokra különösen jellemző az úgynevezett kettős státusz hiánya, azaz a tanulás melletti munkavégzés Magyarországon még kevésbé jellemző. Ennek ösztönzése lehet az aktivitásnövelés egyik iránya. Jelentős eredményt értünk el mégis - azt kell mondani - a fiatalok foglalkoztatásában, hiszen az ő foglalkoztatásuk 2010 óta jelentős mértékben növekedett.

A növekvő foglalkoztatás és csökkenő munkanélküliség egyik fontos tényezője volt a nők gazdasági aktivitásának jelentős növekedése az elmúlt időszakban. 2010 és 2015 között mintegy 130 ezerrel emelkedett a gazdaságilag aktív nők száma, ennyivel nőtt a női munkaerő-állomány az elmúlt öt évben. Az aktivitási mutató ezzel a 2010-es 55,9 százalékról 62,5 százalékra nőtt. Az utóbbi években a kormányzati törekvések kifejezetten segítik és támogatják a gyermekvállalást és a családokat. A jövőben is arra kell törekednünk - mint a gyed extra bevezetésével is tettük -, hogy hatékonyan tudjuk elősegíteni a nők család melletti karrierjét akár a rugalmas foglalkoztatási formák elterjesztése érdekében, akár a versenyképes szaktudás megszerzése révén.

A munkaerő-tartalék legnagyobb hányadát a munkanélküliek mellett a közfoglalkoztatás keretében munkát végzők teszik ki. Arra kell törekednünk, hogy növeljük a közfoglalkoztatásból az elsődleges munkaerőpiacra visszalépők arányát, ami rögzítésre került Magyarország konvergenciaprogramjában is.

Tisztelt Országgyűlés! Tekintsük át, hogy milyen foglalkoztatást elősegítő, munkaerőhiányt csökkentő eszközök, intézkedések állnak a rendelkezésünkre! Elsőként ki szeretném emelni a szakképzési rendszer átalakítására tett erőfeszítéseinket. A kormány a gazdasági növekedés beindításához szükséges szakképzési reform első alapkövét a 2011. évi szakképzési törvény megalkotásával rakta le. A strukturális változások révén 2013-tól megújult a szakmunkásképzés, 2016 szeptemberétől pedig a technikusképzés került sorra. Mindkét iskolatípus érettségit adó intézménytípussá vált. A korábbi szakmunkásképzés - életpálya, pályáiv szempontjából - zsákutcás jellege megszűnt, hiszen a szakiskolából szakközépiskolává váló intézménytípus minden fiatal számára biztosítja a felsőfokú továbbképzésbe lépés lehetőségét. A korábbi szakközépiskola pedig szakgimnáziummá válik. A névváltozás jelentős tartalmi megújítást és megújulást takar, hiszen növekszik a szakmai képzésre, specializációra fordítható óraszám, ugyanakkor a fiatalok nemcsak a technikusképzés végén, hanem már az érettségi időpontjában is OKJ-s végzettséggel fognak rendelkezni, amely végzettséget magasan respektálják a gazdasági élet szereplői.

A gazdaság szereplőinek a szakképzésbe való egyre fokozottabb mértékű bevonása biztosítja a

magyar képzési rendszer igényelt átalakítását az Európa-szerte etalonnak tekintett német duális képzési rendszer mintájára. Ennek legmeghatározóbb eleme, hogy a tanulók a vállalatoknál sajátítják el a gyakorlati képzés kompetenciáit, így módon a duális képzés a leginkább versenyképes szakmai tudással és legkorszerűbb munkavállalói készségekkel vérteti fel a fiatalokat a pályakezdsre. A bevált recept alapján a következő években tovább szélesedik a tanulószereződéses rendszer, illetve a fentiek analógiájára támogatjuk a diplomás képzésben a duális felsőoktatási keretszámok növelését.

A munkaerőpiacra való sikeres kilépés záloga a szakképzettség megszerzése, ez a leendő generáció, új generáció érdeke is egyben. De látható, hogy a gazdasági fellendülés fenntartása is csak az egyre magasabbá váló hozzáadottérték-aránnyal biztosítható. Meg kell felelnünk olyan globális kihívásoknak is, mint az Európában „Ipar 4.0” néven emlegetett negyedik ipari forradalom, amely a digitalizáció robbanásszerű növekedésével alapvetően megváltoztatja és egyedivé teheti a hagyományos tömegtermelést, és a szolgáltató ágazatot is jelentősen átalakítja majd, egészen a bankszektorig; soha nem látott munkakörök létrejöttére kell felkészülnünk a korábbi munkakörök leépítése, leépülése mellett.

Mindezek tudatában ösztönözni kívánjuk a szakképzésbe, illetve a szakirányú felsőoktatási tanulmányokba lépők arányának növelését. Tavaly óta ingyenesé tettük mindenki számára akár a második szakképzési megszerzését is az állami szakképző centrumokban. Ezzel a lehetőséggel mindjárt az indulás után több mint 16 ezren éltek, jelenleg pedig már mintegy 45 ezer fő vesz részt felnőttoktatásban.

2016 szeptemberétől nőtt a hiányszakmák ösztöndíjban részesülők köre, és az újonnan induló szakgimnáziumokban tanulmányi eredménytől függően akár 50 ezer forint ösztöndíjra is lehet havonta jogosult egy tanuló, amit további több tízezer forinttal tovább növelhet a duális tanulószereződés juttatása is.

A jelentős intézkedések ellenére további lépéseket kell tennünk annak érdekében, hogy még magasabb számban minőségi képzettséggel bíró hatékony munkaerő álljon rendelkezésre minden térségben.

A munkaerőhiány kialakulásának egyik elsődleges oka a munkaerő mobilitásának hiánya. Magyarországon a lakosság mobilitása mind országon belüli, mind nemzetközi viszonylatban rendkívül alacsonynak mondható. Miközben az ország három legfejlettebb régiójában minimálisra esett vissza a munkaerő-tartalék, és gyakorlatilag teljes foglalkoztatásról beszélhetünk, addig az ország keleti felében még jelentős munkaerő-tartalék áll rendelkezésre.

A már most is rendelkezésre álló, munkaerőmobilitást elősegítő intézkedések mellett - ilyenek a lakhatási támogatás, helyközi utazási támogatás, csoportos személyszállítás - további kedvezmények szerepelnek a 2017. évi adócsomagban, mint például a saját gépkocsival történő munkába járás költségtérítésének emelése, a munkásszállás fogalmának pon-

tosítása, az adómentes, mobilitási célú lakhatási támogatás bevezetése, társaságiadó-alapot csökkentő tételek kiszélesítése, mint például a mobilitási célú lakhatási támogatás összege, munkásszállás kialakítására, fenntartására, üzemeltetésére fordítható összeg. De emellett kiemelten fontosnak tartjuk, hogy a Magyarországon munkahelyet teremtő beruházásokat arra ösztönözzük, hogy a munkaerő-tartalékkal rendelkező területeken hajtsák végre fejlesztéseiket. Ilyen ösztönzés például a szabad vállalkozási zónák kijelölése és azok területén történő beruházások támogatása is.

A kormány figyelmet fordít a fiatalok munkaerőpiaci helyzetének javítására. A cél egy befogadó, illetve a fiatal nemzedék számára tényleges és hosszú távú érvényesülési és karrierlehetőségeket teremtő munkaerőpiac megteremtése. Itt ki kell emelnem az otthoneremtést és gyermekvállalást támogató intézkedéseink mellett az ifjúsági garanciarendszert, amelynek segítségével kívánunk minden 25 év alatti álláskereső személynek segítséget nyújtani a munkaerőpiacra történő belépésre és beilleszkedésre.

Az ifjúsági garancia foglalkoztatási lábának hazai megvalósítására 2014 és 2020 között különböző uniós programok keretében összesen mintegy 200 milliárd forint áll rendelkezésre. 2014 és 2020 között a program keretében összesen mintegy 180 ezer 25 év alatti fiatalnak nyújtunk segítséget az elhelyezkedéshez vagy az elhelyezkedésüket segítő képzettség megszerzéséhez komplex, aktív munkaerőpiaci programok, gyakornoki, illetve vállalkozóvá válást ösztönző program keretében.

Tisztelt Ház! A hátrányos helyzetű célcsoportok foglalkoztatásának elősegítése érdekében számos intézkedés született az elmúlt években. 2016. január 1-jétől a személyre szabott aktiválási politikánk részeként országosan bevezetésre került az ügyfélkategorizálási rendszer, más néven profiling. Az új országos profilingrendszer egyik kimondott célja, hogy javítsa a közfoglalkoztatás célzottságát, az álláskeresőik közül azok kerüljenek közfoglalkoztatásba, akik számára az adott helyzetben más lehetőség nem adódik az elhelyezkedésre. Továbbá fontos kiemelni az „Út a munkaerőpiacra” programot, amelynek keretében kerülnek végrehajtásra azok a munkaerőpiaci intézkedések, amelyek a 25 éven felüli, hátrányos helyzetű álláskeresőik és inaktív munkaerőpiaci integrációját célozzák.

(16.20)

A résztvevők komplex, személyre szabott segítségben, szolgáltatásban, képzésben és támogatásban részesülnek a foglalkoztatottság javítása érdekében. 2016. november első hetéig mintegy 40 ezer főt vettek be a programba, akiknek 27 százaléka alacsony iskolai végzettségű. Összesen 27 ezer fő részesült támogatott foglalkoztatásban, 11 ezer fő pedig képzésben vett részt.

A munkaerőpiaci kihívásokhoz való alkalmazkodás alapköve, hogy a felnőttek minél nagyobb számban kapcsolódjanak be az egész életen át tartó tanulás folyamatába. Ezért a GINOP 6. prioritása program a munkavállalási korú népesség formális képzési, kompetenciafejlesztési lehetőségeihez való hozzáférését is támogatja.

2015-ben megindításra került az „Alacsony képzettségűek és közfoglalkoztatottak képzése” című projekt. A képzéseket a fokozatosság jellemzi, így az alapképzettség-fejlesztéstől egészen a szakképzettséget biztosító OKJ-s tanfolyamokig ívelnek a támogatott képzések.

Célként fogalmazhatjuk meg, hogy csökkentjük az iskolaelhagyás arányát a szakképzésben tanulók körében, amelyet egy kiemelt projekt támogat 1,8 milliárd forintos keretösszegeből. Szintén ezen a prioritáson valósul meg a felnőttek képesség- és kompetenciamérési programja, amelynek célja a 16-65 éves felnőttek legfontosabb szövegértési, matematikai, problémamegoldó és infokommunikációs készségeinek értékelése.

A 2013. január 1-jén hatályba lépett munkahelyvédelmi akció a bérköltségek csökkentése által a leghátrányosabb munkaerőpiaci helyzetű és magas munkakínálati rugalmasságú társadalmi csoportok foglalkoztatását segíti elő. A munkahelyvédelmi kedvezmények az üzleti szférában ma már csaknem 900 ezer munkavállaló foglalkoztatásához nyújtanak segítséget, és ez ideig összesen 460 milliárd forint munkahelyvédelmi kedvezményt vettek igénybe a foglalkoztatók 2013 óta.

A munkahelyteremtés tartóssága középtávon főként azon áll, hogy javul-e a közfoglalkoztatás résztvevőinek magánszektorbeli foglalkoztathatósága. A kormány célja, hogy növelje a közfoglalkoztatásból az elsődleges munkaerőpiacra visszalépők arányát. 2016. február 1-jével a célok elérése érdekében került bevezetésre a „Közfoglalkoztatásból a versenyszférába” elnevezésű program. A támogatás a közfoglalkoztatottakat ösztönzi a versenyszférában történő elhelyezkedésre.

Tisztelt Országgyűlés! Összességében elmondhatom, hogy a kormány minden rendelkezésre álló eszközzel segíti a munkaerőpiacon kialakult verseny mérséklését, a foglalkoztatás bővülését, ahogy annak fő vonulatait az elmúlt percekben be is mutattam önöknek.

Remélem, hogy képviselőtársaim is egyetértéssel abban velem, hogy minden helyzetet sokféle módon lehet értelmezni. A megoldást azonban akkor tudjuk együtt, hatékonyan és eredményesen megtalálni és megvalósítani, ha megtaláljuk azokat az erősségeket, amelyekre építhetünk, megfogalmazzuk azokat a kihívásokat, ahova az erőnket összpontosítani kívánjuk, összeadjuk a tudásunkat, az erőforrásainkat és természetesen a munkánkat és az időnket.

Nem kis sikert értünk el a foglalkoztatás növelése és a munkanélküliség jelentős csökkentése által, de most erőnket arra kell összpontosítani, hogy a

gazdaság további sikerei érdekében a felmerülő kihívásokat minél hatékonyabban oldjuk meg a foglalkoztatás növelésével, a munkanélküliség csökkentésével. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek, ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, képviselőcsoportonként 15-15 perces időkeretben.

Elsőként megadom a szót Czomba Sándor képviselő úrnak, a Fidesz vezérszónokának. Tessék!

DR. CZOMBA SÁNDOR, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Először is szeretném megköszönni az LMP-nek, hogy ezt a fontos témát a parlament elé hozta. Jó, hogy tudunk róla beszélni, jó, hogy tisztába tudunk tenni néhány fontos elemet, és esetleg, reményeink szerint talán a nap végére valamiféle kompromisszumos megoldásokat is tudunk találni.

Azzal szeretném kezdeni, hogy a munkaerőhiányról vitatkozik ma a parlament, és ez bizonyos szempontból jó dolog. Mert ha 2010-ben azt mondta volna nekem valaki, hogy 2016-ban arról vitatkozzon a magyar parlament, hogy miért nincs elegendő munkaerő Magyarországon, akkor gyorsan aláírtam volna azt a papírt, hogy egyébként rendben van.

Honnan indultunk és hol tartunk? 2010, mondjuk, Görögország; nem véletlen Görögországot célszerű idecitolni, hiszen foglalkoztatási, munkaerőpiaci szempontból nagyjából velük voltunk egy súlycsoportban. *(Dr. Varga László: Ez nem igaz! - Közbeszólás az MSZP soraiból: Nem igaz! - Dr. Varga László: Ez egyszerűen nem igaz!)* 2010-ben Görögországban 12 százalék körüli munkanélküliség volt - 2010-ben! -, 2010-ben Magyarországon 12 százalék körüli munkanélküliség volt. *(Dr. Varga László: Nézd meg a számokat!)* Ehhez képest 2016-ban Görögországban 23 százalékos a munkanélküliségi ráta, megduplázódott Görögországban a munkanélküliség, Magyarországon 4,9 százalékos a munkanélküliségi ráta, a felére csökkent. A szocialista kormányok idején - megint számadatot mondok, tessenek majd vele vitatkozni, ha sikerül! -, 2004 és 2010 között megduplázták a munkanélküliek számát *(Cseresnyés Péter: Így van!)*, gyakorlatilag 270 ezerről 540 ezerre emelkedett a létszámuk, most pedig mi lefeleztük ezt a létszámot. Azt gondolom, ezek nagyon fontos adatok.

A kormányváltás óta, ahogy az államtitkár úr is jelezte, tehát 2010 tavaszához képest 2016 őszén 680 ezer emberrel több dolgozik, a 680 ezer úgy néz ki, hogy ebből 450 ezer a versenyszférában talált munkalehetőséget magának - és ilyenkor, azt szeretném önöktől kérni, ne az intézményi statisztikát citálják ide, amikor az öt fő feletti foglalkoztatókat vizsgálják csak, hiszen az a magyar munkaerőpiac-

nak egy töredékét látja. Mondtuk a korábbi években is, most is mondom, hogy mindig a MEF, a munkaerő-felmérés adatai alapján vitatkozzunk arról, hogy hogyan áll Magyarországon a foglalkoztatás és a munkanélküliség.

Különösen számottevő a javulás a fiatalok tekintetében, és itt azért álljunk meg egy pillanatra, érdekes. Megint csak a görögöket hozhatom ide: a görögöknél nagyjából 30 százalék körül volt a 15-24 éves fiatalok munkanélküliségi rátája, Magyarországon is 29 százalék környékén mozgott; most a görögöknél 49,1 százalék, közel 50 százalék, Magyarországon 13 százalék. Ez nem magától alakult így, hanem ha csak egyetlenegy momentumot említek, az „Ifjúsági garancia” program keretében - frissítettem itt a számadatokat - 64 ezer fiatal van bevonva a programba, 28 ezren már támogatott foglalkoztatásban vannak, és 14 ezren képzésben vannak. Tehát nem maguktól történnek ezek a folyamatok, hanem ezek mögött valódi kormányzati intézkedések vannak.

A bérek tekintetében, tisztelt képviselőtársaim, szeretnék néhány gondolatot hozzátenni ahhoz, amit az államtitkár úr már elmondott. Az szerintem nem kérdés senki számára, hogy a munkavállalók megbecsülése szempontjából nagyon fontos, hogy ne csak többet dolgozzanak, hanem ezt a többletmunkát a bérekben is elismerjük. Ha a nyugat-európai béreket nézzük, Nyugat-Európában nagyjából háromszoros-négyszeres-ötszörös bérkülönbség van a magyar munkabérekhez képest, ha vásárlóerő-paritáson nézzük, akkor már egy kicsit jobb a helyzet, olyan két-két és félszeres, de akkor is még mindig lényeges a különbség. Tehát ha azt tűzzük ki célul, hogy a magyar bérek a nyugat-európai bérekkel versenyképesek legyenek, és akkor fognak hazajönni a most külföldön dolgozó magyarok, akkor bizony azt kell lássuk, ha reálisan gondolkodunk, hogy ez nemhogy a következő egy-két évben, hanem a következő esetleg egy-két évtizedben sem biztos, hogy megvalósul. És szerencsére a most külföldön lévő magyar munkavállalók jelentős része nem csak a bérek miatt döntött úgy, ahogy döntött; erről a korábbi tapasztalataink alapján tudunk beszélni. *(Dr. Józsa István: Szabadságvágy!)*

Hol van az államnak a szerepe a béremelésben? Két fontos terület van: a minimálbérek, illetve a közszféra tekintetében. Szeretném az önök figyelmét felhívni arra, hogy az elmúlt években is jelentősen növekedett a minimálbér, és itt azért szeretnék egy mérföldkövet letenni: más volt a helyzet '10 és '12 között, és más a helyzet '12 után. '10 és '12 között abból a slamasztikából kellett kimászunk, amiben egyébként a gazdasági válságot követően az előző kormányok, szocialista kormányok benne hagyták az országot. 2012 után egyértelműen növekedett a bérek reálértéke is, hiszen az infláció is igen alacsonyan van ezekben az években. És itt talán még egy fontos szegmensre szeretném felhívni a figyelmet: a családi adókedvezményre. A magyar kormány politikája, bérpolitikája és családpolitikája is, meg a foglalkoz-

tatáspolitikája is alapvetően erre épül: a családokat segíteni minden lehető eszközzel.

(16.30)

Ha itt mögénézünk, akkor azt kell hogy mondjam, hogy ma, mondjuk, akár közfoglalkoztatásban dolgozó munkavállaló, ha három gyereke van, nettóban kapja meg a bruttó 74 ezer forintos jövedelmét. Azért azt gondolom, ezt érdemes felírni, mert ez is egy fontos tételmondat.

Az előbb említettem, hogy minimálbérek és közszféra tekintetében; nézzük meg a közszférát. A legutóbbi KSH-adat alapján a bruttó átlagkereset 6,1 százalékkal nőtt, miközben a nettó átlagkeresetek szja-változása miatt 7,7 százalékkal, és most jön a lényeg, a nettó bérek egy év alatt a vállalkozásoknál 7 százalékkal, a költségvetési szférában pedig 10 százalékkal növekedtek. Tehát, tisztelt képviselőtársaim, ez azt jelenti, hogy az utóbbi néhány hónapban a közszféra húzza a versenyszférát, tehát magyarul, azok a bérfejlesztések, amelyeket a magyar kormány a különböző életpályamodelleken és egyebeken keresztül bevezetett, azoknak a hatásai ezekben a számokban egyértelműen mutatkoznak.

Migrációs kérdésekkel, bevándorlás kérdésével kapcsolatban néhány gondolatot szeretnék elmondani vitaindítónak. Egy tételmondat: a magyar kormány a népességsökkenést nem bevándorlással, hanem célzott családtámogatási rendszeren keresztül kívánja orvosolni. Itt lényeges különbség van közöttünk, különösen a szocialista képviselőtársaim és a kormánypárt között, hiszen ők egyértelműen évekként elzárta is azt mondták egy tanulmányban, hogy a munkaerőhiányt a migráció segítségével kell a következő években kezelni és pótolni.

És itt egy nagyon lényeges kérdés, azt gondolom, hogy ne keverjük össze a tartós munkaerőhiány miatt hazánkban ideiglenesen legálisan munkát vállalókat és az illegális bevándorlókat. Ez két teljesen különböző fogalom. Azok az emberek, akik egyébként legálisan érkeznek Magyarországra és olyan területen segítenek, hadd mondjak konkrét példát: Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében a nagy munkanélküliség mellett egyébként igen nehezen találtak az őszelel almaszedőt a gazdák. Az a helyzet, hogy ott is, ahol az országban a legnagyobb a munkanélküliség, nagyon nehéz akár segédmunkára vagy betanított munkára is találni. Nyilván a málnások, a körtések, mindenki mondhatja hasonló jellegű példákat. Nyilván ez is rámutat fontos dolgokra, hogy hogyan és milyen módon kell és lehet változtatni. De ha ide különösen a határmentéről olyan ukrán állampolgárok magyar anyanyelvűek - sokszor szebben beszélnek a magyart, mint mi - jönnek és segítenek nekünk, Isten hozta őket. Tehát ne keverjük össze!

És itt egy nagyon fontos dolgot szeretnék mondani. Minden évben harmadik országbeli munkavállalások tekintetében kvóta van meghatározva. A 2015-ös évben 59 ezres fős kvóta volt, ebből 7366

munkavállalási engedély lett kiadva. Tehát szó nincs arról, a kvótát is minimálisan használjuk ki, tehát szó nincs arról, hogy a harmadik országbeliek a magyar munkaerőpiacon bármiféle feszültséget okoznának.

A külföldön munkavállalók tekintetében pedig arra szeretném a tisztelt képviselőtársaim figyelmét fölhívni, hogy 2004-ben azért csatlakoztunk többek között az Európai Unióhoz, mert a szabad munkaerő-áramlást támogattuk. Akkor még az akkor kormányon lévő szocialista képviselőtársaim is azt mondták, hogy akarsz-e Bécsben kávézót nyitni, ha akarsz, akkor csatlakozz az Unióhoz. Hát, komolyan vették ezek szerint néhányan ezt a felhívást, és csatlakoztak ehhez, és próbálnak külföldön lehetőséget biztosítani.

Az egy fontos tételmondat, maguknak fontos tételmondat, hogy ne kényszerből, hanem lehetőségként éljük meg a magyarok azt, hogy külföldön munkát vállaljanak, ez egy fontos kérdés. Ha az a kérdés, hogy vajon van-e olyan magyar ember, aki kényszerként élte meg azt, hogy külföldön dolgozik, bizonyára találunk ilyeneket is. De az alapvető kérdés az, hogy ebből a szempontból a külföldi munkavállalást tekintsük ott, ahol annak a helye van, örülünk annak, hogyha azokat az embereket, akik egyébként szeretnék átmenetileg külföldön munkalehetőséget és egyéb problémáikat, anyagi vagy más jellegű problémáikat kezelni, segítsük. Hazafelé kellene nekik nyilvánvalóan támogatást, mankót, lehetőséget biztosítani. Ezzel kapcsolatban nyilván van feladatunk, közös feladatunk a következő időszakban. De becsüljük meg azokat is, akik idehaza maradtak és becsülettel, tisztességgel próbálnak az itthoni lehetőségekkel élni.

A migrációval kapcsolatban pedig annyit szeretnék képviselőtársaimnak jelezni, hogy az OECD tanulmánya alapján az észteknél 14 százalékos a migrációs ráta, a szlovákoknál 10, a lengyeleknél 9,5, Magyarországon 5 százalék. Tehát amikor arról beszélünk, hogy mekkora tragédia van a magyar munkaerőpiacon, akkor ezeket a számokat szerintem érdemes szem előtt vagy fejben tartani, hogy vajon mi is a helyzet.

A közfoglalkoztatással kapcsolatban szeretnék szólni, államtitkár úr is jelezte. Látszik az, hogy ezt is az ellenzéki képviselőtársaink nehezen tudják kezelni, mert minek az, fölösleges az, de abban a pillanatban, amikor találok egy olyan élethelyzetet, családot, hogy nem segélyből, hanem munkából meg kellene élni valamilyen módon, mondjuk, ott a Szabolcs legkeletibb csücskében, akkor mégiscsak kell az, mégiscsak fontos az, de hát nem annyi, meg nem olyan mértékben, meg nem akkor, meg nem úgy. Tehát itt is azt gondolom, hogy fontos néhány alapelvetőt rögzíteni.

2010-12 között nullaszázalékos GDP mellett az akkori magyar kormánynak '10-ben el kellett dönteni, hogy mit csináljon. Segélyen tartson-e több száz ezer embert? És ide hadd mondjak egy adatot: 2010-ben 561 ezer ember volt valamilyen segélyen Ma-

gyarországon, ebből 209 ezren ellátatlanok, egy forintot se kaptak. Ugyanez a szám most 321 ezer, illetve 158 ezer. Tehát sikerült lényegesen csökkenteni.

Tehát eldöntöttük, hogy segély helyett munkát kívánunk adni az embereknek, és ebből jótanyit sem engedtünk. Az persze egy másik kérdés, hogy amikor a munkaerőpiac magához tér, és az a kérdés, hogy közfoglalkoztatásban vagy versenyszférában vállaljon-e valaki munkát, no pláne, ha szakképzettsége van, akkor nekünk minden eszközt a versenyszféra segítésére kell fordítani. Ebben nincs vita közöttünk. Tehát azt gondolom, hogy a következő időszakban azokat az eszközöket, amelyek már ebbe az irányba mutatnak, már vannak is eszközök, de a későbbiekben segíteni fognak, ezeket mindenképpen erősíteni kell.

Egyébként az a helyzet, hogy Magyarországon nyolc megyében 3,5 százalék alatt van a munkanélküliség, teljes foglalkoztatottság van kvázi, míg Szabolcsban úgy 11,3 százalékos a munkanélküliség, hogy egyébként 42 ezer ember közmunkában van. Tehát nyilván óriási különbségek vannak az egyes régiók között. A foglalkoztatáspolitikát nem egy olyan puzzle, amit úgy lehet összerakni, hogy egyébként Nyugat-Magyarországon keresnek 25-40 év közötti szakmunkára embert, és egyébként pedig van munkanélküli 25 év alatt vagy 50 év fölött Szabolcsban segédmunkára, mert csak nyolc általános végzettsége van.

Tehát magyarul, akkor, ha a munkaerőhiány problémáit akarjuk kezelni, nyilván ezeket a fontos dolgokat figyelembe kell venni. A mobilitást Magyarországon ismerjük, tudjuk nagyon jól, hogy milyen állapotban van. Azok a támogatások, amelyeket eddig a mobilitástámogatás kapcsán hoztunk, eredményesek ugyan, de kevesek, ez látszik egyértelműen azokból az adatokból, amelyek a mozgásokat mutatják, de a szabolcsi ember vagy a borsodi ember, vagy a nórádi ember nem elsősorban Nyugat-Magyarországra szeretne menni dolgozni, hanem ott szeretne munkalehetőséget biztosítani magának, ahol jelen pillanatban van, ráadásul a lakását se tudja eladni vagy anynyiért biztosan nem. Tehát nyilván ezek is nagyon fontos és összetett problémák. Ezek azok, amelyekre nekünk fókuszálnunk kell.

Még egy gyors mondat itt a demográfiával kapcsolatban, mert ez talán az egyik legfontosabb kérdés. A népességfogyás miatt 2050-re a teljes népesség 8,5 millió alá eshet Magyarországon, ha ez a tendencia folytatódik, a munkavállalási korú népesség 6,5 millióról 5,5 millió alá csökkenhet. Na, itt kezdődik (*Az elnök csenget.*), ez a legnagyobb probléma, és ezért fontos az, hogy a családtámogatási rendszerrel, minden eszközzel segítsük azt, hogy gyarapodjon az ország. Köszönöm szépen a figyelmet. (*Taps a kormánypárti sorokból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelettel fölhívom a vezérszónokok figyelmét arra, hogy függetlenül a rendelkezésre álló Fidesz-időkerettől, illetve frakció-időkerettől, a vezérszónoki felszólalások maximális időtartama 15 perc lehet. Így aztán Varga

László képviselő úr most már ennek jegyében mondhatja el véleményét. Parancsoljon!

DR. VARGA LÁSZLÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Urak! Én ott folytattam, ahol az előttem szóló abbahagyta, abban a reményben, hogy talán lesz értelme ennek a vitának és bizonyos kérdésekben talán egyet is érthetünk, bár én a különbségtételekkel kezdeném. De abban a megnyilatkozásban egyetértettem, hogy a borsodi ember ott szeretne dolgozni, ahol él.

(16.40)

Én is egy borsodi egyéni körzetnek vagyok az országgyűlési képviselője, Miskolcnak és még öt településnek, és azt látom, hogy rengeteg ember szeretne boldogulni a környéken, és nagyon sokan kényszerülnek arra, hogy elhagyják ezt a vidéket, mert nem tudnak megfelelően elhelyezkedni és megfelelő állásban dolgozni.

Őnök szavakban meghirdették a munkaalapú társadalmat, változást ígértek ezeknek az embereknek, azonban tettekben tettek olyan lépéseket, amik még ezt sem szolgálták. Rugalmas munkaerőpiacról beszéltek - megváltoztatták a munka törvénykönyvét kormányzásuk elején, rugalmasan kizsákmányolhatóvá tették a magyar munkavállalókat. Emlékszünk a munka törvénykönyve elfogadásának körülményeire, az éjszakába nyúló, nyilvánosság elől elrejtett vitákra. Azt hiszem és azt látom, hogy több százezer magyar munkavállaló láthatja már, hogy mennyire kiszolgáltatott azoknak a multcégeknek adott esetben, amelyeknél dolgozik, és látják azt, hogy ebben a kiszolgáltatottságban sokszor bizony milyen vállalhatatlanul alacsony bérezésért kénytelenek ők dolgozni.

Európa-szerte azt látjuk, és itt az államtitkár úr - helyesen egyébként - arról beszélt az expozéjában, hogy Európa-szerte látható folyamatról van szó, csökken a szakképzett munkaerő, a rendelkezésre álló szakképzett munkaerőnek demográfiai okai vannak, és sok összetett társadalmi folyamat - így van ez Magyarországon is. Ezek a folyamatok láthatók: a nagyfokú elvándorlás és a szakképzett munkaerő hiánya. Európában és a visegrádi államokban azonban az elmúlt években láthatóan reagáltak erre a folyamatra, nagyarányú, nagyfokú béremeléseket láthattunk, nagyfokú fizetésemelést láthattunk. Ezekben az országokban a hozzáadott érték növelésével, a termelékenység javításával kívántak versenyezni, míg Magyarországon láthatjuk az oktatásban a problémás folyamatokat, a tankötelezettség korhatárának leszállítását, a szakképzési rendszer egyelőre szétverésnek látszó átalakítását; látjuk azokat a szolgáltatásbéli problémákat is, amelyeket adott esetben az egészségügyben is láthatnak a munkavállalók.

Van egy európai folyamat tehát, egy nyitott Európában, ahol a munkaerő szabadon áramlik, a legversenyképesebb magyar munkavállalók bizony

százezrével vállalnak külföldön munkát. Erre nem alakult ki válasz egyelőre. Önök állítottak olyanokat még a '10-es évek elején, hogy kiváló versenyképességi pozíció az Magyarországnak, hogy itt alacsony a munkaerő ára. Ez dőlt meg ezekre a hónapokra, ez a helyzet.

A magyar gazdaság növekedési kilátásait veszélyezteti ez a szakképzettmunkaerő-hiány, komoly összeomlás fenyeget, ha nem fizeti meg Magyarország a munkavállalókat. Nyilván ezen változtatni kell, a fizetésemelést javasoljuk évek óta mi is, önök azonban úgy ítélik meg, hogy egy kényszer hatására érték ide. És mindez a kényszer úgy érte Magyarországot, hogy közben önök egy munkaalapú társadalmat kívántak építeni, vagy erről beszéltek inkább, és nem tudásalapú társadalmat, amire igazán szükség volna ahhoz, hogy a jövő munkavállalói tudjanak alkalmazkodni a jövő kihívásaihoz, a felnövekvő magyar generációk bizony boldogabban és jobban tudjanak élni ebben a hazában.

2016. júliusi nettó átlagkereseteket mondok itt gyorsan a felszólalásomban: Magyarországon 551 euró, Szlovákiában 708 euró, Csehországban 793 euró, Lengyelországban 723 euró, Ausztriában 2009 euró. Látszik tehát, hogy nemcsak Ausztria van előttünk fényévekkel, sokszorosát keresi átlagkeresetben egy munkavállaló - hogy is tudnánk visszatartani azokat a munkavállalókat, akik adott esetben egészségügyi szakemberként, vendéglátásban dolgozóként vagy építőiparban dolgozóként ott kívánnak dolgozni? -, hanem bizony a visegrádi országoktól is növekszik folyamatosan a lemaradásunk.

Hat évig tehát aludtak ebben a kérdésben. Érdemi és meghatározó, a munkaerőpiaci folyamatokat átalakító fizetésemelésre nem került sor ebben az országban, nem csoda hát, hogy most kapkodnak, és hat év lemaradását próbálják egy hatévesnek mondott bérfelzárkóztatási programmal pótolni, amely természetesen ebben a formában csak mézesmadzag, nem más.

Tehát azt állítom, hogy csak akkor léptek, amikor a munkaerőhiány már nagyon komoly problémákat okozott, nem korábban, nem a munkavállalók érdekében elsősorban, hanem gazdasági okokból, és ilyen környezetben és a járulékcsökkentés mellett, például a társasági adó kapcsán hozott intézkedéseik kifejezetten a nagyvállalkozókat és a multicegeket támogatják, hiszen a 10 százalékos csökkentés őket érinti. Egy magyar kkv vagy egy kisvállalkozó nincs kisértve azzal, hogy 1 százalékkal csökken a társasági adó, nagyon nehezen tudja majd kigazdálkodni egy kényszervállalkozó a minimálbért, ha nem csökkentenek további járulékokat.

Természetesen ezt a létválságot, ami Magyarországon kialakult, kezelni kell. Az MSZP-nek van egy négyponos javaslatcsomagja ennek a kezelésére. Én azt gondolom, hogy ebből a négyből három kifejezetten kapcsolódik ehhez a vitanaphoz, ezért ezeket elmondanám.

1. Legyen nettó százezer forint a minimálbér.

2. Térjünk vissza a korábbi nyugdíjmelési rendszerhez, mert az a nyugdíjmelés, amit ma kínálnak a nyugdíjasoknak, megalázóan alacsony.

3. Csökkentsék az energiaárakat, senki ne fizessen többet az energiáért, mint amennyibe az valójában kerül. Valóban történtek csökkentési intézkedések, de lényegesen alacsonyabb árakat indokolna a világgpiaci árak összevetése. Tehát ha megnézzük, hogy mennyibe kerülnek az energiaárak nemzetközileg, akkor sokkal olcsóbb lehetne a magyar embereknek, és ne vessék össze az árakat korábbi időszakokkal, amikor a világgpiaci árak jelentősen magasabbak voltak.

4. Folytatódjon az alapvető élelmiszerek áfájának csökkentése, hiszen az alapvető élelmiszerek áfájának csökkentése a legszegényebb, legnehezebb sorsú embereknek is segítene. Számtalan ilyen indítványunk volt az elmúlt időszakban, és természetesen a továbbiakban is lesz.

Azt kérjük, hogy ezt a négyponos javaslatcsomagot mint egy gyors és hatékony fellépést támogassák. Természetesen ez az első lépés, a továbbiakban azonban más fizetési kategóriákban is további fizetésemelésre van szükség.

Ezt kérjük tehát, hogy végre a magyar emberek hétköznapi problémáival foglalkozzanak, és ne a fideszes urizáló elitet szolgálják ki a továbbiakban. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP sorában. - Közbeszólások a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Elnézést kell kérem Gúr Nándor képviselő úrtól, mert nem mondtam, hogy a frakció két részben mondja el az álláspontját, így most megadom a szót Gúr Nándor képviselő úrnak mint vezérszónoknak. Parancsoljon!

GÚR NÁNDOR, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Nézzék, 2010 után, 2011-ben, 2012-ben követték el meggyőződésem szerint a legnagyobb hibát, mondhatnánk azt is, az ösbűnt, hiszen ezekben az esztendőkből kellett volna olyan bérmegállapodást csinálni, mint amit a tegnapi napon hitelesítettek, első lépésként, egyszerűen azért, mert ezt elhibázták, nem tették meg, és ennek visszafordíthatatlan következményei vannak.

Visszafordíthatatlan következményei vannak, hiszen az elmúlt hat esztendőben több mint félmillió ember, 600 ezer ember elhagyta ezt az országot, egyszerűen azért, mert másképp nem tud megélni, azért, mert magának vagy épp a családjának a tisztas megélhetés alapját teremtő pénzt nem tudta megkeresni. Na, és ha ezek az emberek elmentek, akkor most már hiába 2016-ban bármilyen bérmegállapodás, ezeket az embereket nem fogják sajnos hazahozni. Jó lenne, ha haza tudnák hozni ezekkel az ígervényekkel, ezekkel a bérfelzárkóztatási lépésekkel, de ez nem fog megtörténni. Ez maximum arra jó, hogy valamelyest féket szabhat annak, hogy a későbbiekben több százezer ember elmenjen, bár ahogy Cse-

resnyés Pétert hallgatom a teljes foglalkoztatás elérése tekintetében, rögtön az jut az eszembe, hogy már nem sokat kell tenni: még 300-400 ezer embert el kell üldözni, ahogy teszik ezt az elmúlt hat esztendőben, és akkor tényleg teljes foglalkoztatás lesz Magyarországon, csak azt gondolom, hogy ez nem érdeke ennek az országnak, sokkal inkább az lett volna az érdeke, hogy itt tartsák mindazokat, akik munkaképesek.

Az a baj, tudják, hogy azok, akik elmentek, 80 százalékban 40 év alattiak, fiatalok, többségében szakmával rendelkezők, hozamot termelni képesek, itt van az alapvető probléma, és persze a szakképzés rendszerében sem tették meg mindazt, amit meg kellett volna, sokkal inkább szétzúzták a történetet. Persze, vannak a haszonélvezői a dolognak, de azok nem az emberek többségében. Ezen indulási pozícióból, azt kell hogy mondjam, az, ahova mára elértünk, elég siralmas a minimálbér vagy a garantált bérminimum tekintetében is, hiszen öt éven keresztül kevesebbet érő minimálbért adtak az emberek kezébe, pont a legkisebb jövedelmet szerző réteg volt az, aki nem haszonélvezője, hanem elszenvedője volt az önök idézőjelbe tett munkásságának.

Varga képviselőtársam jelezte, hogy milyen összefüggések vannak a visegrádi négyek szintjén.

(16.50)

Sajnálatos módon azt kell mondjam, hogy óriási bérkülönbségek alakultak ki az önök kormányzásainak időszakában, hiszen a minimálbér tekintetében 40-50 százalékkal kevesebbet kaptak kézbe nettó összegben, de az átlagkeresetek szintjén is 20-25 százalékos mínuszok mutathatók fel. Nemhogy Európával nem tudunk e tekintetben versenyezni és megtartani a saját munkaerőnkét, hanem a visegrádi négyek szintjén is kínlódni kell e vonatkozásban, mert önök az elmúlt hat évben ezt végképp nem tartották fontosnak.

Tudják, amikor olyan járulékteherrel párosították példaként a minimálbért, ahol 2010-ben egy 60 200 forintos nettó minimálbérhez illetően 32 ezer forint volt az összjárulékteher, amit a munkaadók, munkavállalók megfizettek, most jelen időszakban, 2016-ban pedig ez 69 ezer forint - 69 ezer, több mint a duplája; 32 volt, most 37 ezerrel több mint amennyi akkor volt - a járulékteher, amit a munkaadók, munkavállalók együttesen megfizetnek. Ez az összeg, ez a 69 ezer forint teher majdnem annyi, mint amennyit kézbe vesz az ember nettóban, 73 815 forintot. Azt gondolják, hogy ez így rendben van? Egyébként, ha a visegrádi négyekhez viszonyítjuk, akkor Magyarországon a bruttó minimálbér 66 százalékát veszik kézbe az emberek, a visegrádi négyek szintjén meg ez a 80 és a 92 százalék között van. Tehát ők odafigyelnek arra, hogy a legkisebb jövedelemmel bíróktól ne elvegyenek, hanem lehetőség szerint minél többet adjanak kézbe vásárlóerőértékben, miközben önök meg azt csinálták, hogy

pontosan azokat, akik a legkevesebbet kerestek, pontosan azokat szorították sarokba.

Ez a politika az önök politikája: az úgymond szegényektől, kisebb jövedelmi pozícióban lévőkől elvenni, a gazdagoknak odatolni. Gondolják csak végig! A közfoglalkoztatotti bértől - nem kívánok most részletesen beszélni róla, attól az ominózus 47 ezerről, ami ma 52 - eljutunk odáig, hogy valakiknek persze 5 millió forint jut havonta; hát, a haveroknak. Lehet itt sorakoztatni akár név szerint is, de már nem biztos, hogy egy táblára fel tudnánk írni ezeket a neveket.

Azt akarom mondani végezetül, hogy a minimálbéren túl és a garantált bérminimumon túl még azt is látniuk kell, hogy nyilván a tegnapi lépésük okán a megegyezésből fakadóan lesz egyfajta bértorlódás. Nem lenne szerencsés, ha Magyarország dolgozó embereinek, mondjuk, a fele, több mint a fele minimálbéres ember lenne. Ebből kifolyólag pedig pont olyan intézkedéseket kell hozni, amely például a társasági nyereségadó vonatkozásában nem azokat kedvezményezi, akik egyébként megfelelő hozamot és nyereséget tudnak termelni, hanem azon magyar mikro- és kisvállalkozások százazzeit, akik egyébként a magyar emberek messze döntő többségét foglalkoztatják. Oda kellene összpontosítani a pénzeket. Vagy épp az adóterhek tekintetében azt kellene megtenni, hogy a minimálbér vonatkozásában az adómentességet, az adójóváírás lehetőségét biztosítani, ezáltal lehetne kézzelfoghatóan növelni a minimálbér, a garantált bérminimum összegét anélkül, hogy ez a munkaadókat megfojtaná. Ez csak azt jelentené, hogy önök, mint kormányzat, nem szednének be annyi pénzt és nem szórják szét a haverok szintjén felelőtlen módon. Ezeket az utakat kellene járni, és akkor talán egy kedvezőbb feltételrendszer alakulhatna ki.

És tudják, ha már itt Czomba képviselőtársam és mások is szóba hozták Görögországot és egyebeket, arra is emlékezzenek vissza, hogy abban az időszakban Magyarország milyen besorolási kategóriában volt. Tudja, a befektetésre alkalmasnak ajánlott tartott kategóriában. Most itt a felminősítéseket követően, hat év eltelté után jutottunk valahová a közelébe ennek a történetnek, miközben a bővli kategóriába tartozó volt Magyarország hosszú éveken keresztül. És most is, jelen pillanatban is gyengébbek vagyunk, mint a 2010-es és 2010 év előtti esztendőben való besorolásnál.

Szóval, azt kell mondjam, hogy önök, fideszes képviselőtársaim, nem az emberek érdekeit tartják szem előtt. Nem, a sajátjaikat, a haverokét tartják szem előtt, igen, azt tartják szem előtt. Arra kellene koncentrálniuk, hogy az emberek és legkiváltképp azon dolgozó emberek milliói jussanak *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* többletforráshoz, akik ezért meg is izzadnak a mindennapokban.

Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A Kereszténydemokrata Néppárt vezérszónoka következik, Hollik István képviselő úr. Tessék!

HOLLIK ISTVÁN, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Jókai Mór mondta egyszer azt, hogy csak az tudja, meddig mentünk, aki azt látta, hogy honnan indultunk el. Ez azt jelenti, hogy csak akkor tudjuk pontosan megvizsgálni, hogy jó irányba indultunk-e el és hogy mennyit haladtunk előre, ha megnézzük, hogy honnan jutottunk el idáig. Abban reménykedem, hogy még az ellenzéki képviselőkkel is egyetértünk abban, hogy nem lehet más a célja a mindenkori magyar kormánynak, hogy foglalkoztatásban és bérek színvonalában közelebbítsük a magyar béreket az EU-s bérszínvonalhoz. Érdemes tehát megvizsgálni, hogy ki mit ért el ezen a területen.

Engedjék meg, hogy néhány adatot a 2002 és 2010 közöttiekől, majd a 2010 és 2016 közöttiekől kiemeljek. Kezdeném a foglalkoztatási rátával. A 15-64 évesek körében 2002 és 2010 között 56,2 százalékról 54,9 százalékra csökkent a foglalkoztatási ráta. A munkanélküliségi ráta 2002-ben 5,6 százalék volt, 2010-re ez 11,2 százalékra növekedett. Ezek csak számok, de azért érdemes megnézni, hogy mi más történt ebben az időszakban.

Azt láttuk, hogy bár a szocialista kormány végrehajtott az állami szférában, csak az állami szférában egy jelentős béremelést, csak evvel egy probléma volt, hogy nem a valóságból indultak ki, nem a gazdaság teljesítőképességéhez igazították ezt a béremelést, éppen ezért a valóság nagyon hamar szembejött a szocialistákkal. Ez a béremelés óriási lyukat ütött a költségvetésen, amit elkezdtek hitelekkel betömöködni. Egyre inkább szabadult el a költségvetési hiány, növekedett az állam adóssága, és utána azt láttuk, hogy ezeket muszáj volt betömöködni, ezért bár 2006-ban azt ígérték, hogy csökkenteni fogják az áfát, megnövelték azt. Megháromszorozódott ezalatt az energiaár, és a végén oda jutottak el, hogy szuperbruttósították a béreket, ami azt jelenti, hogy a munkáltatói járulékokat - akkor még így hívták - is a személyi jövedelemadó alapjává tették, még azt is megadóztatták az emberekkel. És a végén természetesen az lett az egésznek a vége, hogy amit 2002-ben béremelésként odaadtak, azt 2010-ben egyhavi bér megvonásával el is vették. Ez lett a szocialisták nyolc évének a végeredménye. *(Zaj, közbekialtások az ellenzéki oldalról, köztük dr. Szél Bernadett: 2016 van! - Az elnök csenget.)* Emellett egyébként 200 ezer ember elveszítette a munkahelyét, és 30 százalékkal növekedett az államadósság. Ez volt a szocialista gazdasági csoda.

Azt még hozzá kell tenni, hogy mindezt tették úgy, hogy egy konjunkturális időszak volt akkor, az EU erős volt. Ha megnézzük például a 2007-es évet, 2007-ben az Európai Unió átlagos gazdasági növekedése 3,1 százalék volt. Magyarország az önkör-

mányzása alatt abban az évben 1 százalékot tudott növekedni. Úgy gondolom, hogy ez külön súlyosabbá teszi a helyzetet. Összefoglalva tehát, a kérdés bár költői, de föl kell tennünk a kérdést, hogy ez a szocialista út vitt-e közelebb minket a vágyott nyugat-európai élet- és bérszínvonalhoz. Erre a kérdésre egyértelműen nemmel kell válaszolnunk.

Akkor nézzük meg, mi történt 2010 után! Miután a Fidesz-KDNP megkapta a lehetőséget, hogy kormányozzon, azt mondtuk, hogy munkaalapú társadalmat fogunk építeni, és az az alapvető célunk, hogy a csőd széléről, ahová egyébként önök taszították az országot, vissza fogjuk húzni az országot fegyelmezett költségvetési politikával, és el fogjuk érni, hogy minden magyar ember, aki tud, az dolgozhasson is. Hogy állnak a számok ebben a tekintetben? Foglalkoztatottságban azt látjuk, hogy 2010-ben 54,9 százalék volt a foglalkoztatási ráta, 2016-ban már 66,4 százalék. A munkanélküliségi ráta, ami az önkör-mányzása végén a 12 százalékot nyaldosta, az 2016-ban 5,1 százalék.

(17.00)

Ezek a számok magukért beszélnek: 680 ezerrel nőtt a foglalkoztatottak száma, és 26 éves csúcson áll a foglalkoztatás.

Itt szeretném Gúr Nándor képviselő úr figyelmébe ajánlani, hogy most munkaerőhiányról beszélnek, de 2014-ben, szó szerint idézem önt, azt mondta, hogy a foglalkoztatás és a munkanélküliség esetén a számok pedig mínuszba fordultak. Tehát most önmagának mond ellent akkor, amikor azt mondja, hogy ma pedig munkaerőhiány van. Jó lenne eldönteni, hogy most melyik verzió a valódi. *(Dr. Szakács László: Ti állítottátok elő mind a kettőt!)*

Beszéljünk egy kicsit a bérnövekedésről! 2011-től, de különösen 2013-tól sikerült csökkenteni például a magyar béreknek, ha már önök is ezt szóba hozták, a cseh és szlovák bérekhez képest mért hátrányát, 2016 első félévében pedig a kiugróan magas magyar bérnövekedés már mind a három másik visegrádi ország bérdinamikáját felülmúlja. A reálbér-dinamika 2010 és 2015 között 15,4 százalékos volt, 2016 első nyolc hónapjában pedig 7,5 százalék, ami több mint egy évtizede a legmagasabb érték. Így összességében azt lehet mondani, hogy átlagosan 24 százalékkal magasabbak a reálbérek hazánkban, mint 2010-ben. A kormány saját felelősségi körében emellett 2013 óta a közszférában, egy-egy területre koncentrálna, életpályaprogramokhoz kapcsolódva hajt végre többlépcsős, igen jelentős mértékű béremeléseket is. Ezek közül talán kiemelendő, hogy 2011 és 2019 között meg fog kétszereződni az egészségügyi dolgozók bére.

Ha a 2010 és 2016 közötti időszokról beszélünk, érdemes nemzetközi összehasonlítást is tennünk. Czomba Sándor képviselőtársam már beszélt róla, én is elmondanám a görög példát: 2010-ben Magyarországon 54,9 százalék volt a foglalkoztatási ráta,

2016-ban 66,4 százalék, ugyanez a mutató Görögországban 59,7 százalék, 2016-ban pedig 52,4 százalék. A munkanélküliséget Magyarországon már elmondtam, Görögországban pedig 12 százalékról 23,1 százalékra növekedett. Tehát látható az, hogy ha IMF diktálta gazdaságpolitikát folytat egy ország, annak az lesz a vége, hogy munkahelyek fognak megszűnni, és az államadósság növekedni fog, ezzel szemben Magyarország képes volt a saját lábára állni, és közelíteni a teljes foglalkoztatottsághoz.

Ha a nemzetközi kitekintésről beszélünk, ehhez hozzátartozik az is, hogy mindezen eredményeket a magyar emberek és a kormány úgy érte el, hogy a minket körülvevő európai gazdaság továbbra is rossz állapotban van: alig van növekedés, egyre nagyobb a társadalmi elégedetlenség Európában az újkori bevándorlás féltrekezelése okán. Tehát Magyarországnak úgy kellett a hajóját a cél felé kormányozni, hogy végig szembeszél fúj, és ez számunkra a jövő nagy kihívása is, hiszen nekünk úgy kell előremennünk, úgy kell Magyarország boldogulását elősegítenünk, hogy az az Európa, amelyhez ezer szállal vagyunk kötve, stagnál, sőt, ha a társadalmi elégedetlenséget és a politikai instabilitást is figyelembe vesszük, akkor azt mondhatjuk, hogy inkább visszafelé csúszik, és ez megnehezíti a dolgunkat.

Ha azt kritizálják ellenzéki képviselőtársaink, hogy bár mindezen vitathatatlan eredmények azt mutatják, hogy jó irányba indultunk el, de nem elégségesek, akkor ebben természetesen egyet tudunk érteni. Éppen ezért ült le az elmúlt hetekben a kormány a szociális partnereivel, és állapotokat meg egy olyan béremelési programban, amelyhez hasonló nem volt az elmúlt húsz évben. *(Dr. Józsa István: Megijedtek!)* Tegnap Varga Mihály miniszter úr jelentette be, hogy a minimálbér 15, a garantált bérminimum pedig 25 százalékkal nő 2017-ben, és ezért cserébe a munkáltatói járulékokat a kormány 5 százalékponttal fogja csökkenteni. Ez a minimálbér-növekedés folytatódni fog 2018-ban is, amikor a minimálbér 8, a bérminimum 12 százalékkal fog emelkedni, a járulékokat pedig 2 százalékponttal fogja csökkenteni a kormány. Tehát azt lehet látni, hogy ezzel a megállapodással mindenki elment a falig, a munkáltatók is, illetve a kormány is annak érdekében, hogy a magyar emberek bére a következő években érzékelhetően növekedhessen. Azt kell elmondani, amikor a minimálbér-emelésről beszélünk, hogy az az általános tendencia és tapasztalás, hogy ha a minimálbér emelkedik, akkor az egyébként emeli az általános bérszínvonalat is.

Látjuk, hogy az elmúlt hat év munkájának eredményeképpen ma már sokkal több magyar ember dolgozik, ezért egyes régiókban valóban már a munkaerőhiány okoz gondot. Ellenzéki képviselőtársaim ennek egyik okaként a külföldi munkavállalást említik, ezért erről beszélnék néhány szót.

Magyarország az elmúlt néhány évben sokat tett azért, hogy minden magyar ember dolgozhasson, aki akar. Kétségtelen, hogy elismerésre méltó eredmé-

nyeket tudunk felmutatni ezen a területen, ugyanakkor természetes, hogy vannak olyan honfitársaink, akik ennek ellenére máshol keresik meg a kenyérrelvalót, más országban próbálnak szerencsét. Amikor azonban az ellenzék kivándorlási hullámmal, vagy ahogy Gúr Nándor fogalmazott, elüldözéssel riogat, akkor messze túlló a célon, és becsapja a magyar embereket. Elfogadhatatlannak tartjuk azt, hogy az ellenzéki képviselők rendszeresen támadják a külföldön munkát vállalókat. *(Dr. Szél Bernadett: Jaj! Jaj! Jaj! A kormány!)* Érthetetlen, hogy miért szólják le azokat a magyar embereket, akik dacolva a nehézségekkel és a kockázatokkal, külföldön dolgoznak. Ezek a honfitársaink, gondolva a hazájukra, mintegy ezermilliárd forintot küldtek haza. Mindezek fényében egyetlen magyar képviselő sem veheti magának a bátorságot, hogy támadja ezeket a magyar embereket, akik bármilyen okból úgy döntöttek, hogy külföldön próbálják ki magukat. Ezek az emberek semmi mást, csakis tiszteletet és megbecsülést érdemelnek.

Ellenzéki képviselőtársaim ebben a témában egyébként duplán felelőtlenek és hiteltelenek. Egyrészt, mert korábban, még a 2014-es kampányban is azt állították, hogy sokan azért mennek el Magyarországról, merthogy Magyarországon fojtogató a légkör, diktatúra van, nincs szabadság, nincs demokrácia. Aztán megint szembejött a valóság önnel, amikor a kutatások egyértelműen kimutatták, hogy a külföldön dolgozó magyar munkavállalók egyáltalán nem politikai okokból próbálnak szerencsét külföldön, és ráadásul, ez jó hír, a legtöbben azt mondják, hogy rövid és középtávon vissza szeretnének jönni Magyarországra. Másrészt azért hiteltelenek, mert amikor kormányon voltak, még önök is jó dolognak tartották, ha az európai munkaerőpiac megnyílik a magyar emberek előtt. Persze nem biztos, hogy a „nyithatok cukrászdát Bécsben” hirdetés életszerű megjelenítője volt ennek az üzenetnek.

Ha Varga László képviselőtársunk felszólalt, szeretném az ő emlékezetébe is visszaidézni, hogy ő volt az, aki az MSZP ifjúsági szervezetével még 2009-ben is egy olyan javaslat érdekében gyűjtött aláírást Szombathelyen, amely kibővítené az Erasmus-programot annak érdekében, hogy minden fiatal jogosultságot és lehetőséget kapjon arra, hogy saját országán kívül más EU-s tagállamba utazhasson, ott lakhasson vagy éppen dolgozhasson. *(Közbeiktatások az MSZP soraiból, köztük: Tanulhasson! - Dr. Szél Bernadett: Miért a szocialistákkal vagy elfoglalva?)* Tehát önök akkor ezt még egy támogatandó politikai célnak tartották, amikor ellenzékbe kerültek, már rögtön elüldözésről beszélnek; azért, mert a pártpolitikai érdekük ezt diktálja. *(Felzúdulás az ellenzék padsoraiban. - Az elnök csenget.)*

Az mindenki számára egyértelmű, hogy a külföldi munkavállalás oka alapvetően a nyugat-európai bérszínvonal. A nyugat-európai és a magyar átlagbér között valóban jelentős a különbség, de amikor ezt a helyzetet az ellenzék a Fidesz-KDNP nyakába akarja

varni, azt nem lehet másnak titulálni, mint politikai populizmusnak, hiszen a bérkülönbség alapvető oka az, hogy amíg a Nyugat szabadon, piacgazdasági körülmények között fejlődött az elmúlt hatvan évben, addig mi, magyarok a kommunista tervgazdálkodás ígája alatt nyögtünk. És ha azt nézzük meg, hogy melyik politikai erő növelte és melyik csökkentette a nyugat-európai és a magyar bérek közötti különbséget '89 után, akkor még inkább jobb, ha a szocialisták csöndben maradnak, hiszen 2002 és 2010 között Magyarország minden szempontból távolodott, nem pedig közeledett hozzá. *(Gógös Zoltán: Ne oktassál már minket, te gyerek! - Közbekiáltások. - Gógös Zoltán: Azért, mert hazudik!)*

ELNÖK: Na kérem, az Erasmus-program... *(Közbekiáltások.)* Állj, állj, állj! Az Erasmus-program tényleg tanulmányi program, de nem a bekiabálások tanulmányaival foglalkozik, hanem egészen más ügygel. A képviselő úrnak hozzáteszünk tíz másodpercet. Ön folytassa, mindenki más pedig reménykedjen, hogy órá is rákerül a sor. Jó.

HOLLIK ISTVÁN, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm. Nagyon sajnálom, hogy fáj a valóság a szocialista képviselőtársaimnak, de legyenek szívesek, a számokkal vitatkozzanak, én számokat mondtam itt önöknek. *(Gógös Zoltán: Elviszlek egy tehenészetbe, majd megtudod, mi a helyzet! Egy percet dolgoztál már munkahelyen?)*

Azt gondolom, amikor mi az adócsökkentések és a béremelések politikáját folytatjuk *(Dr. Szél Bernadett: Mikor? Álmodban?)*, annak egyébként nem titkolt célja az, hogy a kivándorlási folyamatot lelassítsuk, és a külföldi munkavállalást csökkentjük, illetve megállítsuk.

(17.10)

Befejezésül egy dologra szeretném felhívni képviselőtársaim figyelmét. Amikor az elmúlt hat év általam és a kormánypárti képviselőtársaim által felsorolt eredményeit támadják bekiabálásokkal, akkor bár azt gondolják, de végső soron azzal nem bennünket támadnak, hanem a magyar emberek által elért eredményeket, hiszen a Fidesz-KDNP gazdaságpolitikája eddig is és ezután is megállapodásokon fog alapulni *(Dr. Szakács László: Jó kezekben van az ország!)*, amelynek a célja az, hogy a magyar családok és a magyar emberek boldogulni tudjanak Magyarországon. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban. - Taps az MSZP soraiban. - Gógös Zoltán: Bravó! - Szabó Timea: Még egyszer! - Közbeszólások az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A Jobbik vezérőnköket következik. Megadom a szót Volner Jánosnak. *(Folyamatos közbeszólások.)* Jussunk konszenzusra abban, hogy ebben az Országgyűlésben egyet-

lenegy embert hívnak Volner Jánosnak, ő éppen fölállt. Ezért önt illeti a szó. Parancsoljon, képviselő úr!

VOLNER JÁNOS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Hollik István képviselő úrnak jelzem, hogy a képviselőtársak nem ezért kiabáltak, hanem azért, mert olvasott ön egy Jókai-idezetet az Országos Bírósági Hivatal elnökének beszámolójában, és két napon belül kétszer sütötte el itt az Országgyűlésben. *(Derültség.)* Az egyik képviselőtársunk fölvilágosított, hogy négy után rögzül, tehát még két dobása van, és akkor mindenki meg fogja jegyezni ezt az idezetet. Várjuk kíváncsian, képviselőtársam. *(Közbeszólások.)*

De áttérve a mai napirendi pontra, amiről szó van: szeptemberben már az évadnyitó frakcióülésünkön jeleztük, hogy a fő témája ennek a parlamenti ülésnek a részünkről az lesz, hogy hogyan érhető el Magyarországon a dolgozói béremelés, megpróbálunk ebben nyomást gyakorolni a kormánynak, hiszen azt látjuk, hogy az Orbán-kormány egy nyíltan felvállalt stratégiája volt, hogy az olcsó és kiszolgáltatott munkaerőre alapozta Magyarország versenyképességét.

Megnéztük például azokat a külföldön terjesztett kiadványokat, amelyekben befektetési célpontként Magyarországot kínálja a kormány, nem azzal érvelt, hogy mennyire jól képzett a munkaerő, nem azt állította, hogy milyen magas hozzáadott értékű termelésre képes, hanem azzal érvelt, hogy mennyire olcsó a munkaerő, és mennyire kedvezőek a munkáltatók számára azok a jogszabályok, amelyeket a kormány 2010 óta folyamatosan a munkavállalók kárára változtatott meg.

Nagyon fontos látni azt, hogy akkor, amikor a miniszterelnök úrhoz például a pozsonyi EU-csúcs előtt el tudtam jutni frakcióvezetői minőségemben egy egyeztetésre, megkértem Orbán Viktort arra, hogy próbáljon mindent megtenni akár a multik felé nyomásgyakorlás eszközével is annak érdekében, hogy legalább a leggazdagabb iparvállalatok emeljék meg a dolgozó magyar emberek bérét. Orbán Viktor ekkor elmondta, hogy ezt ő egy rossz gondolatnak tartja, mert ez csökkenteni fogja a magyar gazdaság versenyképességét.

Amiről pedig itt az államtitkár úr az előbb beszélt, az az, hogy a kormánynak alapvetően két területen van lehetősége közvetlenül befolyásolni a munkabérek, az egyik a közszférában, hiszen ennek bérszínvonala fölött közvetlenül a kormány rendelkezik, a másik pedig az, hogy a minimálbér által próbál bérfeszültséget generálni, ezen keresztül egy általános béremelést elérni a gazdaságban. Hozzáteszem még a harmadikat, hölgyeim és uraim, amivel nem foglalkoztak, ez az, hogy adópolitikai eszközökkel is megpróbálják a nettó munkabérek olyan módon megemelni, hogy végre csökkenjenek a magyar emberen lévő adónyomáson, azon az adóprézen, amit az Orbán-kormány egyre szorosabbra húzott 2010-es színre lépése óta.

Fontos látni azt, hogy amikor itt a miniszterelnököt például azzal szembesítettük, hogy a minimálbér adóterhelése az összes OECD-tagállam közül Magyarországon a legmagasabb, akkor ugyanazt csinálta, mint Hollik István képviselő úr, elkezdett hablatyolni arról, ami egyébként itt az Országgyűlésben még soha nem történt meg, hogy az ellenzék bántja a külföldön dolgozó magyarokat. Hölgyeim és uraim, ébredjenek föl, ilyesmi nem hangzott el egyetlen párt részéről sem. Értem én, hogy kellemesebb ilyen blödségeket mondani, de olyasmivel vitatkoznak, amit senki nem állított.

Azt állítottuk, hogy a minimálbér adóterhelése az összes OECD-ország közül Magyarországon a legmagasabb, ez ténykérdés. A miniszterelnök pedig azzal dicsekedett, hogy a bruttó minimálbér összegét milyen nagy mértékben emelte meg az Orbán-kormány. Igen, hölgyeim és uraim, a bruttó minimálbér összegét nagymértékben megemelte, a nettó minimálbér ennek következtében azonban alig emelkedett, mert - mondom a tényszerű adatokat - 2010-ben a minimálbér összes közterhét 34 212 forintban lehetett megállapítani, ehhez képest 2016-ban 68 820 forintról van szó. Magyarul: mit csinált az Orbán-kormány? A legalacsonyabb keresetű magyar emberek adóterhelését, ennek a közterhét kétszeresére növelte hat év alatt, hölgyeim és uraim. A nettó minimálbér hol nőtt ehhez képest kétszeresére? Alig nőtt valamit a nettó minimálbér!

Itt arról van szó, hogy a kormány kétszeresére növelte a minimálbér adóterhét, és ilyen módon a legalacsonyabb keresetű munkavállalókba rúgott bele egyet, amikor pedig elkezdte a társadalom kevésbé tájékozott tagjai felé reklámozni azt, hogy mindent megtesz a kormány, mert emeli a minimálbér összegét, semmi egyebet nem tett, végrehajtott egy padlássöprést, a magyar kisvállalkozókat sújtotta ezzel az intézkedéssel, miközben a minimálbér összege kétségtelen, hogy alig bírt emelkedni ennek következtében.

Fontos látni azt is, hogy amikor a magyar emberek kimagasló adóterheléséről beszélünk, akkor hol állunk a nemzetközi statisztikák szerint. Nemcsak a minimálbér adóterhelését tekintve vezet Magyarország az összes OECD-tagállam között, hanem a GDP-arányos adó- és járulékbévételek tekintetében is a legmagasabb adóterhelésű ország vagyunk a volt szocialista országok mezőnyében, ezen belül is élre törtünk, és akkor, amikor a kormány megpróbálja immár hat éve magát folyamatosan az adócsökkentés kormányának beállítani, hölgyeim és uraim, a térségben az összes volt szocialista ország közül Magyarországon a legnagyobb az adóelvonás. Semmire nem lehet büszke az Orbán-kormány, ezt a gazdaságot a magas adókkal és a még magasabb korrupcióval együttesen fojtják meg.

Fontos azt is látni, hogy az adóék tekintetében az összes OECD-tagállam közül is a negyedik legmagasabb az adóék Magyarországon. Ez is egy olyan, amiben messze-messze megelőzzük a régiós orszá-

gokat, és ilyen módon egy fojtogató béklyót kap folyamatosan a gazdaság.

Érdemes megnézni azt is, hogy milyen módon próbálta a kormány kezelni a dolgozói bérek kérdését. Például megemelték az áfa szintjét 25-ről 27 százalékra, holott 2009 derekán, amikor a szocialista kormány emelte meg 20-ról 25 százalékra, és amikor a világgazdasági válság a lehangosabban dübörgött, akkor a Fidesz-frakció kollektíven követelte azt, hogy az áfa szintjét ne emelje meg az akkori szocialista kormány. Ehhez képest nem visszaállította az eredeti 20 százalékos áfaszintet a Fidesz, hanem világrekorder 27 százalékos nagyságúra növelte.

Bevezetett olyan adónemeket, aminél tranzitadózást hajtott végre. Elvileg például a bankokra vetik ki azt a bankadót, azt a tranzakciós illetéket, amit bevezetett az Orbán-kormány, gyakorlatilag azonban tudjuk azt, hogy a tranzakciós illeték kivételével egy időben értesítették a bankok az ügyfeleiket arról, hogy az ügyfelek tranzakciós költségei megnövekednek, és ilyen módon a bankok egy az egyben a tranzakciós illetéket megfizettetik a náluk számlát vezető magánemberekkel és kisvállalkozásokkal. Itt is az történt, hogy úgy adóztatják meg a kereső embereket Magyarországon, hogy elvileg nem ők az adóalanyok, gyakorlatilag mégis ők viselik ezeknek az összes terhét.

Fontos látni azt is, hogy akkor, amikor a kormány az egykulcsos adórendszert bevezette, kivette az adójóváírás intézményét ezzel párhuzamosan, akkor is a legalacsonyabb keresetű embereket sújtotta az Orbán-kormány intézkedése. S amikor szembesítjük itt Orbán Viktort azzal, hogy másfél-kétszeresére nőtt a kivándorlási kedv 2010 óta Magyarországon, és egyre több ember hagyja el ezt az országot azért, mert élehetetlen körülményeket teremtett neki a kormány, akkor a miniszterelnök elkezd arról hadoválni, hogy milyen nagyok a bérkülönbségek Németország és Magyarország között. Holott egyébként a magyar emberek nem azért mennek ki külföldre dolgozni, mert nem keresi meg a német vagy az angol munkás bérszínvonalát, hanem azért, mert nem tud megélni Magyarországon abból a bérből, amit megkeres, azért, mert a dolgozói szegénység egyre több embert sújt Magyarországon, azért, mert egy dolgozó házaspár nemegyszer a sárga csekkjeivel nem tud megbirkózni, és azért, mert családtagokkal együtt idestova 3,5 millió embert hagyott benne a slamasztikában a kormány, amikor nem mentette meg a devizahitelesek, és amikor egyébként a rá jellemző szocialisan érzéketlen módon pont a legmagasabb jövedelmű embereket segítette a végtörlesztés bevezetésével.

(17.20)

Fontos látni azt, hogy milyen intézkedéseket várhatunk most el a kormánytól. Az első az, hogy Orbán Viktornak meggyőződésünk szerint úgy kellene a különböző nemzetközi nagyvállalatokkal meg-

kötnie a stratégiai szövetségeit, hogy ezekben az esetekben előírja a vállalatok részére a bérfelzárkózást, azaz elvárja a vállalatok vezetőitől azt, hogy kezdjenek el ütemesen nőni a magyar munkabérek. Tekintettel arra, hogy Orbán Viktor ezen a téren is totojázott, nem tett egyetlen lépést sem, maga az élet lépett a miniszterelnök helyett. Amikor a képviselőtársak arra gondolnak, hogy például az Audinál 16-20 ezer forintos fizetésemelést követően újabb 55 ezer forintos fizetésemelést kérnek és követelnek maguknak a dolgozók - megjegyzem, jó eséllyel el is fogják érni -, ehhez képest a saját kormányuk nem tett értük egy lépést sem. Soha nem mentek oda a német luxusipar Magyarországon megtelepedett vállalataihoz, hogy valamit kérjenek legalább a vissza nem térítendő állami támogatásokért cserébe - megjegyzem, az adófizetők, a magyar kisemberek pénzéből adja ezt is a kormány -, soha nem kértek semmit a vissza nem térítendő állami támogatásokért cserébe, soha nem mondták azt, hogy a járműiparban dolgozó 144 ezer embernek emeljék meg a multik a bérét azért, mert több tízmilliárd forintos vissza nem térítendő támogatásokat kaptak a kormánytól.

Fontos látni azt is, hogy lehetősége és tere van a kormánynak azáltal befolyásolni az emberek munkabérét, hogy adót és járulékot csökkent a korábban már bizonyíthatóan túladóztatott és agyonterhelt gazdaságban. Nagyon fontos az, hogy a minimálbér jelentős mértékben nőni tudjon, nagyon fontos az, hogy Orbán Viktor maga is lépjen fel annak érdekében, hogy legalább a leggazdagabb vállalatok ütemesen hajtsák végre a magyar dolgozói bérek emelését azért, mert a nagy állami rendszereket, az egészségügyet, az oktatást Magyarország ezekből az egyre inkább szűkülő költségvetési forrásokból nemes egyszerűséggel nem lesz képes eltartani.

Fölvetődik az a kérdés, hogy milyen módon lehet ezt megoldani, mi lehet ezeknek az intézkedéseknek a forrása. Csak néhányat mondok önöknek. Javult a költségvetési egyensúlyunk azért, mert az összes régiós országnak is hozzánk hasonlóan javulhatott a változó és számunkra kedvezőbb nemzetközi környezet miatt. Olcsóbb lett a magyar államadósságot finanszírozni, ezen évről évre több száz milliárd forintot megtakarít a kormány. Még egyszer mondom, mielőtt még a kormány a saját érdekéért állítaná ezt be: az összes térségbeli országnál ez a folyamat végbement a kedvező nemzetközi fejlemények miatt. Ebből az összegből lehet bért fejleszteni, lehet adót csökkenteni a dolgozó emberek számára.

Nagyon fontos az is, hogy a korrupció évente 400 milliárd forint közvetlen kárt okoz a magyar gazdaság részére. Ez az összeg csak a közvetlen károkozás mértéke. 400 milliárd forint már önmagában is egy gigantikusan magas összeg, amire támaszkodni lehetne.

A Magyar Nemzeti Bank 260 milliárd forintot meghaladó összeget tett bele a Pallas Athénéről elnevezett alapítványokba. Ez ismét csak ellenkezik az eu-

rópai gyakorlattal, olyan pénzköltésről van szó, aminek semmilyen befolyásolására nincs lehetősége a tulajdonosi jogot megtestesítő államnak. Varga Mihály személyén keresztül elvileg az állam mint tulajdonos beleszólhatna a jegybank nyereségének az elköltésébe, de a Fidesz kormánykoalíciója úgy rendelkezett, hogy erre most már törvényesen nincs lehetőség. Ez is egy olyan pénztömeg lehetne, amivel a munkabéremelést lehetne támogatni Magyarországon.

Sok egyéb ötlet mellett végül, de nem utolsósorban most már idő hiányában csak egyet említek meg, a bürokráciacsökkentésre vonatkozó összeget. Amikor Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter lett, 2800 milliárd forintban jelölte meg azt az összeget, amit Magyarország bürokráciára éves szinten költ, és a miniszter úr szerint ennek az összegnek a 30 százaléka, durván 840 milliárd forint megtakarítható lenne. Ez azonban a kormánynak ez idáig nemhogy nem jött össze, de volt 2010 óta olyan év, amikor 227 milliárd forinttal nőttek az állam működési kiadásai. A magyar állam tehát egyre kevésbé hatékonyan, egyre drágábban tartja fenn a saját működését. Ez nem egyéb, mint a kormányzat tehetségtelenségének az újabb bizonyítéka. Ez is egy olyan összeg lenne, amit a dolgozó magyar emberek munkabérének emelésére lehetne és kellene fordítani.

Végül, de nem utolsósorban arra szeretném képviselőtársaim figyelmét felhívni, hogy ha Magyarországon nem tudunk radikálisan fordítani az eddigi folyamatokon, és a kormány továbbra sem lesz hajlandó megemelni az emberek munkabérét, helyette a legnagyobb árbevételű és leggazdagabb külföldi vállalatoknak nyújtanak most is társaságiadó-kedvezményt, akkor el fogjuk érni azt az állapotot, hogy még több fiatal fog elmenni. A korszak trendje lesz, hogy a fiatalok elvándorolnak Magyarországról és külföldre mennek, és akkor nagyon-nagyon nehezen lehet már ezt a folyamatot visszafordítani.

Mindannyiunk érdekében tehát azt kérem a kormánytól, hogy a béremeléshez végre érdemben járuljanak hozzá, és hozzák meg az általunk szorgalmazott intézkedéseket. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Szél Bernadett képviselő asszony, az LMP vezérszónoka következik. Parancsoljon!

DR. SZÉL BERNADETT, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A mai vitanapot a Lehet Más a Politika kezdeményezte, és ezúton is köszönjük az ellenzéki pártoknak a támogatást. Így tudtuk tető alá hozni ezt a nagyon fontos parlamenti vitanapot, és ezúton kérem tisztelt kormánypárti képviselőtársaimat, hogy ne tévesszék össze ezt a vitanapot, mondjuk, egy, a szocialista kormány bűnei meg az elmúlt nyolc év bűnei című vitanappal. Ha ilyent akarnak csinálni, akkor kezdeményezzék maguk, van elég aláírásuk hozzá, talán még a kvótába is belefér, de itt ne a

szocialistákról beszéljessenek, hanem mondják el, hogy hogyan akarják ennek az országnak a bérproblémáit és a kivándorlással összefüggő problémáit megoldani. Ugyanis nem vagyunk arra kíváncsiak, hogy a drága időből önök a szocialista kormányt szidják; nekünk is megvan róla a véleményünk, a magyar emberek is kimondták róla a véleményüket, nem erre vagyunk kíváncsiak. Megoldásokról beszéljenek!

A helyzet az, hogy tetten érhető volt a magyar kormány zavara a nyár során, amikor kiderült, hogy robbant a bomba - hogy így fogalmazzak -, és Magyarországon gyakorlatilag általános munkaerőhiány jött létre. Összevissza kezdtek el beszélni. Varga Mihály miniszter úr - aki sajnos ma nincs velünk ezen a fontos vitánapon, holott alapvetően ez az ő kompetenciája lenne, és elvártam volna, hogy itt legyen - a bevándorlást kezdte el emlegetni mint megoldást, miközben Pintér Sándor miniszter úr, tehát egy másik miniszter áttolt a parlamenten egy olyan javaslatot, amely szervezeten és tömegesen jóváhagyja a betelepítést különböző vállalatok számára Magyarországra.

Nem tudok egyetérteni azzal a kormányzati magyarázattal, hogy ez a fajta migráció minőségében más lenne minden másfajta migrációnál, ugyanis itt a probléma ugyanúgy tetten érhető, mint mindenhol máshol. Arról van szó, hogy magyar emberek külföldre mennek, mert nem tudnak megélni a bérekből, erre önök nem béreket akarnak emelni, hanem külföldi munkásokat akarnak idehívni. Magyarország nem egy átjáróház, nem arról van szó, hogy a Fidesz-kormányzat nem engedheti meg magának azt, hogy engedje, hogy magyar emberek bérproblémák miatt külföldre menjenek, másokat pedig önök idehívjanak. Ez nem így működik! Egy kormánynak nem ez a feladata! Önöknek egy feladatuk van. A kormányzatnak és minden színezetű kormányzatnak az a feladata, hogy az adott nemzet polgárai boldogulni tudjanak.

Önöknek már évekkorábban detektálniuk kellett volna azt, hogy gondban van a magyar munkaerőpiac. Jöttek a jelzések. Én ellenzéki képviselőként 2012-ben kaptam a jelzést, hogy munkaerőhiányos kezd lenni a gazdaság. Mit csináltak önök 2016 nyaráig? Az égvilágon semmit! Ugyanazt a nagyon rossz gazdaságpolitikát folytatták, mint korábban. Tőlem sokan kérdezték 2016 nyarán, hogy jó, de akkor mi a megoldás. Erre én mindig azt mondtam, hogy nem most kellett volna a megoldást megtalálni, hanem négy évvel korábban, amikor látható volt az, hogy a semmibe vezetik az országot.

De visszatérve Varga Mihály úrra: ő elmondta, hogy ide betelepítés kell. Jött Orbán Viktor miniszterelnök úr, aki azt mondta, hogy a családpolitikában van a megoldás. Én mélyen egyetérték azzal, hogy a magyar családoknak, és minden magyar családnak minden létező támogatást meg kell kapnia, de elnézést kérek, 18 év az, mire egy most megfogható gyermek megérkezik a munkaerőpiacra, ha felsőoktatás-

ba jár, akkor még több, tehát ez most nem tud egy azonnali megoldás lenni. Lázár János az általa celebrált kormányinfón elkezdett arról beszélni, hogy nem a bevándorlásban van a megoldás, hanem a munkanélküli embereket kell állásba állítani. S aztán megint ott volt Varga Mihály miniszter úr, aki elkezdett járulékcsoökkentésről beszélni. Egy szó, mint száz, a magyar kormány összevissza beszél.

Innentől elkezdve a Lehet Más a Politika elhatározta, hogy itt parlamenti vitanap keretében kell mindenkinek a megoldását bemutatni a magyar polgárok számára annak érdekében, hogy a magyar polgárok el tudják dönteni, hogy 2018-ban kit akarnak kormányra segíteni; azt, aki ilyenkor összevissza hadovál, és elkezd az elmúlt nyolc évvel foglalkozni, ami már hat évvel ezelőtt véget ért; vagy azokat a pártokat vagy azt a pártot, amelyik képes normális, kivitelezhető, finanszírozható, valódi megoldást jelentő alternatívákat letenni az asztalra. Nos, ez a Lehet Más a Politika.

(17.30)

Ugyanis mi voltunk az a párt, amelyik egy öt-pontos akcióttervvel jelentkezünk be még a nyár folyamán, és megmondtuk, hogy mi az út előre. Megmondtuk, hogy az alapvető probléma az egykulcsos adórendszerben rejlik. Önök a mai napig tagadják azt, és egész egyszerűen elhallgatják azt a tényt, hogy egy olyan adórendszert szabadítottak rá Magyarországra, amivel mindenki rosszul jár, aki átlagbér alatt keres. Mondják meg nekem, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, ahelyett, hogy egymással beszélgetnének, mondják meg, hogy a magyar dolgozók hány százaléka keres átlagbér alatt. 70 százaléka. Magyarul, önök kiszúrtak az ország nagy részével.

Eközben persze halljuk azt, hogy a családpolitikában mennyit adtak a magyar családoknak. Persze, a felső 10 százaléknak. És a helyzet az, hogy a Tárki kutatása teljesen világosan kimutatta, hogy Magyarországon már csak a felső 10 százalék képes arra, hogy egy váratlan kiadást fedezzen, amúgy polgári jómódban tudjon élni. Ez nem normális dolog, hogy csak a felső 10 százalék tud magának olyan dolgokat megengedni, ami egy széles középrétegnek kellene osztályrészül jussón.

Eközben folytatódik a hadoválás arról is, hogy a kivándorlás nem egy probléma, hanem a jó oldalát kell nézni. Egészen fölháborítónak tartom, hogy tegnap miniszterelnök úr azt mondta, hogy aki a kivándorlásról negatív módon értekezik, az jajong. Ezt a kifejezést használta, hogy sokan jajonganak. Ezt mondta miniszterelnök úr. Mondja ezt azoknak a magyar családoknak, akik most veszítik el az unokájukat vagy a saját gyerekeiket! Én, amikor országjáráson vagyok, és ott állok az utcákon, hozzám nem tud úgy család odajönni, hogy ne mondaná azt, hogy legalább egy családtagját elveszítette. De voltam olyan magyar településen, ahol azt mondták nekem,

hogy jöjjenek vissza karácsony és szilveszter között, mert akkor vannak otthon a fiatalok. Mert most kint van Londonban meg Németországban az összes. Ilyen állapotokat hoztak létre!

Ezek után visszautasítom, hogy Magyarország miniszterelnöke azt mondja, hogy az ellenzék jajong. Hát kérem, mi látjuk a valóságot úgy, ahogy az van! (Balla György: *Mind a 2 százalékkal. - Derűltég a kormányparti padsorokban.*) Nekünk nem Habony Árpád írja a beszédeinket, hanem a valóságból vesszük a példánkat, és amiket itt bemutatunk, a magyar parlamentben. A helyzet az, hogy a kívándorlás nem egy olyan dolog, aminek lehet a jó oldalát nézni. Ugye, miniszterelnök úr arról is beszél, hogy itt egyesek nem értik a modern idők szavát. Szerintem ő nem érti a magyar emberek szavát, mert a magyar emberek világosan megmondták, hogy ennyi bérből nem tudnak megélni.

Mindenből ez látszik. Magyarországon önök egy olyan országot hoztak létre, hogy ha valaki tisztességgel ledolgozik 8 órát, abból nem tud megélni. Ez szerintem nagyon nincsen rendben, és nagyon sokunk szerint egyáltalán nincsen rendben. Próbáltam jegyzetelni itt a kormányzati fölszólalásokat. Önök azt mondják, hogy ez egy természetes folyamat, meg minden helyzetet sokféleképpen lehet értelmezni, meg hogy eddig is önök nem kis sikereket értek el, de majd most további sikerek következnek, meg persze az elmúltnyolcévészés, meg hát a nemzetközi helyzettel takaróznak, mondván, hogy annyira nem súlyos, mint másol. Kérem, ez mindennek a teteje, hogy önök ezt az országot kormányozni akarják, és egy parlamenti vitánapon minden szakmaiságot nélkülöző állításokkal próbálják magyarázni a bizonyítványukat! A helyzet az, hogy mondják el ezt azoknak az embereknek, akik 8 órát tisztességgel ledolgoznak, és nem tudnak megélni a bérukából. Ez egy teljes bérválság, amit önök itt megcsináltak. És a helyzet az, hogy ha egy ilyen válságban van az ország, akkor először meg kell nézni, hogy ki és mi azért a felelős, hogy Magyarország mára megélhetési válságba került.

Mi úgy látjuk, hogy ennek az első számú felelőse a magyar kormány. Méghozzá az a magyar kormány, amelyik kifejezetten az alacsony bérekre és a külföldi működő tőke bevonására építette a politikáját. Volt még kormány, amelyik így cselekedett. Úgy hívták őket, hogy szocialista kormányzat. Önök ugyanazt csinálják, mint a szocialisták, az égvilágon semmit nem változtattak, csak a korrupciót ipari szintre emelték hozzá, ami szintén lejjebb nyomja a béreket.

Egyébként, államtitkár úr mondta, vagy talán Czomba képviselőtársam, hogy azzal vádoljuk önöket, hogy direkt csináltak rossz béreket Magyarországon. Hát, Orbán Viktor nemrég egy konferencián elismerte, hogy tudatosan tartották alacsonyan a béreket. Idézem a miniszterelnök urat. „Itt, Magyarországon be kell látnunk, hogy lezárult egy gazdaságfejlesztési korszak, amely arra épült, hogy a versenyképességünk elsősorban a munkaerő olcsóságából fakad.” Ezt mondta Magyarország miniszterelnöke,

és az erre épülő külföldi beruházások húzták a gazdaságot. (Közbeszólások a kormányparti padsorokból: *Lezárult az a korszak, azt mondta.*) 2016-ban kimondta Orbán Viktor, Magyarország miniszterelnöke, hogy az elmúlt hat évben teljesen rossz politikát folytatott.

Mert én még emlékszem arra, amire önök nem emlékeznek, hogy Szaúd-Arábiában a magyar miniszterelnök azt mondta, azzal reklámozta a magyar munkavállalókat, hogy ahhoz képest, hogy milyen jól képzetek vagyunk, milyen olcsók vagyunk. Így beszélt rólunk Magyarország miniszterelnöke, Orbán Viktor. Túl azon, hogy ez mélységesen sértő, jól meg is mutatja azt, hogy mennyire fogalmuk nincs arról, hogy így fogalmazzak, a modern idők szaváról, ha egy országgal túlmegyünk Magyarországon, és Ausztriában, ahol a minimálbér négyszerese a magyarnak, ha oda el tudnak menni a magyar emberek viszonylag egyszerűen, akkor el is fognak menni, és ez az ország ki fog ürülni. Nem tudom elfogadni azt, hogy miniszterelnök úr így beszél a magyar emberekről, és ennyire megpróbálja eltagadni a valóságot a magyar emberek előtt.

Sokat beszéltek itt a visegrádi országokról. De azt nem mondták el, hogy 2015-ben a nettó magyar átlagbér euróban számolva 82 százaléka volt a szlovák átlagbérenek, 75 százaléka a csehnek és 75 százaléka a lengyelnek. Most akkor még egyszer, csak zárójelben jegyzem meg, hogy az osztrák átlagbérenek 23,6 százaléka volt a magyar. A helyzet az, hogy minimálbérben pedig a visegrádiak között sereghajtók vagyunk, azaz mi vagyunk az utolsók. Úgyhogy Hollik képviselőtársam ne beszéljen nekem itt arról, hogy a magyar gazdaság mennyire dinamikus nő! Értem, hogy Habony Árpád ezt a szöveget írta az ön papírjára, de nem erről van szó!

Itt arról van szó, hogy már a visegrádi országokba is megéri elmenni a magyar embereknek, mert ugyanazért a munkáért többet kapnak, mint itthon. A magyar átlagbér emellett egyébként uniós szinten az ötödik legalacsonyabb, és azt is világosan látjuk, és akkor most kapaszkodjanak meg a székükben, mert látom, hogy nagyon idegesek (*Derűltég a kormányparti padsorokban.*), hogy 2010 óta, amióta önök kormányoznak, azóta még jobban leszakadtunk. 2010-ben 8-14 százalékkal voltunk leszakadva a visegrádi bérektől, ez azóta megkétszereződött. (Bányai Gábor: *Nem igaz.*) Úgyhogy nem önök gyűjtötták be a rakétákat, hanem a többi ország körülöttünk, és gyakorlatilag az történt, hogy a Fidesz-kormányzat alatt mi egyfajta ipari övezetté váltunk Nyugat-Európa számára.

Egy olyan országot hoztak létre, és ez a számvetés ideje kellene hogy legyen a Fidesz-kormányzat számára, amikor Magyarország, gyakorlatilag majdnem a fél ország létminimum alatti jövedelemből él. Azt is látjuk, hogy a közmunkabér a szegénységi küszöb alatt van, és több százezer ember van közmunkán ebben az országban. Amit elmondtam önöknek, a magyar dolgozók több mint kétharmada

még az átlagbért sem keresi meg. Hivatkoztam önöknek egy legújabb Tárki-kutatásra is, anyagi biztonságban gyakorlatilag csak a társadalom felső 10 százaléka áll. Most hol van ez a maguk által propagált polgári Magyarországhoz? A felső 10-nek jut az, ami úgymond polgári lenne, anyagi biztonságot jelentene, lehetőséget, tanulást és olyan kulturális élvezetet, mondjuk, eljárni színházba vagy pedig más dolgot csinálni. Magyarország nagy része ezt jelenleg nem engedheti meg magának.

A helyzet egyik kulcsproblémája, mint említettem, az egykulcsos adórendszer alkalmazása. Ezt közgazdaságilag úgy hívják, amit önök csinálnak, hogy perverz újraelosztás. Perverz az egész modell, mert gyakorlatilag önök a szegényektől vesznek el, és odaadják ezt a pénzt a gazdagoknak. Ennek az égvilágon semmi értelme nincsen, ez az országot szétszakítja, és olyan állapotot hoz létre, amelyben lehetetlen Magyarországon a középosztályban bennmaradni, oda fölkerülni, sőt gyakorlatilag elérték azt, hogy aki a középbe tartozott, még az is lement a rosszabbul kereső rétegekbe.

Gyakorlatilag önök, a Fidesz-kormányzat a szegények adójából támogatja a gazdagok fogyasztását. Ez nagyon nincs így rendben. Emlékszünk még Matolcsy Györgyre, neki, ugye, az volt az elképzelése, hogy majd így fogja a fogyasztást Magyarországon beindítani. Hát jelzem, hogy nem sikerült. Szeretném jelezni azt is, hogy a cégek állami támogatásában a másodikok vagyunk az Unióban. Önök mondták azt 2010-ben, hogy egy munkahely után nem fognak többet adni 5 millió forintnál, és öt éven belül meg kell térülnie. Ahhoz képest ott tartunk, hogy egy multi most már egy munkahelyért 30 millió forintot kap, és a mai napig nem tudtam teljes mértékben kiperelni, hogy milyen egyéni megállapodásokat kötögetnek cégekkel, mert nem hajlandók megmondani.

Eközben gyakorlatilag tönkretették a kis- és középvállalkozásokat, Magyarországon egy olyan gazdaságszerkezet jött létre, hogy nekik európai uniós szinten is kevesebb jut, mint más országban, közben pedig a multikkal folyamatosan kötik a különmegállapodásokat; azt hiszem, most már a 74. stratégiai megállapodásnál tartanak. Azt is látjuk, hogy a nyolcadik éve változatlan közalkalmazotti bérek és a szegénységi küszöb alatti közmunkabér rengeteg magyar polgárt taszított szegénységbe és tart is ott. Látjuk, hogy tűzoltásszerű próbálkozások, amit önök itt a kampány előtt elkezdtek csinálni, nem fog megoldást nyújtani.

Az egyik legnagyobb bűnük, ötödikként ezt kell megemlítenem, az oktatás szétverése. Önök éppúgy fejtőstehénként tekintenek az oktatásra, mint ahogy a szocialisták tették. Nem véletlen, hogy a Lehet Más a Politika 100 költségvetési forintból 20-at az oktatásra adna, mert pontosan tudjuk, hogy ott van a megoldás.

A helyzet az, hogy nem tudok azzal sem egyetérteni, hogy azt mondják, hogy az államnak szerepe a bérekben csak a minimálbér meg a közszféra alakítá-

sán keresztül van. És ott van az adórendszer! Ott van az adórendszer! Az adórendszerhez nem hajlandóak hozzányúlni, holott Orbán Viktor volt az, aki 2010-ben még a többkulcsos adórendszerrel kampányolt.

(17.40)

De más képviselőtársam, Czomba képviselőtársam is felhívta a figyelmemet arra, hogy foglalkozunk inkább a MEF-fel és ne az intézményi statisztikákkal. Ellenzéki képviselőként ön is az intézményi statisztikákat figyelte, és azokból dolgozott. Önök büszkén mondták azt, hogy már csak 158 ezer ember van az út szélén. Önök azt mondták, hogy egyet sem fognak hagyni. Hogy merik azt mondani, hogy csak 158 ezer ember van ott? Hogy képzelik, hogy ezzel büszkélkednek a magyar parlamentben?!

Egy szó mint száz: önök, amit lehetett, azt elrontották az elmúlt időszakban. Olyan vallomásokot várnánk önöktől, hogy hajlandóak végre tisztességes adórendszert bevezetni, hajlandóak végre olyan bérrendezést végrehajtani, amelyben nem a korrupció felé irányítják a pénzeket, hanem a tisztességes béremelések irányába, hogy az oktatásba visszaadják a kilopott 250 milliárd forintot, ilyenekre vagyunk kíváncsiak a vitanap további részében.

Elég volt abból, hogy elmúltnyolcéveznek, és elég volt a habonyizmusokból. *(Közbeszólás a Fidesz soraiból: Jó éjt!)* Tessék előadni a megoldásokat, azért jöttünk ide! *(Schmuck Erzsébet tapsol.)*

ELNÖK: Na, tisztelt Országgyűlés, oda érkezünk, hogy a vezérszónoki kör végére értünk, és most független képviselőt illet meg a szó. Szabó Timea képviselő asszony jelentkezett szólásra, 9 perce van. Parancsoljon!

SZABÓ TIMEA (független): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt kormánypárti Képviselőtársaim! Önök megint letagadják a valóságot, összevissza hazudoznak nem létező béremelésekről, miközben nincs olyan ember az országban, aki ne látná, ne tudná azt, hogy százezrek menekültek külföldre, az itt maradt millióknak pedig nem jut más, mint a modern kori rabszolgatartó közmunka vagy a létminimumot súroló fizetés. Milliók szenvedéséért, nélkülözéséért, családok tízezreinek szétszakításáért önök a felelősek, és ezért meg is lesz a büntetésük.

Maguk hazudják azt a propaganda-híradóikban, hogy itthon minden rendben van, maguk hazudoznak évek óta béremelésekről az egészségügyben, az oktatásban, a közszférában, miközben még nagyítóval se látják ezek az emberek, akikről beszélnek, a több pénzt a pénztárcájukban. Sándor Mária mondja nagyon találóan azt, hogy ha sokat nézi az M1 híradóját, még talán ő is elhiszi azt, hogy kapott béremelést, bár ezt a pénztárcájában nem látja. Miközben azokat az embereket, akik gyerekeinkre vigyáznak a bölcsődékben, akik beteg szüleinket ápolják, havi 70 ezer forinttal alázzák meg, miközben egy

ápoló jó esetben napi 12 óra munkáért betegágy mellett hazavisz 100 ezer forintot, aközben, addig maguk arról szavazgattak eddig, hogy Matolcsy György fizetését 5 millió forintra emeljék havonta, hogy Andy Vajának milliárdos kaszinóbevételeket adjanak át, de még Rogán Antalt is röhögés nélkül bírták végighallgatni, amikor arról beszélt, hogy prima üzletasszony feleségének köszönhetően sikerült összekaparni egy jó helikopterezést maguknak. Hát, az ember esze megáll, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim! Maguk miért Matolcsy fizetését emelik meg a duplájára? Miért nem a dolgozók fizetését emelik meg a duplájára? Erről nem hallottunk egyetlenegy szót sem eddig.

Ez az aljas, embertelen politizálás a hivatalos mérésekben is megmutatkozik, sajnos. A Világgazdasági Fórum idei felmérése szerint Magyarország versenyképessége Ruanda, Botswana és Macedónia szintje alá süllyedt. A vizsgált szempontokban szerepet kapott többek között az oktatás, nemcsak a bérek és az adók, hanem az oktatás és az egészségügy is. De az egészségügy rendberakása vagy a valódi béremelés helyett maguk, a maguk kormánya jól elköltött 15 milliárd forintot egy érvénytelen népszavazásra, 80 milliárd forintot a szennyes propaganda-híradójukra vagy éppen 120 milliárd forintot a Paks II.-beruházás előkészítésére.

Az a helyzet, tisztelt képviselőtársaim, hogy amíg maguk lopnak, lopnak és lopnak, Magyarország a béka feneké alatt van. És nagyon tévednek, ha azt hiszik, hogy a most beigért minimálbér-emelés változtatni fog ezen a helyzeten, és meg fogja állítani az elvándorlást. Egyrésztől egy beigért nettó 84 ezer forint még mindig nem éri el a létminimumot. Van önöknek fogalma arról, hogy mennyit lehet 84 ezer forintból egy hónapban elérni?! Felfogják maguk azt, hogy mit jelent az, hogy családok százezrei vacsorára zsíros kenyeret esznek? Megértik maguk azt, például egyszülős családoknál, hogy mit jelent az a szorongás, hogy nem jut mindennap meleg étel az asztalra, vagy nem tudják a gyerekeknek megvenni a gyógyszereket? De az összeg sajnos csak az egyik probléma.

A másik probléma az, hogy még ezt a szintet sem fogják tudni kifizetni a vállalkozások. A Vállalkozók és Munkáltatók Országos Szövetségének főtítkára azt nyilatkozta, hogy a vállalkozások nem fogják megadni ezeket a béreket, mert nem tudják kitermelni azt. A vállalkozók szerint elbocsátásokra, színelváltásokra, feketekalkulációkra és tömeges bedőlésekre kell számítani majd pont azoknál a vállalkozásoknál, ahol az alkalmazottak 75 százalékát foglalkoztatják. Ráadásul a minimálbér a problémának csak egyik része. Már a minimálisan afölött kereső milliók sem fognak semmit érezni a kormány intézkedéseiből. Azok az ápolók, védőnők, betegszállítók, konyhán dolgozók, de az iskolában dolgozó nem pedagógusok vagy bolti eladók sem számíthatnak semmire a kormány intézkedéseiből.

És ha mindez nem lenne elég, akkor még Orbán Viktor a nyugdíjasokba is belerúg egy jó nagyot a

héten. Rajtuk gúnyolódik, miközben önök, KDNP-s képviselők, mint például Harrach Péter, hazaviheti a milliós fizetésén túlmenően a több százezer forintos nyugdíját is, ezt csak önök tehetik meg az országban, addig Orbán Viktor gúnyt űz azokból az egész életüket végigdolgozó emberekből, akik 30-40-60 ezer forintot visznek haza, vagy kapnak meg nyugdíjként. Megint csak azt tudom mondani, hogy önök szívtelemek és embertelenek, és ezért nem is fogják maguk túlélni ezt a kormányzást nagyon sokáig. El fognak maguk tűnni a süllyesztőben. Eltűnnek, mert nem hagyjuk azt, hogy tönkretegyék Magyarországot. Nem a maguk tolvajhaverjainak kell adni a pénzt, hanem az embereknek, és az emberek alatt nemcsak a béreket kell érteni, hanem az oktatásba és az egészségügybe való befektetést is.

Orbán Viktor és kormányának embertelenségével szemben a Párbeszéd egy olyan megoldást nyújt a bérek valódi emelésére, a szegénység felszámolására, a gyógyulás esélyét ténylegesen biztosító betegellátás megteremtésére és az oktatás fejlesztésére, ami azonnali javulást hoz az egész országnak, aminek köszönhetően nemcsak megállítjuk az elvándorlást, de az emberek és családok millióinak hozhatunk el boldogulást, egy boldogabb életet. *(Cseresnyés Péter: Rákosi Máttyás!)*

Ezek közül néhány a legfontosabb javaslatok közül. Először is be kell vezetni az alapjövedelmet. Véget kell vetni a nincstelenségnek, a megalázóan alacsony fizetéseknek. Az alapjövedelem nemcsak annak a néhány százezer, nincstelenségben élő embernek segítene, akikre önök gondolnak, hanem pont azoknak a millióknak segítene elsősorban, akik napi 8-12-14 óra munka mellett havi 90-100 ezer forintot visznek haza jó esetben. Az ő fizetésük emelkedne meg drasztikusan az alapjövedelemnek köszönhetően. Ráadásul az alapjövedelem bevezetésével együtt jár a nettó 105 ezer forintos minimálbér. Na, ez a minimálbér-emelés nem az önök kamu ígérete. A Párbeszéd alapjövedelem-javaslatát forintba ki van számolva, már jövőre a költségvetés hiányának emelkedése nélkül be lehet vezetni. Nem véletlenül Surányi György volt jegybankelnök is támogatja *(Cseresnyés Péter: Ismerjük!)*, de emellett a Republikon Intézet felmérése szerint a magyar emberek 76 százaléka támogatja az alapjövedelem bevezetését. Hallgassanak a magyar emberek szavára!

Másodszor is: adózzanak többet a gazdagok! Végtelenül igazságtalan az önök politikája, hogy egy ápolónak, egy bolti eladónak ugyanakkora mértékben kell adózni, mint nekem vagy maguknak. Nekem és önöknek is többet kell fizetnünk, többet kell beletennünk a közösbe, mint azoknak, akik épphogy csak meg tudnak élni a havi bevételeikből. Vissza kell állítani az igazságos többkulcsos adórendszert, és meg kell adóztatni a luxusvagyonokat: a helikoptereket, a jachtokat és azokat a dolgokat, amik maguknak vannak otthon, mi ezeket kevésbé ismerjük.

Harmadszorra: be kell vezetni a négynapos munkahetet. Tisztelt Képviselőtársaim! A magyarok

többségének elképesztően rossz az egészségi állapota, ez leginkább az állandó stressznek, a túl sok munkának, a folyamatos, megélhetés miatti szorongásnak köszönhető. *(Boldog István: Fél év alatt államesőd lenne.)*

Hamarabb halunk meg, mint bárki más az Európai Unió országai közül. Uniós felmérések szerint egyébként a tagországok közül a görögök után a magyarok dolgoznak a legtöbbit, érdekes módon ez viszont sem a versenyképességünkben, sem az életszínvonalunkban nem mutatkozik meg egyáltalán. Több pihenésre, kevesebb stresszre, több, a családdal töltött időre van szüksége a magyaroknak. *(Balla György: Ezt tudjuk tanácsolni önnek is.)* A most forradalminak számító gondolat, amin most maguk még röhögnek, nem annyira forradalmi, száz évvel ezelőtt még az olyanok, mint maguk, azon röhögtek, hogy ne hét napot kelljen egy héten dolgozni, hanem hatot, ötven évvel ezelőtt meg azon, hogy ne hatot, hanem ötöt.

A robotizáció, a technológia fejlődésének köszönhetően pontosan afelé megy ma a világ, hogy ugyanolyan versenyképesség, sőt erősebb versenyképesség mellett ugyanolyan termelékenység mellett kevesebbet tudunk dolgozni.

És hát végül, de nem utolsósorban azonnal meg kell állítani az egészségügy fideszes lepusztítását. Ahhoz, hogy ez az ország boldogulni tudjon, ahhoz, hogy megállítsuk az elvándorlást, nemcsak a béreken kell javítani, hanem az egészségügy helyzetén, az oktatás helyzetén.

(17.50)

Minden magyarnak esélyt kell adni egy egészséges és hosszú életre! Nincs olyan, hogy a gazdagok majd kifizetik maguknak a jó egészségügyet, mert maguknak van erre pénzük, a szegények meg mehetnek a szegénykórházba. Ilyen nincsen, fideszes képviselőtársaim! Azonnal vissza kell tenni a kilopott pénzeket *(Zaj. - Az elnök csenget.)* az egészségügybe, megadni az egészségügyi dolgozóknak járó béreket *(Közbeszólások a kormányparti padsorokból - Az elnök csenget.)*, biztosítani a kórházak eszközellátását. *(Balla György: Lejárt az idő! - Dr. Nagy István: Lejárt lemez!)* Ha egészség nincs, semmi nincs. Képviselőtársaim...

ELNÖK: Kérem szépen, fejezze be!

SZABÓ TIMEA (független): ...a röhögcsélés helyett...

ELNÖK: Köszönjük szépen!

SZABÓ TIMEA (független): ...fogadják meg a Párbeszéd javaslatait...

ELNÖK: Kedves képviselő asszony...

SZABÓ TIMEA (független): ...mert nem fogják tudni...

ELNÖK: ...kérem szépen...

SZABÓ TIMEA (független): ...megállítani az elvándorlást. *(Balla György közbeszól.)* Köszönöm.

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Nem nagy újdonság, de ezen a héten még csak két és fél napot dolgoztak - ehhez képest viszonylag nehezen viselik egymást. *(Derültség.)* Gondoljanak arra, hogy még milyen hosszú a hét! Úgyhogy ennek megfelelően fogadják a későbbi felszólalókat, én ugyanis tudom, hogy hogyan következik a sorrend, önök még nem, ezért mondtam, hogy nagyobb türelmüket kérem, és így Gúr Nándor képviselő úrnak *(Derültség.)* adom meg a szót. *(Taps a kormánypartok soraiban.)* Parancsoljon!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Csak címszavakat mondok önöknek. Munkaerőpiaci szempontból 600 ezer igen fontos embert üldöztek el ebből az országból, közben Varga Mihálynak az első gondolata az volt, hogy hát akkor pótoljuk majd ezt a harmadik országból, mindegy, hogy 100, 200, 250 ezer emberrel.

Azt is tudják, hogy amiről beszélnek a minimálbérek tekintetében, öt éven keresztül is csak beszéltek róla, nem adtak, hanem elvettek, kevesebbet érő pénz volt a zsebükben. 51 százalékkal nőtt a bruttója, 22-vel a nettója, és az aggregált infláció pedig 17-18 százalékos volt, tehát semmit nem adtak, elvettek.

Azt is tudják, hogy olyan helyzetet hívtak életre, ahol Magyarországon az elmúlt hat esztendőben a dolgozói szegénység nőtt. 1,4 millió ember él, olyanok közül, akik dolgoznak, minimálbérből vagy az alatti összegből, 2,2 millió ember, aki dolgozik, az pedig az egy főre eső létminimum összege alatt. Ezt csinálták önök, ezt a világot hívták életre. Ezen kell változtatni.

Nyilván ahhoz, hogy ezen változtatni lehessen, alapból egy olyan bérfelzárkóztatási programot kell folytatni, amely nem az elmúlt időszaknak a hiányosságait kezdi el kompenzálni, hanem azt felülmúlja, és a valós munkatevékenység ellenértékét adja oda a kezekbe, a megélhetés tisztos alapját biztosítja. *(Szabó Timea elhagyja az üléstermet. - Közbeszólások a kormánypartok soraiból.)* A másik oldalról pedig arra kell odafigyelni, amire önök nem figyelnek hetedik esztendeje, hogy a munkaerőpiac igényeihez hozzáillesztetten megfelelő szakmai képzéssel, tudással a kezükben vagy épp a fejükben megáldott emberek sokasága legyen a munkaerőpiacon, magyar munkaerők töltsék be a magyar munkalehetőségeket, és ne külföldről akarjanak behozni embereket. *(Balla György közbeszól.)*

Utolsó gondolatként csak annyit mondanék, hogy arra kellene figyelni, hogy Magyarországon belül a mobilitás lehetőségét erősítsék, és ne annak

(Az elnök csenget.) adjanak teret, hogy külföldre menjenek dolgozni a magyarok. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm. Szél Bernadett képviselő asszony, LMP, két percben.

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): A kétperces műfaj hagyományosan reakcióra való, és ezért én akkor szeretném megkérni Hollik képviselőtársamat, hogy mondja meg Habony Árpádnak, hogy az nem működik, hogy különböző földrajzi elhelyezkedésű országokat elkezdünk így mechanikusan összehasonlítani egymással. *(Közbeszólások a kormánypárti padsorokból.)*

Görögország és Magyarország teljesen más adottságokkal rendelkezik, de az biztos, hogy ott is elkövettek egy komoly hibát, mint ahogy Magyarországon is elköveztünk egy komoly hibát: ott az Uniónak meg az IMF-nek a diktátumait el kellett fogadniuk, itt viszont Magyarországon önök ránk szabadították azt a Széll Kálmán-tervet, amit Matolcsyval súlyosbítottak *(Közbeszólások a kormánypárti padsorokból.)*, és amely egy komoly Orbán-csomagként is értelmezhető, legalábbis a megszorítását tekintve, ami viszont komoly problémát jelentett abban, hogy a bérek növekedésének az akadályává válva Magyarországnak a kivándorlását úgymond berobbantotta.

Úgyhogy ezt az összefüggést meg lehet találni a két ország között. Egyébként meg legyenek kedvesek, szálljanak le a görögökről, mert olyanokat beszélnek itt összevissza, hogy az embernek a haja szála föláll tőle. *(Z. Kárpát Dániel: Az enyém is! - Derűltség. - Balla György: Ezt akartam mondani én is!)*

A KDNP-nek pedig szeretném üzeni, hogy az egy pszichiátriai kórkép már, amit csinálnak. *(Z. Kárpát Dániel közbeszól. - Az elnök csenget.)* Önök azt állítják, hogy a kivándorlás oka a nyugat-európai bérszínvonal, tehát még egyszer: a magyar kivándorlásnak az oka a nyugat-európai bérszínvonal. Hát, én nem tudom, hogy ezt a sületlenséget honnan vették. A magyarországi kivándorlásnak az oka a magyarországi bérszínvonal, ezzel, remélem, nem mondok semmi újat.

Nem tudunk Nyugat-Európában bérszínvonalat módosítani, a magyaron viszont tudunk módosítani. *(Balla György: Az elnök úrnak igaza volt! - Derűltség a kormánypárti padsorokban.)* Egész eddig a magyar kormány képviselői meg a különböző fideszes képviselők semmit nem mondtak el arról, hogy a kivándorlást hogyan képesek vagy hogyan kívánják megfékezni, viszont azt elmondták, hogy szerintük a mobilitás alacsony Magyarországon. Hát, dehogyan!

A fél ország most már külföldre indul. Én nem értem, hogy önöknél hol akadt el a lemez. Magyarországon már nem a mobilitás hiánya a probléma, hanem az, hogy túl nagy a mobilitás, és azért, mert Magyarországon nem élnek meg az emberek. *(Közbeszólás: Ezt a Gúr mondta, ne haragudjon már!)*

Úgyhogy én arra kérem önöket, hogy a második körben, a vezérszónoki körben próbáljanak a problémára fókuszálni, illetve annak a megoldására, mert ezért jöttünk itt össze a magyar parlamentben a mai vitanapon. *(Közbeszólások a kormánypárti padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Czomba Sándor képviselő úr, Fidesz, két percben.

DR. CZOMBA SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Elhangzott szocialista képviselőtársainktól, hogy legyen nettó százezer forint a minimálbér. Szeretném kérdezni, hogy találtak-e partnert - mert ez elhangzott egy évvel ezelőtt is -, egyetlen szakszervezetet vagy egyetlenegy munkáltatói érdekképviseletet, amelyik ezt támogatta volna. *(Cseresnyés Péter: Így van! Így van!)* Tudja, hogy mit okozna ez? Mert az előtte való mondatában pedig azt mondta, hogy óriási a munkaerőhiány, és valamilyen módon lehetne... A kkv-kat féltik elsődlegesen. Tudják, mi lenne, hogyha százezer forint lenne a nettó minimálbér egyik pillanatról a másikra? *(Dr. Varga László: Adómentessé kell tenni!)* Tehát körültekintéssel, kellő körültekintéssel kell ezt kezelni! *(Gögös Zoltán közbeszól.)*

Egyébként a bérek. Szeretném felhívni a figyelmet a multinacionális cégekre, nem kellett oda a kormány beavatkozása sem, nem kellett senki; a szakszervezetek leültek, a multinacionális cégek látták, hogy mi a helyzet, és emelték a béreket 10-zel, 15-tel, 20-25 százalékkal *(Boldog István: Így van!)*, teljesen mindegy, hogy mi miben állapodtunk meg egyébként egy kerekasztal mellett, emelik a béreket, mert szükség van rá. Az is elhangzott itt, hogy a besorolás 2010-ben milyen volt. Tisztelt képviselőtársaim, önök 53 százalékról 80 százalékra vitték fel az államadósságot röpké hat esztendő alatt. Hitelből növekedtünk, és hitelből éltünk jól - hát, erre lennénk büszkéek vagy büszkéek önök? Tehát ezt hagyjuk! *(Balla György: Most azt kell visszafizetni!)* Ennek nyögjük ugye az árát még a mai napig is.

Az, hogy a PM-es felszólaló képviselőtársunk, Szabó Tímea után... Most már értem, hogy a PM miért tart ott, ahol tart. *(Derűltség a kormánypárti padsorokban.)* Tehát ez a fajta hozzászólás... Hogy mondjam? Nem is tudok mire reagálni.

A görög kérdéssel kapcsolatban még Szél Bernadettnek jelezném azért, hogy Görögországban a munkanélküliségi ráta igen magas, de ha nálunk megvalósul a garantált bérminimum növelése két éven belül jelentős mértékben, akkor érünk oda - akkor érünk oda! -, hogy 600 euró körül lesz, ami a görögöknél jelen pillanatban a garantált bérminimum. Ezen érdemes önnek is meg a szakértői csapatának is egy picit gondolkodni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Dömötör Csaba

államtitkár úr, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára kért szót. Tessék! *(Dr. Varga László: Halljuk a propagandaminisztériumot!)*

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Előjáróban annyit szeretnék elmondani, hogy ez a vita nap, ennek a vitának a ténye azért közvetett beismerése annak, hogy a kormány, illetve Magyarország jó úton jár a munkahelyteremtés terén. *(Dr. Józsa István: Különbön nem emelték volna, így van!)* Azért mondom ezt, mert nem volt olyan rég, amikor önök még a munkahelyteremtés célját kérték számon, illetve az eredményeket. Gúr Nándor 2014-ben még úgy fogalmazott, hogy a munkanélküliség esetén mínuszba fordultak a számok. *(Dr. Józsa István: Szétosztották!)* Szél Bernadett nem olyan rég még azt mondta, hogy a kormánynak nincs valódi munkahelyeket teremteni képes programja. *(Dr. Szél Bernadett: Most sincs, tartom!)* Szeretném önöket tájékoztatni arról, hogy 2010-hez képest *(Dr. Szél Bernadett: Tartom!)* 680 ezer emberrel több dolgozik Magyarországon *(Dr. Szél Bernadett közbeszól.)*, 680 ezerrel több dolgozik Magyarországon - a munkahelyteremtésről beszélünk, képviselő asszony *(Dr. Szél Bernadett közbeszól.)* -, és ezen munkahelyek jelentős része a piaci szférához kapcsolódik. *(Dr. Józsa István közbeszól.)*

Ami a külföldi munkavállalást illeti, ön az imént úgy fogalmazott, hogy szálljanak le itt a képviselők a görögökről. Én azt kérném öntől, hogy szálljon már le végre a magyar munkavállalókról, szálljanak le a magyarokról! Azért kérjük önöket számon, azért, mert sértegetik a magyarokat, elfogadhatatlan, hogy azok sértegetik a külföldön munkát vállaló magyarokat *(Dr. Szél Bernadett: Ez az új szlogen!)*, akik korábban teleplakátolták az országot azzal, hogy lehet cukrászdát nyitni Bécsben. Ezek a magyar emberek élnek az uniós vívmányokkal, külföldön is munkát vállalnak *(Z. Kárpát Dániel: Nyilván mindenféle kényszer nélkül, csak úgy maguktól! - Dr. Szél Bernadett közbeszól.)*, és ezek után önök számonkérnek a kormányt, és számonkérnek azokat a magyarokat, akik helytállnak, és hazautalásaikkal a saját családjaikat segítik. *(Dr. Nagy István: Megkérdezték őket, hogy mit gondolnak?)*

Az MSZP négy pontjáról. Én nagyon-nagyon meglepődtem ezen a négy ponton, mert azért mégis csak furcsa az, hogy azok követelnek magasabb minimálbért, akiknek az idején az bruttó 73 ezer forint volt, bruttó. *(Dr. Varga László: És egyébként adómentes volt! - Cseresnyés Péter: Honnan veszed? Nem volt adómentes!)* 2018-ra ez a szám 138 ezer forint lehet. Számolják ki a különbséget! *(Közbeszólások.)*

Ami a nyugdíjemelést illeti: önök lazították fel azt az emelési rendszert, amelyet most számonkérnek. És ami a nyugdíjakat illeti: fontos tény, hogy önök vettek el egyhavi bért az idősektől. *(Dr. Józsa István: Mi adtuk! Mi adtuk!)*

(18.00)

Talán van egy javaslatuk az energiaárak tekintetében is. Ez azért furcsa, mert az önök kormányzása idején növekedett az áram ára a duplájára, a gáz ára pedig a háromszorosára, és ez a kormány volt az, amely 25 százalékkal csökkentette az energia árát, és ezt a csökkentést fenn is szeretnénk tartani. *(Dr. Varga László: Akárhányszor mondod el, alacsonyabbak a világgpiaci árak. Nem tudom, hogy mit kell ehhez szedni, hogy ilyen legyen! Esméletlen! Trenírozod magad otthon?)*

Ami az áfacsökkentést illeti, szeretném önt tájékoztatni arról - úgy látszik, hogy a sok kiabálás közepette nem marad energiája, hogy az alapvető tényeket, intézkedéseket nyomon kísérje -, hogy idén januártól csökken a legfontosabb élelmiszerek áfája. Szeretném önöket megkérdezni arról, hogy támogatták-e ezt. *(Dr. Józsa István: Mi követeltük!)* Támogatták? Nézze meg jobban a jegyzőkönyvet, azt szeretném mondani.

Ami az LMP felszólalását illeti, én érdeklődéssel szoktam hallgatni Szél képviselő asszonyt azzal kapcsolatban, hogy melyik országgyűlési képviselő miről beszéljen és miről ne. Ez demokrácia. *(Dr. Varga László: Az világos, hogy olyan szólásszabadság van, hogy kész! Most is közvetíti a tévé, amit mondok.)* Minden országgyűlési képviselő arról beszél, amiről csak akar, akkor is, ha önnek ez nem tetszik. Ön is elmondhatja bármikor a véleményét, még akkor is, hogyha rendszeresen félretájékoztatja a magyar közvéleményt. *(Dr. Józsa István: Hallgatni jobb?)*

Ami a betelepítést illeti, én nagyon remélem, hogy amikor betelepítésről beszél, akkor nem a kárpátjai magyarokat ukránozza le. Nagyon szeretném, ha nem csatlakozna az MSZP-hez. Jól emlékszünk arra, hogy 2004-ben mit csináltak. *(Taps a kormánypárti sorokból. - Dr. Varga László: Mikor történt ez, öreg?)* Hogy van az, hogy az a párt... *(Dr. Varga László: Hazudsz össze vissza, szégyellj magad!)* Hogy van az, hogy az a párt kéri számon a betelepítést, amelyik az egyik támogatója a brüsszeli kényszerbetelepítésnek? Nézze meg azt, hogy az önök EP-képviselője hogyan támogatta ezt a javaslatot, és egyébként hogyan szavazta meg az Európai Parlamentben. *(Dr. Varga László: Az a legszebb, hogy a kutya meg nem választott semmire, és itt teszed az eszed!)* Hogyan beszélnek önök betelepítésről, ha tétlenül néznék, hogy máshol hozott döntések alapján ezeket telepítsenek Magyarországra? Hogyan?!

Ön azt kérte talán most is, hogy a megoldásról is beszéljünk. *(Dr. Szél Bernadett: Bizony!)* Én nem vennék részt ebben az osztályharcos hergelésben, amit ön folytat itt az Országgyűlésben és máshol is, de azt mindenképpen gondolom, hogy az LMP radikális adóemelési terve semmire nem megoldás, semmire nem megoldás. Ön is nagyon jól tudja, hogy újra többkulcsos adórendszert vezetnének be, és jól

tudjuk már, hogy ennek milyen következményei voltak. Jól emlékszünk arra az időszakra, amikor a legmagasabb adókulcs 38 százalék volt. Most a legmagasabb szja-adókulcs 15 százalék. *(Dr. Józsa István: Örülnek is neki sokan!)* Számolja ki a különbséget, és utána beszéljen arról, hogy ez hogyan érinti a magyar családokat! *(Z. Kárpát Dániel: Az újjazdag barátok örülnek!)*

(Az elnöki széket Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Ami viszont a lényegi megoldást illeti, és erről egyáltalán nem beszéltek, nem követték a híreket. Én szeretném megvédeni Varga Mihály miniszter urat is. *(Dr. Szél Bernadett: Miért nincs itt? Védje meg magát!)* Arról szeretném önöket tájékoztatni, hogy kemény tárgyalásokon van túl, a béremelésért küzdött a napokban *(Dr. Szél Bernadett: Szegény!)*, és megállapodásra is jutott. Nem várunk ezért köszönetet az önök részéről, jól értjük, hogy politikai szándékaik vannak, de azt azért szeretném itt elmondani, hogy jövőre 15 százalékkal növekedhet Magyarországon a minimálbér, a szakmunkás-minimálbér pedig 25 százalékkal.

Szó esett itt az orvosokról is. Én nagyon sajnálom, hogy Szabó Timea képviselő asszonyt csak addig érdeklik ezek a témák, amíg elmondhatja a saját mondanóját, de már nem várja meg a választ. Ha jól emlékszem, ő dolgozott kórházban, nem tudom pontosan, hogy mit csinált, de dolgozott. *(Dr. Szél Bernadett: Önkéntes volt. - Z. Kárpát Dániel: Nálad biztos többet!)* Ezért arra kérném őt is, hogy tájékoztassa az egészségügyi dolgozókat, hogyha arra jár, hogy az orvosok bére 207 ezer forinttal növekszik két ütemben. Ami az ápolókat illeti, 65 százalékkal növekszik az ápolók bére több ütemben. 50 százalékos béremelést kapnak a rendvédelmi dolgozók, és összesen 50 százalékkal többet vihetnek haza az oktatásban dolgozók is, hogy a kormányhivatalokban és a járási hivatalokban dolgozókról már ne is beszéljünk.

Senki nem állítja, hogy ezek az intézkedések önmagukban elégségesek. Egyáltalán nem dőlhetünk hátra, rengeteg még a teendő. *(Dr. Szél Bernadett: Kezdek félni!)* De azt szeretnénk elérni, hogy akik munkából élnek Magyarországon - és egyre többen vannak ilyenek, 680 ezerrel többen -, tehessenek egy lépést előre a saját életükben. Ehhez a munkához kérjük az önök támogatását. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat. Cseresnyés Péter államtitkár úr jelentkezett be, öné a szó, államtitkár úr. *(Dr. Szél Bernadett: Jaj, istenem, most aztán jegyzeteljünk!)*

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Igen, sokan nem hallották, de azért szeretném mondani, Szél Bernadett mit mondott. Hogy

most akkor jegyzeteljünk. Jegyzeteljenek, nekem az a kérésem, képviselő asszony, mert az, amit ön itt előadott hozzászólásában, az nem állja meg a valóság próbáját. Sokszor el kellett mondanom már önnek egy-egy felszólalása kapcsán. Azt lehet látni, hogy a számokat, az adatokat úgy próbálja alakítani, hogy azzal igazolja azt a saját maga által megfogalmazott megállapítást, amit valahol kitaláltak valakik, és próbálja a kedvét venni az embereknek, próbálja azt sugallni, hogy Magyarországon nem történt változás az elmúlt időszakban foglalkoztatás területén, bérek területén.

Elhangzott sok alkalommal, hogy kimutathatóan, érezhetően jelentős, pozitív változások történtek mind a foglalkoztatáspolitikában, mind a bérek tekintetében Magyarországon. Azokat az embereket cáfolja meg, akik egyébként több pénzt visznek haza, azért a pénzért, amit hazavisznek, többet tudnak keresni *(sic!)*.

Ön hiányolta felszólalásában azt, hogy nincsenek megoldások vagy nem hallott megoldásokat, vagy ha a következő vitában majd hozzászólásokat fog hallani, akkor várja azokat a megoldásokat, amelyeket a kormányzat tett, vagy a kormányzati oldalon ülő képviselők, akik a mi frakciónkban ülnek. Sajnálom, hogy az expozé alkalmával nem volt itt, később jött *(Dr. Szél Bernadett: Ez nem igaz, ez konkrétan hazugság!)*, ezek szerint nem hallotta az expozét. *(Dr. Szél Bernadett: Itt ültem a helyemen!)* Körülbelül 30 percen keresztül soroltam azokat az intézkedéseket, amelyeket az elmúlt időszakban tettünk annak érdekében, hogy a foglalkoztatás területén, a bérek növekedése területén a gazdaság erősödése mellett, egy jelentős foglalkoztatáspolitikai csomag segítségével ezek stabilizálódjanak és erősödjenek, növekedjen a foglalkoztatás, növekedjenek a bérek, és elsősorban a bérnövekedés mellett a bérek reálértéke növekedjen.

Hogy néhány ilyen intézkedést mondjak: a szakképzés átalakítását megtettük, például azért, hogy a munkaerőpiaci igényeknek jobban meg tudjon felelni a szakképzés. Nehogy azt mondják, hogy ez nem úgy történt, ahogy én most mondom. A Magyar Kereskedelmi és Iparkamarával, vállalkozások képviselői, érdekvédelmi szervezetével együttműködve tettük meg, tehát azokkal együttműködve tettük meg, akik a piacról élnek, akik a munkaerőpiaccal közvetlenül vannak kapcsolatban. Ők csak tudják, hogy mit akarnak vagy mire van szükségük, és azt hiszem, hogy jobban tudják, mint önök, akik, mondom, nem tudom, hogy honnét, kik által megfogalmazott véleményeket hangoztatnak itt a parlamentben. Ön mondta, nem én mondtam.

Ezenkívül jelentős foglalkoztatást segítő intézkedéseket hoztunk. Csak egyet emelek ki belőle, a munkahelyvédelmi akciót. 900 ezer embernek segíti nap mint nap a foglalkoztatását, és ahogy elhangzott már, több mint 450 milliárd forintot hagyott ott a vállalkozásoknál, többek között azért, hogy béreket tudjanak emelni a munkaadók vagy éppen több em-

bert tudjanak foglalkoztatni. Tehát látni lehet azt, hogy számtalan olyan intézkedést hoztunk, amelyet lehet, hogy önök tagadnak, amely mind a foglalkoztatás területén, mind a bérek emelése területén eredményt ért el.

Vissza szeretnék utalni arra, hogy azért azt is meg kell nézni, hogy honnét indultunk. Önök szeretik ezt elfelejteni, és mindig azt mondják, főként szocialista képviselők, hogy ne hatévesszünk, az elmúlt hat évről beszéljünk. De hát ha leromboltak valamit, tönkretettek valamit (*Gógös Zoltán: Csak az a baj, hogy nem igaz!*), teljesen más alapokról lehet építkezni, minthogyha valamire ráépítenék valamit. (*Dr. Varga László: Hülyeséget csináltak!*) Önök itt hagytak egy nem működő gazdaságot, tönkretették a gazdaságunkat, jelentős mértékben megemelték az adósságállományunkat, majdnem hogy megháromszorozták. (*Gógös Zoltán: Ezért ki fognak rúgni, mert az Orbán azt mondta, hogy minden rendben.*) Ezt a problémát, amit önök okoztak, ezt kellett nekünk megoldani, és úgy oldottuk meg, hogy nem az a helyzet van, mint például Görögországban (*Gógös Zoltán: Elloptátok a fél országot!*), amely még mindig jelentős gazdasági válsággal küzd és a foglalkoztatás területén még mindig komoly, szinte számukra megoldhatatlan problémát kell kezelniük (*Gógös Zoltán: Egyszer Kósa is ezt mondta, vigyázz, megint bedől a forint!*), hanem a magyar gazdaság megy előre, a foglalkoztatás növekedett, úgy, hogy közben három és fél éve vagy több mint három és fél éve a reálbérek folyamatosan növekednek.

Önök akkor, mikor egy európai konjunktúra volt, akkor, amikor a magyar gazdaság működhetett volna, nem tudták ezt megtenni. A Gyurcsány-Bajnai-kormány hatéves működése során három éven keresztül reálbércsökkenést tudtak önök produkálni úgy, hogy közben jelentős mértékű hitelt vettek föl, hitelből finanszírozták a magyar államot, közben jelentős mértékű állami vagyont adtak el, és emellett csökkentek a reálbérek, emellett ment szépen lassan tönkre a magyar gazdaság, úgy, hogy 2010-ben egy csödközeli állapotban adták át a következő kormánynak, a következő Orbán-kormánynak. (*Dr. Varga László: Óriási kamu ez!*)

Tehát ebből kellene kiindulni, kedves képviselőtársaim, és mindig tükörbe nézve megfogalmazni azokat a kritikákat, amelyeket önök megfogalmaznak itt a parlamentben. Nem szabadna számon kérniük önöknek semmit sem anélkül, hogy előtte ne néznének tükörbe, hogy mit tettek annak érdekében, hogy a magyar gazdaság, a magyar társadalom itt tartson, ahol most tud tartani. Arról tudunk beszélni, hogy eredmények vannak, eredmények vannak gazdasági növekedésben, adósságcsökkentésben, foglalkoztatáspolitikában, bérpolitikában. Köszönöm szépen a figyelmüket. (*Gógös Zoltán: Jó nagy kamu volt! - Taps a kormánypárti sorokból.*)

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Visszatérünk egy normál körhöz. Ennek köszönhetően Man-

ninger Jenő képviselő úrnak adom meg a szót elsőként.

(18.10)

MANNINGER JENŐ (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Elhangzott, hogy lehetőleg szakmai alapon vitatkozunk, és ne mutogassunk vissza a múltra. (*Dr. Józsa István: Ne tartsd bent!*) De miután egészen pontosan az előző felszólalásokban nemcsak hogy kritikák, hanem kifejezetten gyalázkodások is érték a kormánypártot (*Dr. Varga László: Azt a mindent! Milyen dolog ez?*), azért kétségtelenül meg kell említenem néhány, az előző időszakhoz kapcsolódó eseményt is, amelyek egyértelműek, mert hiszen téves adatokon is nyugszik a rágalmozó felszólalásuk.

Talán a legdemagógabb, kétségtelen, hogy talán - a nevüket sem tudjuk megjegyezni már - a Párbeszéd Magyarországért felszólalója volt. (*Harangozó Gábor: Én még nem beszéltem!*) Nem sok időt érdemel a felszólalása, körülbelül annyit, amennyit ő szokott a parlamentben eltölteni, de mindenesetre örülünk neki, hogy betalált a parlamentbe, mert a múltkor az előterjesztésére sem tudott bejönni, most már legalább elmondta a felszólalását. A legdemagógabb volt, az kétségtelen.

Szerinte kevés a minimálbér-emelés, de ez a minimál-béremelés is sok már a vállalkozóknak (*Gógös Zoltán: Mert ebből megint a kormány nyer csak, senki más! Mennyit veszteg el belőle?*), tehát ezt sem tudta rendbe rakni úgy, ahogy a többi sem, egyéb gyalázkodására nem kívánok kitérni.

Az MSZP felszólalásainál azért meg kell ismételnem azt, mert hiába mondják azt, hogy ne utaljunk vissza arra a 8 évre, de miután ők abból indulnak ki, és azt hangoztatják folyamatosan, hogy a munkaerő elvándorlásának az az oka, a magyar gazdaságpolitika, amit 2010 óta az Orbán-kormány folytat, és a magyar bérszínvonal, ezért vissza kellene térni mégiscsak, hogy mi is pontosan az oka. Úgy, ahogy Cseresnyés Péter államtitkár úr elmondta, ahhoz tudok csatlakozni az adatokkal, Tárki-adatok egyébként. Azt gondolom, hogy olyan szakértők, akik az ellenzékét is megbecsülésre készítették. 2003-2009 között volt az az időszak, amikor egyértelműen a magyar gazdaság növekedése elmaradt, ennek következtében a bérek is elmaradtak. 2009-ben a legmagasabb volt az adóé a visegrádi országok között is.

2002-ben, amikor az első Orbán-kormány véget ért, és 2003-ban is még - köszönhetően ennek, még egy évig futotta ebből - egyébként a visegrádi országok között Magyarország szinte minden gazdasági mutatóban közvetlenül Csehország mögött állt. És ez megváltozott 2009-re; 2010-ben, valóban, amikor fordultunk, akkor kétségtelen, hogy még Szlovákia és Lengyelország is a legtöbb gazdasági mutatóban, bérekben is megelőzött bennünket. Ez egy ilyen tény volt, ami 2010-ben következett be.

Lehet arról beszélni, hogy most mi a helyzet, de tény az, hogy ez a helyzet 2009-ig állt elő, mint ahogy egyébként a nyugati országok is, főleg Németország a gazdasági válságot sokkal jobban reagálta le, és a bérek területén is látni, hogy csak nőttek a különbségek. Azt lehet mondani, hogy jóllehet, kétségtelen, hogy a 2003-2009 közti időszakban a gazdasági válságnak is volt szerepe, de ezt Magyarország az akkori szocialista kormányok alatt a legrosszabbul reagálta le, és a legnagyobb hátránnyal indultunk el.

Egyértelmű, és ezt el kell mondani, mert azt gondolom, hogy a szakmaiságra kívánja helyezni a hangsúlyt az LMP, ezért mindig elmondja azt, hogy kiüldözik az országból a munkavállalókat. Először is, ténylegesen van munkabérekülönbség, de ha már szakmailag akarjuk nézni, és ha már szakmai elemzést akar tenni - biztos, hogy ennek a plenáris ülés nem helye -, akkor egyértelmű, hogy sajnos nézni kéne feltétlenül a termelékenységet is, és ha ahhoz nézzük, a termelékenységhez viszonyítjuk a munkabérek, akkor sajnos azt kell mondanom, hogy az, hogy alacsonyabb Magyarországon és a visegrádi országokban a munkabér, az bizonyos szempontból ebből is következik. Tehát ezt nem lehet egyértelműen csak kormányzati eszközökkel megváltoztatni. Kormányzati eszközökre szükség van. Ilyeneket az előző felszólalásoknál számosat hallott.

Visszatérve tehát azt tudom mondani, hogy meg kell állapítani úgy, ahogy az előttem felszólalók is megállapították, hogy az, hogy erről beszélhetünk, nagy eredmény, hogy a munkaerőpiaci helyzetről beszélhetünk, hogy miért nincs elegendő munkaerő, nem pedig a munkanélküliségről.

Beszélhetünk arról, hogy mik ennek az okai. Az, hogy 2013 óta a gazdaság növekedési pályára állt, folyamatosan nő a foglalkoztatottság elsődlegesen a versenyszférában, csökken a munkanélküliség, nőnek a bérek, élénkül a munkaerő-kereslet. A foglalkoztatottak száma 4 millió 391 ezer főre tehető, a munkanélküliek száma pedig 226 ezer főre esett vissza.

Azt is el kell mondanom itt, hogy nyilvánvaló, hogy vannak olyan tények - a nemzetközi összehasonlítást is megemlíthetjük -, amelyek egész Európát érintik, a fő nemzetközi trend egyértelműen a munkaerőhiány fokozódásának irányába mutat szerte a világban, különösen a szakemberhiány jelentős. Ennek a helyzetnek az elemzésénél azt is látni kell, hogy ugyanez a helyzet Nyugaton is. A fejlettebb országokat érintő munkaerőhiány egyre nagyobb mértékű nemzetközi munkaerő-mobilitást generál. Ez is oka a munkaerő elvándorlásának.

A másik oka a negatív demográfiai trend, és természetesen azokat a legfontosabb szempontokat foglalnám össze az idő megtakarítása miatt, ami elhangzott, de meg kell említeni, hogy Magyarországon azokat a jelenségeket érdemes elemezni, hogy az alacsony munkanélküliség miatt mondhatjuk, hogy mennyiségi hiány alakult ki, viszont amennyiben a közfoglalkoztatást és a magas inaktív állományt is

figyelembe vesszük, jelentős munkaerő-tartalék is van hazánkban. Az inaktívak és a közfoglalkoztatásban lévők között megállapítható, hogy jelentős hányaduk nem alkalmas a versenyszektorban való munkavégzésre.

Ezeket a szempontokat kell nézni, és valóban vannak problémák. Ezeket a problémákat is említették, de azért hadd soroljam föl. Kétségtelen, hogy a munkanélküliek jelentős hányada, körülbelül kétharmada nem rendelkezik középfokú vagy 8 osztályos végzettséggel, ez valós probléma. Kétségtelen, hogy regionális egyenlőtlenségek vannak, elsősorban kelet-nyugat között, de Délnyugat-Magyarország is ezek közé tartozik. Kétségtelen, hogy a szakképzési rendszert meg kell újítani, és kétségtelen, hogy a népességcsökkenés is hátrányosan érinti ezt a helyzetet.

Ugyanakkor el kell mondanom, hogy ha tanulmányozzák az ellenzéki pártok felszólalásait, azok pontosan mutatják, hogy mindegyik kérdésre reagált a kormány, és mindegyik kérdés megoldása szerepel a kormány programjában. Tehát így az is igaz, hogy például a szakképzés megoldása valószínűleg nem egy év alatt történik meg. Általában az ilyenek kifutása legalább minimálisan egy iskolaidőszakot kíván meg, de általában hosszabb időszakot is. Tehát akkor várhatóak el eredmények, amikor ennek az eredményei majd megjönnek. Tehát azt gondolom, hogy ezek részletkérdéseiről mind lehet beszélni, nem állítom, hogy a szakképzési rendszer még tökéletesen működik, nyilvánvaló, hogy ezt folyamatosan javítani kell, de reagált rá a kormányzat, szemben pont az előző kormányzatokkal, amelyek gyakorlatilag elől jártak abban, hogy nem a munkaerőpiaci igényeknek megfelelően történt a szakképzés.

Ezek mobilitási problémák, és igenis, ahogy az LMP-s hozzászóló elmondta, a mobilitás probléma, és a mobilitáshoz ad segítséget a kormányzat, hisz olyan adóeszközöket, adótámogatásokat, illetve elszámolásokat - most nem sorolom föl - léptetett és léptet életbe, amelyek megkönnyítik az országban a mobilitást, és erre rendkívül nagy szükség van, amely egyébként már most is működik, de ezt megkönnyítheti, hiszen most is az ország keleti részéből a nyugati részébe jelentős fokú elvándorlás tapasztalható.

Nyilván ezeket az eszközöket még lehet finomítani, lehet ezen továbbszárni, kell is, meg lehet fontolni, hogy az otthonteremtési programba hogyan lehet bevonni a munkaadókat, tehát van további tennivaló mindezekben a területeken.

Összességében tehát azt tudom mondani, hogy azokat a képtelenségeket, amelyekből egyre én is hadd reagáljak, hogy semmit nem éreznek a munkabér-emelésekből, ez azt jelenti, hogy aki ilyeneket mond, az nem jár az emberek között.

Sosem elég a béremelés, ez kétségtelen, a munkavállalók szempontjából, de igenis 60 ezer forintot vagy akár az ápolók között az én térségemben pontosan tudom, hogy az intézményekben 17-67 ezer fo-

rint között emelték meg mindenki bérét; ezt igenis egy magyar munkavállaló pontosan tudja, és jelentős összeg számára is.

Nem állíthatjuk persze természetesen, hogy mindezek önmagukban megoldják azt, hogy ezek a munkabérek olyanok legyenek, hogy itthon maradjanak, de már most is megfigyelhető, ezt elmondhatom, hogy van bizonyos jele már a munkaerő visszaáramlásának, igenis láthatjuk a térségben is. Ez nem feltétlenül csak a minimálbér megemeléséből adódik, hiszen nem azért jönnek vissza, de igenis van ilyen jelenség.

(18.20)

És egy példával hadd zárjak, hogy ugye, a kormányzat reagálhat gyors programokkal is a legnagyobb munkaerő-problémákra is: azt mondják, hogy mintegy 6 ezer fuvarozói hely van üresen, egy állami program keretében most indult el olyan képzés, amely körülbelül félmillió költséget vált ki, hogy fuvarozókat képezhetnek a megyei szakképzési központokban OKJ-s képzésekkel.

Azt gondolom, hogy sok ilyen intézkedésre van szükség, és akkor egészen biztosan javulni fog ez a helyzet, és remélhetőleg majd a jövőben is aztán vitázhatunk, hogy a gazdaság fejlődését hogyan ítéljük meg. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most Gógös Zoltán képviselő úrnak adom meg a szót.

GÓGÖS ZOLTÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Elég sok érdekeséget hallottunk itt fideszes képviselőtársaimtól meg olyanoktól, akik életükben egy percet sem dolgoztak *(Közbeszólások a kormánypart pádsorokból.)*, legalábbis normális, komoly munkahelyen. Segítek, hogy megismerjék, mi az élet *(Közbeszólások a Fidesz soraiból, köztük: Na! - Életvezetési tanácsok!)* és hol mennyit kell ahhoz dolgozni, hogy legalább 80 ezer forintjuk legyen. De nem ezzel akarom hergelni önöket, mert az úgyis kölcsönös, úgy látom, úgyhogy ezeknek a vitanapoknak aztán igazából sok értelme nincsen *(Moraj a kormánypart pádsorokban. - Dr. Völner Pál: Ti kértétek!)*, mert egymást meggyőzni nem fogjuk, de legalább néhány embert tetemre lehet hívni, mondom még egyszer, olyanokat, akik itt osztják az észet, de közelről még nem láttak munkahelyet - már normális munkahelyet, úgy értem, mert ez nem az igazából.

Ami az elvándorlás, kivándorlás ügyét illeti: mi Pápa környékén ezt eléggé élesben látjuk. Hogy hova vezetett az a fajta filozófia, amit önök elkezdtek 2010 után, annak a legeslegjobb példája a Pápai Húsgyár. A Pápai Húsgyárban volt egy sikeres felszámolási eljárás, utána elkezdett dolgozni a gyár, majd jött a Fidesz-kormány, és nagyjából olyan négyszeresére emelte a terheit egy év alatt. Ebben minden adó ben-

ne van, tisztelt képviselőtársaim, nem csak az, hogy kötelező minimálbér-emelést csinált úgy, hogy egy fillér ellentételezést nem adott, és abból a dolgozóknak egy cent plusza nem lett, és másnap reklamáltak az igazgatónál, hogy itt mindenki azt mondja, hogy mekkora minimálbér-emelés volt *(Dr. Völner Pál: Superbruttó!)*, de abból nettóban egy fillér plusz nem lett, hogy értsék. Aztán bejött az élelmiszerbiztonsági felügyeleti díj, bejött a tranzakciós illeték - most nem akarom végigsorolni azt a 628 adót, amit egyébként nem hártottak át, de ennek ellenére a cég másfél éven belül bedobta a törülközőt.

Amikor az ember ott beszélgetett jól képzett szakemberekkel, hiszen az egész élelmiszer-feldolgozási kultúra százéves a városban, azok azt mondták, hogy képviselő úr, ha 150 ezer forint nettót keresnénk - ez 2011-12 környékén volt -, akkor valószínű nem mennénk el Ausztriába 300 ezerért dolgozni meg albérletet fizetni. Na most, ha nem értik meg végre, hogy nem úgy kell minimálbért emelni, hogy közben a vállalkozások terhei nőjenek az egekbe, akkor ennek nem lesz újra olyan hatása, hogy visszajönnek az emberek dolgozni, mert munkahelyek sem lesznek. Most én értem, hogy sok a munkahely, ezt mondják, de ebből több százezer olyan, ami nagyjából papíron létezik, a közmunkásoké, ahol most már probléma, hogy idénymunkára nem nagyon mehetnek, mert némelyik polgármester kifejezetten tiltja ezt, hogy normális átmozgás legyen, és ezért kell külföldről embereket behozni, hogy egyáltalán, mondjuk, Tokaj-Hegyalján le legyen szedve a szőlő. Tehát ezt a helyzetet valamilyen módon közösen kezelni kellene, mégpedig úgy kellene, hogyha már közmunkát szervezünk, ami nyilvánvalóan bizonyos területeken kényszer, mert az állam lehet az egyetlen munkaadó, annak legalább értelme legyen, mert ha normális közmunka van, akkor azért legalább a minimálbért adjuk már oda.

Képviselőtársaim, láttam, hogy mennyi lesz az a két óriási minimálbér-emelés, 91 ezer forintot ér el 2018-ban nettóban a minimálbér. 91 ezer forintot! Ezt a dolgot teljesen máshogy kellene rendezni. Általában az alacsony jövedelmi kategóriákat nem adóztatják, vagy olyan kedvezményeket adnak a vállalkozásoknak, pont azért, hogy ott legalább nettóban az megmaradjon, amit bruttóban szánnak. Nem ezen fog múlni a költségvetés helyzete, egy kicsit vissza kellene venni a pazarlásból meg talán a helikopterezésből meg ilyenekből, és akkor nem biztos, hogy erre nem lenne fedezet. Tehát ha azt akarják, hogy normális világ legyen, akkor meg kell nézni, hogy ugyanazért a szalagrendszerű munkáért miért tudnak sokkal, de sokkal többet fizetni Nyugat-Európában. Ennek az egyik oka, még egyszer mondom, hogy teljesen más a munkaerő terhelése. Ma ott tartunk, hogy Kapuváron valaki fölül reggel egy buszra, átmegy, Ausztriába, igaz, tíz órát dolgozik, de ezer eurót keres egy üvegházban. Itt senki nem azt mondja, hogy ezer eurót kell azonnal fizetni egy üvegházban, na de az is vicc, hogy négy órára jelentik

be majd azért, mert most meg kellett emelni a minimálbért.

Tehát ezen csak el kellene gondolkodni, képviselőtársaim, hogy ez a filozófia, hogy tolong bruttóban a minimálbért, hogy minél nagyobb bevétele legyen az államnak, közben most adok 5 százalék - még egyszer mondom, mikor 70 százalékos elvonás van - engedményt, az nem biztos, hogy sikeres út. És azért nem sikeres út, mert igazából a képzett, kvalifikált munkaerőt nem tudjuk itthon tartani. Az a jelenség van, hogy elindult a mi nyugati részünkről - azért mondom, mi viszonylag közel vagyunk a nyugati határhoz - a munkaerő-áramlás Ausztriába, oda meg hozzánk meg valamilyen szinten jön Kelet-Magyarországról, de akkor ki lesz Kelet-Magyarországon? Mi lesz a falukkal? Mi lesz a düledező házakkal? Itt ócsai lakóparkot építettek ahelyett, hogy csináltak volna egy falurehabilitációs programot, és mondjuk, állami bérlakásnak használnák az üresedő falusi házakat. Ezt nem is biztos, hogy meg kellene venni, elég lenne rá egy olyan jól szervezett rendszer, amibe a tulajdonosok akár befektetésként is betehetnék az üresen álló, az idős szülei által elhagyott házakat. Miért nem lehet egy ilyen programot elindítani, és miért nem lehet ezzel legalább a faluképet segíteni, meg az ottani embereket helyben tartani?

Szerintem, ha már egyszer vitatkozunk, ezekről kellene már vitatkozni, meg talán Észak-Magyarországon nem síszünetet kellene adni a gyerekeknek, hanem összel szabadidőt, hogy tudjanak menni gyűjtögetni a szüleikkel az erdőbe, mert abból élnek ugyanis, ha valaki nem tudná. Tehát szerintem ezekben az ügyekben kellene konszenzusra törekedni, és talán lehetne valami normális kimenetel, mert egyébként így jól elbeszélgetünk egymás mellett, és nem történik semmi. Na, ehhez mi partnerek leszünk, ha gondolják, de a vagdalkozáshoz biztos, hogy nem. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Most Ágh Péter képviselő úrnak adom meg a szót.

ÁGH PÉTER (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy bár a kedv meglenne ahhoz, hogy reagáljak mindarra, amit az MSZP-s képviselőtársunk elmondott, de visszakanyarodjak ahhoz a témához, amellyel a mai vitanap foglalkozik, és ennek kapcsán, azt gondolom, fontos megvizsgálnunk azt, hogy egy-egy területen milyen lépések történtek annak érdekében, hogy azt a területet meg tudjuk erősíteni, azt a területet olyan biztonságos módon tudjuk ellátni, amely alkalmas lehet arra, hogy abban a területben gondolkodók lehetőséget lássanak abban a bizonyos pályában. Jómagam így a Honvédelmi és Rendészeti Bizottság tagjaként ezen szakterület mentén ezen témához kívánok hozzászólni.

A katonák és a rendőrök illetménye érdemben mindig csak a Fidesz-kormányok alatt emelkedett.

Azt gondolom, hogy ezt kijelenthetjük. A rendvédelmi feladatokat ellátó hivatásos állomány részére jelentősebb béremelés 2000 óta nem történt, míg a katonák bére 2002-ben, az első Fidesz-kormány alatt emelkedett.

A kormány a 2010-es választásokat követő évek egyik kiemelt feladatának tekintette, hogy egy olyan államot teremtsen meg, amely az egyén helyett a közjó, a nemzet és a közösség érdekeinek szolgálatát tartja szem előtt. Ebbe a szemléletbe illeszkednek be az új életpályamodellek és ezek között a honvédek és a rendvédelmi állomány életpályamodellje. 2015. július 1-jei hatállyal bevezetésre került az új rendészeti és katonai életpálya, amelyek eredményeként az átlagos illetmények 2019. évig fokozatosan átlagosan 50 százalékkal emelkednek.

Mindkét minisztérium az illetményen kívüli jutatások széles körét biztosítja az állomány tagjai számára, kezdve a születési támogatástól egészen az albérleti hozzájárulásig. A rendvédelmi és honvédségi állomány is elégedettséggel fogadta az illetményemelés, és az újonnan belépőknek pedig még vonzóbb feltételeket kínálnak ezek a pályák. Így elmondható, hogy a béremelés pozitívan befolyásolta mindkét állomány létszámát, mivel az előző évhez viszonyítva a belépők számában folyamatos növekedés mutatható ki.

Magyarország egy felívelő korszak éveit éli, 2017-ben is lehet majd egy lépést tenni előre. *(Z. Kárpát Dániel tapsolva: Éljen a párt! Éljen a párt!)* Elmondható ez a biztonság területéről is, mert a kormány évek óta fejleszti ezt a területet, így garantálva a magyar emberek biztonságát, erősítve a közbiztonságot és ezzel összefüggésben a két állomány megbecsültségét is.

(18.30)

A közelmúltban Európában bekövetkezett terrorcselekmények és az ezzel egy időben zajló, velük összefüggésbe hozható migrációs válság miatt kiemelten kellett kezelni a kormánynak ezt a területet.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ha már szóba került a migráció, a magyar baloldal - számos brüsszeli vezetőhöz hasonlóan - úgy gondolta, és azt gondolom, hogy úgy gondolja ma is, hogy a bevándorlás jó lehetőség a népesedési és munkaerőpiaci problémák kezelésére. A magyar kormány vitatja ezt az álláspontot. Mi is így teszünk, mi is vitatjuk ezt.

A szocialisták a munkaerőhiányt és a hiányszakmák csökkenését is migránsokkal képzelték el, mert olyan intézkedéseket javasoltak, már a kormányzásuk alatt, 2007-ben, amelyekkel megkönnyíthető lenne a migránsok bevándorlása. De a mostani illegális bevándorlási válság kapcsán is a befogadásról és az integrációról beszéltek az ellenzéki képviselők. Az ország biztonságával vagy társadalmi összetételével akkor sem foglalkoztak, ahogy most sem látjuk ezt a migrációs válság kapcsán sem. Az európai terrortámadásokat követően még mindig a

kormányt támadják, ahelyett, hogy elhibázott elképzeléseiket revideálnák és támogatnák a kormány intézkedéseit.

Tisztelt Képviselőtársaim! Összefoglalva tehát úgy látom, hogy a Honvédelmi és rendészeti bizottság tagjaként a mi szakmai testületünket érintő területen a kormány komoly lépéseket tett azért, hogy az állományokba való bekerülés lehetősége vonzó alternatívát jelentsen, hozzájárulva ezzel az itthon szolgáló, dolgozó, munkálkodó erők megerősítéséhez. És ahogy ez történt a honvédelmi és rendészeti területen, azt gondolom, még számos más területet ki lehet emelni, ahol olyan életpályamodellek kerültek bevezetésre, amelyek kapcsán azt gondolom, hogy kijelenthető, hogy a kormány azon dolgozik, hogy minden egyes életpályára vonzó tudjon lenni, amelyek az állam szolgálatát jelentik. Azokon a területeken pedig, ahol nem az állam a munkáltató, ott pedig folyamatos intézkedések történnek annak érdekében, hogy a foglalkoztatás feltételei minél kedvezőbbek lehessenek.

Ennek érdekében azt gondolom, hogy a mai napokban is, az elmúlt időszakban is számos döntés született. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most Nagy István államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Engedje meg, hogy Gógös képviselőtársam gondolataira néhány szóval válaszoljak, hiszen olyan dolgot vetett fel, amiről egészen komolyan beszélni kell.

A mezőgazdaság igazából egy hátrányos helyzetben lévő vállalkozás munkaerőügyben. De akkor, amikor a pápai húsipart említi kedves képviselőtársam, akkor egyet le kell szögezni. Ott a tét az elmúlt időszakban az volt, hogy megmarad-e a gyár *(Gógös Zoltán: Ez így van!)*, hogy lesz-e több ezer embernek munkahelye, és azt kell jelentsem önnek, hogy ezt az akadályt sikerrel vettük, a pápai gyár megvan. *(Gógös Zoltán: Ezt majd egy év múlva, Pista!)* Új tulajdonosa van, azt reméljük, hogy továbbra is tudja foglalkoztatni ott az embereket, azt reméljük, hogy technológiai megújulás történik, azt reméljük, hogy olyan piacokat talál, ahol megfelelő bérezéssel tudja ellátni az embereket.

De beszélnünk kell egy másik kérdésről is, mégpedig pontosan arról, amit a kapuváriakról mondott, hogy elmennek és szedik a paprikát vagy a paradicsomot Ausztriában. *(Gógös Zoltán közbeszólása-ra:)* Kedves képviselőtársam, mennyibe kerül Ausztriában egy kiló paprika vagy egy kiló paradicsom? És hogyha ezt hozzáadjuk a magyar paradicsomhoz vagy a magyar paprikához *(Gógös Zoltán: Nem sokkal drágább!)*, akkor az bizony, súlyos kérdéseket vet fel. Ugyanez a pékeknél, egy kiló kenyér Ausztriában és egy kiló kenyér Magyarországon. Ezért végtelenül nagy kérdés az, hogy hol találjuk meg az

egyensúlyt, mikor teszünk jót, mennyire feszítjük, emeljük föl azt a bérszintet, ami aztán a termékekben jelenve meg, a széles lakossági néprétegnél jön elő. Tehát gyakorlatilag egy olyan kisgömböcöt tudunk elindítani, aminek aztán nem lesz vége, mert százezer forintos pluszfizetéssel is lehet, hogy a végén kevesebbet lehet megvásárolni, ha hozzáigazítjuk a termékek árát.

Tehát egy olyan megfelelő egyensúlyt, arányokat kell kitalálni a mezőgazdasági termékek piacán és forgalmában, amellyel lehetővé tesszük, hogy a fogyasztói kosárba tudjunk minél többet vásárolni, mert csak úgy lehet összehasonlítani egy ausztriai bért, amit ott keresünk meg, mert legyünk őszinték, ott a magyarok rabszolgák, mert arról veszekednek meg vetélkednek egymással, hogy a lengyel vagy a román vendégmunkásnál ki lesz olcsóbb, vagy ki tud még ott állást találni. Hogyha ott megnéznénk, hogy milyen szabályok szerint dolgoznak, nem lehetünk egészen büszkék, és ők sem azok, mert szenvednek attól, ahogy itt dolgozni kell.

De azt kell megnézni, hogy a bevásárlókosárba a végén a Magyarországon megkeresett pénzből vagy az Ausztriában megkeresett pénzből kinek jut több és kinek lehet tenni. Tehát ennek a szellemében lehet összehasonlítani ezeket a dolgokat. Köszönöm szépen. *(Gógös Zoltán: Az osztrák Aldi olcsóbb, mint a magyar!)*

ELNÖK: Most megadom a szót Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Az iméntiekben több elképesztő pártállami lózungcunamit hallottunk, és igen, itt több ellenzéki képviselő megjegyezte, hogy égnek állt a hajunk attól, amit önök elmondtak. Még az enyém is égnek állt volna, de el kell hogy mondjuk, azon egzotikus adókönyvezet kialakítása a gazdaság tönkretétele tekintetében, amit önök csináltak, valóban a párját ritkítja. Ha már itt a hajnál tartunk, idehozhatnánk a samponadót; én például biztos nem vagyok elfogult ebben a kérdésben, amikor kritizálom az önök új típusú adóit. A könyvelői szakma több mint 60-féle ílyet ismer, 60-féle 2010-től bevezetett új adótípust vagy adóemelést.

Hogy mondjunk egy-két példát: önök ki tetszetek vetni a tranzakciós illetéket, ez egy adófajta egyébként, azért keresztelték el illetéknak, hogy ne kelljen annyit bokszolni Brüsszelben miatta. Aztán hagyták, hogy az érintett pénzügyezetek, akiknek ezt meg kellett volna fizetni, nemcsak hogy egy az egyben áthárítsák ezt az ügyfelekre, a polgárookra, de magyar kisvállalkozások esetén volt, amikor a pénzügyintézet visszamenőleg szedte ezt be, volt, amikor többet szedett be az indokoltnál. Ugyanígy az ágazati különadók majdnem összessége tekintetében tetten érhető hasonló.

Az iméntiekben, amikor fideszes képviselőtársunk arról folytatott gyorslemezést, hogy hát, ezek a

gonosz szocialisták meg balliberálisok bizony a népesedési hiányt importból betelepített népességből pótolnák, és mind a munkaerőhiány, mind a demográfiai vákuum tekintetében ezt a megoldást látják, én ezzel nem nagyon tudok vitatkozni. El tudok képzelni egy olyan felállást, amikor ők ezeket pártolnák. A probléma az, hogy az utóbbi hat évben nem a balliberálisok és nem a szocialisták beszéltek erről, hanem Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter kormányáról, ami azért elég durva, hogy harmadik országból importált, egyelőre csak szezonális jelleggel importált munkaerőről önök nyújtottak be, Fidesz-KDNP-sek egy idevágó törvényjavaslatot, ami a multcégek számára könnyíti meg a szezonálisan idehurcolandó munkaerőt, ahol fontosnak tartották önök, Fidesz-KDNP-sek elmondani azt, hogy ne féljünk, ne aggódjunk nagyon, mert olyan harmadik országból hoznak munkaerőt, ahonnan az érkezők beilleszkedése zökkenőmentesebb. Tehát nem tudom, hogy a szezonális munkavégzéshez miért kell bárkinek a beilleszkedéséről beszélni, de önök elkövelték ezt az arcátlanságot, és továbbra sem tettek le arról a tervről, legalábbis nem vonták vissza ezeket a miniszteri nyilatkozatokat, amelyek értelmében munkaerő importálásáról beszéltek.

Továbbmegyek: nem kell hogy megvédjem a balliberális oldalt és nem tudok vele azonosulni a kérdésben semmilyen téren, de nem ők írtak alá olyan záródokumentumot, amely a kötelező betelepítési mechanizmus végrehajtásáról szól. Tehát a nagy helyzet az, hogy ez az önök felelőssége, önök követék el, és a nemzetgazdaságot továbbra is egy piacnak tekintik, hiszen a Jobbik benyújtotta azt az alaptörvény-módosító javaslatot, amely egy az egyben megegyezik a Fidesz-KDNP alaptörvény-módosításával, egy vacak kis mondatocskával toldottuk meg ezt. Ez a vacak kis mondatocská annál fontosabb, arról szólna, hogy az önök letelepedésikötvény-üzletágát szüntessük meg, vezessük ki, tehát ne csak a szegény migráns, de a gazdag migráns se jöhessen be Magyarországra.

Önök egyelőre még a tárgysorozatba vételét sem támogatták ennek az indítványnak, tehát a saját gondolataikra mondtak nemet, pusztán pártpolitikai megfontolásból, pusztán azért, mert a piszkos pénz megszerzése az önök számára egyelőre fontosabb, mint a haza megvédése. És miközben másokat hazaárulóznak le, amiért a csonka alaptörvény-módosításukat nem támogatják, mi történt? A jegyzőkönyv kedvéért mondjuk el újra és újra: a Gazdasági bizottság ülésére önök behozták egy indítványt, amelynek értelmében a kötvényüzletágukat a ciprusi közvetítő cégükkel ki akarják terjeszteni a Seychelle-szigetekre is. Hollik képviselőtársam is ott volt, ő is megszavazta azt, hogy a ciprusi közvetítő cég a Seychelle-szigeteken is tevékenykedhessen, árulhassa a kötvényeket. *(A helyéről felálló és a kijárat felé induló Hollik Istvánnak:)* Tudom, hogy ciki, de nyugodtan elmenekülhet, akkor is így történt. *(Hollik István: Itt vagyok! Amit visszavontunk!)*

A helyzet az, hogy ezt a kiterjesztést önök megtették, közben másokat hazaárulóztak azért, hogy a betelepítést állítólag támogatják, pedig önök üzletek gazdag migránsokkal. Önök engedték, hogy közvetítői díjak mentén mintegy 110 milliárd forint ne folyjon be a magyar költségvetésbe, hanem zavaros háttérű közvetítő cégekhez kerüljön, és el kell hogy mondjuk, aztán egy héttel később - nyilván a közfelháborodás hatására - ezt a Seychelle-szigetekre vonatkozó döntést ugyanezen bizottság tagjai, látszólag indoklás nélkül visszavonták. Tehát talán már önök is érezték, hogy ez vállalhatatlan, ez ciki, de a kettős beszéd, az elképesztő kettős mérce fellelhető.

(18.40)

Itt több fideszes képviselőtársunk próbálta úgy előadni a munkaerőhiány kérdését, mint ha New Yorktól Budapestig ez egy teljesen hasonló vonulat mentén felmerülő jelenség lenne, ahol a szakképzett munkaerőből mindenhol hiány van, és különben is mi a regionális vetélytársakhoz kezdünk közelíteni, pedig a szocialistának nevezett kormányzások alatt mekkora volt a szakadék. Beszéljenek helyettünk a számok!

Ha minimálbéreket vizsgálunk az EU területén belül, és itt egyébként még azok adótartalmát nem is vizsgáltuk, Magyarországon azt látjuk, hogy 353 eurós átlagszintről beszélhetünk. Görögország, amit nagyon gyakran emlegetnek, 684 euróval számolhat ezen a téren. Szlovénia 791-gyel, hogy a régióba is betérjünk, még Horvátország is 408-cal, és azt látjuk, hogy a Szlovákiának nevezett állam is 405 eurós értéket tud felmutatni. Tehát Magyarország annak a bizonyos gödörnek a legalján található, euróban mérve távolodtak a magyar bérek a nyugat-európai szinttől. Önök nem hogy közelíteni nem tudtak, az elképesztően rossz gazdaságpolitikai megfontolásaikból kifolyólag a távolság bizonyos szegmensekben növekedett, máshol jó esetben is csak stagnált.

Egy másik fideszes képviselő szájából elhangzott az, hogy a negatív demográfiai trend is megágyaz a munkaerőhiánynak, és én ezzel egyetértek. Nem vagyok ellendrukker, sajnálatos, hogy így van. Annak örülök, hogy végre fideszes képviselők ezt beismerik. Hiszen itt az interpellációinkra, azonnali kérdéseinkre adott válaszok tekintetében rendszeresen azt mantrázzák, hogy itt előkészületek történtek a népesedési fordulat elérésére. Volt, aki bébiboomról beszélt két éve. Azóta szerencsére nem mond ilyen sületlenségeket a parlamentben.

De látom, Cseresnyés államtitkár úr is ingatja a fejét, hát neki mondom, hogy a KSH adatai tekintetében január és november között az előző év hasonló időszakához képest 0,2 százalékkal kevesebb élve születéssel számolhattunk sajnálatos módon Magyarországon. És amiért az összesített népességfogyás üteme az érintett időszakban csökkenhetett, az az lehetett, hogy szerencsés módon több mint 8 ezerrel kevesebben hunytak el, mint egy évvel korábban.

De az élve születések száma további, bár szerencsére csak minimális, de csökkenést mutat ahelyett, hogy növekedést mutatna, hiszen az összes gazdaságpolitikai intézkedés indikátora az lehetne, hogy az élve születések számát tudjuk-e növelni Magyarországon.

Vegyék észre, ha a népességfogyást nem sikerül lassítani, aztán megállítani, akkor teljesen mindegy, hogy hatvan év múlva milyen színezetű kormánya lesz ennek az országnak. Örülök, hogy most már nem hazudoznak tovább. Örülök, hogy elismerik, hogy negatív demográfiai trend folyik, negatív demográfiai környezetben vagyunk. Láttam, hogy államtitkár úr gombot nyom. Kérem, hogy majd olyan korrekt válaszal tisztelesen meg minket, ami végre közelít az igazsághoz. Hiszen ezekkel a számokkal nagyon nehéz vitatkozni: 2014-ben 35 ezres nagyságrendű volt a népességfogyás, egy évvel később 40 ezer körüli, és most is az a helyzet, hogy az élve születések száma csökken.

El kell hogy mondjuk mindemellett, amíg ez a kormányzat a minimálbér adómentessé tétele kapcsán nem tud legalább valamit felmutatni, nagyjából mindegy, hogy bruttóban milyen szintre emel, ha ennek adótartalmát nem tudja csökkenteni, mint a korábbi időszakokban is így volt, akkor sok mindent nem fog tudni felmutatni. Orbán Viktor és kormánya felelőssége az is, hogy a multicégek számára adott kedvezményekért cserébe nem követelték meg a bérfelzárkóztatást. A helyzet az, hogy ennek még nyomait sem látjuk. Tehát az az audis belső sztrájk-szerűség, ami most kirobbant - már egy idei emelés után további 55 ezres emelés érdekében, és valószínűleg ezt el is fogják tudni érni -, jelzőfény az éjszakában arra nézve, hogy ezektől a cégektől a stratégiai szerződések megkötésekor meg lehetett volna és meg kellene kérni a munkabér-felzárkóztatás költségeinek beépítését. Hiszen önök olyan infrastrukturális támogatásokat, olyan munkahelyteremtési támogatásokat adnak, amelyek tökéletesen egyoldalúak. Le kellene számolniuk Orbán Viktor és csapata azon lázalmával, miszerint Magyarország csak akkor lehet versenyképes, ha olcsó a munkereje. Ez nem így van. Ez a kor elmúlt, ezen kell sürgősen változtatni.

Azt is látjuk, hogy amíg a Társadalmi riport 2016 című tanulmánykötetet lehet vádolni ilyen vagy olyan oldali beállítottsággal, de a statisztikák számai nagyon makacs dolgok. Azt látjuk benne, hogy a teljes népesség mintegy kétharmada, a jövedelmi közép 75 százaléka képtelen előre be nem tervezett kiadás fedezésére. Ez katasztrófahelyzet, hiszen egy váratlan egészségügyi kiadás, ami nagyobb teher-tételt is jelenthet, bármely családban felmerülhet. Ugyanígy megdöbentő lehet, de a magyarok 37 százaléka nem tudja megfizetni a napi húsfogyasztását. Ez is igen mellbevágó adat, és összességében a magyarok 44 százaléka tekinthető anyagilag depri-válnak. Tehát egy olyan helyzetből indulunk ki, ahol semmiféle kormányzati hozsannázásnak nem lehet helye.

Ezt az egész rendszert fejeli meg az európai uniós rekorder 27 százalékos áfa, a szegények adója, ami egész egyszerűen tarthatatlan. Hollik képviselő-társamat nem látom, ő a megtermékenyítőnk az ilyen felszólalások tekintetében, mert annyi hazugságot és arcátlanságot, mint ő, senki nem hord össze a KDNP soraiból. De amikor arról beszél, hogy az alapvető élelmiszerek áfatartalma tekintetében milyen komoly csökkentéseket értek el, mindig el szoktam mondani, igen, az érintettek fogyasztói kosarának 6-7 százalékat érintő módon. És el szoktam mondani azt is, hogy csak az utolsó hónapokban költségvetési módosítóval önök mintegy 400-500 milliárd forintot tetszetek megmozgatni. Nem azt mondom, hogy kizárólag értelmetlen célok érdekében, nem erről van szó. De azt mondom, hogy az alapvető élelmiszerek áfatartalmának csökkentése tekintetében sokkal nagyobb bátorságról tettek volna tanúbizonyságot, és azt mondom, hogy ami már-már árulásszámba megy, az az, hogy benyújtottuk a gyermeknevelési cikkek áfatartalmának csökkentéséről szóló javaslatot, és önök ezt nem támogatták - most újra van lehetőségük egyébként ezt támogatni -, tehát már a tárgysorozatba vétel során elfogyott a kormánypárti bátorság. Egész Európában itt adóztatják a legdurvábban áfaszempontról a gyermeknevelési cikkeket. Hát, hogy a viharba' remélnék önök népesedési fordulatot, nemhogy a népességfogyás megállítását, egy ilyen szánalmasan gyenge gazdasági környezetben?

Hozsannázhatnak nekünk akármiről, amíg a gyermeknevelés az egyik legdurvábban adóztatott tevékenység Magyarországon, addig nem lehet ezen a helyzeten változtatni. Erre a családi adókedvezmények rendszerével szoktak válaszolni, amit én nem kritizálok alapvetően, egy jó iránynak tartom, de azt is látni kell, hogy az igénybevevők köre, akik teljes körben igénybe tudják ezt venni, jellemzően a szerencsésebb társadalmi osztályokból kerülnek ki, és ilyen munkaerőpiaci helyzet mellett, mint amilyen most van, nagyon nehéz népesedési fordulatot elvárni csak az egyik pillértől. Emellé hatalmas szükség lenne egy otthonteremtési pillérre.

Államtitkár úr gombot nyomott, akkor nagyon kérem arra, hogy mivel népesedési vetülete van ennek is, válaszoljon egy konkrét kérdésre. El is várom ezt a választ. Ez pedig az, hogy egy átlagos magyar fiataaltól, aki mondjuk, egyetemi tanulmányokat folytatni feljön Budapestre, hogy várja ez a kormány, hogy 130-140-150 ezer forintos albérleti díjat fizessen ki Pesten vagy szintén horrorisztikus összegeket egy nagyvárosban, és még mellette megéljen, családot alapítson, önálló otthonra tegyen szert, és aztán bővítsen ezt a családot. Magyarázzák meg nekem, hogy milyen átlagfizetésből, milyen fiatalok számára tartják ezt elérhetőnek, miért nincs egy állami háttérű bérlakás-építési program.

Valószínűleg azt fogja nekem válaszolni, hogy a kiadott újjépítésű ingatlanokra vonatkozó építési engedélyek száma a CSOK-nak köszönhetően meg-

nőtt és akár a kétszeresére is. Én erre azt fogom mondani, hogy gyönyörű eredmény. Csak egy átlagos magyar fiatal nem újjépítésű lakásban gondolkodik, nem lakóparkba költözik, egész egyszerűen egy megfizethető bérlakásra van szüksége, ahol el tudja kezdeni az életét. Ebből van elképesztő piaci hiány Magyarországon. Önök még arra is képtelenek voltak, hogy amikor az Airbnb és hasonló közösségi világhálós megosztó oldalak kivettek több ezer ingatlant az albérleti piacról, akkor az ennek nyomán fennálló kínálati szűkössegre valahogy reagáljanak, mondjuk, egy bérlakásépítési programmal, vagy úgy, hogy szabályozzák ezt a gazdasági ágat. De önökben ehhez sem volt bátorság, pedig ne mondják, hogy nem tudtak a problémáról, hiszen számtalanszor jeleztük ezt az önök irányába.

Beszélhetnénk arról, hogy mi lesz a piacról hiányzó tízezres nagyságrendű mérnökkel és informatikussal, hogyan kívánják önök az oktatási rendszert átalakítani annak érdekében, hogy ezek a piaci hiányok ne lépjenek föl a jövőben. Számtalan munkaerőhiánnyal kapcsolatos kérdést lehetne felhozni, de számunkra az önök teljes gazdasági tevékenységének az indikátora leginkább a demográfiai mutatószámok összessége. Ezt megalapozandó otthonteremtés terén kellene nemcsak a gazdagok számára felmutatniuk valamit. A 27 százalékos szegények adóját csökkenteni kellene, alapvető élelmiszerek, gyermeknevelési cikkek körében legalább 5 százalékra csökkenteni. De hölgyeim és uraim, bátorság nélkül ez nem megy.

Ha pedig majdnem kétharmados hatévnyi kormányzás után önöktől csak ennyi telik, akkor egy kicsivel több szerénységre inteném önöket, a nagy mellénnyel előadott kioktató szövegekre úgy érzem, hogy nincs alapjuk, és nem biztos, hogy itt azt kellene keresni, hogy ellenzéki képviselők milyen pártpolitikai szempontok mentén tesznek kritikát, hiszen itt tények, számok hangzottak el. Látom, hogy államtitkár úr már hozzáöltözött a válaszhoz, én csak arra kérem őt, hogy lélekbatárság mentén, a kellő őszinteséggel ezekre a konkrét kérdésekre konkrét válaszokat adjon, mert nem nekünk kell elszámolniuk, a saját választóik szemébe kellene nézniük. Köszönöm a lehetőséget. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Cseresnyés Péter államtitkár úrnak.

(18.50)

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Nem az ön bátortása miatt kértem szót, hanem azért, mert összeviszva hordott az elmúlt 15 percben sok mindent, és erre kell reagálni. Sajnálom, hogy egy ilyen vitanapot arra használnak fel, hogy a saját maguk által kitalált ötleteket, lözungokat hangoztatják szinte mantraként úgy, ahogy azt egyébként máskor is teszik.

De egy-két dologra szeretnék reagálni. Például arra, hogy ön kétli és kétségbe vonja azokat az eredményeket, amiket a magyar társadalom elért az elmúlt hat évben. Továbbra is azt mondom, hogy azok az eredmények, azok a számok, amelyek ezeket az eredményeket igazolják, valóságok, és az emberek a mindennapjaikban érzik ezt. Természetesen nem jutottunk el a végső célhoz, és nem biztos, hogy minden tökéletesen működik, de azt is látni kell, hogy egy folyamat egy bizonyos állomásán vagyunk, ez a folyamat pedig pozitív változásokat hoz, és pozitív lépéseket teszünk napról napra, hónapról hónapra, évről évre. Ez a lehetőségek legjobb kiaknázása és kihasználása során történik.

De hogy konkrét példát is mondjak a foglalkoztatás kapcsán; ön nagyon sokat foglalkozott azzal, hogy külföldről jönnek, nem külföldről jönnek ide munkavállalók, magyar munkavállalókra számítunk, vagy nem magyar munkavállalókra számítunk. Azért nyomtam gombot, mert ön Hollik képviselőtársamat csúsztatással - egy másik fogalom használatával - vádolta „bagoly mondja verébnek, hogy nagy fejű” szindrómával, és erre szeretném azt mondani, hogy amit ön Varga Mihály szavaként, mondataként idézett, az nem igaz. Soha nem mondta azt Varga Mihály miniszter úr, amit ön mondott. Ő azt mondta, hogy az üres álláshelyekre elsősorban, és abban az esetben, ha van, magyar munkavállalókat kell alkalmazni. Abban az esetben, ha magyar munkavállalót nem találunk, akkor kell elgondolkozni más megoldáson. Ez a másik megoldás az, hogy például szomszédos országbeli, harmadik országbeli munkavállalókat kimondottan hiányszakmákban tudjanak alkalmazni. A hiányszakmákat viszont meghatároztuk, és ez azt eredményezte, kedves képviselőtársam, hogy az ön sugallatával ellentétben Magyarországon jelen pillanatban nem éri el ezen munkavállalók száma a 2 ezer főt, egyébként úgy, hogy van egy kvóta, amit már Czomba képviselőtársam is hangoztatott, évről évre, és évtizedek hosszában már, amelyik körülbelül 50 ezer körül mozog, de ezt a kvótát az utóbbi években nem használtuk ki. Tehát nem kell olyanokat mondani, amik nem valóságok, nem tényeken alapulnak.

A minimálbért is kritizálta és összehasonlítgatta más országokkal. Jó lenne, ha realisabb képet próbálna mutatni. Ugyanis nem az az érdekes, persze az is fontos, hogy euróra átváltva egy-egy minimálbért mennyit jelent. A vásárlóerő-paritásokat kell összehasonlítani, és ebben az esetben, ha csak a V4-eket nézzük, másodikkak vagyunk a minimálbért tekintetében. Tehát önök valótlant állítanak, és nem azt mondják, ami az igazság, hanem mindig úgy igazítják a mondataikat, ahogy úgy gondolják, hogy önöknek jó. Ezért mondtam, hogy lözungot hangsúlyoznak és ismételtetnek, mint a mantrát.

Mit tett ez a kormányzat annak érdekében, hogy a családok könnyebben éljenek, hogy növekedjen a születésszám? Egyik pillanatról a másikra nem fog megváltozni a születési kedv, azt segíteni kell intézke-

désekkel. Néhányat hadd mondjak, tényleg csak kiragadva, az elmúlt időszak intézkedéseiből! A CSOK, a családi adókedvezmény, amiről ön is azt mondta, hogy jól működik és nagyon jónak tart, vagy a nászajándék, ami már két éven keresztül havi 5 ezer forintot ad az ifjú házasoknak - ez mind olyan segítség, amelyik a gyermekvállalást, a családalapítást és a család normális működését segíti elő. És majd a következő időszakban az eredményei várhatóan meglesznek, és a születések száma növekedni fog. Tehát ne vádoljanak olyannal bennünket, ami nem történt meg, mert a kormány nagyon komoly intézkedéseket hozott annak érdekében, hogy a csökkenés megálljon, majd a csökkenés átváltson születésszám-növekedésbe.

Megkérném önöket arra, hogy egyedi esetekből ne általánosítsanak. Az, hogy valaki elmegy külföldre, még nem azt jelenti, hogy minden munkavállaló el akar menni külföldre dolgozni és időlegesen ott van. Én is tudok mondani példát. Épp a napokban találkoztam olyan fiatalokkal, és nem eggyel, hanem többel, akik két-három év külföldi munkavállalás után hazajönnek, mert itt akarnak családot alapítani, mert kitanulták a szakmát, mesterei lettek a szakmának, van közöttük olyan, aki most tette le a mestervizsgát, és Magyarországon fog körülbelül nyugati fizetésért elhelyezkedni, mert a szaktudását olyan tökélyre fejlesztette, amivel a piaci értéke az ő munkaerejének és az ő szaktudásának már értékelhető magasabb szinten a magyar piacon is. Gógös képviselőtársamnak és másoknak is mondom, hogy nem lenne jó egyedi eseteket általánosítani, mert nem igaz az, hogy az egyedi eset általánosságban is igaz. Azt kell mondani, hogy az elmúlt időszakban a külföldi munkavállalás trendje megállt. Körülbelül azonos szinten van a visszaáramlás (*Gógös Zoltán: Mert a kőműves meg a burkoló télen visszajön!*) és azoknak a száma, akik Nyugaton kipróbálják magukat és többet akarnak keresni.

De egy nagyon fontos dolgot mondanék még, hogy mi az oka többek között annak - s akkor én is hadd menjek egy példával előre -, hogy néhányan külföldön munkát vállaltak a fiatalok és az idősebbek közül. Elmondom, kedves szocialista képviselőtársaim. Például az, hogy az önök idejében, az önök politikájának eredményeképpen jó néhány embert rábeszéltek arra, hogy devizahitelbe vágják magukat, és ezt a devizahitelt nem tudták visszafizetni, és most azért vannak kint két-három évig, hogy azt a devizahitelt, amit önök felvetettek velük, vissza tudják fizetni. (*Zaj az MSZP padsoraiban. - Harangozó Gábor István: És ki döntötte be a forintot, te szélhámos?!*) Erre is tudok mondani példát. Jó néhány olyan ember van, aki visszafizette a devizahitelt, majd visszajött Magyarországra, és a továbbiakban itt folytatja az életét. Tehát nem azért ment ki, mert kint akart élni, hanem azért, hogy az önök által nehéz helyzetbe hozott emberek ebből a helyzetből ki tudjanak jönni, és utána itt tudjanak egy normális életet abban a közösségben élni, ahol születtek és

ahol felnőttek. (*Z. Kárpát Dániel: Budapesti albérlétek?*)

Tisztelt Képviselőtársaim! Olyan kérdésre, ami nehezen megválaszolható, mert a piac szabályoz sok mindent, nehéz választ adni. De azok az intézkedések, amiket az elmúlt időszakban hoztunk, ezeket a kérdéseket mindenképpen meg fogják oldani. Olyan kérdéseket feltenni, amikre ön sem tudja a választ, nagyon-nagyon könnyű, csak az a felelőtlenség fogalmaztatja meg önrel a kérdést, hogy nincs abban a helyzetben, hogy önön számon lehessen kérni bármit is. Köszönöm szépen a figyelmüket. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Most Fónagy János államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Országgyűlés! Azt gondolom, még egy ilyen markáns hangulatú politikai vitanapon sem vitatja senki, hogy a kormány 2010 óta következetesen azon van, hogy azoknak a stratégiai vállalatoknak, szolgáltatóknak, amelyek a társadalom egésze mindennapi életének a zavartalan menetét biztosítják, legyen szó közlekedésről vagy energiáról, az állami tulajdonba vételét vagy állami kompetenciába vonását következetesen végrehajtotta és gyakorolja mind a mai napig. Magyarán, az elmúlt években ebben a vállalati körben jelentősen növekedett az állami szerepvállalás. Ezzel természetesen együtt járt az, hogy növekedett az állami tulajdonban lévő társaságok száma, és ennek eredményeképpen átláthatóbbá és ellenőrizhetőbbé vált a működésük, egyértelműek lettek a vagyongazdálkodási viszonyok, de jelenti azt is, hogy több mint százezer ember dolgozik jelenleg állami tulajdonban lévő vállalatokban.

A nemzeti fejlesztési miniszter közvetlen tulajdonosjog-gyakorlása alá összesen 25 cég tartozik, amelyek közül négy kormánybiztosi irányítás alatt áll, a Magyar Nemzeti Vagyongazdálkodó Zrt. társasági portfóliójában pedig - csak hogy a méretekkel tisztában legyenek tisztelt képviselőtársaim - 337 működő vállalat van. Többnek van jogi bejegyzése, ötszázegynéhány, de 337 működik, ebből 83 nonprofit társaság, 94 pedig közfeladatokat lát el.

(19.00)

A Nemzeti Fejlesztési Minisztériumhoz közvetlenül kapcsolódó társaságok közel 50 ezer főt, pontosabban az elmúlt hónap zárás szerint 48 875 főt, az MNV Zrt. kezelésébe tartozó társaságok pedig több mint 50 ezer főt foglalkoztatnak. Tehát az általam előbb említett 100 ezer, illetve azt meghaladó fő jelenleg is aktuális. Nyilvánvaló, hogy ezeknek a munkavállalóknak a mindennapjai, munkavégzésük feltételeinek biztosítása, egyáltalában a foglalkoztatási körülményeik, tekintettel az általuk ellátott köz-

feladatokra, messze meghaladják a köznapi értelemben vett munkadói-munkavállalói viszony kereteit. Nyilvánvaló, hogy ezeknél a vállalatoknál is ugyanúgy fontos a bérszínvonal alakulása, ugyanezen vállalatoknál ugyanúgy érzékelhető a magyar munkaerőpiac ma délután már többször említett feszültségei és körülményei.

Engedjék meg, hogy néhány konkrét példa ismertetése előtt szóljak arról is, hogy az állami vállalatoknál lévő foglalkoztatási viszonyoknak a szolgálati jellege mellett melyek azok az előnyök, amiket ezek a cégek a mindenki számára fontos béreken túlmenően nyújtani tudnak. Számos állami vállalat, mint említettem, közfeladatot lát el, ennek megfelelően ezeknél a vállalatoknál a jogutód nélküli megszűnés veszélye gyakorlatilag nem áll fenn. A versenypiacon sajnos elég gyakran tapasztaljuk, hogy egy-egy cég az egyik pillanatban még jól működik, majd változik a piac, és egyik pillanatról a másikra jogutód nélkül megszűnik, munkavállalói pedig az utcán találják magukat.

Az állami tulajdonú társaságok viszonyai átláthatóak, a munkahely megtartásának biztonsága nagyobb, kiszámíthatóbb az előbbre jutás. És ezt szeretném hangsúlyozni, hiszen sok éven keresztül, hogy mondjam, rosszállóan mondták azt, hogy a szolgálati viszony mennyire tradicionális, maradi dolog, holott az emberek nagy része szeret az életével előre tervezni. A munkakörülményeket jogszabályok biztosítják, és nem utolsósorban az állami cégekre azért alapvetően igaz a jogszerűen bejelentett foglalkoztatás - ezeknél a cégeknél a feketemunka gyakorlatilag kizárt -, a közterhek szabályszerű megfizetése és nem utolsósorban a munkavállalók társadalombiztosítási jogviszonya. Ezzel együtt nyilvánvaló, hogy a munkaerőpiac körülményei ezeket a cégeket is érintik.

Engedjenek meg három nagy csoportból hozott példát. A MÁV-csoportnak, tehát nem magának a MÁV Startnak, hanem a MÁV-csoportnak jelenleg mintegy 40 ezer munkavállalója van. A MÁV-csoportnál a munkavállalók foglalkoztatási biztonsága az elmúlt hat évben jelentősen megnövekedett. Engedjék meg, hogy ezt egyetlenegy adattal tanúsítsam. 2010-ben ennek a vállalatcsoportnak 330 milliárd forint adóssága volt, és hetvenvalahány cégbe voltak szétszórva. Jelenleg három nagy cégbe összpontosult ezek munkája, és hiteleik mértéke, amelynek többsége ma már nem úgynevezett tradicionális, tehát maguk előtt görgetett hitel, hanem fejlesztési hitel, ez év december 31-én 70 milliárd alá fog menni. Ez egy ilyen több százmilliárdos cégnél már akár versenyipiaci feltételek mellett is vállalható arányú összeg.

A MÁV-nál az elmúlt években egy évről évre kiszámítható bérnövekmény volt. 2015-ben és '16-ban az év elején 3 százalékos bérszint körül folytak a tárgyalások, és ezt a béralkuban részt vevő érdekvédelmi szervek és a munkaadó javára írom, hogy mindegyik érzékeny volt az eltérő jövedelmi viszonyú foglalkoztatói csoportoknál, ezért például a MÁV-nál

a 350 ezer forint havi jövedelem alatt keresőknél egy fokozottabb százaléku bérfeljesztést hajtottak, hajtottunk végre. Ez az év eleji 3 százalékos bérmegállapodás a bérmegállapodás részét képező, majd az év során realizálódott egyedi kifizetések során 2012-ben és '13-ban, de '14-15-ben és ebben az évben is érvényesült. A korábbi években, aki ismeri a vasutaskörülményeket, annak talán a fogalom nem lesz ismeretlen, a három éven keresztül úgynevezett pulykapénz folyósítása, majd ebben az évben az előre vállalt egyszeri kifizetések alapján ez a 4 százalékot is meghaladta.

Nagyon bízom benne, hasonlóan a többi nagy állami vállalati bércsoporthoz, hogy a bértárgyalások az elkövetkezendő időszakban is abban a konzolidált, mindkét fél érdekeit kölcsönösen figyelembe vevő formában fognak végbemenni, mint ahogy az idén, tavaly és tavalyelőtt végbementek.

Engedjék meg, hogy néhány szót szóljak a másik nagy közlekedési vállalatról, a Volánbuszról és a közlekedési központokról, tehát arról a hét Volánvállalatról, amely a korábban meglévő 23 vállalat helyén jött létre. Az elmúlt években éppen ennek a vállalati átalakításnak, amit egyébként a szakma is sok éve szorgalmazott, ennek az átszervezésnek az egyik eredménye az volt, hogy az egyes vállalatok között azonos munkakörben dolgozók közötti bérkülönbségeket ki kellett egyenlíteni. Nyilvánvaló, hogy a bérkiegyenlítések, a béregalizálások lefelé nem történhetnek, ezért három éven keresztül ezeknél a vállalatoknál az általános és az érdekelt felek által kölcsönösen elfogadott bérpolitika az volt, hogy az azonos munkakörben dolgozók bérkiegyenlítése megtörténtéig az általános szinteket ezekhez igazítottuk. Ez egyébként azt jelentette, hogy mintegy 15,5 ezer ember havi átlagkeresete '13-ról 2015-re 215 800 forintról 240 900 forintra növekedett, ami 11,6 százalékos növekedést jelent.

Engedjék meg, hogy említést tegyek róla, mert hasonló a feladat az állami tulajdonban lévő regionális vízműveknél is. Tisztelt képviselőtársaim bizonyára emlékeznek rá, hogy a vízi közművekről szóló törvény végrehajtása során a rendszerváltás után létrejött mintegy 400 víziközmű-társaságból jelenleg 37 vagy 38 jött létre. Nyilvánvaló, hogy az ezek közötti, ugyancsak azonos munkakörben dolgozó és azonos munkát végzők bérkülönbséti arányait egyenlítő kellett, azonos szintre kellett hozni. Örömmel tájékoztatom az Országgyűlést, hogy ez megtörtént. Ugyanakkor az öt állami, nagy regionális vízi közműnél ez a bérkiegyenlítés mind a mai napig elmaradt, illetve csak részlegesen ment végbe. Ezen a területen tehát nyilvánvalóan feladataink vannak.

Ezeket a példákat azért hozom fel, hogy tisztelt képviselőtársaim lássák, hogy ahol az állam tulajdonos, ott a tulajdonosi felelősséggel igyekszik fellépni. Tisztában vagyunk a feladatainkkal, tisztában vagyunk azokkal a számokkal és eredményekkel, amelyeket elértünk, és tisztában vagyunk azokon a területeken is, ahol akár jövőre, de lépünk kell.

(19.10)

Éppen ezért személy szerint is meggyőződésem, hogy ennek a mintegy 100 ezer állami vállalatnál dolgozó munkavállalónak is alapvetően érdeke, hogy a tegnapi napon létrejött bérmegállapodás tudomásom szerint a holnapi nappal megkötessék, ezzel mind a garantált bérminimumra, mind a minimálbérre vonatkozó megállapodás hatályosuljon, ennek a várható bérpolitikai következményei érvényesülhessenek a költségvetés korlátai között adta lehetőségeken belül, az eddig megszokott egyeztetési rend betartása mellett, tehát a munkaadók és a munkavállalók egymás között ennek az ütemét, mértékét és elosztási módját meghatározzák. Ennek reményében köszönöm meg figyelmüket. Köszönöm a lehetőséget, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Dunai Mónikai képviselő asszonynak.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Ház! Most már néhány órája tart ez a mai politikai vitanap, és úgy gondoltam, nem haszontalan dolog, ha a kezdeményezés címét felolvasom. Az ügyben kezdeményezett politikai vitanapot az ellenzék, akik közül most, úgy látom, talán tizenegyen tartózkodnak a teremben *(Heringes Anita: Pont, mint ti!)*; tehát ez is megérne egy misét, hogy ennyire tartották-e önök fontosnak ezt a vitanap-kezdeményezést, hogy akik aláírták a kezdeményezést, azoknak csak egy töredéke ül bent az ülésteremben. *(Gyöngyösi Márton: Nézz már szét! - Dr. Szél Bernadett: Hol vannak a miniszterek?)* Mi komolyan vettük a kezdeményezést, és minden felvetésre igyekszünk megfelelő módon reagálni.

Azt sem értem pontosan, hogy a címe az, hogy: „A munkaerőhiány okairól és a szükséges lépésekről”. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ellenzék! Nem igazán értem, hogy miért fáj az önöknek, hogy ha mi a címet is komolyan vesszük. Ha a munkaerőhiány, illetve mi inkább úgy fogalmaznánk, hogy a munkaerő-kereslet növekedésének okait keressük, ha okokat keresünk, akkor a múlttól kell beszélnünk. Amikor önök azt mondják, hogy ne beszéljünk a múlttól, akkor kérdezem, hogy ezt az első néhány szót miért írták bele a kezdeményezésükbe. Ha okokat keresünk, akkor meg kell keresni a problémák gyökerét, ha vannak problémák, és meggyőződésünk, hogy nem vagyunk még olyan helyen, hogy elértük volna a céljainkat, ezt mindjárt ki is fogom fejteni, tehát muszáj a probléma gyökeréhez visszanyúlni, és muszáj a múlttól beszélni. Ezt én is meg fogom tenni, hiába szeretnék néhányan az ellenzéki képviselőtársaim közül, hogy erre ne világítsunk rá.

A második része a vitanap témájának „a szükséges lépésekről”. Erről viszont nagyon keveset hallhattunk az ellenzék részéről a vita eddigi néhány órájában, ezt várom, és várjuk nagyon nagy érdeklő-

déssel önkéntől. Még mielőtt ezeket én sorolnám, kérem, hallgassanak meg egy olyan, gyermekkoromból szóló tanácsot, amit én otthon nagyon sokszor hallottam annak idején.

Azt mondta a nagymamám elég sokszor, hogy ha kitűzünk magunk elé egy célt, bármilyen célról is legyen szó, mielőtt elindulunk, nézzük meg, hogy melyik az az út, amelyik elvezet ehhez a célhoz. Ha ez megvan, akkor válasszunk hozzá megfelelő eszközt, és ha az is megvan, akkor mérjük fel, hogy ehhez milyen hosszú idő szükséges. Ha ezt a három dolgot felmértük, és tudjuk, meg vagyunk győződve arról, hogy a cél, amit el akarunk érni, helyes, akkor azonnal, késlekedés nélkül induljunk el ezen az úton, és ne forduljunk vissza. Ha meggyőződünk az utunk helyességében, soha ne torpanjunk meg, és ne forduljunk vissza, mert akkor soha nem érjük el a célunkat.

Azért hoztam ide ezt a történetet, tisztelt képviselőtársaim, mert ilyen célokat, ilyen lépéseket tesz meg a Fidesz-KDNP is, hogy elérje a teljes foglalkoztatást, ez a mi egyik ilyen nagyon fontos célunk, ami ott lebeg a szemünk előtt. A bérek folyamatos növelését a gazdaság teljesítőképességétől függően, a kiadások, a családok és az állampolgárok kiadásainak a csökkentését tűztük ki célul. Célul tűztük ki azt, hogy a demográfiai helyzeten fordítunk, szeretnénk, hogy minél több gyermek szülessen, és célul tűztük ki azt is, hogy otthonokat teremtünk a fiataloknak. Mi, tisztelt képviselőtársaim, ezen az úton indultunk el, mert meggyőződésünk az, hogy ezeket a célokat szeretnénk közösen elérni, ebben keresünk partnereket is. Önök között is, tisztelt ellenzéki képviselőtársaim, partnert keresünk ezeknek a céloknak a megvalósítása során, nem értük még el ugyanis a céljainkat. Jó úton haladunk, nem fogunk visszafordulni, látjuk, hogy ez a helyes irány, és ha szeretnénk elérni a teljes foglalkoztatást, az otthonteremtési rendszer kiszélesítését, akkor nem fordulhatunk vissza, és tovább fogunk haladni ezen az úton.

Az is bizonyítja, a számok is bizonyítják, hogy jó úton haladunk, hogy ha visszatekintünk 2010-re, ha még messzebbre nem is, itt ma már többen említették, akkor 2010-ben Görögország és Magyarország is a csőd szélén állott. Az azóta eltelt néhány évben, 2013 óta mi már a gazdaságot egy lendületes növekedési pályára állítottuk, aminek révén azóta folyamatosan nő a foglalkoztatottság, elsősorban a versenyszférában, csökken a munkanélküliség, 4,9 százalék a munkanélküliség Magyarországon - ne felejtjük el azt sem, hogy az EU-átlag 8,2 százalék -, nőnek a bérek Magyarországon, az életpályaprogramokat egymás után vezettük be és szélesítjük ki.

A minimálbérrel beszéltek már előttem a képviselőtársaim a szocialista padosorokból. Én néhány számot szeretnék ezzel kapcsolatban elmondani: 2010-ben 73 500 forint volt a minimálbér, ez 2018-ra 138 ezer forintra növekszik; 89 500 forint volt a szakmunkás-minimálbér, ez 180 500 ezer forintra emelkedik. Kérdezem a tisztelt képviselőtársaimat,

hogy ezzel az iránnyal elégedettek-e; nem a mértékkel, hiszen a mértékében mi minden évben szeretnénk előrelépni. Az iránnyal egyetértenek-e? Tehát egyetértenek-e azzal, és jönnek-e velünk ezen az úton, amelyen elindultunk? Egyetértenek-e azokban a célokban, amiket mi megfogalmaztunk? Otthonteremtés, teljes foglalkoztatottság, családi kedvezmények és a demográfiai fordulat elérése - azt gondolom, ez a fő kérdés, hiszen közösek a céljainak itt a parlamentben, hogy a magyar emberek és a magyar családok érdekében össze tudunk-e fogni vagy nem, erről kell ma önöknek színt vallaniuk.

A KSH adatai szerint az idén, a harmadik negyedévben 4 millió 391 ezer ember dolgozik Magyarországon, a munkanélküliek száma pedig 226 ezer főre esett vissza. Mondhatjuk azt, hogy ez elég vagy nem elég. Természetesen nem vagyunk még elégedettek, a munkanélküliek számát tovább szeretnénk csökkenteni, a foglalkoztatottak számát pedig tovább szeretnénk növelni. 680 ezer fős foglalkoztatásbővülést értünk el 2010 óta, amire szintén azt mondhatják önök, hogy ez kevés vagy bővítéskedés a számokkal, de ez tény, nem mi mondjuk, hanem a felmérések, a kutatások és a KSH adata ezt közölte.

(19.20)

Még ennél a számnál is szeretnénk feljebb menni a következő években, nem szeretnénk itt megállni, megtorpanni és visszafordulni meg még inkább nem.

Tisztelt Képviselőtársaim! Mindezekhez a lépésekhez a gazdaság erősödése teremti meg az alapot. Ez a feltétel elengedhetetlen, de nem az egyedüli feltétel. A gazdaság fejlesztésével párhuzamosan minden erőnkkel törekszünk a demográfiai mutatók javítására. Jelentősen növelnünk kell a születések számát, ehhez pedig segítséget kell nyújtanunk a gyermekes családoknak, hogy fizikai és anyagi biztonságban érezhessék magukat. Fiataljainkat hozzá akarjuk segíteni, hozzá kell segítenünk - ez egy nagyon-nagyon fontos célunk - a versenyképes tudás megszerzéséhez, a versenyképes szakma megszerzéséhez, ezt követően magyarországi munkalehetőséghez és otthonhoz.

A munkahelyteremtés, az otthonteremtés és a családtámogatási rendszerek azok az eszközök, amelyekkel ösztönözhetjük a gyermekvállalást. A gyermekvállalás, a születendő gyermekek számának növelése alapvető nemzetpolitikai célunk. A gyermekekre mint a jövőnkre tekintünk, de nemcsak nemzetmegmaradási, hanem gazdasági szempontból is tekintünk a gyermekekre mint a jövőre. A ma és a holnap gyermekei a jövő éltetői. A családtámogatási rendszerünk annak a célnak az elérését szolgálja, hogy a családok itthon teremtsenek otthont, itthon találjanak munkát, jövedelmük nőjön, kiadásaik csökkenjenek, adóik is csökkenjenek. Ezért vezettük be a családi adókedvezményt, a családi otthonteremtési kedvezményt, az elsőházások adókedvezményét, a gyed extrát, ezért szélesítjük ki a gyermekek ingye-

nes tankönyvvellátását, az étkezését, ezért csökkentettük és csökkentjük tovább a rezsit Magyarországon, ezért csökkentjük az alapvető élelmiszerek áfáját, és ezek, kedves képviselőtársaim, lépések; tehát azok a lépések, amelyeket önök itt felsoroltak vagy megjelöltek a vitanap címében, ezek ilyen lépések. Mi ezen az úton haladunk, kérem, jöjjenek velünk! (Vargha Tamás: Ez a jó út! - Gógös Zoltán: Gyerekek, menjünk!)

Mi nem azon az úton szeretnénk haladni, amelyen a Gyurcsány- és Bajnai-kormányok haladtak annak idején. 2009-ben, a Bajnai-kormány utolsó évében a 15-64 éves nőknek kevesebb, mint a fele dolgozott, 49,6 százalék, munkanélküli a nők közül 9,8 százalék volt, 45 százalékuk pedig inaktív, nem dolgozott. 2009-ben, a szocialisták kormányzásának utolsó évében a versenyszféra nagyvállalatai egy esztendő alatt 10 százalékos létszámcsökkenést követtek el. Egy évre lerövidítették a gyst, a nettó átlagkeresetek pedig 2,3 százalékkal csökkentek. Mi nem ezt az utat szeretnénk járni, nem ezeket a lépéseket szeretnénk megtenni.

Az egyének és a családok szubjektív biztonságérzete drasztikusan leromlott abban az időben. A bizalmi indexek zuhanását 9 hónappal később törvényszerűen mindig követi a születések számának csökkenése is, így jutottunk el oda, hogy 2010-re már 10 ezerrel kevesebb gyermek született, mint 2008-ban. A teljes csökkenés a középfokú végzettségű, foglalkoztatott státuszú, házas nőknél volt kimutatható, tehát nagyon téved az, aki nőikarrier-kérdésként próbálja beállítani ezt a demográfiai romlást. Ők többnyire alkalmazottak voltak, nem merték felvállalni azt a szocialista kormányzás utolsó évében, hogy három évre kiessenek a munkahelyükről, hisz tudták, hogy nem várhatják el a munkáltatójuktól ennyi időre a helyettesítést, ha pedig más pótolja a kiesett munkájukat, akkor nekik már az akkori törvények és az akkori szokások szerint nem lesz lehetőségük visszatérni. Most ezen is változtattunk 2010 után.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Fidesz-kormány 2010-től ezeket felismerve célul tűzte ki a foglalkoztatás javítását és a munkaerőpiac családbarát jellegének növelését. Megalkottuk az új munka törvénykönyvét, amely rugalmasabb kereteket kíván biztosítani a munkaerőpiacon. A munkahelyvédelmi akció keretében járulékkedvezményekkel ösztönözzük a munkaadókat a 25 év alattiak esetében, az 55 év felettiekénél, a szakképzetlenségénél és a kisgyermeket nevelők esetében.

Ezek is lépések, tisztelt képviselőtársaim. 2014-től a gyed extra keretében a kisgyermekes anyák juttatásuk megtartása mellett a gyermek egyéves kora után, de most már ettől az évtől január 1-jétől, 2016. január 1-jétől már féléves kora után jövedelmük megtartása mellett részesülhetnek a gyed juttatásában. 2015-ben a devizahitelek átváltásával a családok napi anyagi terhei és pénzügyei, kilátásai is számottevően javultak.

Tisztelt Képviselőtársaim! Nekünk továbbra is meggyőződésünk és szent elhatározásunk, hogy ezen az úton kívánunk haladni, bármit mondanak önök, erről le nem fogunk térni. Még egyszer hangsúlyozom: még nem vagyunk az út végén, még nagyon-nagyon sok tennivalónk van, nagyon sok pótolnivaló van. Ehhez kérem a támogatásukat.

És ha megengedik, még egy gondolat erejéig: ebben az évben olyan területen is előreléptünk - és az ez évi Economist üvegplafon-indexe szerinti statisztikát szeretném önök elé idézni (*Az elnök csenget.*) -, hogy korábban, amikor említettem, hogy milyen sok inaktív nő volt, nem tudtak dolgozni, elhelyezkedni, ez a trend is megváltozott. Az OECD felmérése szerint az OECD-országok közül Magyarországon a legkisebb a férfi és a női bérek közötti különbség (*Heringes Anita közbeszól.*), az összes ország közül, mi most már elértük, hogy az első helyre ugrottunk, ez 3,8 százalék. Ez is egy olyan lépés, egy olyan mutató, amely azt bizonyítja, hogy jó úton haladunk.

Kérem még egyszer tisztelt képviselőtársaimat, hogy ha önök más úton szeretnének haladni, akkor mondják el, milyen úton, és azon már tudunk vitatkozni, és azt gondolom, meg tudják ítélni a választópolgárok is, hogy nekik melyik a jó, ez az út vagy az ettől 180 fokosan eltérő.

Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönjük. Most Ikotity István képviselő úrnak adom meg a szót.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Fialatok nélkül nincs versenyképesség. Az Orbán-kormány hiába beszél a versenyképesség javításáról, a fiatalokkal és az oktatással kapcsolatos intézkedései alapjaiban ássák alá ennek lehetőségét. Az egyre súlyosbodó munkaerőhiány, a versenyképtelenségünk és a fiatalok helyzete, lehetőségei szorosan összefüggő kérdések.

Az Orbán-kormány alatt felgyorsult és soha nem látott mértékűvé vált a kivándorlás Magyarországon. A munkaerőhiány egyik fontos, ha nem a legfontosabb oka éppen az, hogy havonta több ezer, akár öt-tízezer fiatal is elmegy ebből az országból. (*Dr. Szél Bernadett: Így van! - Bányai Gábor közbeszól.*) Pontos információk nem állnak rendelkezésre, de az elvándorlás egyre... (*Közbeszólások a kormánypartok soraiból.*)

Elnök úr, tényleg, legyen szíves egy kicsit fejelmezni a fideszes képviselőket! (*Közbeszólás a kormánypartok soraiból: Hol vagyunk? Hol vagyunk?! - Az elnök csenget. - Derültség és közbeszólások a kormánypartok soraiban. - Közbeszólás a kormánypartok soraiból: Folytasd!*)

ELNÖK: Képviselőtársaim, hallgassák Ikotity Istvánt nyugalommal! (*Vargha Tamás: Hallgatjuk! - Közbeszólás a kormánypartok soraiból: Fuldugót!*)

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Az elvándorlás egyre súlyosbodó tendenciát mutat, mindenféle statisztikai, belföldi és külföldi kimutatás és becslés alátámasztja már ugyanis, bármennyire is hangoskodnak. Az eddigi legfontosabb adat épp a KSH becslése - ők ugyanis többféle adatbázis alapján dolgoznak, ezért állítom azt, hogy vélhetően ez a legpontosabb -, amely szerint 2013 elejéig 350 ezren hagyták el az országot, vagyis ennyien élnek legalább egy évnél hosszabb ideje külföldön. Azt is sejtjük, hogy mivel havonta jelentős mértékű az elvándorlás, ezért nem túlzás azt állítani, hogy akár 500 ezer, félmillió magyar is élhet Nyugat-Európában, különös, és ebbe még nincsenek beleszámítva azok az emberek, akik rövidebb ideig tartózkodnak külföldön munka (*Balla György: Sőt, a turisták se! - Közbeszólások a kormánypartok soraiból: A turisták se!*) céljából.

Belegondolni is szomorú, hogy Orbán Viktor nyolcéves kormányzásának végére nagyon könnyen közel kerülhetünk az egymilliós kivándorolt tömeghez, ha ez a folyamat folytatódik (*Derültség a kormánypartok padsoraiban.*), nagyon hamar. Ez vicces, vicces a képviselő urak szerint. Szerintem ez nem vicces, ez egy szomorú, nagyon szomorú tény (*Bányai Gábor közbeszól.*), nagyon sajnálom, hogy önök ezt humorosnak tartják. (*Dr. Fónagy János: Nem, ezt valótlannak tartjuk!*) Ezek csúnya dolgok. (*Font Sándor: Annak drukkoltok, hogy még többen legyenek?*) Nem drukkolunk annak, azt szeretnénk, hogy belássák, tisztelt képviselőtársam, a tényeket, megnézzék a Központi Statisztikai Hivatalnak az adatait, és erre építsék rá a politikájukat, hogy olyan politikát folytassanak, ami ezeknek a fiataloknak a hazacsábítására törekszik, arra törekszik, hogy ezek a fiatalok ne menjenek el az országból, ennek drukkolok, tisztelt képviselőtársam. (*Font Sándor: De eddig ez nem tűnt ki!*)

(19.30)

Külön köszönöm Font Sándor képviselő úrnak, hogy fölhívta erre a figyelmemet. Ezek után azt gondolom, hogy teljesen egyértelmű... (*Font Sándor: Máskor is szívesen segíték.*)

A Lehet Más a Politika egy saját felmérést is készített, reprezentatív felmérést. Saját kutatásunkban olyan kérdéseket tettünk föl, amik egyébként nem szerepelnek klasszikusan a Statisztikai Hivatal kérdései között nyilvánvalóan, olyan típusú kérdéseket, amikben fiatalokat kérdeztünk meg arról, hogy mi az ő motivációjuk, mik a céljaik, milyen terveik vannak a jövőre vonatkozóan.

A magyar fiataloknak, képviselőtársaim, gondoljanak bele, mindössze 15 százaléka válaszolta azt, hogy mindenképpen Magyarországon fog maradni tanulmányainak elvégzése után, mindössze 15 százalék, aki biztos abban, hogy ő Magyarországon szeretne maradni. Ez elkésérítő adat. A diákok több mint kétharmada véli úgy, hogy tanulmányai befejezése után külföldön fog dolgozni, hosszú távon élni. A

tanulók kétharmada azt gondolja, hogy hosszú távon külföldön szeretne élni. Ez nagyon elkeserítő szám. Sokan már eleve külföldön kezdenék meg felsőfokú tanulmányaikat is. Megállapítható az is, hogy a magyar fiataloknak, akik saját lábára akarnak állni, és nem a fideszes holdudvar valami rokona vagy oligarchaközösség tagja, bizony számításba kell venni annak a lehetőségét, hogy külföldön folytassa, külföldön lehessen csak sikeres. Sok egyéb tényező miatt alakul ki ez. A jövőben nagyon könnyen drámaivá válik ez a helyzet, ahogy utaltam rá. A fiatalok azért mennek el, azért menekülnek el, mert itthon beszűkültek a lehetőségeik. A korábbi kormányok rossz lépései és az Orbán-kormány oktatási rendszerét, társadalompolitikát szétverő intézkedései az elvándorlásra keresztül igenis közvetett okozói a munkaerőhiánynak és a versenyképtelenségnek.

Az Orbán-kormány szétverte a korábban is ezer sebből vérző közoktatás rendszerét. Ma a fiatalok nem kapnak versenyképes tudást. Az iskolarendszer államosítása, a tankönyvpiac leuralása, a mindenre kiterjedő központosítás, a pedagógusok mozgásterének bekorlátozása mind-mind kiölik a rendszerben rejlő kreativitást és innovációt.

Azzal semmilyen XXI. századi munkaerőpiaci problémát nem lehet kezelni, hogy a diákok fejébe megtanulhatatlan adatbázisokat akarnak beültetni. Ez teljességgel felesleges is, hiszen ma már mindenkinek ott lapul a zsebében az internetet elérő eszköz, amikor konkrét információra van szükség, nagyon könnyen megtehetik. Az a világ jön, amikor az emberek feladata nem az, hogy megjegyezzenek adatokat, hanem hogy össze tudják rakni, összefüggésébe tudják helyezni, gondolkodni tudjanak, kezdeményezni, vállalkozni tudjanak, és elképesztő méretű tárgyi tudás helyett, egyébként nagyon kicsi a hatékonysága ennek az óriási mennyiségű adat visszaadásának, tehát hiába próbálják, egyszerűen nem fogadják be a fiatalok ezt a nagy mennyiségű adatot, sokkal inkább kellene hangsúlyt helyezni azoknak a képességeknek és készségeknek a fejlesztésére, ami viszont nem vész el néhány óra, néhány hét vagy év után, nem felejtik el az emberek.

Ha vállalkozó szellemű fiatalok jönnének ki az iskolapadból, akik a megfelelő támogatással sikeres vállalkozásokat alapítanak, máris csökkenthetnénk a munkaerőhiányt. Ugyanakkor a kormány egyre kevesebb fiatalra számít már középiskolás korban is, hiszen a 16 évre csökkentett tankötelezettség hatására több ezer, akár tízezer fiatal eshet ki pár év alatt az iskolapadból. *(Dr. Szél Bernadett: Közmunkára külditek őket!)*

Az oktatási rendszer szétveréséhez kapcsolódik, hogy a szakképzést is úgy, ahogy van, odadozták az oligarcháknak. A cél az, hogy a szakképzésből kikerülő fiatalok mielőbb olyan munkához jussanak, ahol valahol egy szalag mellett minimálbérért robotolhatnak.

Hiába hangoztatják a duális képzés pozitív hatásait, ennek ma nincsenek meg az alapfeltételei. Hiába mutogatnak néhány sikeres külföldi autógyárat,

ez csak a jéghegy csúcsa, pláne akkor, amikor majd 10-15-20 év múlva keserves tapasztalat lesz, hogy ez a német autóipar, ami most jól működik, ki tudja, milyen helyzetbe kerül, és ki tudja, hova áll majd odébb, ki tudja, milyen fejlesztési irányt választ, és ki tudja, hogy kik fognak dolgozni ezekben az üzemekben. Könnyen lehet, hogy az üzemeket nem mozgatják. De már most is fölmerül akár a Bányai képviselő úrhoz közel lévő kecskeméti Mercedes-üzemnél is, hogy az emberek gondot okoznak, mert a robotok nem tudják kerülgetni őket, majd fölmerül ez a probléma is.

Azt gondolom, hogy erre most kellene készülni. Önök ezzel az oktatási stratégiával, ezzel a gyakorlat - nem a stratégiát önmagában kritizáljuk, hanem ahogy ezt gyakorlatra váltják - gyakorlatilag hosszú távon munkanélkülieket képeznek, hiszen nagyon szűk tudáshoz jutnak majd ezek a fiatalok, és nem lesz lehetőségük a pályájukat módosítani.

A felsőoktatással kapcsolatban is azt tudom elmondani, hogy kiterjesztették a tandíjas képzéseket, ejtőernyős megoldásokkal átvették az egyetemek irányítását, és elkezdtek szétverni a vidéki főiskolákat. A szolnoki vagy éppen most a bajai főiskola erre példa, amelynek leválasztják most éppen két karát, a két jól működő kart, egy évtizedekre visszanyúló képzést, és a Nemzeti Közszolgálati Egyetembe tagolják be azt.

Beszédes adat, és ismét csak számadatok, a 2010-es 140 ezer jelentkezőből 100 ezer főt vettek föl a felsőoktatásba, ez mostanra 100 ezer jelentkezőből 80 ezernél kevesebb diák, annyi hallgatót vesznek föl. Bár történtek itt kisebb változások az évek alatt, tehát felfelé mozdulás is látható, de összességében a tendencia sajnos nem ebbe az irányba mutat.

Ezzel együtt egy forráskivonás is volt tapasztalható az oktatási területről, amelyet Rétvári államtitkár úr, aki most nincs jelen, kitűnően kommunikál, hogy ez igazából nem forráskivonás. De igazából ezek a szavak nem valósak, nincs mögöttük az a tartalom, hiszen ha alaposabban utánanéznünk, akkor nagyon jól látszik, hogy ezek csak kiforgatásai információknak. Elég csak megnézni az OECD-javaslatot, és hogy ahhoz képest mennyivel maradunk ennek mindig alatta.

A szakképzéssel kapcsolatban néhány gondolatot megosztanék még önökkel. A szakképzés egy olyan terület, ha Európában megnézzük, egy nyugat-európai általános szakmunkás élete során hatszor képezi át magát, erre lehetőséget biztosítani kellene, hogy minél inkább lehetséges legyen az átképzés egyes szakmunkásoknak, lehetőség legyen a pályamódosításra, de még fontosabb, hogy olyan képzést szerezzenek, amivel aztán könnyebben képezhetik át, általánosabb legyen a képzésük. Köszönöm a figyelmet. *(Dr. Szél Bernadett és Schmuck Erzsébet tapsol.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most három államtitkári reakció is érkezni fog. Elsőként Magyar Levente államtitkár úrnak adom meg a szót.

MAGYAR LEVENTE külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szót. Kedves Képviselő Hölgyek és Urak! Tisztelt Képviselő Úr! Lehet, hogy az ellenzék, illetve az LMP érvelésében van egy olyan logikai csavar, amit nem tudok szellemileg felérni. De ha a magam intellektuális keretei között próbálom értelmezni a problémát, akkor egy feszítő ellentétet vélek abban felfedezni, hogy az ellenzék egyszerre kritizálja a kormány politikáját a munkaerőhiány miatt, illetve azért, mert nem talál elvileg a kormány megfelelő eszközöket a munkaerőhiány orvoslására, és egy mondatnál később pedig azért kritizálja a kormányt, mert hogy sokan elmennek az országból kellő lehetőségek híján.

Ha munkaerőhiány van, az azt jelenti, hogy a munkaerőpiacon a kínálat felé tolódik el a súly a kereslet irányából, tehát több emberre volna szükség az iparban, a mezőgazdaságban, bármilyen gazdasági ágazatban, mint amennyien élni kívánnak ezzel a lehetőséggel. Magyarán, az emberek nincsenek rákényszerülve arra, most nyilván általánosságban beszélünk, hogy lehetőség, munkahely, egzisztenciális perspektíva híján elhagyják az országot.

(19.40)

Tehát hogy van az, hogy egyrészt kritizálnak azért, mert a munkaerőhiányra állítólag nem találunk megoldást, másrészt pedig kritizálnak azért, mert elmennek az emberek? Akkor miért mennek el, ha egyébként meg van munka? Szóval, az egész logikailag nekem nem áll össze. *(Ikotity István és dr. Szél Bernadett közbeszól.)* Már csak azért is azt gondolom, hogy ez egy álságos érvelés, tisztelt képviselő asszony, képviselő úr, mert nyilvánvalóan az az oka ennek a problémának, hogy a magyar bérszínvonal elmarad, néhány ágazatban messze elmarad a nyugat-európaiktól. De kedves képviselő urak, képviselő hölgyek, ez így van gyakorlatilag legalább ötszáz éve.

Most én nem akarok történelemórát tartani, mert nem én vagyok a legalkalmasabb személy ebben a Házban, hogy történelmi perspektívában vizsgáljuk ezt a problémát, de hogy várhatják azt, hogy egy történelmileg elmaradottabb, leszakadtabb régió, amely tizennyolcszor több romboláson szenvedésen ment át az elmúlt néhány évszázadban, mint Nyugat-Európa, most hirtelen felzárkózzon? Vannak retrospektív GDP-kimutatások, amik azt mutatják, hogy 150-200 éve még nagyobb volt a diszkrépancia Kelet-Európa, Közép-Európa, illetve Nyugat-Európa között. Hogyan várják azt, hogy miután átvette az ország kormányzását a jelenlegi kormány hat évvel ezelőtt, gyakorlatilag lerombolt állapotban, ezt önök is pontosan tudják, tizennyolcszor ma már elsorolták az adatokat, én nem teszem még egyszer ezt... Tehát miután a kormányzat egy egészen reménytelen helyzetben vette át a kormányzás felelősségét, és hat év alatt eljuttatta az országot oda - nyilván részben külső tényezők előnyünkre

fordítása révén -, hogy nem az akut munkalehetőség-hiány a probléma, hanem többlet-munkalehetőség van az országban, ezért, tisztelt Ház, talán jár az elismerés a kormány erőfeszítése miatt. Azt gondolom, hogy ez önmagában egy nagy teljesítmény.

Természetes - hogyan lehetne másképpen? -, hogy a magyar átlag bérszínvonal nem éri a németet, és amíg lesz egy forint különbség, addig nyilván lesz az emberekben, akik elsősorban az egzisztenciális szempontjaikat nézik, egy indíttatás arra, hogy a magasabb bérszínvonal irányába mozduljanak el. De menjenek el Moldovába, menjenek el Romániába, menjenek el Szerbiába, Magyarországnál fejletlenebb országokba, ott azt látják, hogy ez a jelenség nagyságrendekkel nagyobb, mint Magyarországon. Természetes folyamatról van szó. A szegényebb országok felől van egy munkaerőpiaci elmozdulás a gazdagabb országok irányába. Tehát a bérszínvonal okozza.

Na most, a bérszínvonalon hogyan tudunk javítani? Kérem szépen, azokkal az intézkedésekkel, amelyeket részben az elmúlt napokban jelentett be a kormány. Rendeleti úton nem tudjuk elrendelni a béremelést, mert egyrészt erre semmifajta kompetenciája a kormánynak nincsen, másrészt pedig szervesen kell kifejleszteni egy olyan hozzáadott-értékű gazdaságot, ami önmagától természetes úton, de nyilván a lehető legrövidebb időn belül eljuttatja a magyar gazdaságot egy olyan teljesítőképességhez és egy olyan hozzáadott-érték-előteremtési képességhez, ami a bérszínvonalakban megfelelően tükröződni fog.

A bejelentett adócsökkentések, a folyamatos munkahelyteremtés - aminek a számai magukért beszélnek -, a kutatás-fejlesztés, a hozzáadott érték növelésére irányuló, folyamatos erőfeszítések, amiknek szintén szép eredményei vannak... Szeretném önöket tájékoztatni, hogy az információs-kommunikációs technológiai szektorban Magyarországon dolgoznak az egyik legtöbben az egész Európai Unióban, a második-harmadik helyen vagyunk e tekintetben. Tehát azt gondolom, hogy az elmúlt években, még egyszer, ahhoz képest, hogy hat évvel ezelőtt hol tartott az ország, mik voltak az akut problémák, s mik voltak a reális kilátások arra, hogy ez belátható időn belül változzon, nagyon komolyan sikerült előrelépni. A történelmi lemaradását a közép-európai régióknak pedig talán nem reális elvárni, hogy négy-öt éven belül megoldjuk, amikor évszázadokon keresztül ez nem sikerült.

De azt gondolom, hogy az intézkedések, amik az elmúlt évben születtek, abba az irányba mutatnak, és a számok ezt igazolják, hogy elindult egy olyan ütemű felzárkózás, ami azért egy megalapozott reményre jogosít mindannyiunkat, hogy belátható időn belül el fogjuk érni azt a színvonalat, ami noha még nem fogja elérni a nyugat-európai átlagot, de talán már nagyobb mértékben itthon tartja az embereket. Egyébként pedig semmi tragédia nincsen abban, hogy munkavállalás céljából annyian-amennyien - nyilván itt most a számokon lehet vitatkoz-

ni - egyébként külföldön keresnek lehetőséget. Nekünk arra kell törekedni, hogy ezeket az embereket ne engedjük el, ne engedjük ki a nemzeti vérkeringésből, és arra törekedjük, hogy amikor kamatoztatták a tudásukat külföldön, amikor szert tettek tapasztalatra, iksz év után térjenek vissza Magyarországra, és hozzák haza Magyarországra azt a képeséget, amire külföldön szert tettek.

Mi kell ehhez? Még egyszer: azok az intézkedések, amelyekkel küzdünk minden erőnkkel a magasabb bérszínvonal mellett, mert szép szavakat lehet mondani, de a nap végén nyilvánvalóan az fogja eldönteni egy-egy személyes sors keretében azt, hogy hol keresi az ember a boldogulást, hogy egzisztenciálisan hol van jobb kilátás. Ezért nyilvánvaló, hogy a bérszínvonalat kell felzárkóztatni, ehhez pedig - még egyszer - azt gondolom, hogy minden lehetséges intézkedés folyamatos jelleggel vizsgálat alatt van, és amit lehetséges, azt ezek közül fogatosítunk is.

Tisztelt Ház! Az üzenet lényege még egyszer: rengeteg munkahelyet teremtettünk az elmúlt években, jobb helyzetben vagyunk, ha több munkahely van, mint amennyi munkavállalói igény, mint ha fordítva lenne. Az igazi tragédia az, amikor az embereknek nincsen munkája, és azért szenved egy ország gazdasága, nem azért, mert túl nagy a kínálat a munkaerőpiacon, és sokan nem kívánnak ezekkel a lehetőségekkel élni, hanem - nyilván önök az Európai Unió nagy hívei, ahogyan egyébként reményeim szerint a Ház talán nagyobbik része - az Európai Unió által biztosított lehetőségeket választják, és élve személyes és intézményi alkotmányos jogaikkal boldogulást keresnek, még egyszer, reményeink szerint időszakos jelleggel más országokban.

Én azt gondolom, hogy ha megvizsgálják azt, hogy a környező országok tekintetében mit mutatnak ezek a számok, akkor rá fognak arra jönni, rá fognak arra talán döbbsenni, hogy egyáltalán nem állunk rosszul e tekintetben, egy természetes folyamatról van szó, ezen minden ország átesett. Ezen átesett anno Görögország, ezen átesett Portugália, ezen átesett Spanyolország, ezen átesett Olaszország még az ötvenes évek végétől. Amikor egy fejlettebb gazdaság csatlakozik egy fejlettebb integrációhoz, nemcsak a közgazdaságtan, de szinte a mechanika törvényei, hogy van egy ilyen jellegű mozgás, ami visszafordítható, ami nem véglegesnek tekintendő, és amelynek az ellentételezésére - még egyszer -, a bérszínvonal növelésére minden lehetséges intézkedést, azt gondolom, megtettünk. A kilátásba helyezett és megítélésem szerint reális 40 százalékos béremelés a következő években egy olyan ígéret, egy olyan perspektíva lehet, amely számos, egyébként most külföldön tartózkodó fiatal megszólíthat.

Múlt héten négy napot Szerbiában töltöttem. Én azt javaslom a tisztelt képviselő hölgyeknek és uraknak, hogy ha szeretnék látni azt, hogy milyen, amikor egy vidék gazdasági lehetőségek híján kiürül, akkor vizsgálják a környező országok egy-egy, akár határhoz közeli települését, utána pedig tekintsenek

végig Magyarországon. Még egyszer: nem baj, nem tragédia, ami történik, mert mindent kontextusba kell helyezni, történelmi kontextusba, földrajzi kontextusba, és annak az intézményi adottságnak a kontextusába, amit az Európai Unió az egzisztenciális munkavállalói lehetőség tekintetében nyújt. Köszönöm szépen a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Most Palkovics László államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek, Urak! Iktatva képviselő úrra szeretnék röviden reagálni. Jövő héten lesz egy köznevelési blokk, szintén hasonló vita, tehát az összes részletére, amit ön fölvetett, nem térnék ki, csak néhány nagyon rövid dologra, és tulajdonképpen csatlakoznék Magyar Leventéhez, folytatva az ő gondolatmenetét, hogy ami történik, nem egy olyan dolog, amit ne lehetőségeként kellene megélnünk.

Az, hogy hogy néznek ki a kivándorlási adatok, itt elhangzott. Ha megnézzük azt - és ön említett egy felmérést, amit önök végeztek -, hogy hányan szeretnének külföldön tanulni a hallgatók, a gyerekek közül, ezek valóban jogos igények. Aztán, ha megnézzük, hogy ténylegesen mi is fog történni, akkor a számok azért itt mást mutatnak. Csak azért, hogy pontosan értsük, felsőoktatásról volt szó, ön is említette, mindig elhangzik, hogy mindenki külföldön szeretne tanulni, hogy ó mire gondol, részképzésre vagy teljes diplomát ott szerezni...

Jelen pillanatban a magyar felsőoktatási intézményekben tanuló hallgatók 2,5 százaléka, aki valamely külföldi egyetemen tanul, ez alapvetően három országot érint, Ausztriát, Németországot és Angliát, plusz még néhány országot. Ezzel szemben a külföldi hallgatók aránya a magyar felsőoktatási rendszerben jelen pillanatban 9 százalék. Csak azért, hogy ne csak ezeket a számokat mutassuk, ebből azt a következtetést lehet levonni, hogy a magyar felsőoktatási rendszer valószínűleg attraktívabb még az ön által említett problémákkal együtt is, amiket én azért így nem osztanék; említette a kancellárok rendszerét. A rendszer abszolút bebizonyította azt, hogy ez egy működőképes rendszer. Bármelyik egyetemmel beszél egyébként, és mondjuk, a finanszírozási gondjaira kérdez rá - javaslom önnek, tegye meg -, egészen más választ fog hallani.

Visszatérve erre, hogy egy másik számot mondjak: Németországban a német diákok körülbelül 7 százaléka tanul külföldön, és a német iskolarendszerben, a német felsőoktatási rendszerben 15 százalék a külföldi hallgatók aránya. Ha ebből azt a következtetést vonjuk le, hogy Németországban a német hallgatók nem szeretnek élni, és nem jó a német iskolarendszer, mert ennyien mennek el külföldre, akkor valószínűleg a mi rendszerünk a jobb. Tehát

ezekkel a számokkal, én azt gondolom, hogy érdemes csinján bánni.

(19.50)

Ahogy említettem, a köznevelésről a jövő héten beszélnek részletesebben, azért itt egy dolgot meg szeretnék említeni: tegnap a köznevelési kerekasztal ülésére meghívtuk Andreas Schleicher urat, ő az OECD oktatási igazgatója. Ugye, az OECD a köznevelési kerekasztal megalakulása óta követi folyamatosan azt a tevékenységet, ami itt folyik, és tegnap ő gyakorlatilag majdnem minden elemében megerősítette azt, amit Magyarország tesz az oktatás alakítása területén. Ez pontosan az az irány, amit egyébként az OECD is javasol. Itt egy dolgot emelnék ki, ön említette a szakképzési rendszernek a szétverését, ezt az OECD pontosan fordítva látja, úgy látja, hogy Magyarországon, ami történik, az pontosan a szakképzési rendszernek abba az irányba történő alakítása, ami a sikeres OECD-országokban egyébként valóban történik. Úgyhogy erről jövő héten beszélnek egy kicsit részletesebben, ez most csak néhány nagyon rövid reakció az ön felvetéseire. *(Taps a kormány-pártok soraiból.)*

ELNÖK: Most Dömötör Csaba államtitkár úrnak adom meg a szót.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Én fontos kérdéssel felvetésnek tartom azt, hogy a magyar fiataloknak milyen az élethelyzete, milyenek az életkilátásai. Úgyhogy érdemes ezt egyes élethelyzetek szempontjából megvizsgálni. A legfontosabb talán az, hogy a korábbi időszakokhoz képest egy magyar fiatalnak ma nagyobb esélye van munkahelyre. Volt olyan időszak - pár évvel ezelőttről van szó -, amikor 28 százalékos volt a fiatalkori munkanélküliség, most ez az arány 12,7 százalékos; 28-ról 12,7-re, úgy, hogy az uniós átlag majdnem 19 százalék. Vannak olyan uniós országok, tisztelt képviselő úr, ahol minden második fiatal munkanélküli; déli országok, nagy múltú országokról van szó. Azért van az, hogy nagyobb eséllyel van munkájuk, mert szélesebb körűek a szakképzési programok, és a munkahelyvédelmi akció, amelyet a kormány jó pár évvel ezelőtt vezetett be, jelentős hangsúlyt fektetett a fiatalok foglalkoztatására, arra, hogy helyzetbe hozza őket. Ha egy fiatalnak ma Magyarországon van munkája, akkor ma nagyobb eséllyel magasabb a fizetése, ami nem jelenti természetesen azt, hogy ez a szint eleendő. Még sok a teendőnk.

Ha egy fiatal ma orvosnak szegődik, ápoló, minimálbéres, szakmunkás, kormányhivatali alkalmazott, járási hivatali alkalmazott vagy éppen egyetemi tanár, akkor nagyobb fizetésre számíthat. *(Dr. Szél Bernadett: Miről beszél?)* Hogyha egy fiatal azon töri a fejét, hogy házasodjon, reméljük, hogy minél többen lesznek így, akkor adókedvezményt kapnak.

Egyébként a házasodás időpontjakor is *(Dr. Szél Bernadett közbeszól.)* ezért is örülhetünk annak... - képviselő asszony, megengedi, hogy végigmondjam? Mert csak azért mondom, mert az ön képviselőtársa előbb számon kérte a bekiabálásokat *(Gógös Zoltán: És ugyanúgy folytattatok tovább!)*, úgyhogy ön is adja meg azt a tiszteletet, hogy meghallgat másokat. Köszönöm előre is. Hogyha egy fiatal azon töri a fejét, hogy házasodik, akkor komoly adókedvezményeket kap házasodáskor. *(Gógös Zoltán: Havi ötezer forintot, komoly!)* Talán ez is hozzájárulhat ahhoz, hogy több a házasságok száma a korábbi időszakhoz képest.

Ha egy fiatal azon töri a fejét, hogy gyermeket vállal, akkor komoly adókedvezményeket kap gyermekvállalás esetén. Két gyermek esetén január 1-jétől az adókedvezmények mértéke gyermekenként 15 ezer forintra nő. Ez egy komoly emelkedés, és azt is szeretném elmondani, hogy az alacsony keresetű párok is tudják érvényesíteni ezeket az adókedvezményeket.

Ha egy fiatal azon töri a fejét, már van gyermeke és új lakásba költözik, új otthont szeretne teremteni, akkor komoly támogatást kap már az államtól. Korábban nem ez volt a helyzet, a szocialisták eltöröltek egy jól működő otthontámogatási rendszert, majd ezt követően devizahitelezésbe terelték a magyar családokat. *(Dr. Varga László: Olyan butaságokat beszélsz, hogy nincs is értelme a közbeszólásnak.)* Úgyhogy, ha azon gondolkoznak önök, hogy miért mehetett el sok fiatal külföldre munkát vállalni, akkor legalább említsék meg párszor a devizahitelezés kérdését. Bárcsak a devizahitelek ügyében lettek volna ilyen hangosak! Hogyha valaki otthonteremtésen gondolkozik, akkor akár tízmillió forintos támogatást is kaphat, de azok is kapnak támogatást, akik nem új, hanem használtlakás-vásárláson gondolkodnak vagy éppen felújításon.

A Jobbikkal nekünk van már egy vitánk huza-mosabb ideje, a Jobbik a szociális bérlakásprogramok mellett érvel, mi azonban azt mondjuk, hogy a saját tulajdonú lakásokat szeretnénk előnyben részesíteni, a saját tulajdonú lakás ugyanis a polgári lét egyik legfontosabb feltétele. *(Dr. Varga László: Meg a röghöz kötésé!)*

Azt azért szeretném elmondani, mert a diákokra utaltak, hogy a kormány dolgozik azon, hogy bővítse a kollégiumi férőhelyeket. Nem szeretnénk, ha bárhol is előfordulna, hogy egy diák, egyetemi vagy főiskolai ne tudja megoldani a lakhatását, akár a fővárosban, akár máshol. És hogy egy életmódot érintő kérdést is említsek, szeretném önnek elmondani, hogy január 1-jétől 18 százalékra csökken az internetezés áfája, ami nem közvetlenül a béreket említi, de mégis csak hozzájárulhat a fiatalok költségeinek a csökkentéséhez.

Összefoglalóan azt szeretném önnek mondani, hogy nem lenne helyes, ha a kormány beleszólna abba, hogy a fiatalok hol vállalnak munkát. Én jól emlékszem, hogy hogyan tiltakoztak önök a röghöz

kötés bármilyen formája ellen, de a kormánynak ugyanakkor nagyon sok teendője van. Egy olyan országot szeretnénk, ahol több a munkahely, ahol növekedhetnek a bérek, ahol támogatást kapnak a gyermeket nevelő családok, és ha már gyermekük van, akkor segítő kezet kapnak az otthoneremtésre. Én azt gondolom - és ez az elmondottakból is kiderül -, ezeken a területeken sikerült előrelépni. Magyarország erősödik, és a magyar fiatalok nagyobb eséllyel találják meg a számításukat idehaza. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Most kétperces hozzászólások fognak következni. Elsőként megadom a szót Gúr Nándor képviselő úrnak.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Dunai Mónika, azt szeretném mondani, hogy azzal kapcsolatban, amiről ön beszélt a fizetések dolgában, hát abban biztos, hogy nem tudunk egy úton menni, azon az úton, amin önök járnak, ami arról szól, hogy a bruttóját, a bruttóját, a bruttóját a végtelenségig, azt emeljék. Nem! Tudja, a fizetés az, és annyit ér, amennyi az emberek kezébe jut, meg amennyivel bemennek a boltba, és amennyit tudnak érte vásárolni. Nem azt, hogy a bruttóját 51 százalékkal felemelik, az önmagában semmit nem ér az emberek számára; az, ami a kezükbe kerül, és amit lehet érte venni.

Czomba képviselőtársam említette, hogy a 100 ezer forintos nettó minimálbér. Nagyon egyszerű a történet, képviselőtársam, nagyon egyszerű: nem kell személyijövedelemadó-teherrel párosítani. Ennyire egyszerű! Nem kell beszédni ezt az adót, és szétszórni a haverok között. Ennyire egyszerű a történet. Oda kell adni azoknak az embereknek, akik megdolgoznak ezekért a pénzekért.

És hát, Dömötör államtitkár úr, akkor, amikor statisztikai adatokat használ foglalkoztatásbővülési számokról, akkor használjon olyanokat, ami a kormányváltás előtti utolsó teljes év, 2009 meg a mostani utolsó zárt év, 2015. Ebben a relációban nagyjából 450-460 ezer pluszt tudnak kimutatni, de én mondok önnek három elgondolkodtató számadatot: közfoglalkoztatási többlet a hat évvel ezelőttihez 150-200 ezer, változó időben vagy épp a külföldön dolgozók beszámítolása, nagyjából 140 ezer, vagy épp az a diákfoglalkoztatás, amit hat évvel ezelőtt nem számoltak be a munkaügyi statisztikákba, 180-200 ezer. És már mindjárt mínuszba ütöttünk át és nem pluszba. Szóval, tudja, az a baj, hogy manipulációval élve lehet olyan helyzetet kimutatni, mintha jobb lenne a szituáció.

És hát Magyar államtitkár úrnak az utolsó mondatban csak annyit szeretnék mondani, hogy amiről ő beszél, hogy majd hazajönnek ezért a fizetésemelésért a fiatalok, sajnos nem. 7 ezer forintos nettó minimálbér-emelésért nem vagy 50-60 eurós garantált bérminimum-emelésért sem. Sajnos, mindössze azt

lehet esetleg fékezni, hogy talán kevesebben menjenek el.

Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Balla György képviselő úrnak adom meg a szót.

BALLA GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Bár a vita tartalma és stílusa nem indokolja, de azért szögezzük le, hogy a mai vitanap kezdeményezése az ellenzék részéről nagy elismerés a kormány gazdasági tevékenységének. 1990 óta ugyanis nem fordult elő az, tisztelt képviselőtársaim, hogy az aktuális ellenzék a legnagyobb problémának ne a munkanélküliséget tartotta volna, sőt az aktuális kormányok legnagyobb problémája ne a munkanélküliség lett volna, és az emberek legnagyobb problémája ne a munkanélküliség lett volna. 2010-ben, '11-ben, '12-ben önök, tisztelt ellenzéki képviselőtársaim, semmi másról nem beszéltek, csak a munkanélküliségről. Most pedig egy olyan vitanapot kezdeményeztek, ami nem a munkanélküliségről szól, hála a jó istennek, hanem arról, hogy a magyar gazdaság, a magyar gazdaság szereplői miért nem találnak elég munkaerőt. Tehát azt gondolom, hogy ezt bár önök nem vallják be, de ennél nagyobb elismerést egyébként ellenzéki párttól kormány nem kaphat.

Ami pedig a béreket illeti, igen, nyilvánvaló, önök most azt kérik rajtunk számon, hogy Magyarországon miért nincsenek olyan bérek, mint Bécsben, Berlinben meg Londonban. Azért, tisztelt képviselőtársaim, mert a bérek általában a GDP-vel függenek össze.

(20.00)

Azok az ellenzéki pártok - és most úgy látom, hogy mindegyik ilyen -, amelyik egyébként bécsi, berlini és londoni béreket ígér azonnal az embereknek, azt nyilvánvalóan azért teheti meg, mert pontosan tisztában van azzal, hogy senki nem fogja rajtuk ezt számonkérni, hiszen soha nem kerülnek kormányra, mert ilyen felelőtlen, nevetséges ígéretet egyszerűen nem lehet tenni.

Ami pedig a minimálbért és az adót illeti, olyan elegánsan feledkeznek el mindig a gyermekek utáni adókedvezményről! Olyan elegánsan feledkeznek el Gúr képviselő úr mindig arról, hogy ma egy gyermeket nevelő, minimálbért kereső család nemcsak adót nem kell hogy fizessen, hanem társadalombiztosítási járulékot sem, ilyen soha nem volt. *(Dr. Nagy István: Ez így van!)* Tehát magyarul: a 135 ezer forint az utolsó fillérig a zsebében marad, ha gyermeket nevel. Ezt vesse össze Gúr képviselő úr a saját 73 ezer forintjukkal, és legyen olyan büszke, mint az előbb! Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban. - Gögös Zoltán: És aki nem dolgozik?)*

ELNÖK: Most Ander Balázs képviselő úrnak adom meg a szót. (*Gógös Zoltán: És akinél nincs gyerek, az mit von le, honnan? 50 év fölött!*)

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Főnaggy államtitkár úr az MNV Zrt. fennhatósága alá tartozó 170 cég mintegy 100 ezernyi munkavállalójáról beszélt, már-már ilyen rózsaszínű ábrándképeket festett fel. Én soha nem mondanék olyan ökörséget, liberális eszement dolgot, hogy az állam rossz tulajdonos, ezt be kell hogy valljam, viszont azt azért meg kell vallani, hogy a magyar állam, hogyha ezeket a munkavállalókat nézzük, igenis, hogy mostohagyermekként bánik velük. Mi erre a bizonyíték?

2010-14 között a Posta, a MÁV vagy éppen a Volán dolgozói az infláció fölött mindösszesen 2,5 százalékos béremelést kaptak. Nem véletlen egyébként az, hogy a Volán-dolgozóknál az elvándorlás olyan nagy, hogy ez az elvándorlás már komolyan veszélyezteti a mobilitási garanciát, márpedig hogy ha ezt a mobilitási garanciát önök ilyen formában felmondják, akkor annyi a vidéki közösségi közlekedésnek, annyi a vidéki Magyarországnak, ahol egyébként a központosítások miatt, az iskolabezárások miatt, a kórház-összevonások miatt igenis, hogy rákényszerülnek, rászorúlnak az emberek a közösségi közlekedésre.

De hogy akkor a MÁV-ról is néhány szót mondjak. Államtitkár úr béremelésről beszélt, viszont azt elfelejtette hozzátenni, hogy a 2017-es költségvetést megalapozó salátatörvényben egy tollvonással elvettek 10 százaléki bért a készenléti jellegű munkakörben dolgozó vasutasoktól, és míg, mondjuk, az oligarcháik szépen gazdagodnak, gyarapodnak a vasútépítésekben, addig bizony itt nagyon-nagyon sok munkavállalónak komoly fejfájást okoztak azzal, hogy évekig nem fizették ki a nekik jogosan járó túlórapénzeket.

Vagy beszélhetnénk, mondjuk, a 18 milliárd forint plusz áfás piacot jelentő vasúti tevékenység kiszervezett munkavállalóinak nyomorúságos helyzetéről, azokról az emberekről, azokról a vasútorokról, akikkel tulajdonképpen az alvállalkozók alvállalkozói kapcarongyként bánnak, és már én is itt többször önök elé tártam ezeket a problémákat.

Tehát hogyha erről van szó, azt kérem, hogy ezeket is említsük meg. Köszönöm a figyelmet. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Szél Bernadett képviselő asszonynak adom meg a szót.

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Balla Képviselőtársam! Azért egyvalamit szögezzünk már le itt a nap vége felé még korántsem közeledve: kezdek belefáradni abba a propagandába, amit önök itt elkezdtek. Én nem Habony Árpáddal akarok vitatkozni, hanem fideszes és KDNP-s képviselőkkel,

akiktől a megoldást várom arra, hogy a magyar munkaerőhiányra és bérválságra mit fognak lépni önök a következő időszakban.

A munkaerőhiány az nem a Fidesznek a sikere, hanem a Fidesznek a kudarca. Az, hogy a magyar ember 8 órás munkáért kapott bérből nem tud megélni, az nem siker, az egy kudarc, az ennek az országának a kudarca, és az egy tragédia, ami zajlik.

Tisztelt képviselőtársam, Dunai képviselőtársam, most nem látom, de remélem, itt van, a legjobb gyermekvállalási korban lévő nőknek a 8-10 százaléka már külföldön van. Ezek a nők ott fognak szülni, ne nevéssen ezen! (*Dr. Vinnai Győző: Nem ezen nevetek!*) Ezek a nők ott fognak szülni, ott fognak gyermekeket vállalni, és Magyarország teljesen ki fog ürülni, nem lesznek gyerekek sem, semmi nem lesz ebben az országban. Úgyhogy legyenek kedvesek, és ne azt magyarázzák itt nekünk, hogy önök milyen jól politizáltak itt az elmúlt időszakban, hanem mondják meg, hogy hogyan fog ez az ország kijönni ebből a kátyúból. A török hódoltságig mennek most már lassan vissza, hogy itt 500 éve ilyen problémák vannak. A fenét! 2010 óta jönnek ezek a problémák, amióta maguk kormányra kerültek! (*Dr. Nagy István: Ne hülyéskedj már!*) Mikor indult a kivándorlási hullám? 2011-ben kezdett el bepörögni. (*Dr. Főnaggy János: 1890-ben!*) 2012-ben kaptuk az első megjegyzéseket arról, hogy munkaerőhiány lesz, és tudják, mi a munkaerőhiány egyik oka? Na, tudják? A közmunka. Az a nagy helyzet, hogy a maguk erőltetett közmunkaprogramjával, ami a világon sehol nem működik, az történik, hogy gyakorlatilag elszivja a munkaképes embereket a munkaerőpiacról. (*Derültség a kormánypartok soraiban.*) Tudja, képviselőtársam, aki itt röhögcsél a hátam mögött, hogy a közmunkában lévő embereknek hány százaléka rendelkezik szakképzettséggel? Egyharmada. És ezek az emberek ott tolják a közmunkát maximum 50-60 ezer forintokért. Ez így nem működik! Ez így nem működik, egy ország nem tud így működni. Úgyhogy elég ebből a kormányzati propagandából, ennyi államtitkárt életünkben nem láttunk még itt a magyar parlamentben, több van, mint fideszes, KDNP-s képviselő. Álljanak fel és mondják el, hogy mi a megoldás, mert ebből a zsúrszövegéből most már elég volt! (*Taps az LMP és az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Visszatérünk a normál felszólalásokhoz. Ennek keretében Simon Róbert Balázs képviselő úrnak adom meg a szót.

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Most már szerintem olyan másfél-két órával ezelőtt, talán éppen a Jobbik soraiból Volner János utalást tett arra, hogy vajon miért nem támogatják a multinacionális cégek béremelését a kormány részéről. Én azt gondolom, hogy ez nem a kormány feladata. De néhány adatot akkor, hogyha már így szó-

ba került az Audi Hungária Motor Kft., hiszen Győr megyei jogú város parlamenti képviselője vagyok.

Jelen pillanatban az Audi Győrben 11 500 főt foglalkoztat, és egy friss adat alapján, ami 2016. VI. havi, ők nem úgy nézik a bérstatisztikát, hogy fizikai, illetve szellemi, hanem a termelésben direkt, illetve indirekt módon résztvevőknek a bére. Tehát a termelésben direkt módon résztvevőknek a bruttó átlagbére az Audi Hungária Motor Kft.-nél 408 ezer forint, az indirekt módon résztvevőknek a bére pedig bruttó 721 ezer forint, tehát a fehérgallérosoké.

Én azt gondolom, hogy nemcsak az Audi, hanem egyébként más autógyárak is az átlaghoz képest azért jelentősen jobban megfizetik az alkalmazottaikat. Erre jön még egyébként egy cafetéria, ami szintén nyilvános, ez 570 ezer forint/év, és bizonyos értelemben kedvezményes használtgépkocsi-vásárlás, utazási hozzájárulás, illetve iskolai, óvodai lehetőségek, hiszen az Audinak egy saját iskolája is működik Győrben.

Egy kicsit más téma. Czomba Sándor képviselő úr említette, hogy van 8 olyan megye ma Magyarországon, ahol a munkanélküliségi ráta 3 százalék alatt van, ezek között vezető helyen szerepel Győr-Moson-Sopron megye 2,2 százalékkal. Azonban hogy ha visszaporgetjük az idő kerekét egészen 2010-ig, akkor természetesen ez a ráta Győr-Moson-Sopron megyében sem 2,2 százalék volt, hanem valahol 7-8 százalék között, az országos adat pedig akkor a munkanélküliségi ráta tekintetében 12 százalék volt, ami aztán mostanra a legfrissebb adatok szerint 4,9 százalékra csökkent.

Hogy ha a foglalkoztatási arányt nézzük, Győr-Moson-Sopron megye esetében ez pillanatnyilag 69,4 százalék, ami 3 százalékponttal jobb az országos átlagnál, és hogyha a legfrissebb havi adatot nézzük, az pedig azt mutatja, hogy Győr-Moson-Sopron megyében a harmadik negyedévben a nyilvántartott álláskereső száma 2,2 százalék, mint azt az imént is említettem, ami már gyakorlatilag a teljes foglalkoztatásnak felel meg.

Ebből kifolyólag aztán pillanatnyilag a legnagyobb kihívás a megyében, illetve a városban is a szakképzett munkaerő folyamatos biztosítása. Éppen ezért Varga Mihály miniszter úr nemrégiben a következőt nyilatkozta: „A magyar gazdaság ígéretes pályán áll, de új kihívásokkal kell megküzdenie.” A két új kihívás egyértelműen a bérfelzárkóztatás, amiről itt szó esett már, hiszen ez szükséges a versenyképesség javításához, és én azt gondolom, hogy a közterhek mérséklése, tehát az, hogy 25 százalékkal nő a garantált bérminimum, 15 százalékkal emelkedik a minimálbér, illetve 5 százalékponttal csökkennek a munkáltatói járulékok 2017-től, ez a bérfelzárkóztatás területén egy jelentős előrelépés.

A másik pedig, mint említettem, az oktatás, képzés átalakítása, ez pedig a szakemberek biztosítása miatt. És vajon milyen döntések, milyen intézkedések történtek az elmúlt időszakban ezen a területen? Ebből négyet emelnék most ki. Az egyik az, hogy

átalakult a vizsgáztatás rendszere, átfogó, komplex vizsga került bevezetésre. A másik, hogy kiterjesztésre került a duális képzés, erről majd egy kicsit később egy kicsit hosszabban beszélek, illetve megvalósult a szakmunkásképzés reformja, illetve a negyedik pedig az, hogy 2015 szeptemberétől az első államilag támogatott szakképesítés megszerzése mellett a második szakképesítés megszerzése is ingyenessé vált. Ezzel a lehetőséggel egyébként már több mint tízezeren éltek.

(20.10)

Ha valaki a legutóbbi tanévben fejezte be az általános iskolát, akkor a következő lehetőségek közül választhat a továbbtanulás esetében: a gimnázium, amit most itt nem részleteznék, esetleg egy másik alternatíva, a szakgimnázium, illetve a szakközépiskola.

A szakgimnázium szeptembertől 4+1 éves, ahol a szakmai érettségi végzettség egyben szakképesítést is nyújt, így a tanuló a középiskola befejezésével szakképzett munkaerővé válhat, a szakközépiskola pedig 3+2 éves, ahol a 3 éves szakmai képzést két éves továbbtanulási lehetőség követi az érettségi megszerzéséhez. Ebben az iskolatípusban a tanuló dönt arról, hogy a 11. évfolyam befejezését követően bekapcsolódik a munka világába, vagy a 13. évfolyamot követően már érettségi végzettség és szakképesítés birtokában teszi ezt.

Ami még nagyon fontos és kiemelném, a felsőoktatásban egy koncepció alapján, ami 2014 decemberében került meghatározásra, célként került kitézésre, hogy a felsőoktatási képzések és a gazdasági igények közötti összhang tovább erősödjön, a képzési tartalmak a hazai munkaerőpiac igényeinek megfelelően kerüljenek fejlesztésre.

Pillanatnyilag 24 felsőoktatási intézmény 46 duális képzése közül lehet választani, és több mint 500 gazdálkodó szervezet kötött az intézményekkel megállapodást. Egyébként a vállalati partnerek 58 százaléka kis- és középvállalkozás kategóriába tartozik. Tehát Európában már több országban sikeresen bizonyított az úgynevezett duális képzés a felsőoktatási és a gazdasági szektor hatékony együttműködésének megteremtésében. Ezeknél a képzéseknél az elméleti képzés a felsőoktatási intézményben, míg a gyakorlati képzés egy gazdálkodó szervezetnél folyik.

2010-ben került bevezetésre Magyarországon a duális képzés. Mint említettem, ebben a helyzetben, amiben Győr-Moson-Sopron megye és ezen belül Győr is van, nagyon fontos a duális képzés bevezetése, hiszen a szakképzett munkaerő folyamatos biztosításához nemcsak a középfokú végzettségűek, hanem a felsőfokú végzettségűek körében is fontos az, hogy azonnal a munkaerőpiacra tudjanak lépni. Köszönöm szépen, hogy megtiszteltek a figyelmükkel. *(Taps a Fidesz padsoraiban.)*

ELNÖK: Most Vargha Tamás államtitkár úrnak adom meg a szót.

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Igyekszem eleget tenni Szél Bernadett képviselő asszony felszólításának, aki arra szólított fel minket, hogy beszéljünk arról, hogy mit teszünk a munkaerőhiány ellen.

A Magyar Honvédségben ezt létszámhiánynak nevezzük, és volt ma már egy vita a Magyar Honvédség keretlétszámáról itt reggel, a parlamentben, és megmondom őszintén, van annak egy diszkrét bája, amikor az a Magyar Szocialista Párt kéri számon rajtunk például a haderőfejlesztés elmaradását szerintük, amely 2002 és 2010 között sikeresen leépítette a Magyar Honvédséget, és komplett fegyvernermi kultúrákat rombolt szét, és a hozzá tartozó haditechnikai eszközöket és fegyverzetet, fegyvereket szerintük eladták. Én azt gondolom, inkább elkótyavetyélték. Annak is van egy diszkrét bája, hogy a Magyar Szocialista Párt hívja fel arra a figyelmet, hogy a legfőbb érték a katona, az ember, és meg kell becsülni; ha visszaemlékszünk, az első Orbán-kormány idején történt jelentős illetményemelés, és aztán 2015-ben a harmadik Orbán-kormány idején. 2002-2010 között ilyesmi nem történt, és annak is van egy diszkrét bája, hogy a Magyar Szocialista Párt követeli, hogy 2022-re márpedig GDP-arányosan emeljük 2 százalékra a honvédelmi költségvetést, miközben 2002 és 2010 között sikeresen lavírozták az országot csödközeli helyzetbe, és igen nagy erőfeszítések árán sikerült a honvédelmi költségvetést szinten tartani és az idei évtől a GDP 0,1 százalékával emelni, amelyet 2015. július 1-jétől illetményemelésre fordítunk 30 százalékkal, amely minden év január 1-jével újabb 5 százalékkal bővül, és így 2019. január 1-jén eléri majd az 50 százalékot.

Számos dolgot teszünk azért, hogy a Magyar Honvédség létszáma feltöltött legyen, hogy a magyar fiatalok érezzék, hogy a katonai szolgálat nemcsak nemes, hazafias cselekedet, hanem igenis megbecsüljük a katonákat. Számos egyéb illetménykiegészítés bevezetésére került sor. A legutóbbi most szeptember 1-jétől, amikor a legénységi állomány munkaerőpiaci pótlékát emelte meg a Honvédelmi Minisztérium. Ez azt jelenti, hogy 20 és 50 ezer forint körüli összeggel emelkedett a legénységi állomány illetménye. Azt gondolom, hogy ez szintén egy jelentős lépés volt.

Az egyéb kiegészítő juttatások közül csak egyetleneket szeretnék kiemelni: a lakáshitel-támogatást, amely rendeletet ezen a héten írt alá miniszter úr, tehát ez a legújabb: a banki lakáskölcsönrel rendelkezők segítségére lehet ezt felhasználni a Hjt. értelmében a munkáltatói kölcsönszerződés-bevételekből, amely mintegy 300-500 millió forint között van. Ezzel is igyekszünk gondoskodni a legfőbb értékről, a katonáról. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormányparti padsorokban.)*

ELNÖK: Most Harangozó Gábor István képviselő úrnak adom meg a szót.

HARANGOZÓ GÁBOR ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársak! Az a vita célja, hogy beszéljünk arról, hogy miért van munkaerőhiány Magyarországon, és mit is kéne tenni. Nyilvánvaló, hogy jelentős szerepet tölt be abban, hogy ilyen munkaerőhiány alakult ki, az, amiről itt már órák óta beszélünk, hogy nagyon sok ember vándorolt ki az országból. Hogy miért vándorolt ki ennyi ember az országból, véleményem szerint az egyik, talán a legjelentősebb oka az, amiről leginkább beszélünk itt, a fizetésekben lévő hatalmas különbség, de van egy másik nagyon fontos oka is, amiről szintén szőrmentén beszélünk, ezért bár nem kívántam a normál hozzászólásomban erről a területről beszélni, de miután többször többen szóba hozták, ezért nem állom meg, hogy ne kezdjem ezzel mégis a hozzászólásomat.

Ez pedig a devizahitelek kérdése. Nagyon sok család igenis azért kényszerült arra, hogy elhagyja az országot, mert a devizahitelek kapcsán olyan pénzügyi helyzetbe került, amit az itthoni fizetéséből képtelen volt megoldani, és elsősorban ezért kellett külföldre mennie, mert itthon nem tudta fönntartani az életét, és nemcsak azért, mert alapvetően alacsonyok voltak a fizetések, hanem a devizahitel finanszírozásában olyan többletteleher keletkezett, ami ezeket a családokat egyszerűen olyan helyzetbe hozta, hogy kénytelenek voltak elhagyni az országot egy magasabb fizetésért, mert itthon nem tudták finanszírozni.

Ez a devizahitel-konstrukció, tisztelt képviselőtársak, valóban egy gazemberség volt. Egy tisztességtelen konstrukció, amivel úgy adtak az embereknek pénzt, hogy gyakorlatilag nem adtak nekik, hanem adtak egy keretet, amiben saját maguknak megszerzhették a pénzt, és ennek következtében minden kockázat a devizahiteles családokat sújtotta. Gyakorlatilag a bankok ebből kivonták magukat.

Volt olyan ország, Izland, ahol szintén ugyanez a konstrukció tombolt, és amikor az izlandi családokat ugyanilyen lehetetlen helyzetbe hozta, mint a magyar családokat a devizahitelek bedőlése, akkor az izlandi kormány úgy döntött, hogy kimondja azt, hogy ez nem banki hitel, ez egy tisztességtelen konstrukció, semmissé tették az összes devizahitelt, ezáltal egyébként az Izlandon lévő bankok be is dőltek, amelyeket államosítottak, és utána az állam nem a bankokat, hanem a családokat segítette meg. Ennek köszönhetően Izland viszonylag gyorsan abból a nagyon mély válságból egyébként, amibe elsősorban ennek köszönhetően bekerült, ki tudott kecmeregni.

Ezzel szemben Magyarország, a magyar kormány először is, a kormányváltás után a Fidesz rendkívül felelőtlen módon úgy hozta teljesen lehetetlen helyzetbe ezeket a családokat, hogy bedöntötte a forintot, és igazából akkor váltak finanszírozhatatlanná, reménytelenül finanszírozhatatlanná ezek a hitelek, amikor bedöntötték a forintot. Ezek után nagyon hosszú ideig nem segítették meg ezeket a családokat, majd a tehetősebb családokat segítették meg, azokat húzták ki a bajból, majd végül kialakí-

tottak egy olyan konstrukciót, aminek az lett a vége, hogy a forint további romlásával a Matolcsy-féle Magyar Nemzeti Bank majd' 300 milliárd forintot keresett azon, hogy a forint romlott ezeknek a családoknak a kárára.

(20.20)

Ezek után a magyar kormány nem abban próbált meg partnerséget keresni a Nemzeti Bankkal, hogy akkor ezt a pénzt forgassuk vissza ezeknek a családoknak a megsegítésébe, lakáshoz juttatásába, vagy valahogy abból a lehetetlen pénzügyi helyzetből való kilábolás megfinanszírozásába, amibe belekerültek, hanem nekiálltak luxusalapítványokat létrehozni, nekiálltak ezt a pénzt is ellopni, különböző offshore ügyleteken keresztül ingatlanokat vásároltak föl túlértékelve, aztán szépen osztják és hordják szét azt a pénzt, amit ezektől a családoktól elvettek. Nagyon sok család e miatt az egész konstrukció miatt kellett hogy elhagyja az országot. Csak, tisztelt fideszes képviselőtársak, önök sem különbek, mint akik ezt a konstrukciót létrehozták, mert önök ugyanúgy nyereszkesnek ennek a konstrukciónak a felszámolásán, mint ahogy nyereszkesek azok, akik ezt létrehozták.

Most visszatérnék az eredeti témához, amiről alapvetően beszélni akartam. Tudják, tisztelt képviselőtársak, szerintem egyébként meg a devizahitelek túl azért kellett nagyon sok családnak, főleg fiataloknak elhagyni az országot, mert amikor a Fidesz kormányra került, akkor úgy döntöttek, hogy lemondanak arról a régóta meglévő álomról, hogy Magyarország lakosságát fölzárkóztassuk az Európai Unióhoz, a nyugat-európai jóléthez. Belátták azt, hogy erre nem lesznek képesek, vagy legalábbis így döntöttek, ezért úgy döntöttek, hogy akkor a felső 20 százaléknak, az önök leghűségesebb szavazórétegének jót tesznek, őket fölzárkóztatják, nekik olyan adórendszert csinálnak, olyan körülményeket csinálnak, úgy helyzetbe hozzák őket, hogy nemhogy nyugat-európai, hanem egészen keleti mesegazdag-ságok jöttek létre, és ők valóban nagyon jól élnek. De közben a középső réteg folyamatosan továbbra is nemhogy fölzárkózni nem tudott, hanem morzsolódik le, a legszegényebb emberek pedig teljesen kilátástalan helyzetbe kerültek.

Én nagyon örülök neki, hogy a munkaerőpiacon végre kialakultak olyan folyamatok, hogy a Magyarországon lévő cégek belátták azt, hogy az a kizsákmányolás nem folytatható tovább, amit a magyar munkaerővel csináltak. Az a magyar koncepció, amit Orbán Viktor meghirdetett, hogy Magyarországon gyakorlatilag egy összeszerelő gazdaságot csinálunk, hogy ne kelljen a nyugat-európai cégeknek Kínáig elmenniük, hanem itthon teremtünk olyan feltételeket, mint amik ott vannak, és akkor majd ezek a cégek Magyarországon fognak dolgozni, de egyre inkább tarthatatlanná vált a rendkívül alacsony magyar fizetés. És szeretnék emlékeztetni arra, hogy mondhat-

nak itt önök akármit, a tények azok tények, Magyarországon a nettó átlagkereset 2016 júniusában 551 euró, míg Szlovákiában 708 euró, a cseheknél 793 euró, Ausztriában pedig 2009 euró volt, és nem marad Magyarországon munkaerő, ezek után a cégeknek nyilván nem maradt más választásuk, mint hogy elkezdték megemelni a magyarországi fizetéseket.

Amit most önök csinálnak, az nem egy tisztességes hozzáállás, ami arról szól, hogy megemeljük a magyar emberek fizetését, mert tarthatatlan ez az állapot, hanem elindultak piaci folyamatok, és önök fölzárkóznak ezekhez a piaci folyamatokhoz, mert megkerülhetetlenné váltak ezek a mozgások, és most megpróbálják saját teljesítményként eladni. De ez a fordulat végre bekövetkezett.

Ezek után arra szeretném önöket biztatni, hogy egy másik területen is hasonló fordulat kéne hogy következzen, ezért kérném, miután önök vannak kormányon, hogy aktívan járuljanak ehhez hozzá. A magyar vidékről önök ugyanúgy lemondtak, és az ő helyzetük továbbra is ugyanúgy kilátástalan, mint ahogy eddig volt. A magyar vidéken ez a fizetésemelés olyan nagyon nem fogja megváltoztatni a helyzetet, ugyanis a magyar falvakat továbbra is a kilátástalanság, a bezáró kórházak, a leépülő szolgáltatások jellemzik, röviden összefoglalva a reménytelenség. A falvakban, ha még születnek gyermekek, nekik nem marad más perspektíva, mint a közmunka, vagy az, hogy elköltözzenek valahova.

Ha valahol muszáj valamit tenni, akkor a magyar falvak, a magyar vidék helyzetén muszáj az államnak beavatkozni és ott valamit tennie. Nem folytatható tovább az, hogy egyszerűen olyan közmunkát kínálunk csupán, ami nem értékkeremtő munka, ahonnan nem vezet tovább sehova út. A közmunka egy jó kiinduló alap, egy nulladik lépés. De meg kell teremteni a feltételeket arra, hogy akik boldogulni akarnak a magyar falvakban, akik fiatalok ott akarnak maradni, azoknak legyen továbblépési lehetőség. És miután ma a nagyvárosi cégekbe nem találnak munkaerőt, ezért nem lehet azt várni, hogy ezt piaci alapon meg lehet csinálni. Itt nekünk kell lépni, itt az államnak van szerepe és dolga.

A következő lépésnek annak kell lennie, hogy a szociális gazdaság területén kell munkahelyteremtő körülményeket kialakítani. Kell teremteni előrelépésre lehetőséget, hogy azok, akik akarnak, az állam segítségével állhassanak össze, és először támogatott módon, aztán folyamatosan segítve, szépen több év alatt piacképesé válva válhassanak hasznos gazdálkodó vállalkozásokká ezek a szociális gazdaságból kiinduló vállalkozások, amivel újra revitalizálni lehetne, újra életet lehetne lehelni a vidéki életbe.

Itt nem arra gondolok, amit önök csináltak a szociális szövetkezetek területén, mert tudják, az nem szociális szövetkezet, ami munkaerő-kölcsönzésről szól vagy az EU-támogatások lenyúlásáról, hanem arra gondolok, amiről Nagy István államtitkár úr is beszélt, hogy például Ausztriában, államtitkár úr, a mezőgazdaságban a mezőgazdasági ter-

melők egy olyan kvázi szövetkezeti rendszert alakítottak ki, amiben gyakorlatilag helyi gazdaságfejlesztésbe kezdtek.

Nézzük meg Burgenlandot! Ha egy burgenlandi vásárló bemegy a helyi kisboltba, akkor nem fog olyan tojást megvenni, amelyen nem burgenlandi pecsét van, mert pontosan tudja, hogy ha ő fodrászként meg akar élni a faluban, csak úgy tud megélni, hogyha annak is lesz jövedelme, aki mezőgazdasággal foglalkozik, tehát az ő tojását fogja megvenni és nem másét. És kialakult egy nagyon tudatos helyi gazdaságfejlesztés, és ehhez nagyon komoly állami hálózat alakult ki, ami a termelés szervezésében, irányításában, a piac megszervezésében, a logisztikai háttérben és mindenben odatette annak idején a segítséget, egyébként zárójelben megjegyzem, hogy magyar know-how-val és magyar szakemberek segítségével, csak miközben mi ezt a tudást leépítettük, addig ők ezt kiépítették.

Nem kell föltalálni a kanálban a görbületet, tisztelt kollégák, hanem a magyar vidéket újra helyzetbe kell hozni aktív állami eszközökkel ahhoz, hogy a vidéken élő fiataloknak, a vidéken élő embereknek legyen újra perspektívájuk arra, hogy ha valamit akarnak tenni, akkor van rá lehetőségük. Az ehhez szükséges eszközök rendelkezésre állnának, csak nem olyan támogatáspolitikát kell kialakítani, amiben mindent el lehet lopni, amiben kisvasutakat finanszírozunk, meg kamu szociális szövetkezeteket, meg munkaerő-kölcsönzést, hanem helyre kell állítanunk azokat a folyamatokat, azokat a gazdasági folyamatokat, amivel a magyar vidék újra életképes lesz. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Nagy István államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A mezőgazdaság foglalkoztatása az idén tovább emelkedett, az ágazatban foglalkoztatottak száma 2016 első három negyedévében 219 ezer volt, ez 8,3 százalékkal, azaz 16 700 fővel több volt, mint egy éve. Igen, a vidék fellendülésének, megújulásának az egyik legfontosabb mutatója az, hogy ott maradnak az emberek, dolgozni akarnak és meg tudnak élni. Én azt hiszem, ha nézik azokat a folyamatokat, akkor egészen jó példákat tudunk mondani. A kert felértékelése! Az első nagyon fontos szempont, hogy az önellátást meg tudják oldani, besegítsen a fizetés mellé a saját önellátásba a kert. Onnantól kezdve, ami fölösleges, azt ki lehet vinni a piacra, ami megint csak egy jövedelemkiegészítést hoz. A rövid ellátási láncok támogatása a kormányzat részéről pontosan ezt szolgálja, hogy pluszbevételeket tudjunk szerezni.

A kézimunkás termékek, amiket előállítunk, megint csak minőségben olyan színvonalúak, amik nagyon jó áron el tudnak menni a piacokon. A szoci-

ális gazdaság megteremtésére pedig abszolút adott lehetőség van, hiszen a kormány minden önkormányzat számára lehetővé teszi, egyesületek számára lehetővé teszi, hogy szociális gazdaságokat hozzanak létre. Ahol van fogadókészség, ahol olyan emberek vannak, akik tenni akarnak, akkor erre a lehetőségük megvan. Számos nagyon jó példát lehet mondani az országban.

(20.30)

És amit képviselőtársam említett, a szövetkezeti rendszerhez csak egy egészen kicsi adalékot hadd adjak hozzá. Öt évre 150 millió forintot adunk annak a szövetkezeti társulásnak, amelyik összefogja a termelőket és közösen jutnak piacra. Azt hiszem, ez olyan irány, olyan segítség, amire méltán büszkék lehetünk.

A másik rejtett tartalék a mezőgazdaságban pontosan a közmunkások szerepe. Sok vita van arról, hogy a közmunkások miatt nincs mezőgazdasági idénymunkás, a közmunkások olyan termékeket állítanak elő, amivel rontják a mezőgazdasági termelők helyzetét. Azt hiszem, ez az a rejtett tartalék, amit a mezőgazdaságban termelőknek ki kell használni. Rá kell vennünk, és ezt ki kell mondani, akár erőszakkal is a közmunkásokat, hogy akarjanak a versenyszférában dolgozni, és olyan kecségetéssel kell őket hívni, amivel eljönnek.

Hadd mondjam önöknek azt, hogy törvényt alkottunk arról, hogy mezőgazdasági idénymunka esetén a munkáltató által fizetendő közteher mértéke a munkaviszony minden napjára munkavállalóként 500 forint, és ezzel letudott mindent, aki alkalmazza. A kormányzat a közfoglalkoztatás és az egyszerűsített foglalkoztatás közötti összhang megteremtése érdekében már 2015-ben is több intézkedést tett. Például három hónap időtartamra ki kell zárni a közfoglalkoztatottat a közfoglalkoztatásból, amennyiben az egyszerűsített foglalkoztatás keretében felajánlott munkát nem fogadja el. 90 napról 120 napra növekedett az az időtartam, ami alatt a közfoglalkoztatott rövid idejű keresőtevékenységet, így például mezőgazdasági idénymunkát létesíthet.

Azt hiszem, kettőn áll a vásár. Törvényi szinten lehetővé tettük azt, hogy a lehető legegyszerűbben be tudjuk vonni a közmunkásokat, hogy dupla bért tudjanak keresni az első évben már, hogy megérje neki a közmunkából kijönni. Hiszen a kormány minden támogatást megad az őket foglalkoztatóknak. Azt hiszem, ha ebben akarat van, elszánás van, akkor egy rejtett tartalékként őket be lehet hozni a versenyszférába, és a mezőgazdaság kész az ő fogadásukra.

Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Most Bányai Gábor képviselő úrnak adom meg a szót, normál időkeretben.

BÁNYAI GÁBOR (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Mielőtt a saját mondandómat elmondanám, már amint itt a felszólalásomra készültem, Harangozó Gábor említette Izlandot, és szeretném Izlandot egy kicsit más színben bemutatni, mint ahogy ő bemutatta. Tessék belegondolni, Izland éppen csak nagyobb, mint Miskolc. *(Gógös Zoltán: Jó sok meleg víz van náluk.)* Parancsolsz, Gógös úr? Köszönöm a szót, Gógös úr.

Tehát a lényeg az, hogy Izlandról beszélt, és ez most már non plus ultra az ő vagy az önök szemében. Egy 300 ezres országról beszélünk, amelyik, amikor a válság rátört, a három bank akkora válságot csinált az országnak, hogy az ottani GDP ötszörösére rúgó adóssággal rendelkezik, azóta a 27,5 százalékos GDP-arányos adósságuk ma már 100 százalék. Az ottani kormány nem vállalhatta föl azt a hiteltömeget, amit a háttér bankjuk fölvelt a Lehman Brothers bukása előtt, ennek következtében az ottani fizetőeszköz ötszörös értékkel ment alá a dollárnak. Ennek következtében az ottani fizetések értéke gyakorlatilag ötödére esett vissza. Az adókat megduplázták, mindenféle járulékot megdupláztak, és gyakorlatilag Izland a mai napig szenvedti ezeket a korábbi rossz döntéseket, rossz gazdálkodást.

Ma Izland nem jó példa, egy szerencsétlen ország, amelyik nem bírt kimászni a válságból. A nyugdíjrendszer lyuka, ami tátong, a GDP 80 százaléka, ennyi a nyugdíjrendszer hiánya. Tehát jelezzük, hogy itt egy kicsit más a helyzet, ne tessék ezt a vitát elindítani.

Illetve egy másik fontos dolog, amikor ön beszél a burgenlandi példáról, ezek kiváló példák. Ezeket lehet sorolni Stájerországból, Karintiából, akár Szlovéniából is. De vajon tudja-e azt ön, hogy amikor 2002 és 2010 között, és bocsanat, hogy visszatekintek a múltba, kedves Szél képviselő asszony, Magyarországon nem lehetett disznót vágni, nem lehetett tojást vinni a piacra az önök kormányzása alatt. Akkor nem kiabált senki sem azokból a padosorokból. Pedig nem lehetett már szinte egyetlen állatot sem vágni az otthonokban, meg volt tiltva az uniós csatlakozás után. Ezt ne felejtjük el. Egyébként én is hiányolom azt, hogy a magyarországi élelmiszerfeldolgozók száma alacsony, hiányolom, hogy a magyarországi fogyasztók nem fogyasztanak kellőképpen magyar árut, de ez egy másik történet, erről lehetne vitát nyitni, de ez nem a mai nap témája.

Miről akartam beszélni? Köszönöm szépen a türelmüket, hogy megvárták ezt. És van még talán öt percem, hogy elmondhassam. Az ország olyan részén lakom egyébként, amihez hasonló közel 38 térség van vagy járás az ország határ menti térségeiben, ahol a gondok óriásiak. És nem mától, nem 2010-től, nem 2002-től, hanem korábról datálódik. Ott, ahol mi lakunk, lakik ott egy képviselő úr, nem is olyan messze tőlünk, bár most nincs itt, akkoriban, a '90-es évek tájékán a határunkban bombázták a jugoszláv maradék állam részeit, és a 2000-es évek előtt, '99-ben volt az utolsó bombázás. Tehát oda senki

nem jött beruházni. Gógös képviselő úr ismeri az ottani állami gazdaság sorsát, igaz, nekünk mondhatja, mert nekünk volt saját ilyen problémánk, de gyakorlatilag az összes, mindegyik tönkrement az ő kormányzásuk alatt, és ma már nincs olyan komoly munkáltató, aki a foglalkoztatást megoldaná Bács-Kiskun megye déli részén.

Nagyon fontos, hogy arra mifelénk és az ország hasonló részein, a határ mentén, délen, keleten, északon egészen az Ipoly partjáig hasonló gondok vannak. De azért is akarom visszahozni a múltidézés, mert úgy tekintenek itt képviselőtársaim tőlünk jobbra, az ellenzéki padosorokban, mintha 2010-ben a Kánaán lett volna Magyarországon, mintha tejjel-mézzel folyt volna minden, csöpögött minden, a jó meg aztán különösen jött az ország népére, mindenki jól élt, a forint alacsonyan repült a svájci frankhoz képest, minden rendben volt. Ezt állítják napról napra, amikor szeretnénk megmagyarázni, honnét indultunk.

És nincs itt képviselőtársunk a KDNP-ből, Hollik István, akit idéztek, és gúnyolódtak rajta, hogy Jókait már másodjára idézi. Kiváló idézet egyébként, amit elmondott. Higgyék el, aki a múltból nem tanul, a jelenből sem fog tudni semmit sem megérteni, és a jövőt hagyjuk már. Tehát éppen ezért szeretnénk mi is ebből tanulni. De mindig elfelejtik, ezért el kell mondanunk, hogy honnét indultunk. *(Közbeszólás az ellenzéki padosorokból.)*

Tisztelt Képviselőtársaim! Be szoktam időnként én is szólogatni vagy kiabálni, ezt nem tagadom, de meghallgatom mindig képviselőtársaimat, akár honnan is szólhatnak. Nézzük először is: 2003-ban vagyunk, mi magunk gazdálkodunk otthon a családdal, almát természetünk, ez nem titok. Nagyon nehéz helyzetbe kerültünk 2003-ban, hiszen 2002-től kezdve egy új segélyezési rendszer jött a gazdaságba, illetve a költségvetési alrendszerekbe. Pár év alatt megnégyesződött a segélyezések mértéke, költségvetési számai, a korábbi 120-ról 480 milliárd forintra mentek, és 2003-ra eltűntek, mondhatnám képviselőtársunk választókerületét is, eltűntek a kétkézi munkások.

Ha Erdélyből, Románia más részeiről nincsenek szedő emberek sem a szőlőkben, sem a paradicsomföldeken, sem a gyümölcsösökben, akkor Bács-Kiskunban, de a Hajdúságban, Szabolcsban nincs, mert hogy is lenne, le lettek szoktatva a munkáról. *(Gógös Zoltán: Már hat éve ti kormányoztok.)* Zoli, hallgass végig! Hallgass végig, Zoli! Jó, csak kicsit szeretném megnevelni Gógös képviselő urat.

Tehát a lényeg az, ha figyelne és értené, arról van szó, hogy eltűntek a segélyezési rendszerek következtében azok az emberek, akik korábban idénymunkában egy évben, márciustól októberig, novemberig jöttek dolgozni a mezőgazdaságba. Agrártérség vagyunk, nem tudunk mi autógyárakat fenntartani. *(Gógös Zoltán közbeszól.)*

A következő: az önök kormányzása alatt képesek voltak odáig juttatni bennünket, gyakorlatilag a se-

gélyezési rendszer megemelésével azt a hatást érték el a társadalom többi részében, akik bérből és fizetésből éltek, hogy megdöbbentek azon, hogy hogy a francba van az, hogy az ország elég komoly, több százezres réteget tart el, akik gyakorlatilag így is tudtak élni, hogy nem kellett dolgozniuk, csak segínyt kaptak, és az ország népe mindenben kíségette. Akik segílyből éltek, rájöttek, hogy így is lehet, sőt így érdemes igazándiból élni. Tehát nem kaptunk lehetőséget arra, hogy őket ebből a világból kirán-gassuk. Ez így ment nyolc éven keresztül.

A másik nagyon fontos időpont ebben a visszatekintésben 2004. május 1-je, amikor beléptünk az Európai Unióba. Országszerte nappali fényben egyébként rengeteg tűzijátékot indítottak az égnek, ez jelezte már akkor, hogy az uniós csatlakozással csak gondok lesznek.

(20.40)

Gyakorlatilag az a szentháromság, amit az uniós csatlakozáskor elfogadtunk, a szabad tőke, az áru és a munkaerő áramlása, ez gyakorlatilag, ha úgy vesszük, megpecsételte Nyugat-Európa irányába Kelet-Európa munkaerőpiacait, hiszen az a különbség, ami a mai napig fennáll, és volt itt, hogy persze, mert Mohácsig vissza akarunk menni, nem, de tény és való, hogy a munkaerőpiaci helyzetet nagyban befolyásolja az, hogy Nyugat-Európában, Ausztriában közel négyszerese, Németországban szintén négyszerese a bérek mértéke annak, amit ugyanazért a munkáért Magyarországon kapnak. Az is igaz, hogy milyen dolog az, hogy a Nyugat-Európából idejött autógyártó cégeknél háromszor-négyszer annyi a bér az anyagyárakban Németországban vagy más országokban, mint Magyarországon, de azért jelzem, hogy a kecskeméti, illetve az ország más részein lévő gyárakban szerintem nagyon sok betanított munkás és szakmunkás, aki nem kapott munkát más helyen, és ha tudna mobil lenni, azzal a 200 és 450 ezer forint közötti fizetéssel, ha beáll a sorba és elkezd dolgozni, szerintem megelégedne, sőt azok a munkások, akik elmentek tőlünk, inkább segílyen akartak élni, azok is elfogadnák, ha dolgozni még tudnának vagy akarnának.

De higgyék el, ez a másik nagyon nagy gond lesz: hogy lehet visszazoktatni azokat az embereket, akik a közmunkaprogramban - ahogy mondták, nem helyesen és bántóan mondták egyébként, hogy a közmunkások életminősége, illetve emberi tartása meg a munkavégzésük morálja milyen. Egyébként Magyarország településeinek nagy részén, ha nem lennének közmunkások, szemétkben, koszban úsznának. Akármerre, ahol a közmunkások dolgoznak az országban, higgyék el, számtalan szép, nagy dolgot tesznek, őket inkább dicsérik.

Még egy adalékot szeretnék mondani. Azt láttuk abban a nyolc évben, hogy annak a baloldali kormánynak, amelynek a nyűgjét a mai napig viseljük, és mindenki eszi a mérget azóta is, a béremelés vala-

hogy sohasem volt olyan égetően sürgős, mint az áremelés. Ezt tapasztalta az ország minden polgára. Ebből is meg kellett jönni, és abból is, hogy tisztelt képviselőtársaim, ne felejtsek el, Magyarország nyolc év alatt 7400 milliárd forintnyi adósságról 21 000 milliárd fölé tornázta az államadósságát. Ha ebből kiindulnak meg a többi negatívum, amit felsoroltam, higgyék el, katasztrófális helyzetet örökölt a második polgári kormány, nem is beszélve a devizahitel csapdájáról. Mondhatja Harangozó képviselő úr, hogy mi döntöttük be a forintot, de 2008 októberében 150 forintról 270 forintra már fölszaladt pár hétre a svájci franknak az értéke, és akkor már bedőltek a tisztelt és sajnálatos módon bajba került magyar devizahiteles csapdába került honfitársaink.

Én csak azt szeretném önöknek mondani, hogy a megoldást kérdezi mindenki mindenkitől, egy biztos: amíg nincs erősebb magyar gazdaság, nincs erőteljesebb növekedés, nincsenek innovatív vállalkozók az országban, akik képesek Magyarország gazdaságát más pályára állítani, igenis szükség lesz azokra a beruházókra, akik Magyarországra eddig érkeztek vagy érkezni fognak. De van már egy-két példa több helyen az országban, ahol magyar tőkeerős vállalkozók hazahozták a pénzüket, saját településükön vagy környékükön kezdenek beruházni. Számtalan példát tudok én is felsorolni Bács-Kiskun megye déli részéről. De a lényeg az, hogy még ma nincsenek azok a magyar tervek, amelyek korábban megvoltak, és '94-96 közt, a privatizáció során szét lettek verve cégek, azoknak a piacai és termékei a mai napig nagyon hiányoznak.

Úgyhogy van teendő, és nézzenek vissza önök is a múltba, mert ez a múlt, amit örököltünk, higgyék el, nemhogy sötét, attól sokkal rosszabb volt. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok sorából.)*

ELNÖK: Most Gyöngyösi Márton képviselő úrnak adom meg a szót.

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Hosszú órák óta követem ezt a vitát, és az rendben is lenne, hogy az ülésteremben helyet foglaló, kormányt képviselő miniszterek, illetve államtitkárok felmondják a kormányzati propagandát, de az, hogy parlamenti képviselők, akik még ha kormánypárti képviselők is, de választókerületekből, ráadásul egyéni választókerületekből nyerték el a mandátumukat *(Közbeszólások a kormánypárti padosorokból.)*, és több tízezer választót képviselnek itt, ebben a Házban, azok ugyancsak a kormányzati propagandáig jussanak el, ez több mint elkésérítő, és sokat elárul a magyar parlamentarizmusnak a jelenlegi állapotáról.

Az, hogy itt a kommunikációs kormányzásnak a hatodik évében tündérmeséről és fantasztikus virágzásról szónokolnak egyes kormányzati tényezők, azt én megértem, és lássuk be, legyünk méltányosak,

legyünk igazságosak, a makroszámok tekintetében lehetnének is akár derűsek és optimisták, hiszen valóban, a makroszámok alapján igaza van a kormánynak (*Font Sándor: Köszönjük.*), ha azt mondja, hogy a pénzügyi-gazdasági válságnak véget lehetett vetni, a GDP szárnyal, a gazdaság növekszik, a foglalkoztatottság az egekben van, és a munkanélküliséget lecsorította a kormány, az infláció lecsökkent, és ilyen értelemben a költségvetési hiányt is sikerült a minimumra szorítani, és ennek meg is lett az eredménye, hiszen a különböző nemzetközi hitelminősítők Magyarországot felminősítették. Legyünk igazságosak és méltányosak, a makroadatokat valóban adhatnak okot némi derűs optimizmusra.

Nekem személyes meggyőződés az, hogy egy olyan országban, amely gazdaságilag fel kíván zárkózni, abban egy feszes fiskális politika, költségvetési politika, egy lazább monetáris politikával, amely a gazdaságot pénzzel látja el, és hiteleket finanszíroz, és mindez egy jó egyensúly mellett pénzügyi stabilitást hoz el, ez egy járható út adott feltételek mellett. És ez kétségtelenül, hogyha szembeállítjuk azzal a gazdaságpolitikával, amit a szociálliberális kormányok folytattak korábban, amely pont ellenkezőleg, magas kamatok mellett költséges, laza költségvetési politikát folytatott, fülhalmozta az államadósságot és mellette rossz monetáris politikát folytatott, ehhez képest kétségtelenül a makroszámok tekintetében és a makrogazdaság tekintetében vannak előrelépések. Mindez a szociálliberális kormányzat alatt megspékelve a devizahitelekkel, ami az akkor uralkodó magas kamatszint mellett rövid távon egyfajta kecsesgató perspektívát mutatott, és a kis- és középvállalkozásokat, magyar családokat behúzták egy életveszélyes konstrukcióba, aminek a levét mind a mai napig issza a magyar gazdaság, elmondható, hogy ehhez képest, tehát ehhez a szinthez képest önök léptek előre, csakhogy ez nem feltétlenül az a szint, amihez szerintem egy magára valamit adó kormányzat feltétlenül méri magát.

Ha tündérmesékről szó esett, akkor kérdésként felmerülhet az, hogy az a fajta tündérmese, amit Matolcsy György, illetve Varga Mihály gazdasági miniszter vizionálnak, azok miért nem mutatkoznak meg a társadalomban, a tündérmesét miért éli meg másképp egy magyar család, mint például az Audi gyár vagy a Standard & Poor's hitelminősítő intézet. Na most, az a helyzet, tisztelt képviselőtársaim, hogy annak a fajta gazdaságpolitikának, amit önök követnek, annak igencsak magas ára volt, a költségvetési szigorúknak igencsak magas árat kellett fizetni, hiszen a kormányzati kiadásokat az egészségügy finanszírozásából, az oktatás finanszírozásából többek között vonták ki, a bérek lezuhantak, az életminőség romlott, és a nyomor tetőfokára hágott, és az adópolitika sem a társadalom, a kereső emberek alsó rétegeit támogatta meg, miközben a korrupció már szinte banánköztársasági rekordokat döntöget.

A legnagyobb problémája az önök gazdaságpolitikájának az, hogy alapvetően szerkezeti, minőségi

változást nem hozott, kizárólag mennyiségi változásokat tudtak elérni, miközben azok a fajta sikerek, amelyeket önök kormányzati propagandával és kommunikációval próbálnak elhitetni a magyar választókkal, abban önöket - mert ezek tények kétségtelenül - külső tényezők sokasága segítette. Ugyanis azt senki nem vitathatja el, hogy a magyar gazdaságnak, a magyar GDP-növekedésnek az egyik legnagyobb oka az európai uniós forrásoknak a lehívása. Az infláció alacsony mértéke egy deflációs környezetben nem igazán az önök érdeme, ez egy nemzetközi trend, aminek a magyar kormányhoz vajmi kevés köze van. A gazdaság növekedése, azon túl, hogy milyen külső tendenciák vesznek bennünket körül, az a Magyarországon megtelepedett multinacionális vállalatoknak a termelékenységéből fakad.

(20.50)

Tehát ilyen értelemben leszögezhetjük azt, hogy minőségi strukturális változást az önök gazdaságpolitikája valójában nem hozott el, kizárólag mennyiségi változásról beszélhetünk. A magyar emberek többet dolgoznak, de alacsony bérért, és alacsonyabb rendű munkát végeznek sajnos ennek az elhibázott 26 éves gazdaságpolitikának köszönhetően, mint a nyugati társaik. A rendszerváltás óta az volt a gazdaságpolitikája az első Orbán-kormánynak, a második Orbán-kormánynak, illetve a szociálliberális kormányoknak, hogy a külföldi befektetések, a külföldi-tőke-vonzás javítani fogja a versenyképességet, ebben az illúzióban ringatták önök is magukat, mint ahogy szociálliberális képviselőtársaim, de ez egy teljes absztrakció és egy teljes lehetetlenség. Ugyanis a külföldi tőkét semmi más nem érdekli, csak az olcsó munkaerő és azok a feltételek, amelyeket a kormányzatok biztosítottak a számukra, az olcsó és képzett munkaerő és azok a kiszolgáltatási viszonyok, amelyeket az itteni kormányzatok teremtettek.

Itt már többször elhangzott, több képviselőtársam is említette azt az orbáni filozófiát vagy azt az orbáni gazdaságmarketinget, amellyel önök külföldön Magyarországot marketingelik, és próbálják a külföldi tőkét idevonzani. Önök azt mondják, hogy Magyarországon olcsó, de jól képzett a munkaerő, és a kormány áldásos tevékenységének eredményeképpen a munka törvénykönyve is kellőképpen rugalmas, ergo kiszolgáltatja a magyar munkaerőt az itt megtelepedett multinacionális vállalatoknak, adókedvezmények garmadáját nyújtjuk az itt megtelepedett multiknak, és még állami támogatást is nyújtunk, sok-sok milliárdot, hogy az itt megtelepedett multinacionális vállalatok munkahelyeket teremtsenek, és stratégiai partnerség köttetik velük, hogyha megjelennek itt, a magyar piacon.

A korrupció ugyancsak egy olyan tényező, amely soha nem látott magaslatokat ért el az önök kormányzása alatt. Az európai uniós forrásoknak az elosztása, a közbeszerzések terén a korrupciós mechanizmus tökéletesen működik, ezt önök csúcsra

járatták. Nem az számít ma Magyarországon, hogy ki mit tud, mire képes, hanem az, hogy a hatalommal éppen milyen viszonyt gyakorol.

Mit lehet tenni, tisztelt képviselőtársaim? Mert azért nem teljesen reménytelen a helyzet, és tennivaló, az lenne rengeteg és számos. Annak érdekében, hogy egy értelmes és szakmai vitát tudjunk folytatni egy olyan kérdésben, mint amiről itt most is beszélünk, nagyon jó lenne első lépésként azt megfogalmazni, hogy nem áztatjuk önmagunkat, nem csapjuk be önmagunkat rossz statisztikával és rossz adatokkal. Itt ugyanis egyfajta számháború zajlik, és mint-hogyha két különböző nyelvet beszélünk. Nagyon jó lenne elérni azt, hogy letérjünk erről a vakvágányról, és a statisztikai mérőszámoknak a reformját végrehajtsuk, hiszen láthatjuk azt, hogy alapvetően más-képp interpretáljuk azokat a számokat, amelyeket adott esetben a KSH kimutat.

A jelenlegi számok rosszak, nem tükrözik a magyar gazdaság jelenlegi állapotát. A magyar gazdaságot GDP-ben mérni egy teljes tévedés és egy közgazdasági abszurd. Lehet, hogy Németország, az Amerikai Egyesült Államok vagy Nagy-Britannia gazdaságának a teljesítményét jól méri a GDP mutatója, de a magyarét egészen biztos, hogy nem, ugyanis egy nyitott gazdaságról van szó (*Font Sándor: Ilyen nincs!*), amelyben... (*Font Sándor: A közgazdaság, az tudomány!*) amelyben... (*Font Sándor: Az nem lehet, hogy az egyiket jól méri, a másikat meg nem, az a helyzet!*) Magyarozza már el nekem, tisztelt képviselőtársam, meg fogom hallgatni. (*Font Sándor: A közgazdaságtan tudomány!*) Köszönöm szépen. (*Font Sándor közbeszól. - Gógös Zoltán: Ezt te honnan tudod, Sanyi?*) A GDP itt, Magyarországon leginkább azt méri, hogy itt, Magyarországon a földrajzilag itt, Magyarország területén található külföldi tőke mit teljesít, és nem a kis- és középvállalkozásoknak a teljesítménye mutatkozik meg, amit az elmúlt 26 évben tökéletesen tönkretettek. Ma a magyar gazdaságnak a teljesítményét például a GNI, a bruttó nemzeti jövedelem sokkal inkább tükrözné. Úgyhogy jó lenne áttérni olyan mérőszámokra, amelyekben teljes egyetértés van, és amelyek a magyar gazdaságnak a valódi teljesítményét kimutatja.

A foglalkoztatottság terén ugyancsak jó lenne elmozdulni egy olyan irányba, amely azt mutatja, hogy az itteni kormányzatok vagy az itteni gazdaságpolitika a magyar munkaerőpiacon milyen teljesítményt nyújt. Az, hogy a közmunkásokat, illetve a Magyarországról nyugatra vándorolt embereket a statisztikában feltüntetjük, és önök itt ezzel villognak, hogy hány munkahelyet teremtettek itt önök, nem piaci viszonyok között, hanem kizárólag kormányzati eszközökkel, az az önbecsapásnak a minősített esete.

Na most, ami viszont a béreket és a béreknek az alacsony mivoltát illeti, nagyon örülök annak, hogy végre elkezdünk Magyarországon arról beszélni, hogy igen, kormányzati eszközökkel is közre lehet működni abban, hogy a magyar bérszínvonal emel-

kedjen és növekedjen, és igen, a minimálbéreknek a radikális növekedésével a magyar kormányzat tudja ösztönözni, meg tudja teremteni azt a küszöbértéket, ami egy adott gazdaságban irányt mutató a bérezés tekintetében. De még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy olyan intézkedések viszont, amelyek a multinacionális vállalatokat próbálják kompenzálni az ilyen intézkedésekért, mint például a társasági adónak a radikális lecsökkentése, megint csak nem ez az út, mert annak a kis- és középvállalkozásnak, amely 500 millió forintig 10 százalékon fizette a társasági adót, annak nem biztos hogy sok kedvezményt fog jelenteni az, hogy most már nem 10, hanem 9 százalékon fizetheti meg a társaságiadó-alapja után az adómértéket. Ez nem a kis- és középvállalkozásoknak nyújtott kedvezmény, hanem megint a multinacionális vállalatokat hozza kedvező helyzetbe.

Mi lenne a magyar gazdaságpolitikának a feladata? Meggyőződésem szerint a magyar gazdaságpolitika nem spórolhatja meg magának azt a feladatot vagy azt a célkitűzést, amely hosszú távon - és én azt pontosan tudom, hogy ez nem egy kormányzati ciklusnak a feladata, ez kormányzati ciklusokon átívelő stratégia lenne - a magyar termelékenységnek a növekedését tűzi ki célul, olyan módon, hogy nem a nyugati iparnak az összeszerelő üzemévé züllesztí az egész országot, és az alacsony hozzáadott értékű, alacsony bérezésű munkát adja oda az itt megtelepedett multinacionális vállalatoknak, hanem az oktatásba, a kutatás-fejlesztésbe masszívan investálva, beruházva a magyar munkaerőt egy magasabb szinten csatlakoztatja rá a globális termelési értékláncre, és Magyarországon magasabb termelékenységet céloz meg, és magasabb értékűvel csatlakozik be a magyar gazdaság a globális termelési értékláncreba.

Ez itt már elhangzott, nem én találtam most ki, egy képviselőtársam már említette: munkaalapú gazdaság helyett tudásalapú társadalmat kell építeni, amelyben a kutatás-fejlesztésbe, az oktatásba való befektetés a magyar gazdaságpolitikának a célja kell hogy legyen. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: László Tamás képviselő úrnak adom meg a szót.

LÁSZLÓ TAMÁS (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Én is régóta figyelem ezt a vitát, és meg kell mondanom, hogy itt két párbeszéd zajlik valójában: van egy sikertek párbeszéde a kormánypárt és az ellenzék között, és van egy, szerintem valós párbeszéd a kormánypárti képviselők és a dolgozó emberek között, és azt hiszem, ez a fontosabb, és amiről mi beszélünk, ez inkább erről szól. (*Cseresnyés Péter: Így van! - Dr. Varga László: Nyilatkoztass ki! Mondd el a véleményüket! - Gógös Zoltán: Nem látom őket! Miért nem hívtátok meg őket? Meg kellett volna!*)

Én nagyon hálás vagyok valójában az ellenzék által kezdeményezett politikai vitáért, nagy-nagy

köszönet jár érte, mert így alkalmat adnak nekünk, kormánypárti képviselőknek arra, hogy a munka világával kapcsolatosan 2010 óta megtett lépéseinket részletesen bemutassuk, illetve arra is mód nyílik, hogy a munkával kapcsolatos eszmei megalapozásunkat és az ebből fakadó jövőképeinket is felvázoljuk. Én azt hiszem, önök leginkább ezt hiányolják, de valójában minden hozzászólásunkban ez az eszmei jövőkép is megjelent.

2010-ben, amikor a Fidesz átvette a kormányzást, Magyarország olyan helyzetben volt, mint Görögország - erről elég sokan beszéltek, képviselők is, illetőleg államtitkárok is. (Dr. Varga László közbeszól.) Meg kell mondanom, ha a baloldal lenne hatalmon, még mindig akkora bajban lennénk, mint a görögök. (Dr. Varga László: Attól, hogy ilyeneket mondatok, esett akkor a forint!) Azért tartozik ide ez a téma, mert 2010 az az origópont, amihez viszonyíthatunk. 2010 egy olyan időpont, amikor a rendszerváltozás óta eltelt teljes húsz évnek az összes bűnét valójában az Orbán-kormánynak kellett felvállalnia, és annak kellett szembenéznie vele.

(21.00)

Tehát valójában, ha a mai gazdasági-társadalmi, munka világával kapcsolatos törekvéseinkről beszélünk (Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Orvost!), akkor valójában ennek a 20 évnek a gyógyítása is benne van. Meg kell mondanom, hogy itt orvosolni kell a spontán és a „törvényes” privatizációnak az összes vadhajtasát, amiben benne volt a közszolgáltatások teljes privatizációja a hihetetlen mértékben biztosított profittal. Teljes iparágak tűntek el, és óriási mértékű munkanélküliség volt, és sajnos Kelet-Magyarországon roma családokban a gyerekek úgy nőttek föl, hogy egyáltalán nem látták a szüleiket dolgozni, nem látták azt, hogy elmennek munkába. Ezért kellett a közmunkaprogramot bevezetni.

(Az elnöki széket dr. Hiller István,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Tehát aki a közmunkaprogram ellen beszél, az valójában, én úgy gondolom, hogy egy óriási társadalmi vakságról árulkodik, mert erre hallatlanul nagy szükség volt. A nagyon nagy baj az, hogy a közmunkából, mivel ezek már idősebb emberek és sajnos szakképzettség nélküli emberek, az átvezetés az értékes munka világába nemcsak hogy nehéz, hanem sok esetben lehetetlen.

Ráadásul itt arról is szó van, hogy 2010 óta óriási lépéseket tettünk meg, Görögországban pedig, amit említettem, csökkent az átlagbér, nőtt a munkanélküliség, mi ellentett folyamatokat hajtottunk végre. (Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Egész más volt '10-ben.) Most akármit bólogatnak az ellenzéki képviselők, ezt a nagy hitelminősítők is visszaigazolták, amelyek először még szkeptikusak voltak a magyar gazdaságpolitikával szemben, majd elkezd-

ték sorra igazolni, hogy ezek távlatos lépések, ezek komoly lépések, megalapozott lépések, és ezekre építeni lehet.

A 2010-es helyzetben államcsőd széléről kellett visszarángatni az országot. Most úgy gondolom, hogy egészen kegyelmi helyzetben vagyunk - akár mennyire is tiltakoznak ilyen szavak ellen - a magyar munka világával kapcsolatosan. Erről szóltak egyébként a minap lefolytatott és rendkívüli eredménnyel járó bértárgyalások a kormány, a munkaadók és a munkavállalók között.

Nagyon érdekes, én nem tudom, azt hiszem, a Népszava azért önöket, szocialistákat képviseli, ők tiltakoznak a béremelések ellen érdekes módon (Gógös Zoltán: Elgurult a gyógyyszered? Rosszul vagy?), és a munkaadók világát képviselik, és meg kell mondanom azt is, hogy aki figyelte a pénteken fiasóval véget ért háromoldalú bértárgyalásokat, ott azért az hangzott el, hogy Varga Mihály miniszter úr fölfüggesztette a tárgyalást, azt mondta, hogy akkor feltehetően a munkaadók nélkül kell megállapodni. Ezzel szemben minimális engedményekkel sikerült a háromoldalú megállapodást tető alá hozni.

Tehát itt látható, hogy van egy felelőtlen kormányzás, ami mindenáron osztogatni akar, és van egy felelős kormányzás, amely addig nyújtózkodik, ameddig a takaró ér (Gógös Zoltán: Aki meg mindenáron lopni akar!), és amikor lehetőség nyílik komoly lépések megtételére, akkor azonnal megteszi ezeket a lépéseket.

Két mondat még ezzel az eszmei megalapozással kapcsolatban. Kereszténydemokrata, keresztényszociális képviselőként, politikusként én a jó munkát tartom kifejezetten pozitív irányúnak, és a jó munka érdekében rengeteg lépést tett a kormány és tesz a kormány. Ilyen lépés például az, hogy az EU-s források 60 százalékát a kis- és középvállalkozások számára biztosítjuk. Ez egy hihetetlen mértékű hozzáadás a kis- és középvállalkozások innovációja, megújulása és fejlődése számára. A '17-es és az utáni rendkívüli mértékű minimálbér-emelést és a kötelező bérminimum emelését ugyanennek az eszmének a megvalósulása érdekében hoztuk meg, ami majd magával hozza az átlagbérek jelentős mértékű emelését is. Az, hogy innovációra, amit Gyöngyösi képviselő úr emleget, az elkövetkező években 700 milliárd forintot költünk, soha nem látott mértékű összeget. Az, hogy a magyar munka és gazdaság jelenlegi és jövőbeni húzóágazataiban a jó munkának rendkívüli lehetőségei vannak, és a sor hosszan folytatható.

Mi a jó munka mellett állunk, és nagyon nagyra értékeljük azt, a mostani helyzetben ez a legfontosabb feladatunk, hogy kiálljunk emellett. (Dr. Varga László: Orvost!) És ki kell mondanom, hogy az, aki hibás helyzetértelmezésével, -értékelésével vagy a túlzó, értelmetlen, teljesíthetetlen követeléseivel, ábrándkergetéseivel ezt a reményt veszi el, ássa alá, az a közös jövőnket veszélyezteti.

Köszönöm a figyelmet. (Taps a kormánypárti sorokból.)

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Üdvözlöm önöket, jó estét! Schmuck Erzsébet képviselő asszony, LMP, parancsoljon!

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A miniszterelnök közelmúltbeli kijelentései után azt hittük, hogy a kormány, miután belátta, hogy rossz irányba kormányozta az országot, irányt változtat. Az elmúlt napok, hetek azonban megmutatták, hogy nem ez történik. A kormány nem állt a munkavállalók oldalára, egyszerűen csak rájött, hogy már nem nyerheti meg a lefelé tartó bérversenyt, ahogy Varga Mihály is mondta, már nem nálunk a legolcsóbb a munkaerő. A kormány tehát láthatólag fájó szívvel, de feladta a küzdelmet, hogy Európa legrosszabbul fizetett dolgozói legyenek a magyarok. *(Cseresnyés Péter: Jaj, istenem, ilyen hülyeséget!)* Ehelyett most másban akar első lenni, másban akar kedvező feltételeket teremteni a külföldi nagyvállalatoknak. A kormány úgy döntött, hogy beszáll a lefelé tartó adóversenybe, és adóparadicsomot csinál Magyarországból. *(Dr. Szél Bernadett: Így van!)*

A tegnap végződött bértárgyalások és a megszületett bérmegállapodás világosan megmutatták, hogy a kormánynak esze ágában sincs megoldást adni a kivándorlásra és a munkaerőhiányra, esze ágában sincs az alacsony bérekkel vagy adókkal és állami támogatásokkal idecsábított multik helyett a magas hozzáadott értékre és a hazai erőforrásokra, oktatásra, egészségre, zöldgazdaságra építeni a versenyképességet.

A bértárgyalások eredményeképpen a minimálbér nettója 11 ezer forinttal, 85 ezer forintra nő, azaz még jövőre sem éri el a létminimum egyébként 2015-ös 88 ezer forintos összegét, alatta marad. *(Dr. Szél Bernadett: Így van!)* Jövőre sem lehet megélni a 8 órában minimálbéren dolgozónak. Ez azt jelenti, hogy a munkáltatói járulék csökkentését is figyelembe véve közel 15 ezer forinttal nő egy minimálbéres dolgozó teljes bérköltsége. És mivel a nagyvonalú társaságiadó-csökkentés a mintegy félmillió vállalkozásból csak a legnagyobb 1200-at érinti, ezért a dolgozók 75 százalékát foglalkoztató kis- és középvállalkozások terhei jelentősen megnőnek. Nagyon sokan, mint ahogy ezt most már szakértők is jelzik, nagyon sok kis- és középvállalkozás ezt nem fogja tudni kigazdálkodni, és rajtuk sajnos ez az 1 százalékos nyereségadó-csökkenés nem fog segíteni.

Vagyis mindezek eredményeképpen nem kerül sor nagyarányú béremelésre, a minimálbér nem emelkedik a létminimum fölé jövőre sem. Ráadásul a minimálbér fölött nem növekszik automatikusan a bér, a munkáltatói járulékok csökkentése ugyanis a munkaadóknál csapódik le, így ők döntenek el, hogy emelik-e a dolgozók bérét. De az a valószínűbb, hogy a járulékcsökkentésből próbálják majd fedezni a minimálbéres dolgozók nagyobb bérköltségét. A minimálbér és garantált bérminimum növelése ugyan a többi bérkategóriában is egy idő után felfelé

nyomhatja a béreket, de ez akár több évig is elhúzódhat, amíg újabb tízezrek hagyják el az országot. Ez a bérmegállapodás tehát biztosan nem tudja megállítani az elvándorlást.

A versenyképesség nem növekszik, hiszen a kormány a munkaerő képzésébe való befektetés helyett megint a külföldi nagyvállalatoknak ad egy közel 150 milliárdos ajándékot. A társasági adó egykulcsossá tétele és 9 százalékra csökkentése csak annak az alig több mint ezer nagyvállalatnak kedvez, amelyek már eddig is sok támogatást tehettek zsebre. A kieső költségvetési bevételek forrást vonnak el az oktatástól, egészségügytől, vagyis azoktól a területektől, amik Magyarország hosszú távú fejlődésének alapjait jelentik, és amik valóban versenyképessé tudnák tenni a gazdaságot. A kis- és középvállalkozások pedig újabb versenyhátrányba kerülnek a már így is jelentős erőfölénnyel bíró külföldi nagyvállalatokkal szemben.

Az LMP szerint a bértárgyalások eleve rossz pályán mozogtak, a kormány szűkre szabta a mozgásteret. Ha igaz az, hogy a felek elmentek a falig, akkor azt is mondhatjuk, hogy a falat a kormány húzta fel. A tárgyalásoknak ugyanis nem arról kellett volna szólniuk, hogy a kisebbik vagy a nagyobbik rossz közül az egyiket választva kompenzálják a vállalkozásokat a béremelésért. Arról kellett volna beszélni, hogy hogyan lehetne egy olyan igazságos adórendszert létrehozni, ami nem adóztatja meg a létminimum alatti jövedelmeket, és amiben mindenki a teherbíró képessége szerint veszi ki a részét a közterhek viseléséből.

(21.10)

A mostani bérmegállapodás szerinti járulékcsökkentés százalékonként körülbelül 90 milliárd forintjába fog kerülni a költségvetésnek, azaz 5 százalékpontos munkáltatóijarulék-csökkentés körülbelül 450 milliárd forintba. Ha ehhez hozzávesszük a körülbelül 145, 160, 170 milliárd forintos társaságiadó-kiesést, akkor azt láthatjuk, hogy ez több mint 600 milliárd forintos bevételekiesés lesz a költségvetésnek. Úgy gondoljuk, hogy ezt lehetett volna az igazságos többkulcsos adó bevezetésére is fordítani, és akkor többen nagyobb béremelésben részesülhettek volna úgy, hogy a kis- és középvállalkozások terhei nem emelkedtek volna.

Csak a többkulcsos adó mellett lehetett volna olyan béremelést is adni, ami a legkisebb bér szintjén és a magasabb bérkategóriákban is jelentősen emelte volna a béreket. Az LMP többkulcsos adórendszere és járulékcsökkentésre tett javaslata radikális adócsökkentést jelentett volna a most agyonadóztatott átlag- vagy az átlag alatti keresetűeknél, a munkáltatói helyett a munkavállalói járulékok csökkentése pedig automatikus béremelést jelentett volna a minimálbérek esetén is.

Tisztelt Ház! Az LMP 0-12-24 kulcsos progresszív adórendszert vezetne be. A minimálbér szintjéig

adómentessé válna a bér, a munkavállalói járulékok pedig 6,5 százalékkal csökkennének. Ezt már elmondtuk néhányszor, de még nagyon sokszor el fogjuk mondani. Mindaddig mondjuk, amíg ezt nem fogják megérteni. Ez azt jelentené, hogy a minimálbér a jövő évi 15 százalék helyett a duplájával, 32 százalékra nőne, ami 11 ezer helyett 23 ezer forinttal emelné a nettó béreket. Az átlagbért keresők adója is csökkenne 15-ről 12 százalékra, ami a járuléksökkentéssel együtt 37 ezer forintos nettó bérnövekedést jelentene. A sávós adózás jellegzetességei miatt pedig - azaz, hogy a magasabb kulcsok csak a jövedelem adott sávhatár fölötti részére vonatkoznak - az alacsonyabb kulcsok még a magasabb jövedelműeknél is hosszan éreztetnék a hatásukat. A kétszeres átlagbért keresők bére így 31 ezer forinttal emelkedne.

Nagyon remélem, hogy előbb-utóbb kormánypárti képviselőtársaim meg fogják érteni, hogy a sávós adózás és a többkulcsos személyijövedelemadó-rendszer bevezetése nem jelent többletadózást. Önök nagyon szeretik ezt emlegetni. Mi történik? Marad tehát az igazságtalan adórendszer, ami nemzetközi viszonylatban is az egyik legmagasabb adóval sújtja a munkát, miközben nemzetközi viszonylatban az egyik legalacsonyabb adóval sújtja a tőkét.

A társasági nyereségadó csökkentése tényleg adóparadicsommá teszi az országot, és ugyanazt a logikát követi, mint az egykulcsos személyi jövedelemadó. Úgy látjuk, hogy ez egy vérbeli neoliberais lépés, kiszolgáltatja az országot azoknak a transznacionális vállalatoknak, akik kijátsszák egymás ellen az országokat, hogy kevesebb adót fizethessenek, és megfosztja az országot fontos bevételektől, amiből a valódi versenyképességet lehetne fejleszteni.

Ez egy igazságtalan kormány, amely igazságtalanul adóztatja a magyar embereket és a hazai vállalkozásokat. Ha a kormányban lenne erő, akkor szakítana eddigi tévedéseivel, beismerné, hogy van olyan megoldás, ami helyrehozná az elmúlt évek és évtizedek hibáit. Ehhez szakítani kell azzal a neoliberais szemléletű gazdaságpolitikával, ami a munkát magasan, a tőkét alacsonyán adóztatja, ami nem befektet az ország hosszú távú fejlődését és felzárkózását jelentő oktatásba, képzésbe, egészségügybe, hanem elpazarolja az erőforrásokat. Minden ország, amelyik az elmúlt fél évszázadban jelentős felzárkózást hajtott végre, legyen az kelet-ázsiai, skandináv vagy más térségbeli, egy dolgot biztosan megtett: nagyon nagy mértékben emelte az oktatásra fordított kiadásait, és ebből időszakos válságok esetén sem engedett.

Úgy látjuk, a kormány ragaszkodik ahhoz, hogy a nemzetközi munkamegosztásba csak mint összeszerelő ország csatlakozzunk be, ahol az emberek alacsony bérekért dolgoznak a futószalag mellett. Ezt a stratégiát fel kell adni, az összeszerelő országnak nincs jövője. Át kell állni egy olyan fejlődési modellre, ami a magasabb bérekre és a tudásra alapoz. Ennek az eredményességét a skandináv államok már bizonyították. Meg kell kezdeni a váltást a külső füg-

gésből a saját erőforrások jobb kihasználására, a saját lábunkra kell állni az EU-pénzek és a multik exportja helyett, a jövő iparágaira és a kis- és középvállalkozásokra kell koncentrálni. Összeszerelő tevékenység helyett magas hozzáadott érték előállítására képes hazai kisvállalkozásokra kell építeni a versenyképességet. Ehhez a multik helyett a hazai vállalkozások számára kell kedvező környezetet, egyenlő feltételeket biztosítani, támogatni kell az innovációt és a kutatás-fejlesztést. Olyan vállalkozóbarát környezetet kell teremteni, ahol a tehetség és a munka révén juthat előre az ember és nem a kapcsolatokon keresztül. És igazságos adórendszerre van szükség, ami a kisebb vállalkozásoknak is kedvező és nem terheli túl a munkát. Úgy látjuk, hogy a közszférában is szükség van a nyolc éve elmaradt közalkalmazotti fizetésemelésre.

És végül szeretném még megemlíteni, hogy a jobb minőségű munkahelyek és magasabb bérek mellett megfizethető és elérhető lakhatási lehetőséget is biztosítani kell. *(Dr. Szél Bernadett: Így van.)* Fontos lenne ezért egy bérlakásprogram is. Az LMP a költségvetéshez adott be módosítót is, ami egy nagyszabású bérlakásprogramnak adná meg a kezdő lökést. Azt gondoljuk, hogy az LMP javaslatait a kormánynak figyelembe kellene venni, ha valóban irányt akar változtatni és azt akarja elérni, hogy megálljon a munkaerő elvándorlása Magyarországról. *(Taps az LMP és a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kétperces felszólalások következnek. Elsőként Harangozó Gábor képviselő úr, MSZP.

HARANGOZÓ GÁBOR ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Államtitkár úrra, Nagy István államtitkár úrra szeretnék reagálni. Talán mondanék egy konkrét példát, hogy egészen jól érthető legyen mindenki számára, hogy miről beszélek, amikor a vidék talpraállításáról beszélek.

Siófok mellett - Siófok környékén komoly munkaerőhiány van, a balatoni turizmus miatt tényleg egy jól prosperáló vidékről van szó -, Siófoktól alig 15 kilométerrel odébb van a tabi kistérség, az ország egyik leghátrányosabb helyzetű kistérsége, ahol ma gyakorlatilag egy nagyobb munkaadó van, és folyamatosan szűnnek meg a munkahelyek. Ebben a térségben 25 évvel ezelőtt 26 ezer embernek adott a járás munkát, és gyakorlatilag ma körülbelül az egész járásban dolgozik 10 ezer ember, és csak a háztáji gyümölcsstermelésből 30 vagonnyit tudtak összehozni a térség háztáji termelői.

Az a helyzet, államtitkár úr, hogy ma is lehetne hasonló dolgokat csinálni, csak éppen ma már nincsen termék, meg nincs kinek eladni. Ezért van szükség arra, hogy az állam belépjen és megteremtse ennek a feltételeit. És hogy miből lehetne ezt például megfinanszírozni? Abból, hogy ugyanebben a tabi kistérségben, amikor létrehoztak egy szélerőműpark-projektet, 2010-ben ennek megvoltak a mérései,

megvoltak az engedélyei, ezt a projektet leállították, pedig ebből a projektből évi 200 millió forint bevétel lett volna Tabnak, amiből például a szükséges fejlesztéseket meg tudta volna csinálni. De önök ezt leállították.

Azért állították le, mert így azokat az energia-importőröket hozták helyzetbe, akik több száz millió forintot loptak ki a rendszerből az energiaimporton keresztül, és vették el a lehetőségét annak, hogy helyi energiatermeléssel a helyi gazdaság fejlesztésének a motorja legyen például a tabi szélerőműpark. Erről beszéltem, államtitkár úr. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Pócs János képviselő úr, Fidesz, két percben.

PÓCS JÁNOS (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Egy dolog miatt bátorodtam ma ennél a napirendi pontnál szólásra emelkedni. Gyöngyösi Márton képviselő úr egyértelműen lelkiismeret-furdalást próbál ébreszteni azokban a kormánypárti képviselőkben, akik egyben választókerületi elnökök is. Önök nem ismerhetik ezt a két pozíciót egyben, mert ugye, választókerületeket nem nyertek, egy darabig, ahogy folytatják, nem is fognak. De csak azért, hogy Gyöngyösi képviselő úr értse, hogy egy kormánypárti képviselő, választókerületi elnök, mondjuk, a mai napirendi ponthoz hogy nyilvánul meg a mögötte lévő választók jegyében.

Tisztelt Képviselő Úr! A magam nevében és a térség nevében szólok. A Jászságban élő cégek és a munkavállalók tisztelettel és köszönettel tartoztak a kormánynak azért a gazdaságpolitikáért, hogy a Jászságban el tudjuk mondani, hogy 40 milliárd forint az adó- és a járulékbefizetés, ami sokkal több, mint az MSZP-kormányzás idején, ami sokkal több, mint a válság idején. *(Zaj, közbeszólások az MSZP soraiból, köztük Gógös Zoltán: És neked mivel tartoznak?)*

(21.20)

25 ezer embernek adnak ezek a cégek munkát. Ez sokkal több, mint az MSZP-kormányzás idején, és sokkal több, mint a válságot megelőző időszakban. A kormány gazdaságpolitikájának köszönhetően a Jászságba 30 milliárd forintos beruházással egy német cég, a ThyssenKrupp telepedett be.

Tisztelt Képviselőtársaim! Mindezek mögött az a tudás és tenni akarás van, hogy a kormány a cégek, a foglalkoztatók és a foglalkoztatottak között megtalálta az egészséges harmóniát, amit önök soha nem fognak. Képviselőtársaim, úgy beszélnek, mintha nem lettek volna itt, ezen a héten csökkentettük az adókat, ezen a héten emeltük a bért és a minimálbért. Tisztelt képviselőtársaim, ha nem vennék észre, önök ellenzékéből ma újra beálltak Gyurcsány Ferenc mögé, aki azt mondta ezeknek a cégeknek, hogy el lehet menni. El is mentek, ez a kormány meg vissza-

hozta. *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)* Ha a Jobbik kerülne kormányra, ezek a cégek újra elmennének. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Szél Bernadett képviselő asszony, LMP.

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Érdeklődéssel hallgatom itt az egykulcsos adórendszer mellett kiálló államtitkár-hadsereget meg a képviselőket. Megtaláltam Orbán Viktor-nak a 2010. február 9-én megjelent nyilatkozatát, itt van: „Orbán: többkulcsos adórendszer kell”. Tehát Magyarország mostani miniszterelnöke, aki bevezette az egykulcsos adórendszert Magyarországon, azt mondta, idézem: „Arra a kérdésre, hogy egykulcsos adórendszerben gondolkodnak-e, közölte, ha az adórendszer nem veszi figyelembe, hogy a megkeresett összegből hányan élnek, hány embert tartanak el, az soha nem lesz igazságos. Ebből következik, hogy nem lehet egy kulcs, több kategóriának kell lennie.” Hát, körülbelül ennyire lehet számítani a Fideszre. A kampányban, 2010-ben még beígérték a többkulcsos adórendszert, kormányra kerültek, itt meg azt harsogják, hogy egy kulcs nélkül nincsen boldogság Magyarországon.

A helyzet az, hogy a mi adórendszerünk az önkével szemben mindenki számára megkönnyebbülés lenne, mert kevesebbet kellene adóznia annak, akinek úgymint már kevesebb van. Mint említettük, 23 ezer forinttal többet kapnának a minimálbéresek, 37 ezer forinttal többet kapnának az átlagbéresek, de még aki az átlagbér kétszeresét kapja, az is 31 ezer forinttal többet kapna a pénztárcájába.

Hozzáteszem, hogy önök ezzel szemben a szegényektől veszik el a pénzt, és adják a gazdagok irányába: 134 milliárdot elvettek a szegényebb emberektől, az alsó hét decilisről beszélek, aki ért hozzá itt a teremben, és 500 milliárdot pedig a legfelső kategóriának adtak. Na most, ezzel az a nagy probléma, hogy a közgazdaságtan, ha már itt megtudhattuk, hogy a közgazdaságtan tudomány, tisztelt képviselőtársam, perverz újraelosztásnak nevezi, és ez pontosan azért van így, mert gyakorlatilag mindenki tudja, hogy ha egy társadalmat egyben akarunk tartani, akkor nem lehet a szegényektől elvenni, a gazdagoknak pedig még többet adni.

Úgyhogy innentől kezdve, tisztelt képviselőtársaim, ha önök nem változtatnak az adórendszeren, akkor semmit nem tettek azért az országért meg a jobb bérekért, ugyanis ez az adórendszer az, ami gúzsba köti az embereket *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)*, és nem igaz az, hogy önök nincsenek befolyással az adórendszerre, hát önök találták ki.

ELNÖK: Volner János képviselő úr, Jobbik.

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ne felejtjük el

azért, hogy a kormány válaszut elé került nem is olyan régen, és ő azt választotta, hogy azt a 145-170 milliárd forint közötti összeget, amivel jár majd a társaságiadó-csökkentés, Magyarországon megtelepedett, külföldi tulajdonú, a leggazdagabb, legnagyobb árbevételű vállalatoknak adja, nem pedig a dolgozó magyar embereknek. Ez jól mutatja egyébként a kormány értékrendjét, ami, azt kell hogy mondjam, koherensen mutatja folyamatosan az Orbán-kormány politikáját: az egykulcsos adóval is a leggazdagabbaknak kedveztek, az összes adópolitikai és egyéb intézkedéssel, például a végtörlesztéssel is a leggazdagabbaknak kedveztek, a társaságiadó-kulcs 9 százalékra szállításával megint csak a leggazdagabb vállalatoknak kedveznek. Kérdezem én, hogy hol vannak itt az alacsonyabb vagy átlagos keresetű magyar emberek, nekik a kormány láthatóan nem kíván kedvezni.

Hozzáteszem azt is, hogy ráadásul ez a társaságiadókulcs-csökkentés úgy következik be, hogy egy külföldi vállalatnak nem kell osztalékágon leadózni a jövedelmét, mint egy magyar vállalatnak. Tehát hozzáteszem azt Szél Bernadett szavaihoz, hogy a perverz újraelosztásnak még az egy újabb perverzija, hogy a magyar vállalkozásokat jobban megadóztatják, hiszen az osztalékágon kivett jövedelmet is megsarcolja a magyar állam, míg egy külföldi vállalkozás vagy egy olyan magyar vállalkozás, amely magát külföldinek álcázza, például offshore cég formájában, megússza az ilyen jellegű adófizetést. Ez az, ami szerintem egészen brutális.

Szintén fel szeretném hívni a képviselőtársak figyelmét arra, hogy a közmunkarendszeren belül a minimálbérnél is alacsonyabb bérek minek a következménye. 360 milliárd forintot költenek el erre az adófizetők pénzéből, de alig folyik ezen belül értelmes termelőmunka: nem folyik érték-előállítás, semmi nem folyik, lekötik a dolgozókat, javítják a statisztikákat, de értéket alig teremtenek. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: A kormány nevében Csepreghy Nándor államtitkár úr kért szót. Parancsoljon!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szólás lehetőségét. Próbálom felvenni a fonalat, hogy valóban érdemi vitát lehessen folytatni, de például, ha meghallgatom azt, amit a frakcióvezető asszony elmondott, és különválasztom a sorrendiségtől az általa elmondottakat, akkor önmagában teljesen ellentmondó állításokat fogalmaz meg.

Az egyik oldalon elmondja azt, hogy mennyire fontos Magyarországon az értékteremtő munka, hogy ne összeszerelő üzemek legyünk. A másik oldalon elhallgatja azt a tényt, hogy ha megnézzük Magyarországon valóban az értékteremtő cégeket, azok abba a termelési láncba tartoznak, amelyeknek a végén vagy az elején ott van egy Magyarországon lévő multinacionális vállalat. Elmondják azt ebben a

vitában, hogy az autópárbaba való befektetés mennyire rossz, majd ugyanezen napon, délután elmondja Iktóty képviselő úr, hogy az önvezető autóké a jövő, azokat is gyártani kell valahol. Elmondják azt itt a parlamenti vitában, hogy többek között a munkaerőkérdések milyen komoly gondot jelentenek Magyarországon meg a régióban, és Németországot példaként veszik elő úgy, hogy közben nem emlékeznek meg arról, hogy a német, a francia vagy adott esetben a brit munkaerőpiac is ugyanezekkel a kihívásokkal küzd. Elmondják azt, hogy milyen bérkülönbségek vannak a magyar vagy a közép-kelet-európai régió országai és Németország vagy mondjuk, a brit munkaerőpiac között, de nem mondják el azt, hogy ezzel együtt az életszínvonal, a megélhetési kérdések hogyan alakulnak.

Azt gondolom, féligazságokból politikai lözöngöket építeni lehet, de valós kormányzati programot nem. *(Dr. Szél Bernadett: Olvassa el a programunkat, államtitkár úr!)* Nagyon szívesen megteszem, ha megkapom. *(Dr. Szél Bernadett: LMP.hu!)* Köszönöm szépen, igyekszem majd megkeresni.

A másik oldalon pedig, képviselő asszony, megfeledekzik számtalan nagyon fontos intézkedésről, ami igenis pont azokba az irányokba is tesz lépéseket, amelyeket önök számonkérnek. Azt mondják, hogy az innovációt támogatni kell. Csak az innovációs kiadásai a kormánynak a 2014-20-as időszakban duplája az előző időszakhoz képest kifizetett összegeknek, 350 milliárd forintról 700 milliárd forintra emeltük ezeket a kiadásokat.

A képviselő asszony nagyon sokat beszél arról, hogy egy teljesen más foglalkoztatási szerkezetre van szükség, kisebb államra van szükség, egyszerűbb adminisztrációra van szükség. Majd amikor a kormányzat ebbe az irányba tesz lépéseket, részben azért, hogy a munkaerőpiac hiányait tudja részben kezelni, akkor meg szakszervezeti oldalon lépnek fel. Ha az LMP valóban komolyan veszi azokat az állításokat, amelyeket megfogalmaz, akkor nagyon fontos, hogy koherens álláspontot képviseljen, és ne az állandó ellenzéki magatartással határozza meg azt, hogy egy-egy ügy kapcsán milyen álláspontot vesz fel ezekben a vitákban.

Tehát én azt gondolom, hogy az, ami itt ma több vita kapcsán is napirendre került, aminek eredményeként ma 650 ezer emberrel többen dolgoznak Magyarországon, mint 2010-ben, igenis egy méltányolandó eredmény. Ennek a 650 ezer embernek a kétharmada az elsődleges munkaerőpiacon helyezkedett el, és a fennmaradó egyharmada azokban a kategóriákban, amelyeket önök kritizálnak, de azok az emberek, akiket önök is kritizálnak például a közmunka-foglalkoztatás esetén, teljes egészében inaktívak voltak.

Tehát lehet ma kritizálni például a közmunkás-minimálbér kérdését meg ezeket az állami juttatásokat, amelyeket ezek az emberek kapnak, csak ez konkrétan több tízezer forinttal több annál, mint amit azokban a függőségi rendszerekben a baloldali

politika felépített '90 óta Magyarországon; csak abban volt érdekelt, hogy embereket éppen a vízfelszínen tartson, állandó állami függőségben, hogy kitermelje a maga politikai utánpótlásbázisát. Ennek az elvesztése az, amiért önök itt ma a parlamentben kétségbe vannak esve. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban. - Dr. Szél Bernadett: Ez nem igaz!)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Folytatjuk a képviselői felszólalásokat. Csenger-Zalán Zsolt képviselő úr, Fidesz. Parancsoljon!

CSENGER-ZALÁN ZSOLT (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. 2010-ben, az első képviselői fogadóórán, de hozzáteszem, hogy aztán később kezdő és gyakorló zsámbéki polgármesterként is, akik annak idején megkerestek, mind munkát, munkahelyet kerestek, munka iránt érdeklődtek. Nyilván ez volt annak idején a legnagyobb probléma, és éppen ezért az Orbán-kormány a munkaalapú társadalom, a „Segély helyett munka” program volt a kitűzött célja. Tíz év alatt egymillió munkahelyet teremtünk, ezt vállaltuk, és ez volt egy olyan vállalat, egy olyan megoldás, amelyről egyébként most például Szél Bernadett képviselő asszony itt azt mondta, hogy ezt az egész vitát azért kezdeményezték, hogy ilyen megoldásokat halljanak.

(21.30)

Nos, számtalan ilyen megoldást hallhattak az elmúlt 6 évben. Az ellenzék részéről erre mindig az volt a válasz, hogy ez porhintés, üres szlogen *(Gógós Zoltán: Mert az is!)*, a szocialistáknak az akkori mentora úgy fogalmazott, hogy lárifári, egyszerűen illúziókeltéssel vádoltak bennünket.

Nos, mi is a helyzet ezzel kapcsolatban? Azóta ez bebizonyosodott, hogy a gazdaság növekedése évi 2-3 százalék. Ez nem illúzió, hölgyeim és uraim, hanem tény. Az infláció gyakorlatilag nullává vált, ez megint nem illúzió, hanem tény. A költségvetési hiány 3 százalék alá csökkent évente, ez nem illúzió, hanem tény. Ugyanígy az államadósságnak a csökkentése, ez sem illúzió, hanem tény, és az unortodox gazdaságpolitika, amit épp egyébként az LMP-sek neveztek annak idején vudu gazdaságpolitikának, annak az eredményei is igenis, tények.

Ma ott tartunk, hogy arányosan az egymillió munkahelyet tíz év alatt teljesítjük, ez is egy tény. A reáljövédelmek növekednek, és ennek következtében mára éppen az is lehetővé vált, hogy a minimálbér és a garantált bérminimum is növekedjen. Nos, ez is tény.

Hozzá kell tenni, hogy választókerületenként átlagosan ez azt jelenti, hogy 4-5 ezer emberrel többen dolgoznak, 4-5 ezer emberrel, egy zsámbéknyi emberrel többen járnak munkába, és ez természetesen új problémákat is felvet. Nevezetesen a mi választókerületünkben közlekedési problémákat, egyre több

buszjáratra lenne szükség, inkább kellene sűríteni ezeket, P+R parkolóhelyekre.

Persze, tisztában vagyok vele, hogy ez is probléma, ugyanúgy, mint ami 2010-ben volt, akkor a munka volt a probléma, ma a munkába járás a probléma. Probléma ugyan, de kicsoda különbség!

És ha már itt 2010 szóba került, miután Gyöngösi Márton képviselőtársam említette, hogy miért van az, hogy mi ahhoz a szinthez mérjük magunkat, a 2010-es szinthez, amikor egy katasztrofális Gyurcsány-Bajnai-kormány utáni romhalmazos hagyatékra beszélhetünk, azt nagyon fontos elmondani, hogy az, hogy mihez mérjük magunkat, az valóban választás kérdése. De nekünk nem mérni kellett, hanem ezt az egész helyzetet kellett rendbe hozni, és ez nem választás kérdése volt, hanem ez volt az a hagyaték, amin úrrá kellett lenni, és azt hiszem, nyugodtan kimondhatjuk, hogy úrrá is lettünk, hiszen munkahelyek helyett ma már a buszjáratok, ez a probléma a választókerületben. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Heringes Anita képviselő asszony, MSZP.

HERINGES ANITA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársak! Így a vita hatodik órájában sokszor elgondolkodom azon, hogy mi a jobb: az, hogy önök elhiszik azt, amit mondanak, vagy csak a politikai propagandagépezet és a pártjuk felé való lojalitásuk miatt olvassák fel ezeket a mondatokat. Merthogy azt gondolom, hogy önök, akiknek nagy része egyéni képviselő, sokszor találkozhatnak a választópolgárokkal, ha tartanak fogadóórákat. *(Csenger-Zalán Zsolt: Ez így van!)* Ott nem ezt a képet láthatják, tisztelt képviselőtársaim, csak abban az esetben, hogyha csak saját párttagjaik mennek el a fogadóóráikra. Mert ha az ember a piacon jár, akkor valahogy nem ezt a hangulatot észleli, valahogy az emberek nem ezt a hangulatot sugározzák felénk.

Én nagyon sok településen tartok fogadóórát, mindenféle típusú településen, a várostól a faluig, a Duna egyik oldalán és a Duna másik oldalán is. Innentől kezdve azt gondolom, hogy igazán érezhetem azt, hogy milyen a hangulat, milyen az, amit az emberek mondanak, és ők mit éreznek ma.

Hogyha önök azt állítják, hogy a fiatalok nagy része szabadságvágyból ment külföldre, ahogy önöktől ezt hallhattuk, na, ez az első olyan mondat, amit rögtön cáfolni lehet, mert ezen fiatalok nagy része tényleg azért hagyta el ezt az országot, mert szeretne megélni abból, amit keres. A fiatalok nagy része tényleg azért ment el innen, mert nem látta a jövőjét és a lehetőségeit ebben az országban. Nem látta, hogy miből fog gyereket felnevelni, nem látta, miből fog házat venni, nem látta, miből fogja kifizetni a devizahitelét, és nem látta, hogy miből fog autót vásárolni, amivel munkába tudna járni. Sőt, abban sem volt biztos, hogy lesz munkahelye. Egyetemről,

főiskoláról kikerült fiatalok, szakképzésből kikerült fiatalok nem látták a jövőjüket ebben az országban.

Tisztelt Képviselőtársaim! Egyezünk meg abban, hogy azon fiatal anya, fiatal apa, akinek a gyermeke külföldön születik, ott kezd el óvodába és iskolába járni, kevés esély van rá, hogy hazajön. (*Gógös Zoltán: Nem jön haza!*) Sajnos, azokat a szülőket, nagyszülőket kell igazán sajnálnunk, akik innen, a távolból skype-on keresztül látják felnőni unokáikat. Azt gondolom, hogy ez az igazán felháborító, és ha önök fogadóórát tartanak és járnak a vidéket, akkor ezzel nagyon sok esetben találkozunk, tisztelt képviselőtársaim, és sajnos ez nem szabadságvágy volt számukra, hanem ez egy lehetőség volt, amiben azt látták, hogy így lesz jövőjük, lesz lehetőségük.

Én ezt nagyon elkésérítőnek tartom, én azt szeretném, hogy ebben az országban legyen lehetőség ezeknek a fiataloknak olyan munkát találni, amiből meg is tudnak élni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Abban az esetben, amikor önök azt mondják, hogy a közmunkában olyan emberek vannak benne, akik egyébként eddig inaktívak voltak, én nagyon sok olyan fiatallal találkozom, aki diplomásként faluban közmunkásként dolgozik. Azért dolgozik ott, mert egyébként nem tudna máshol dolgozni, mert nincs munkahely azon a környéken, nem tudnak bejárni dolgozni máshová, és ez volt az egyetlen lehetősége. De abból gyereket nevelni nagyon nehéz, mélyen tisztelt képviselőtársaim, mert ez az a bér, ami nagyon kevés ehhez, hogy normális körülmények között az ember amit csak meg akar adni majd a gyermekének, azt meg tudja adni. Az ehhez nagyon kevés.

Amikor kistelepülési polgármesterekkel beszélget az ember, úgy tényleg mélyen és hosszasan, ők is elmondják, hogy például hogyha a közmunkaprogramban képzést indítanak, és mondjuk, konyhaisegítő-képzés indul el egy településen, akkor három hónapig a képzésre be tudják íratni a falu lakosságából azt a pár embert. Három hónapig dolgozik az óvoda konyháján, majd utána el kell bocsássák, mert be kell jönnie a következő három hónapnyi képzés után bejövő konyhai kisegítőnek.

Ezek az emberek így nem érzik azt, hogy ők meg vannak becsülve, mert ha valaki beválik, ha ez az ember jól megtanulta azt és jól csinálja a dolgát, akkor meg kellene teremtenünk annak a lehetőségét, hogy ő normálisan ott tudjon dolgozni, ellátni ezt a munkát, normális bért kapjon érte, amiből utána el tudja tartani a családját és meg tud élni, és ne a mindennapos csekkeken kelljen izgulnia. Én tényleg olyan országot álmodok meg Magyarországra, ahol az embereknek nem azon kell izgulni, hogy melyik csekket melyik alá dugják el, hanem ki tudja fizetni, és nem azon gondolkodik a hónap tizedik napja után, hogy hogyan tovább. Tényleg, tisztelt képviselőtársaim, 2010-ben még azon gondolkodtak a huszadik nap után, hogy hogyan tovább, most már a tizedik után gondolkodik az emberek nagy része vidéken, hogy hogyan tovább, miből fogunk bevásá-

rolni, vagy ha a gyereknek kilyukad a cipője, akkor miből fogunk egyáltalán cipőt vásárolni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Nekem a nagyszüleim és édesapám is az építőipar környékén volt, és édesapám még a mai napig is ezen a területen dolgozik. Régen presztízse volt a szakmunkának. Apukám mindig elmondja, hogy Németkér nevű településen, ami az én választókerületemben van, nagyon sok burkolóként végzett ember lett, egyik napról a másikra, egyik évről a másikra, mert látták, hogy megbecsülték a helyi hidegburkolót, jól keresett, el tudta tartani a családját, és presztízse volt a szakmának. Ezért abban a faluban nagyon sok fiatalot küldtek el egyébként hidegburkolónak.

Manapság a szülők nem azt érzik, hogy presztízse van ennek a munkának, és meg tudnak élni a fiatalok ebből, hanem azt érzik, hogy nincs lehetőség, inkább ezért gimnáziumba küldik vagy továbbtanulni küldik. Ez nagy felelősségük önöknek, hogy presztízst teremtsenek egyébként a szakmunkának is. Tehát azt gondolom, hogy olyan tudást kell adnunk a fiataloknak, amivel dolgozni tudnak, tisztelt képviselőtársaim.

Nemcsak a munkaadókra háruló terheket kell csökkenteni, hanem a munkavállalókra háruló terheket is csökkenteni kellene. Azt gondolom, hogy az szja-csökkentésre is szükség lenne, de ezt önök is tudják, képviselőtársaim, hiszen pont akkor történhetne meg az, hogy az emberek több pénzt tudnának hazavinni, éreznék, hogy nekik több pénz jut minden hónapban, több pénzből tudnak megélni. Azt gondolom, hogy ezek olyan lépések, amelyek nagyon-nagyon fontosak lennének.

És hogyha igazán komolyan vennék és igazán éreznék a saját munkatársaik életét is, akkor azt gondolom, hogy a köztisztviselői illetményalapot 2008 óta emelték volna, merthogy ez alapján számolódik pont az önök munkatársaik és nagyon sok közszolgálatban dolgozó embernek a bére.

(21.40)

Azt gondolom, hogy ez is egy olyan lépés, aminek már rég meg kellett volna történnie.

Pont a munkaerőhiányról szólna ez a vitanap ma igazán, és nem a politikai propagandáról, amit sok kormánypárti képviselőtársam bőszen hangoztat. Az a baj, hogy sok esetben pont a munkaerőhiány és az álláskeresők valahogy földrajzilag nem egy helyen vannak. Az a legnagyobb baj, hogy azon fiatalok, akik olyan területen vannak, hogy ott éppen nincs hiány abból, vagy nincs lehetőség azon a területen, és ők állást keresnének, nem tudnak mobilisak lenni ebben az országban. Mert ha Budapestre föl akar jönni egy pályakezdő fiatal, egy frissen végzett egyetemista, egyszerűen nem tudja kifizetni ma a fizetéséből az albérlet árát, a BKV-bérletet, az élelmezést, egyszerűen nem tud annyi pénzt keresni pályakezdőként, amiből meg tudna élni Budapesten.

Persze az lenne a legnagyobb öröm, ha a fiatalok ott tudnának maradni a saját megyéjükben, de ma erre nincs lehetőségük, és amíg egyébként nincs olyan bérlakásprogram vagy olyan program, amiben lakni is tudnak ezek a fiatalok, amiben családot lehet tervezni... - mert egyezzünk meg, tisztelt képviselőtársaim, ha maguknak most családot kéne tervezni, gyermeket kéne vállalni egy albérletben, annál kiszolgáltatottabb helyzet ma nincsen, hiszen egyik pillanatról a másikra kihúzhatják az ember alól a talajt. Ha elkezdene keresni bármelyikőjük egyedülállóként, egy vagy két gyermekkel albérletet ma Budapesten, az majdnem lehetetlen, merthogy a főbérlet nem szívesen adják ki gyermekes egyedülállónak ezeket az ingatlanokat, mert attól félnek, hogy az egy kereső majd, ha kirúgják véletlenül, nem lesz, miből kifizesse az albérlet árát, vagy nem lesz, miből kifizesse a rezsit. Ez egy olyan kiszolgáltatott helyzet, amiben nem lehet hagyni fiatalokat, ami miatt egyébként persze, igen, igazuk van, hogy tíz év alatt egymillió új munkahelyet teremtenek, csak az a baj, tisztelt képviselőtársaim, hogy Londonban, merthogy egymillió magyar fiatal lesz Londonban tíz év alatt, ha így folytatjuk tovább.

Ez sajnos nem demagógia, hanem ezek a fiatalok nyelvet tanultak, diplomások, értelmiségiek, szakmával a kezükben, ott telepednek majd le. S tényleg, ha odaszületik a gyermekük, megtanulja azt a nyelvet, nagyon nehezen fognak ők hazajönni, hiszen ott teremtenek baráti kapcsolatokat, ott alapozzák meg az életüket, és egy idő után, tisztelt képviselőtársaim, a nagyszülők is utánuk fognak menni, mert abból a keresetből még az a lehetőség is meglesz, hogy a nagyszülő is velük tudjon majd élni külföldön.

Én ebben az országban sok lehetőséget látok. De csak akkor van lehetőség ebben az országban, ha komolyan vesszük, hogy a vidékre is figyelünk, ha komolyan vesszük, hogy azon embereket is segítjük, akik a mindennapos munkájukból kell hogy megjelenek; azon hiányszakmára segítjük a fiatalokat, ahol van lehetőség, ahol meg tudnának élni a bérükből, ahol olyan fizetést tudnak kapni, amiből meg lehet élni egy hónapon keresztül.

Nem tudom, tudják-e képviselőtársaim, hogy például gázszerelőből hiány van, még egyébként Fejér megyében is. Csakhogy éppen az egyik gázszerelő Magyarország tíz leggazdagabb embere lett. Lehet, hogy a hiányt innen indul, és lehet, hogy a fiatalok mostantól tömegével indulnak el gázszerelőnek, mert látják a lehetőséget (*Derűtség.*), hogy ha gázszerelőként indul el az ember, akkor hihetetlen vagyonokat lehet egy-két-három év alatt felhalmozni. (*Gógös Zoltán közbeszól.*)

Azt gondolom, hogy lehetőséget kell adni ezeknek az embereknek, meghallgatni őket a fogadóórán, segíteni a fiatalokat abban, hogy munkához tudjanak jutni, és olyan bér tudjanak keresni, amiből hónapról hónapra meg tudnak élni, és még valamennyit félre is tudnak rakni, mert az lenne az igazi

lehetőség, ha ezek a fiatalok ma Magyarországon találnák meg a lehetőséget, és nem egy másik országban. Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP sorai-ban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Vinnai Győző képviselő úr következik, Fidesz.

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A mai politikai vitanapon elég sok mindenről szó esett, de ha már Heringes Anita egy hangulatjelentést adott, hogy kikkel találkozok, akkor hadd osszam meg egy közeli élményemet.

A városi fürdőben Nyíregyházán találkoztam - sokféle ember jár oda, tanár, orvos, vállalkozó, fiatal, nyugdíjas - az egyik vállalkozóval, aki nem fideszes, mert ott sokféle ember van, korábban nem is nagyon beszéltem vele, azt mondta nekem, hogy tulajdonképpen jól teszitek, amit tesztek. Ő műanyag-kiskereskedéssel foglalkozik, egy raktáépületet épített föl a városban, bővítette a vállalkozását, s azt mondta, hogy soha ilyen nem volt, hogy 1 százalékos kamatra kapott hitelt - 0,85 százalékos mondtott nekem -, a folyószámlahitele az MSZP idején 17 százalékos volt. Azt mondja: miről beszélünk?

Tehát a hangulatjelentésről ennyit, mert ott vagyunk az emberek között, és szeretném elmondani, hogy az emberek azt várják el tőlünk, hogy munkájuk legyen. Ha munka van, akkor minden van. A Fidesz-kormány 2010-ben - látva azt a csődtömeget, amit itt hagytak nekünk: egy nagyon nehéz nemzetközi helyzetben az államadósság csúcson volt, az infláció magas volt, a hiány, a költségvetési hiány magas volt, talán még emlékeznek Veres Jánosra, aki 9,2 százalékos hiányt ért el abban a bizonyos időszakban, igen, ő volt az, szocialista pénzügyminiszter, és a foglalkoztatási ráta az egyik legalacsonyabb volt az Európai Unióban, 53-54 százalék között volt - ebben a helyzetben egy csődöt kellett kezelni, és 2012-re elértük azt, hogy egy gazdaságpolitikai fordulat következett be, mert Magyarországon gazdasági növekedést sikerült produkálni, javultak a foglalkoztatási adatok, csökkent az államadósság. Arról keveset beszélünk, hogy az önkormányzatok adósságát konszolidálta a kormány, mert önök az önkormányzatokat is eladósították a fejük búbjáig, és az embereket is eladósították. Ebben a helyzetben sikerült egy gazdaságpolitikai fordulatot végrehajtani, és most van lehetőség arra, hogy Magyarország, mivel gazdasági növekedés van, felzárkózzon több területen, így a béremelés területén is.

Tisztelt Képviselőtársaim! Én arra vállalkoztam a rövid hozzászólásomban, hogy a közszféra területén, az oktatási és a kulturális élet területén mondom el, hogy milyen változások történtek, milyen életpályaprogram indult el, milyen bérnövekedés volt. S azt is alá kell húznom, hogy az elsők között indult el a pedagógusok bérének növelése. Az állam a pedagógusok bérére 2012-höz képest '13-ban 33 milliárd

forinttal többet adott, 2013-ban, tudják, amikor volt az a nagymértékű béremelés, 121 milliárddal többet költött, illetve 2013-hoz képest 2014-ben, hiszen '13. szeptember 1-jén volt a béremelés, és ez folyamatosan tart egészen 2017. szeptember 1-ig. Összességében 230 milliárd forinttal többet költünk a tanárok bérére, és ők ezt a pénzt megérdemlik, és nemcsak hogy megérdemlik, hanem a magyar kormány és a magyar társadalom azt várja el, hogy a növekvő bérekért egyre magasabb teljesítményt is nyújtsanak, hiszen az oktatás fontos, a versenyképes tudás fontos. Fontos, hogy mit és hogyan tanítunk, fontos, hogy a magyar diákok, akik majd kilépnek a munkaerőpiacra, milyen készségekkel, milyen képességekkel, milyen tudással rendelkeznek.

Éppen ezért nem igazán értem azt, amit Gúr Nándor mondott, hogy a szakképzési rendszert szétvertük. Hát éppen helyreállítottuk, éppen megújítottuk, éppen azt akarjuk, hogy a szakképzett munkaerő száma nőjön, és azt akarjuk, hogy olyan szakképzett legyen a hiányszakmákat is talán csökkentve, amelyre szüksége van a munkaerőpiacra - nem tudom, ön tudja-e, hogy van egy ilyen anyag, hogy „Szakképzés a gazdaság szolgálatában” -, tehát az oktatási formákat a munkaerőpiac igényeivel szeretnénk összehozni. Természetesen ez nem könnyű feladat, mert azt mondják, hogy talán az Egyesült Államok munkaügyi hivatala mutatta ki azt, hogy nem is tudjuk, hogy milyen szakmákra van szükség, a diákok kétharmada néhány éven belül lehet, hogy olyan területen dolgozik, amire még nem is gondolkunk. Tehát ez egy nagyon fontos dolog, hogy igyekezzünk a szakképzési rendszert átalakítani.

De visszatérve a béremelésre, az oktatási rendszer béremelésére - mert a kormány a közszférában elindított egy életpályamodellt, egy minősítési rendszert, egy folyamatos emelkedést -, hadd mondjak egy személyes példát, ha már Heringes Anita ilyen személyes példát mondott el. A feleségem tanárnő, tanít egy két tanítási nyelvű általános iskolában, s ezt talán önök is megértik, hogy 2013-ban a béremelés előtt a bruttó fizetése körülbelül 200 ezer forint volt 28 év tanítás után.

(21.50)

Eltelt három év, tehát 31 éve tanít, van a hároméves kötelező előrelépés is, és most a nettó fizetése 205 ezer forint. Ezt könnyen ki lehet számítani. Tehát korábban a bruttó fizetése volt annyi, mint most a nettó fizetése, és ez alapbért jelent egy általános iskolában. Én azt gondolom, hogy a tanárok többsége ezt tudja és érti.

Engedjék meg nekem, hogy még röviden szóljak a kulturális területről, mert őszintén meg kell mondani, hogy a kulturális területen dolgozók az elmúlt időszakban hátrányba kerültek a többi közalkalmazotthoz képest. Itt beszélhetnék az egészségügyi szférában végrehajtott béremelésről, hiszen az orvosok is közalkalmazotti státuszban vannak, a tanárok-

ról már szóltam, de a kulturális területen mintegy 20 ezer ember dolgozik ma Magyarországon állami intézményeknél, önkormányzatoknál vagy egyházi, illetve civil szervezeteknél. Ezt a mintegy 20 ezer embert érinti a kulturális illetménypótlék, amit most nyáron jelentett be a kulturális államtitkár. Ez azt jelenti, hogy 2017-ben átlagosan 15 százalékos lesz itt a béremelés, amely természetesen figyelembe veszi a végzettséget és figyelembe veszi a pályán eltöltött időt is. Tehát a közszférában, a közoktatásban és - még egy zárójeles megjegyzés - a felsőoktatásban 27 százalékos béremelés lesz három éven keresztül, ami 2016. január 1-jétől 15 százalékos jelent. Természetesen a felsőoktatásban dolgozók is megérdemlik ezt a pénzt, hiszen Magyarországon az innovációt, a tudományos kutatást és a felsőoktatás minőségét jelenti, hogy meg tudjuk tartani az oktatói gárdát.

Összegezve azt tudom mondani, hogy sokat tettünk azért, hogy Magyarország a bérek területén is felzárkózzon, és egy gazdasági emelkedő pályára kerüljön. Tudják, Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében van egy olyan mondás, főleg a szatmári részen, hogy beszélni hanyatt fekvő is lehet. Tetteket tenni, dolgozni nem, de beszélni hanyatt fekvő is lehet. Sőt, összevissza beszélni is, mint ahogy Szél Bernadettől hallottuk azt, hogy a semmibe vezetik az országot 2012 óta. Ön mondta a vezérszónoki felszólalásában, hogy a Fidesz-kormány semmibe vezeti az országot. Ez úgy jön ide, hogy szerintem ezek a tettek azt bizonyítják, hogy jó úton vagyunk, és tovább fogunk itt haladni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A Jobbik képviselője, Ander Balázs képviselő úr következik. Parancsoljon!

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Cseresnyés államtitkár úr csaknem 40 perces felvezetője után majdnem volt egy olyan érzésem, hogy olyan szép és szebb jövő vár a magyar munkavállalókra, hogy tulajdonképpen itt se kellene maradnom, mindent hallottunk, minden nagyon szép, minden nagyon jó. Aztán utána eszembe ötlött Churchill mondása, aki azt mondta, hogy csak annak a statisztikának hisz, amit saját maga hamisít, úgyhogy maradtam.

Keynes óta, csaknem száz esztendeje ismert, hogy a népesedés és a gazdaság között milyen egyértelmű kölcsönhatás van. Egy előregedő, fogyó népességű országban, ahol ráadásul a kivándorlás is hatalmas mértékeket öltött, plusz az etnikai átstrukturálódás abban a formában, hogy nincs normális integráció, mert azt is megátolják olyan formában, hogy nem hajlandók elengedni bizonyos személyeknek az enyves kezét, mintha egyébként azt kérném, hogy teszem azt a Margit hídról lelógatva engedjék őket el, nos, egy ilyen országban egyértelmű, hogy gazdasági fejlődésről, innovációról hosszú távon beszélni eléggé optimista vagy túlzóan optimista

dolog, hiszen a legdinamikusabb néprétegek fognak innét elmenekülni, ha a dolgok így folynak a továbbiakban is.

Míg a hatvanas-hetvenes években a népességfogyás miatt felszólaló Fekete Gyulát támadták a kommunisták, aztán később a liberálnácik is, most a kivándorlás kapcsán hallunk olyan hangokat, például a miniszterelnök úrtól is, hogy aki erről beszél, az tulajdonképpen csak jajong. Kósa Lajos pedig azt mondta, képtelenség, hogy a rettenetes magyar élet- és munkahelyi, valamint bérvizonyok, illetve azok kilátástalansága miatt menekülnek el sokan az országból. Hát nem tudom, lehet, hogy ő egészen más perspektívából szemléli a dolgokat. A legtöbb magyar munkavállalónak azért nincs lehetősége Új-Zélandra elruccanni egy Rolling Stones-koncertre.

A Magyar Hírlap pedig, a kormányzócsővé sílányult Magyar Hírlap pedig nemrég egy olyan cikket közölt, hogy hazafelé, magyarok, pá, én léptem, hiszen trendi külföldre menni, szól most a fáma, írja a szerző. Majd azt írja, hogy aki elmegy, a valóságból menekül, és kivonja magát a közös teherviselésből is, a kivándorlók megroggyantják az államot, a gazdaságot. Van képe ilyesmit fogalmazni! Nem tudom, hogy ezt például mikor kérdezte meg egy Mészáros Lőrinc-től, egy Andy Vajná-tól vagy éppen Rogán cimboráitól, akik százmilliárd forintnyi hasznot vágtak zsebre a letelepedési kötvényekből. Különösen úgy egyébként, hogy ha a számokat is megnézzük, hogy a kitelepült, kint dolgozó magyarok 2014-ben több mint 900 milliárd forintot utaltak haza, tehát ennyire rogggyantják ők meg a magyar gazdaságot.

Hogy valahogyan alá is támasszam, hogy nem kalandvágyból mentek el ezek a fiatalok - egyébként kíváncsi leszek, melyik lesz majd az a kormánypárti képviselő vagy fiatal államtitkár, aki a legcinikusabban vigyorog a dolgokon; annak odaadom a teljes paksamétát -, ezek levelek, amelyeket választópolgárok, magyar emberek, fiatalok juttattak el hozzám azzal kapcsolatban, hogy miért is hagyták itt az országot. Nagyon tanulságos lenne egyébként ezeket meghallgatni, és nem csupán egy elefántcsonttoronyból vagy egy üvegúra alól szemlélni a magyar rögvalóságot, ami sokszor sokkal szomorúbb, mint ahogy azt itt kormánypárti képviselőtársaimtól hallottuk.

Volt egy elképzelésem, írja Eszter, hogy milyen életet is szeretnék élni. Nem, nem a luxus volt a cél, hanem az, hogy ne kelljen rettegnem attól, hogy vajon be tudom-e időben fizetni a számláimat, el tudok-e valaha költözni a szüleimtől. Önálló, aggodalommentes életet terveztem. Az elsőben szinte második hétvégén hazautaztam, az összes szabadságomat otthon töltöttem a szüleimnél, ekkor tudtam meg, milyen érzés a honvágy, hogy milyen nagy kincs az édesanyám főztje, hogy hazavárnak, hogy a barátaim nélkül a pénz semmit sem ér. Otthontalannak éreztem magam. Aztán folytatja tovább: itt alapítok családot, februárban érkezik a kisbabánk, aki osztrák állampolgár lesz, mivel az apukája osztrák.

Ezt sem így terveztem, magyar férjet szántam magamnak magyar földön, de a sors nem így hozta. Nem is bánom, hiszen egy olyan életet élhetek, amire mindig is vágytam, amit otthon nagy valószínűséggel nem érhettem volna el. Ma már nem is gondolok arra, hogy hazamennék, ami nem jelenti azt, hogy nem szeretem a hazámat. Sokszor eszembe jut a Hungarica Ide születtem című száma: szívet cserél, aki hazát cserél. Én itt mindig külföldi, bevándorló, menekült leszek, hiányzik az anyanyelvem, a szüleim, Barcs.

Aztán egy fiatal pedagógus hölgy. Én pedagógus vagyok, otthon kerestem 125 ezer forintot, amiből ha mindent kifizettem és vettem még élelmiszert is, az mind elfogyott. A párom míg otthon dolgozott, nem láttam, csak négy-öt hetente 2-4 napra. Így mielőtt teljesen eladósodtunk volna, vállalt a párom itt kint munkát. Nekem nem hosszabbítottak volna, mert nem voltam hajlandó portfóliót készíteni, és kábé egy évre rá kiköltöztünk hozzá. Akkor még egy gyermekünk született, majd még egy gyerkőc, így már minden kerek, és nem utolsósorban a párom dolgozik, én nem, egy fizetésből meg tudunk élni, nem olyan nagylábon, mint az otthoniak szerint, de a hónap közepén nem kell azon gondolkodnom, hogy kenyeret, pelenkát vagy csokit vegyek a gyerekeknek. Ez elég megnyugtató.

Aztán Szultána. Elegem lett abból, hogy küszködöm és - bocsánat - fekáliából akarok várat építeni. Lehet, hogy lehet, csak nagyon büzlük. Családot szeretnék és gyereket, és bár minden tisztelet a szüleimé, mert becsülettel felneveltek minket, de én nem mondom le az ételről, hogy a gyerekek is jóllakjon, ha nem muszáj. El kellett hagynom az otthonom, a hazám, a családom és mindenkit. Nem élet, amit élek idegen földön, hogy másik ország kutyája vagyok, és más népség törli belém a talpát, de az a rohadt pénz, az az úr. Itthon havi 72 ezer forintot kerestem, heti hat napot dolgoztam papíron hat és fél órában, a valóságban nyolc vagy annál több órában. A jelenlegi munkahelyemen heti öt napot dolgozom kilenc órában. És folytatja, hogy milyen viszonyokkal szembe-sült ott kint a hazájától 1200 kilométerre. Egy biztos, hogy hatalmas ára van ennek a pénznek. A többit nem idézem, hogy micsodáját mindenkinek, aki azt mondja, hogy ez így kalandvágy.

Renáta írja: az anyagi helyzet miatt jöttem Németországba, nemcsak dolgozni, hanem élni is. A számításaimat teljes mértékig megtaláltam. Egy időben terveztem a hazaköltözést, de már jó ideje nem. Ennek nemcsak anyagi oka van. Teljesen máshogy állnak az emberhez a munkavállalók. Amikor tavaly kiderült, hogy babát várok, nem rúgtak ki, hanem eltiltott a főnököm a munkától, hazaküldött, és a szülésig minden hónapban megkaptam a fizetésem.

(22.00)

Azóta újra dolgozok már. Ahhoz, hogy újra hazaköltözzek, nemcsak a fizetéseknek kellene jelentő-

sen emelkedni, megfelelően kellene támogatni a gyerekes családokat is. Könnyebben megveszem itt 190 eurós családi pótlékból a 7 eurós pelenkát, mint otthon 12 ezer forintból az 5 ezrest. Ha beteg a gyermekem, receptre a gyógyszerei ingyen vannak, de recept nélkül is 1 euróért vettem neki lázcsillapítót. Az egészségügyi különbségeket össze sem tudnám hasonlítani.

Kormánypárti Képviselőtársaim! Ez az, amiről folyamatosan beszélünk. Például a gyermekvállaláshoz szükséges cikkek áfájának csökkentése, ami elengedhetetlenül fontos lenne. És lehetne tényleg nagyon-nagyon sokáig sorolni. Amint észrevettük, írja Gábor, a forint vásárlóértéke a béka segge alatt van, otthon majdnem minden olyan drága, mint itt kint, csak én hétszer annyit, a feleségem meg négyszer annyit keres, mint Magyarországon előtte.

Zsolt írja: Gyakorlatilag ebből a fizetésből elvergődni lehet csak. Dolgoztam eddig négy országban, mindenhol félre tudtam tenni a fizetésemből, egyedül itthon nem, hiába szeretnék családot, lakást, s a többi. Egyszerűen nem kivitelezhető. Győrben egy 50 négyzetméteres lakás 15 millió forint, ami azért... Mindig hazajöttem, mert itt a szerelmem, a családom, de most már ott tartok, hogy ha kimegyek valahová, legközelebb maximum csak látogatóba jövök haza. Eladósítani nem is tudom magam. - Ugyanis mindig minimálbérré jelentették be.

Úgyhogy sajnós azt kell mondanom, itthon csak megdögölni lehet, meg azt a nyomorgást, amiben vagyunk, nehéz szinten tartani, de van, hogy az sem megy. Szomorú, de erősen gondolkodom, hogy végleg itt hagyom kicsiny hazámat családotul, hogy legyen valamink.

Julianna felnőtt lányának kálváriájáról beszél, illetve arról, hogy mégiscsak megtalálta Angliában a számítását. Alexandra: Annyit még leírok - válaszolja -, hogy az elején takarítottam egy szállodában. Amúgy szerettem és volt több magyar munkatársam, volt olyan is, akinek 3, igen, három diplomája volt. Tanárnő volt Magyarországon, de bizony kijött ide inkább pucolni a vécét, mert nemcsak enni meg inni akart, hanem vágyott többre, például házra. Ja, meg még egy pluszra vágyott, nyaralni egy évben egyszer. Ugye, ezt otthon nem tudta megtenni.

Valóban hatalmas nagy luxusdolgok, amire a magyar munkavállaló nagy általánosságban vágya.

De, tisztelt képviselőtársaim, amiről igazándiból beszélni akarok, az a vidéki Magyarország helyzete. Ugyanis a vidéki Magyarország kicsiben az, ami ma... - egynéhány évtized múlva, mert bizony nem tudjuk kivárni azt a 10-20 vagy 30 évet, amiről Czomba képviselőtársam itt beszélt, hogy addigra talán majd olyan lesz a helyzet, hogy haza lehet ezeket a fiatalokat csábítani, mert addig minden tönkre fog menni.

Gondoljunk csak az ezer fő alatti kistelepülések világára, arra az 1800 községre, ami egyébként 27 ezer négyzetkilométeren elterülve az ország lakosságának mintegy 7,5 százalékát foglalja magába. Tehát

ami itt, ezeken a településeken lejátszódott, az vár nagyban az országra is.

És mi is volt ez? Önök az országos fejlesztés 2030 című programban tényleg egy csodás jövőképet vázolnak föl ezeknek a kistelepüléseknek, csak az a helyzet, hogy ebből sem lett semmi. Hiszen ezek a települések, leszámítva, mondjuk, az üdülőkörzetekben fekvő, egynémely szerencsés helyzetű települést, vagy olyan, nagyobb város mellett lévő kistelepülést, ahol van munkakínálat, illetve rendes közlekedés, bizony nyomorognak. Úgy érzik magukat, mint akiket a történelem, a sors teljesen kivetett magából, mentőkötél nélkül fuldokolnak ezek a települések, és nyugodtan lehet azt mondani, hogy az aprófalú-szindróma teljes mértékben eluralkodott rajtuk. A világból kiesettség érzése szinte már irreverzibilissé vált.

Az állam kivonult innét. Nyugodtan beszélhetünk egyébként falurombolásról is, gondoljunk csak például a kisiskolák bezárására. Bizony, történt ilyen az én választókerületemben is, még ha tudom, nem is vagyok egyéni képviselő. Az egyéni képviselőnek kellett volna kampányolnia a vízvári kisiskola mellett. No, de hát történt ilyen és bizony történik most is, nem csak a szocialisták idején, kár mutogatni. Úgyhogy az a csonkolt társadalm szerkezet, ami ezekre a kistelepülésekre jellemző, és nyilván még a rendszerváltás előtről, az még inkább tovább pusztul, tovább szegényedik, az egymást összekötő kapcsolatok még inkább meggyengülnek, és ilyen formában ennek a 27 ezer négyzetkilométernek, ennek az 1800 településnek a jövője, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, bizony megpecsétlődik.

Beruházás nincs, az állami intézményrendszer kivonult innét, spontán szegregációnak lehetünk sok esetben tanúi, mert ahogy már az elején mondtam, az integráció bizony nagyon-nagyon dőcög. És azt is meg lehet nézni, hogy kinek a hibájából mentek el erre súlyos tíz-, illetve százmilliárdok. Nyilván többirányú a felelősség, az önké is. Az önké, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, akik partnerként viszonyulnak, mondjuk, ahhoz, ami az Országos Roma Önkormányzatban is folyt, folyhatott vagy akár még folyik most is.

Úgyhogy az a roncs társadalmi lét, amivel ezeken a kistelepüléseken találkozhatunk, az állandósul, és olyan problémákat fog, illetve nemcsak fog, hanem már most olyan problémákat generál, amivel nagyon-nagyon nehéz lesz megküzdeni. Mondhatjuk, hogy állandósult itt a nyomor általi röghöz kötés. Azt mondták itt, hogy nem mobilak az emberek. Persze, hogy nem mobilak az emberek. Sok esetben azért nem mobilak, mert ezt sem anyagilag nem tehetik meg, sem pedig mentálisan nem tudnak már mobillá válni, olyan szintre zuhant itt a társadalom.

Raadásul a demográfiai potenciál teljesen meggyengült, összedőlt ez a korfa, ami a magyar vidékre volt jellemző, úgyhogy itt fejlődési lehetőség, perspektíva ezeken a településeken nem nagyon lesz; különösen annak fényében, ha a vidék, illetve a népességmegtartó agrárpolitika hiányára utalunk,

amiről majd kiváló képviselőtársam, Magyar Zoltán bizonyára beszélni fog. Ugyanis a vidék Magyarország számára az a valóság, hogy a nagypolitika számára az ő létük, ezeknek a kistelepüléseknek a léte nem több, mint egyszerű matematika.

Kilogikázták, és nemcsak most kezdődött, nem 2010-ben kezdődött ez a folyamat, hogy a társadalom csupán 7,5 százaléka él itt, azok egy jelentős része amúgy is öreg, képzetlen, cigány, és lehetne még sorolni, minek velük foglalkozni. Írjuk őket le. Viszont ezzel, tisztelt képviselőtársaim, leírják Magyarország 30 százalékát is. Mi vár így akkor a többi részre? Ez a ragály, ez a lepusztulás csak terjedni fog, és higgyék el, nem a vakvilágba beszélek. El kell jönni akkor, mondjuk, egy olyan nyomorrégióba, mint amilyen, teszme azt, Dél-Somogy. Körbe kell nézni az ottani kistelepüléseken, hogy van-e fellendülés, van-e munka, egyáltalán mit alkotott ez a kormány hat esztendő alatt.

Nyilvánvalóan volt ennek jó alapja, lehetett mire építkezni, az a nyolc év. Ezt én biztos, hogy nem fogom elvitatni, önöknek ebben teljes mértékben igazuk van. De eltelt hat esztendő, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim. A magyar vidéket pedig meg kellene menteni, mert sokkal többre hivatott. Ha környezetvédők könnyet hullathatnak, mondjuk, egy veszélyeztetett állatfaj vagy éppen növényfaj miatt, mint amikor a Mecsekben a lokátorállomás miatt veszélybe került a bánáti bazsarózsa, amit nagyon sajnállok egyébként én is, akkor könnyet lehetne hullatni ezekért a magyar kistelepülésekért is, az Árpád-kori vagy éppen még ősibb magyar településekért, amelyekért bizony nem nagyon szól a harang. Nagyon szépen köszönöm a figyelmüket. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük szépen. Bodó Sándor képviselő úr, a Fidesz képviselője, parancsoljon!

BODÓ SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A vitanap címe valóban a munkaerőhiány okai és a szükséges lépések. Első hallásra talán azt is mondhatnánk, hogy néhány évvel ezelőtt igencsak meglepődünk volna és kevesen gondoltuk volna, hogy erről itt, az ország Házában szót kell váltanunk.

De kell, mert a magyar társadalom is beszél róla, és ahogy Csenger-Zalán képviselőtársam említette azokat a bizonyos fogadóórákat, valóban néhány évvel ezelőtt még zömében azok jöttek, akik munkahelyet kerestek, ma pedig bizony már felbukkannak olyan vállalkozók is, akik azt mondják, hogy ők pedig munkaerőt keresnek.

Természetesen ezek ismeretében is nagyon nagy hiba lenne, ha azt mondanánk, hogy csak most és egy pillanatnyi helyzetet értékelve kell ezzel a kérdéssel foglalkoznunk. Ahhoz, hogy reálisak legyünk, elengedhetetlen, hogy egy kicsit az elmúlt időszakra is visszatekintsünk, és nézzünk valamiféle előremutatást is a munkánk során.

Az előzmények ismerete, ahogy említettem, rendkívül fontos, és nyilván sokan sokféle szempontot fel tudnának sorolni, ami miatt ez a helyzet kialakulhatott. De a munkaerőpiaci helyzet, a képzések milyensége, az eltérő társadalmi, természeti adottságok, az egyéni képességek és a javadalmazás szempontjából mindenképpen helytálló, hogy erről beszéljünk.

Kétségtelen tény, hogy a mai fiatalok, de talán az egész mai emberiség jócskán mobilabb, mint korábban volt, ezért nyilván nem is tehetünk szemrehányást, és nem is teszünk.

(22.10)

Teljesen új szakmák is megjelentek, olyanok, amelyekre tulajdonképpen azt lehet mondani, hogy egész Európában bárhol, bármikor piacképesek lehetnek. Nyilván ez is egy óriási csábítás. Az iskola-rendszerben is egyébként az a pozitív hatás, hogy többen választották a felsőfokú képzéseket, valamilyen szinten magában hordozta azt, hogy kevesebb lett a szakmunkás, kevesebben tanulták azokat a bizonyos szakmákat, amiről képviselőtársam is szólt az előbb. És hát országos szinten is jelentős eltérések vannak, hiszen például a választókerületünkben, Hajdúszoboszlón egészen mások a keresett szakmák, mint mondjuk, környezetében, nem is távol tőle, egy agrárjellegű településen.

Mások az egyéni képességek, a fiatalok több évig járnak iskolába, és hát eljutva az egyik legfontosabb szempontig, valóban mások a javadalmazási elvárások is. A munkájáért mindenki pénzt vár, minél több jövedelmet, és ebben a több jövedelemben, ettől a több jövedelemtől várja a boldogulást, így aztán mindenképpen konkrét számadatokat is látnunk kell, hogy hogyan és miképpen haladtunk ezen a területen.

Az első a szegénységben élők számának alakulása. Szerintem egy abszolút korrekt definíció, hiszen 2012-ben 3,1 millió fő élt szegénységben, míg 2014-ben 2,5 millió. Hangsúlyozom, ez is nagyon sok. A csökkenés viszonylag egyszerű matematika, 663 ezer fő, azért ez igen jelentős létszám. A besoroláshoz természetesen egy egész Európában használatos szempontsört vesz figyelembe a statisztika, és azt gondolom, hogy annak nem belemenve részleteibe, de ez mindenképpen hiteles kell hogy legyen mindannyiunk számára.

A következő szempont a javadalmazás kapcsán a minimálbér alakulása, hiszen az elmúlt időszakban 51 százalékkal, 31 500 forinttal emelkedett a minimálbér hat év alatt, 2010-ben 73 500 forint volt, míg 2016-ban pedig 111 ezer forint. És hát napi tény, hallottuk a mai nap során is, hogy az emelés és az emelkedés folytatódni fog.

Szintén konkrét adat az éves nettó nemzetgazdasági átlagkereset alakulása, és azt kell mondjam, hogy itt is, 2010-től 2016-ig folyamatos emelkedés van. Hangsúlyozom a folyamatosságot, a tendenciát,

nem kampányjellegű ez a béremelés, nem egy-egy választási időszakra szól, hanem a magyar gazdaság teljesítőképessége tulajdonképpen a határ. Hát nagyjából ez történt 2010 óta Magyarországon, és nyilván itt a kormány és a munkaerőpiaci partnerek fáradozását egyaránt el kell ismerni. Ez a tendencia egyértelműen előremutató, tehát látni kell persze a tennivalókat a jövőben is, hiszen továbbra is igencsak figyelniük kell a vállalkozóbarát környezet kialakítása kapcsán, és hát én azt gondolom, hogy továbbra is kiemelt figyelmet kell fordítanunk ennek kiegészítéseképpen az értékteremtő közmunkára.

Talán Volner képviselőtársunk említette, hogy neki kellemetlen tapasztalatai vannak. Engedelmeikkel, Tiba képviselő úrral is konzultálva, mi szívesen látjuk Hajdú-Bihar megyében egy látogatás alkalmával, ahol tényleg értékteremtő közmunkát tudunk önnek is és esetleg munkatársainak is bemutatni. Az Európai Unió gazdaságán belül igen nagy a verseny a jó munkaerőért, és a magyar munkaerő bizony jó munkaerő, jól felkészült munkaerő. Nyilván ezek között a viszonyok között kell a kormányzati politikának is a megfelelő döntéseket meghozni. Nyilván rugalmas, napi kihívásokhoz igazodó szemléletre van szükség, és azt gondolom, hogy ez előremutató mindenképpen.

Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szél Bernadett képviselő asszony, LMP. Tessék!

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Kormánypartai Államtitkár Urak! A helyzet az, hogy az LMP-frakció az utolsó megmaradt 4 percét kezdi el lebeszélni, mert sajnálatos módon a parlamenti viták olyan módon kerülnek a magyar parlamentben megrendezésre, hogy időkorlátaink vannak, és az LMP frakciójának még 50 perce sem jutott, hogy a nézeteit kifejtse, hát ezzel szemben nyilván az erőteljesebb képvisellel rendelkező frakcióknak ennél időarányosan több percük van. Úgyhogy bármit fognak itt hazudozni a következő időszakban az LMP-ről, nem fogok tudni rá reagálni, mint ahogy eddig is megtették.

Egyvalamit azonban le szeretnék szögezni: ha valóban olyan fontosnak tartják a munkaerőhiányt meg a mögötte lévő bérválságot, akkor nem 9. napirendi pontba kellett volna eldugni ezt a nagyon fontos parlamenti vitát, hanem mondjuk, ezzel kellett volna kezdeni a napot, és akkor nem este negyed 11-kor ülnének itt a képviselők, és beszélgetnének egymással Magyarország legfontosabb problémájáról, hanem, mondjuk, olyan időpontban, amikor a választópolgárok is ébren vannak, és figyelik a parlamenti munkáját.

Úgyhogy arra kérem önöket, hogy ne tegyék ezt többet meg a fontos parlamenti vitanapok kezdésével, ne éjszakára dugják el őket, jöjjenek ki a fényre ezek a viták, és kerüljenek ki a fényre, tudják meg a

választópolgárok azt, hogy a képviselők pontosan mit gondolnak életük fontos problémáiról.

A Lehet Más a Politika azért kezdeményezte ezt a parlamenti vitanapot, mert úgy gondoljuk, hogy a munkaerőhiánynál és a mögötte álló bérválságnál egyszerűen nincsen súlyosabb probléma ma Magyarországon. Ráadásul azt is látjuk, hogy ez egy tünet, annak a tünete, hogy Magyarországon nagyon rosszul mennek a dolgok, egy állatorvosi ló tulajdonképpen, mindent megmutat, rossz a gazdaságpolitika, rossz az adópolitika és rossz a foglalkoztatáspolitik. Ennek az egyvelegéből jön össze az, hogy Magyarországról az emberek elmennek külföldre, és ott keresnek megélhetést, ott keresnek munkát. Én azt gondolom, hogy a növekvő munkaerőhiány önmagáért beszél, és a kormányról állítja ki a bizonyítványt, és a parlamenti vitanap értékeléseként azt kell hogy mondjam, hogy nem tudom elfogadni azt a fideszes öntömjénezést, amit itt lefolytattak az elmúlt időszakban, amiben persze a KDNP mindig a segítségükre sietett; ami arról szólt, hogy tulajdonképpen milyen nagyszerű, hogy itt most nem munkanélküliségről, hanem munkaerőhiányról beszélgetünk. A mögötte lévő bérválság az egy olyan helyzet, ami fölött önök nem hunyhatnak szemet. Az pedig, amit eddig letettek az asztalra, az édes kevés. Arról kellett volna önöknek itt az elmúlt 6-7 órában beszélni, hogy hogyan akarnak azon dolgozni, és mit tesznek azért, hogy a magyar emberek bérei rendeződjenek, radikális béremelésekre hogyan lesz lehetőség ebben az országban.

És bizony, ha ezt megtették volna, akkor el kellett volna mondaniuk azt, hogy a közmunkaprogram mint olyan befuccsolt. Ugyanis a Lehet Más a Politika derítette fel azt, hogy a közmunka, azon kívül, hogy csapdaként működik a benne lévő emberek számára, és önöknek a 2010-es prognózisa nem jött be, hogy visszamennek majd az emberek a nyílt munkaerőpiacra a közmunkából, amellet gyakorlatilag rengeteg közmunkás a saját korábbi közalkalmazotti és alkalmazotti munkáját látja el közmunkában a bér töredékéért. És én a mai napig mély felháborodással fogadom, hogy ezt az intézményt még mindig változatlanul hagyták, még mindig megeshet az, hogy embereket kirúgnak a rendes állásukból, és közmunkásként végzik. Mint ahogy azt is pontosan tudjuk, hogy a munkaerőhiány egyik oka is a közmunka, ugyanis elszívja a munkaerőt cégektől, vállalkozásoktól, mert önök annyira kicsinálták a munka törvénykönyvét, hogy már nincsenek munkavállalói jogok ebben az országban. Az emberek szíre-szóra kirúghatóak, és onnantól elkezdve még a közmunkába sem veszik őket vissza. Ez így nem fog működni.

Önöknek arról is kellett volna beszélni, hogy az egykulcsos adórendszerrel gyakorlatilag mindenkit, aki átlagbér alatt keres, azt megsarcolnak. Önök hitet tettek továbbra is a teljesen bukott egykulcsos filozófia mellett. Azt gondolom, hogy önök az elmúlt órákban megint nem őszintén beszéltek, nem a magyar állampolgárokról beszéltek, hanem azt a szokásos

fideszes öntömjeenezést folytatták, amit eddig hat évig mindig. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kétperces felszólalásokkal folytatjuk a vitanapot. Gyöngyösi Márton képviselő úr, Jobbik!

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! A hárszabálynak köszönhetően némi fáziskéséssel reagálok Pócs János felvetésére, aki védelmébe vette az általam kritizált munkahelyteremtési programokat, illetve azt a gazdaságpolitikát, amely idejuttatta Magyarországot, és a Jászságból, a saját választókerületéből hozott példát. Szerintem ezt a gazdaságpolitikát nem lehet védeni, ez egyszerűen védhetetlen; ez a gazdaságpolitika, ami több mint két évtizeden keresztül arról szólt, hogy Magyarországon különböző nagy multinacionális vállalatokat tömtek ki az egymást követő magyar kormányok állami támogatással, munkahelyteremtési pénzekkel ahelyett, hogy a kis- és középvállalkozásokat juttatták volna különböző előnyökhöz.

Hogy ez mennyire így van, most a Jászságból konkrét példát nem tudok hozni Pócs János képviselőtársam kedvéért, de idén ősszel történt egy olyan eset, amikor egy Magyarországon megtelepedett nagy amerikai, elektronikai gyártással foglalkozó cég, jelesül a Jabil Circuit Magyarország Kft. bejelentette, hogy 600 munkavállalótól válik meg, ha tiszaujvárosi üzemét bezárja, mert rájött arra, hogy Ukrajnában még alacsonyabbak a bérek és még kedvezőbbek a feltételek, és távozik kis hazánkból.

(22.20)

Miután 2000 óta van jelen, a szociálliberális kormányok kitömték állami támogatással, a Fidesz-kormány folytatta ezt a gyakorlatot, 2011-ben 6 milliárd forint munkahely-teremtési támogatást adott ennek a cégnek, majd még 1,2 milliárd forintnyi európai uniós támogatással dobta meg ezt a vállalatot, most ez a vállalat bejelentette, hogy távozik a hazánkból.

Félreértés ne essék, nem a multinacionális tőke ellen emeltem szót (*Az elnök csenget.*) vagy emelünk szót, hanem azon feltételek ellen, amelyeket a magyar kormányok teremtettek, és azon kiszolgáltatott helyzet ellen, amit a magyar gazdaságpolitika teremtett itt az országban. Köszönöm szépen. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Gúr Nándor képviselő úr, két percben, MSZP!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Elnök úr, köszönöm szépen. Két egyszerű dologra szeretném felhívni a figyelmet, minden képviselőtársam figyelmét, aki olyan mondatokat használ példaként, hogy 650 ezerrel többen dolgoznak ma Magyarországon, mint... Nettó hazugságról beszélnek. (*Közbeszólás a kor-*

mánypártok soraiból.) Nem Magyarországon! A Központi Statisztikai Hivatal általi nyilvántartások mutatják ezeket a számadatokat, de az nem azt jelenti, hogy Magyarországon. Tudják, ebből az önök által mondott 650 ezerből 140 ezer ember Londonban, Ausztriában, máshol végzi a munkatevékenységét, és benne van a magyar statisztikai nyilvántartásban, mintha itthon dolgozna, de ők nem Magyarországon dolgoznak; ők inkább azért dolgoznak ott, merthogy itthon nem teremtették meg a számukra a megélhetés tisztes lehetőségét. Ez az egyik dolog, amit érdemes fontolóra venni, már csak azért is, mert Csepreghy államtitkár úr is jó szívvvel használja azt a mondatot, és nem helytálló.

A másik, amit ő mond, az a közfoglalkoztatottakkal kapcsolatos kérdéskör. Még egyszer szeretném jelezni a számára, ha nincs is most közöttünk, hogy 2010-ben a közfoglalkoztatott emberek kézbe 60 200 forintot vettek, utána jött Zsiga Marcell és sokan önök közül a 47 ezer forintjukkal, ma 52 ezer forintot keresnek nettóban, ami a 2010-es átszámítások szerint nagyjából 42 ezer forintot ér - ezt adták önök a közmunkásoknak.

Az utolsó gondolat: nincs itt sajnos Csenger-Zalán (*Cseresnyés Péter: Zsolt!*), aki arról beszélt, hogy milyen fontos a... - fontos, de önök egymillió munkahelyet, annak a megteremtését ígérték a gazdaságban. No, ebből ilyen értelemben semmi nincs, mert számszakilag összerakható sajnos, hogy a külföldi, hogy a közhasznú, hogy a diákfoglalkoztatás 200 ezer embere, aki korábban nem volt benne a statisztikákban, ha ezek levételre kerülnek, akkor nincs foglalkoztatási többlet - sajnos, bárcsak lenne! Na, ennek a feltételét kellene megteremteniük önöknek. Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most visszatérünk az előre bejelentett felszólalókhöz. Szabolcs Attila képviselő úr, a Fidesz képviselője, parancsoljon!

SZABOLCS ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Államtitkár Urak! Tisztelt Ház! A munkakerő-tartalék csökkenésének okáról már többen elmondták a véleményüket a mai vitában. Én arról szeretnék ma szólni, hogy a bürokrácia csökkentése hogy járulhat hozzá a probléma enyhítéséhez. Ma Magyarországon 4 millió 300 ezer foglalkoztatott van, ebből több mint 1 millió állami és önkormányzati alkalmazásban, 855 800 fő közalkalmazott, és körülbelül 200 ezren dolgoznak állami cégeknél, vagyis az összes foglalkoztatott körülbelül 25 százaléka. Ez az arány Németországban 10-12 százalék, Szlovákiában 10-15, Lengyelországban is tizenegynéhány százalék. Hosszú távon nem fenntartható, hogy a foglalkoztatottak ilyen nagy aránya a közszférában dolgozik, és nem piaci keretek között.

Hála a jóistennek és a kormány hathatós intézkedéseinek, az ország gazdasági helyzete ma már megengedheti, hogy ez az arány változzon. Termé-

szetesen a közszférának vannak olyan ágai, ahol indokolt a létszámemelés, például a rendőrségnél és a katonaságnál, nem szabad spórolni az egészségügy és az oktatás területén sem.

De van itt egy nagy terület: a bürokrácia. Ezek a területeken már eddig is sok intézkedés történt, ami egyszerűbbé teszi az állampolgárok mindennapi életét. A kormányablakok számának növelésével már egyre több honfitársunk tudja egy helyen intézni ügyes-bajos dolgait, míg eddig minden ügyintézésért más-más hivatalt, de legalábbis más-más ügyintézőt kellett felkeresni, most költünk 190 milliárd forintot arra, hogy az állam által intézett ügyeket elektronizáljuk, és 2018-tól már otthonról is tudjunk intézkedni, a kormány összevon, esetleg megszüntet háttérintézményeket. Ezek az intézkedések mind-mind azzal járnak, hogy nem kell annyi tisztviselő az apparátusban, így egy jelentős számú munkaerő felszabadul. A feladat az, hogy ha valakinek megszűnik a munkája a közszférában, minél hamarabb el tudjon helyezkedni piaci körülmények között.

Ennek az elősegítésére hozták létre a „Karrier Híd” programot, ennek lényege, hogy a költségvetési szervnek nem minősülő munkáltató adókedvezményt, támogatást kap, ha a közszférából kilépett személyt alkalmaz, ezen kívül bértámogatást is igényelhet a járási hivatalok foglalkoztatási osztályaitól. Természetesen mindez a kezdet, tovább kell keresni a lehetőségeket, akár képzésekkel is, hogy az intézkedések kedvezőtlen munkaerőpiaci hatásait megelőzhessük.

A bürokrácia csökkentése csak kis része a munkaerő-gazdálkodási problémák megoldásának, de nemzetgazdasági szempontból nagyon jelentős része. *(Az elnök csenget.)* Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Egyben tájékoztatom a tisztelt Országgyűlést, hogy a házszabály 37. § (2) bekezdés c) pontja alapján a KDNP rendelkezésére álló időt *(Dr. Szél Bernadett: Na!)* a kormány tagjai - de kizárólag a kormány tagjai - felhasználhatják.

Most pedig előre bejelentett felszólalókkal folytatjuk munkánkat. Teleki László képviselő úr, az MSZP képviselője következik.

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Egy olyan fontos témát tárgyalunk ma, amin, azt gondolom, minden képviselőnek itt kellene lennie, így természetesen Farkas Flóriánnak is, aki a kormánynak a megbízottja, és újra azt gondolom, hogy a foglalkoztatás, az oktatás az a két terület, amin neki mindenképpen meg kellene nyilvánulnia, főleg azért is, mert a „Híd a munkába” program összedőlt az elmúlt években, és arra is választ kellene adnia, hogy az a program, amit ő a foglalkoztatásban kapott lehetőséget a kormányzaton keresztül, az hogy zárult. Mert akkor, amikor erről beszélünk, akkor lehet látni azt,

hogy nem valósultak meg olyan dolgok, amelyeket egyébként nagyon nagy mértékben várt akár a roma lakosság, akár a többségi társadalom, és ebből Farkas Flórián nagy szeletet vehetett ki magának, mert eltűnt 1,6 milliárd forint a romák foglalkoztatására, és senki nem kérte számon.

De nem is ezzel szeretnék foglalkozni, csak a kormánypárti képviselőknek a figyelmét szeretném felhívni arra, hogy nem tudom, hogy hogyan engedhetik meg, hogy az a képviselőtársuk, aki egy ilyen ügyet képvisel a kormányon belül és a parlamenten belül, nem teszik szóvá neki, hogy miért nincs itt. Szóval, én azt gondolom, hogy a Magyar Szocialista Párton belül én ezt nem tehetném meg, hogy az a terület, ami hozzám tartozik, ne legyek ott, és ne tárgyaljunk arról, és ne tárgyaljunk arról, és ne próbáljuk meg érvekkel alátámasztani akár pró, akár kontra, hogy mi történt a kormányzaton belül. Ő ezt megteheti, és sajnálom, mert ezzel nem a kormánypártnak a problémája fog bővülni, hanem a magyarországi romák helyzete nem jut sehova.

Azt gondolom, hogy ma nagyon sok statisztikai adatot lehetett hallania annak, aki végigülte ezt a közel hat és fél órát. Én a magam részéről is néhány adatot szeretnék mondani azért, hogy érzékeljék, mert nagyon sokszor akár a parlamentben, akár a parlamenten kívül azt hallani, hogy a romák nem akarnak dolgozni. Nem visszasírva a rendszerváltás előtti időszakot, de mindenképpen meg kell említeni azt, hogy akkor, amikor a rendszerváltás előtti időszakról beszélünk, akkor a romáknak mintegy a 95 százaléka aktív kereső volt; még egyszer mondom: aktívan dolgozott, dolgozott a vasútnál, dolgozott a vasútnál, az építőiparban, a mezőgazdaságban, az útépitésben, bányákban, és lehetne sorolni.

Az én korosztályom mindenképpen tudja, hogy miről beszélek, és tudja azt, hogy minden egyes kilométer útépitésnél ott voltak a romák, nem volt olyan egy kiló szén, ahol a romáknak a kétkezi munkája ne lett volna ott, és lehetne sorolni, hogy mi mindenben vettek részt. Tehát ha erre a népcsoportra ma valaki azt mondja, hogy ingyenélők, és nem akarnak dolgozni, akkor meg kell vizsgálni mind a két oldanak a lényegét, hogy miért nem.

(22.30)

Meg kell vizsgálni azt, hogy valóban akarnak vagy nem akarnak dolgozni, vagy csak a lehetőséget nem úgy kapták meg az elmúlt 25-30 évben, mint ahogy meg kellett volna kapni.

Néhány számot hadd mondjak még a 90 százalékon kívül. 70 százaléka elvégezte az általános iskola nyolc osztályát a rendszerváltás előtt, 30 százaléka szakmunkástanulónak állt, és el is végezte a szakmunkásiskolát. 30 százaléka, még egyszer mondom, nagyon fontos szám. 2 százaléka érettségizett le. Igaz, hogy a felsőfokú végzettséget nem lehetett mérni. Ma ezzel szemben, ha megnézzük a statisztikai adatokat és összerakjuk, akkor azt lehet monda-

ni, hogy a foglalkoztatási helyzete a magyarországi romáknak: 70 százaléka nem dolgozik az aktív roma közösségből. Még egyszer mondom, 70 százaléka nem dolgozik. Azt gondolom, ez mindenképpen azt jelzi, hogy valami nagyon nagy baj van, mert a 90 százaléka tudott dolgozni akkor, amikor a rendszerváltás volt, ma pedig 70 százaléka nem dolgozik a magyarországi romáknak. Ezt nem én mondom, hanem a Központi Statisztikai Hivatal adataiból merítem.

Hozzáteszem, a nem roma lakosságnak mindösszesen 40 százaléka az, aki nem dolgozik és nem vállalt munkát. A férfiak esetében ez még rosszabb, több mint 71 százaléka nem tud dolgozni, és a nők aránya pedig 58 százalék azon a bizonyos 65 százalékon belül.

Tehát ebből is látszik az, hogy valami nagyon nincs rendben, mert amikor a romák foglalkoztatásáról beszélünk, akkor nem látjuk azt a ténysort, ami alapján el tudnának menni.

Igaz az, hogy az önkormányzati statisztikai adatai, amiket nagyon sokszor elmondanak, azokkal nagyon nehéz vitatkozni, csak azért lehet vele vitatkozni ennek ellenére, mert kozmetikázzák az adatokat. Akkor, amikor a foglalkoztatásról van szó, önkormányzatok belesorolják a közfoglalkoztatást, ami nem baj, nagyon fontos, hogy a közfoglalkoztatás is egy olyan munka, amely lehetőséget biztosít arra, hogy akik nem láttak még munkahelyeket, azok mindenképpen tudjanak integrálódni a munka világához. Ez egy nagyon fontos szemlélet és fontos irány, enélkül nagyon nehezen lehetne reintegrálni a roma lakosságot a foglalkoztatásba. Tehát azt gondolom, hogy fontos ez. Viszont azt is kell tudniuk, hogy 45 százaléka az, aki közfoglalkoztatásban van ebből a bizonyos 65 százalékból. Tehát ez azt jelenti, hogy mindösszesen közel 20 százaléka az a roma közösség, aki akár a versenyszférában, akár pedig magánvállalkozóként tud tevékenykedni. Tehát ez azt jelenti, hogy semmi.

És hogy ezeket az adatokat, hogy elmondtam, persze hozzá kell tenni azt, hogy miért is alakul ki nemcsak az önkormányzati idejében, hanem a rendszerváltás óta volt egy folyamata, amit mindenképpen fontos megemlítenem, azt gondolom, mert akkor nem azt mondják, hogy politikai elfogultsággal próbálom megközelíteni a dolgokat. Ez azt jelenti magyarul, hogy a rendszerváltást követően az oktatásra semmilyen szerepet nem fordítottak.

Azért nehezen vitatkozom ma Cserenyés államtitkár úrral, mert nagykanizsai polgármesterként a romaoktatásban azért segített, tehát ezért ő tudja, hogy miről van szó, remélem, mert ahol próbáltak meg adni, ott történt is valami. Történtek olyan dolgok, ahol a foglalkoztatás nem jelent olyan problémát, mint az ország más helyein. Tehát ebből adódóan én azt gondolom, hogy ha ő polgármesterként tudta, mi a dolga, akkor nagyon remélem, hogy a kormányzatnak is ad olyan irányvonalat és olyan kézfogót, amellyel tudja segíteni a magyarországi romák foglalkoztatási esélyeinek a növelését. Ha

viszont tovább abba az irányba mennek, hogy az oktatásba nem fektetnek bele, akkor azt kell mondanom, hogy nagyon nagy a baj.

Az elmúlt időszakban több kutatás is kijött, és a legfőbb kutatási anyag, amit az Európai Bizottság egyik részéről lehetett olvasni, az az, hogy rendszeresítévé vált a magyarországi romák kirekesztése, rendszeresítévé vált. Tudják, mit jelent ez? Ez nemcsak azt jelenti, hogy a foglalkoztatásban, hanem arról, amiről nagyon sokszor beszéltem a parlamentben, parlamenten kívül, hogy a romák jövőjét önkormányzatok akarják lopni. El akarják lopni olyan szinten, hogy az oktatásba nem fektetnek kellő energiát és kellő súlyt.

Mondom ezt azért, mert az „Út a diplomához” programjukba összesen közel 2000 diákot tudnak ma besorolni, ami azt jelenti, hogy ez egy szép szám akkor, abban az esetben, ha nem nézzük meg az MSZP-kormányzást, amit önkormányzatok nagyon sokszor mondanak, hogy mi pedig 22 800 embernek, fiatalnak adtunk ösztöndíjat a Magyarországi Cigányokért Közalapítványnál. Még egyszer mondom, 22 800 fiatalnak. Ezek többnyire érettségizettek voltak vagy érettségire készültek és felsőfokú intézménybe.

Tehát lehet itt kitalálni nagyon szép szlogeneket, de azt gondolom, hogy abban viszont nem lehet semmit látni, hogy széles rétegekre próbálnának meg építeni.

Önkormányzatok létrehozták a roma szakkollégiumokat is, nagyon jól hangzik, viszont ott se látni semmilyen eredményt, ami a roma fiataloknak esélyt adna arra, hogy elvégezzenek egy főiskolát vagy egy egyetemet, vagy azt követően pedig a végzettséggel tudjanak munkába állni.

Ma éppen egy államtitkárunknak jeleztem azt, hogy két-három diplomás ember kint van az utcán, akik ma kerestek meg, és kérdezték azt, hogy több nyelvet beszélünk, miért nem tudunk elhelyezkedni ebben és abban a minisztériumban, mert meghallgatásra hívják, és azt követően pedig elutasítanak, mert azt mondják, hogy már betelt a létszám. És kell kérnem azt a kormánytagoktól, hogy beszéljenek vele, hátha mégiscsak a két nyelvet beszélő jogász roma fiatal tud munkát vállalni. Higgyék el, ez nemcsak ebben a helyzetben jelenik meg, hanem vidéken fogadóórakon, igaz, hogy nem főiskolát, egyetemet végeztek, de még mindig szakmunkások is hasonló módon eljönnek és kérik a segítséget, hogy próbáljanak meg elhelyezkedni.

Persze igazuk van abban, hogy nagyon sokszor nincs munkaerő. Azért nincs munkaerő, mert nem jelentik be ezeket az embereket. És egyre többen rájöttek arra, hogy nem mennek el inkább dolgozni 5-6 ezer forintért egy nap, viszont a tb-jük és az egészségügyi ellátásuk nincs kifizetve. Inkább azt mondják, hogy ezért nem fognak elmenni dolgozni. Tehát valóban van egy ilyen tendencia, de ezt a tendenciát önkormányzatoknak kell megállítani azzal az intézkedéssorral, hogy az oktatásban esélyt adnak a fiataloknak, és akik már tanultak szakmát vagy éppen dip-

lomát szereztek, azoknak pedig egy olyan programot indítanak el, amelyet szintén elindított a Magyar Szocialista Párt. Mondjuk ki őszintén, hogy akkoriban meghirdettük, hogy száz roma diplomást a közgazgatásba, az államigazgatásba, és minden minisztériumban jelen voltak azok a roma fiatalok, akik diplomához jutottak. Ezt meg lehet nézni a statisztikai adatokból, hogy komolyan így történt, és amit mondok, az szó szerint így van.

Tehát ebből adódóan, amikor önök kormányra kerültek, 3-4 éven belül akár a megyei munkaügyi központokból, akár a minisztériumokból, kiebrudalták ezeket a roma fiatalokat, és ma kint vannak az utcán, és nem tudnak elhelyezkedni. Ebből adódóan én azt gondolom, hogy a foglalkoztatási helyzetük még a felsőfokú végzettségűeknek is nagy problémát jelent.

Tehát nem gondolom azt, hogy ma a parlamentben - felírtam - a jobbikos képviselőtársamat leszámítva összesen egyetlenegyszer hangzott el a cigány szó ebben a parlamentben a közel hétórás vitában, azt pedig László Tamás tette meg, amit innen is köszönök, most nincs itt, aki a roma közfoglalkoztatásról beszélt, aki azt mondta, hogy az egy folyamata annak, hogy visszavezessék őket a munkaerőpiacra. Egyetértek vele.

Harmadik ciklust töltöm ebben a parlamentben. Egy ilyen vitanapon ilyen még nem volt, hogy a romák helyzetéről nem beszélünk. Mindenki szólt arról, nagyon sokan szóltak arról, hogy az egyéni képviselők hogy tudnak kampányolni, és hogy tudnak majd szembenézni a választópolgáiraikkal akkor, amikor kimennek 2018-ban kampányolni, és a romákat is meg fogják szólítani.

Nem tudok mindenkire eljutni, hogy elmondjam, hogy ma, amikor a foglalkoztatásról beszéltünk, akkor egyetlenegy ember mondta ki a romákról, hogy mi a véleménye, és azon kívül senki. Pedig biztos vagyok abban, hogy mindenki, aki önálló körzetben fog indulni, 106 körzetben a Fideszen belül, el fogja mondani, hogy a romák foglalkoztatását mennyire akarják segíteni. Ez a legnagyobb probléma, hogy mindig be vannak csapva azok a romák, akik ma is szegyenpadon ülnek.

Tehát ha azt akarják, hogy a magyarországi cigányság ne idegen teste legyen ennek az országnak, akkor hassanak oda, tegyenek azért, hogy a nemzet részesévé váljanak és tudjanak dolgozni, tudjanak tanulni, és ne segélyért próbáljanak meg mindösszesen odaállni az ablakhoz, mert amikor önök bevezették, és az oktatási államtitkár úrra nézek, akkor azt mondom, hogy önnek hivatalból kötelessége lenne jelezni a számok alapján, hogy nem lehet megengedni azt, hogy 18 évről 16 évre lecsökkentsék a tankötelezettséget, mert szintén KSH-adat, hogy mennyien kerültek ki ebben az elmúlt időszakban, egyébként 46 ezren kerültek ki 16 éves korban az iskolapadból.

Ez mit jelent? Azt jelenti, hogy a szegénységet termeljük, termeljük, és nem akarjuk megoldani azt, hogy minél magasabb iskolai végzettséget szerezzek,

és igenis az oktatást nem lehet megállítani abban a helyzetben, 16 éves korban, mert még egyszer mondom, nem én mondom ezeket a számokat, hanem KSH-adatokat használtam fel.

(22.40)

Tehát nem gondolom azt, hogy ma Magyarországon ne legyen egy olyan befogadó társadalom, amely képes arra, hogy azt a programot, amit önök 2011-ben Európa soros elnökségében elfogadtak, a roma keretstratégiát, amely 5 pontot tartalmaz: foglalkoztatás, oktatás, lakhatás, egészségügy és teljesen mindegy, azokat ne hajtsák végre.

Én szeretném önöket emlékeztetni, hogy egyetlenegy pontját sem hajtották végre, becstellenül védik Farkas Flóriánt továbbra is, és azok a programok, amelyek nem valósultak meg, nem az ő hibája, nem Farkas Flórián hibája, hanem a kormányzat hibája és a kormányzó pártoké, hogy engedik Farkas Flóriánnak azt tenni, amit akar, és azt gondolom, hogy ebben önöket számon fogják kérni.

Nem biztos 2018-ban, de hogy a történelem számon fogja önöket kérni, hogy ebben a dologban miért nem tettek valamit, az bizonyos, hogy úgy lesz. Tehát ebből adódóan biztos, hogy süket fülekre talállok, de mégis azt mondom, ne hagyják magukra a magyarországi romákat, mert ha magukra hagyják, akkor közel 1 millió embert hagynak magukra. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Palkovics László államtitkár úr a kormány nevében kíván szólni, parancsoljon!

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Alapvetően Gyöngyösi Mártonhoz szerettem volna szólni, de miután a másik képviselő úr itt maradt, ezt a rövid időt megpróbálom megosztani.

Sajnos Gyöngyösi Márton elment, de itt egy olyan kérdés került elő, ami több oldalról fölmerült, alapvetően a multinacionális vállalatok szerepe, illetve az ő hatásuk a magyar gazdaságra. Nem akarok hosszú történelmi áttekintést megkezdeni, az időnk eléggé limitált.

Nekem volt szerencsém '89-ben befejezni az egyetemet, utána néhány éven belül a magyar ipar összedőlt, és eléggé néztük azt, hogy mi is történik itt. Sokan elmehettünk volna, én ezt nem tettem, itthon maradtam, és ez volt a jó döntés egyébként, úgyhogy arra szeretnék mindenkit inspirálni, aki ezen gondolkodik, hogy azért ezt egy lehetséges alternatívaként fontolja meg. A mai helyzet lényegesen jobb, mint a 80-as évek vége, 90-es évek eleje, legalábbis ebből a szempontból.

Viszont végigéltem az elmúlt huszonegynéhány évet, és valóban a magyar gazdaság átalakulása történhetett volna másképp is. Ezen lehet utólag lamenn

tálni, hogy mi történt volna akkor, ha több magyar nagytőke, tulajdonos, és nem tudom, mi lesz; nem így történt. Van egy helyzet, ami kialakult, ebben valóban a multinacionális cégek komoly szerepet játszanak, de az ő szerepük így leegyszerűsítve - azt hiszem, a képviselő asszonytól hangzott el az összeszerelő üzem típusú dolog -, hogy egy multinacionális cég mennyire nem összeszerelő üzem Magyarországon ma már, sőt, a világon sehol sem, meg kell nézni egy ilyet. A képviselő úr említett egy jászfény-szarui céget, ez a ThyssenKrupp Presta cége. Ez azért tanulságos történet, mert ezt is le lehetne egyébként összeszerelőüzemezni; csak azért, hogy hogy is jött létre ez a cég, és akkor mondok más példákat is.

'98-ban a ThyssenKrupp a Műszaki Egyetemen megjelent, mert volt egy ötlet a Műszaki Egyetem, egy elektromos kormányzásos történet, amiből az lett aztán, hogy a Műszaki Egyetemen létrehozta egy céget, ebből a cégből lett egy kutatás-fejlesztő cég, amit aztán utána ők átvettek 500 fejlesztőmérnökkel. Utána ennek az 500 fejlesztőmérnökös társaságnak az eredményeit fogják most gyártani Jászfény-szarun.

A multinacionális cégek jelentős része egyébként ma már Magyarországon ilyen. Ha megnézzük ugyanezt, mondjuk, a Boschnál, de meg lehet nézni, mondjuk, a Siemensnél is, hogy ne csak járműipari vállalatokról beszéljünk, ezek a vállalatok egyre inkább és egyre nagyobb mértékben kutatás-fejlesztéssel foglalkozó szakembereket alkalmaznak.

Ha megnézik, és ezek statisztikai adatok, hogy hogy néz ki, mondjuk, Közép-Kelet-Európában a K+F ráfordítások arányának változása, ezen belül különösen a vállalati, Magyarországon nő a legnagyobb mértékben, ez ennek az eredménye. Az, hogy aztán a multinacionális cégeknek milyen a hatásuk a beszállítóikra vagy a magyar vállalatokra, az pedig egy másik fajta hatást jelent. Ezek a cégek egyre inkább azt akarják, hogy az itteni beszállítóik ne csak az általuk előállított rajzok alapján gyártsanak valamit, hanem legyen meg ez a képességük, legyen meg az a szakemberük, legyen meg az az eszközük, legyen meg az a szabadalmi lefedettségük, amivel ők egy magasabb hozzáadott értékű terméket tudnak előállítani.

Az, hogy Magyarországon hogy néz ki a magyar ipar hightech hozzáadott értéke, ha megnézik az OECD számait, ez valahol az első háromban van benne. Ez pont ebből az iparszerkezetből adódik. Ez azt is jelenti, hogy a magyarországi beszállítóknak is ugyanilyen magas műszaki hozzáadott értékű termelésük van. Tehát az a sötét kép, ami itt megjelent, az nem így van. Nem így van, és ez óhatatlanul egy lehetőséget jelent, olyannyira, hogy egyébként ezeknek a vállalatoknak a fejlesztőmérnökei nem mennek sehova, 2-3 százalékos fluktuációval működnek, és ehhez egyébként egy sor minden tartozik.

Itt nyilván a kormány a programjain keresztül minden ilyet támogat, főleg a magyar tulajdonú kkv-k fejlesztő tevékenységét. Ezért változtattuk meg az egyetemen a PhD-képzés rendszerét. Az az említett

700 milliárd forint, amit itt elhangzott, amit a kormány el fog költeni kutatás-fejlesztésre, innovációra, ennek jelentős része pont a magyar tulajdonú kkv-k képességeinek javítására fog szolgálni. Úgyhogy azt szeretném csak egy kicsit más megvilágításba helyezni, hogy ez a sötét kép, ami itt felfestésre került, nem így van. Ezeknek a cégeknek megvan a saját szerepük.

Most arról ne is beszéljünk egyébként, hogy mondjuk, a CSR-rendszerükön belül, tehát a corporate social responsibility rendszerükön belül milyen módon járulnak hozzá, mondjuk, a környezetük fejlődéséhez. Legyen ez, mondjuk, a duális képzés, ami nem egyszerű dolog, középfokú vagy felsőfokú képzés. Ez nagyon sok pénzbe kerül, és egyébként ezt ők teszik, meg teszi sok mindenki más, azon túl, hogy fejlesztik a saját beszállítóikat, és egyébként részt vállalnak a közösség életéből.

Van néhány példa, például az említett G-Bil. Ha a képviselő úr itt lenne, akkor elmondanám, de anyyira nem érdekes, hogy mi is történt ott, miért ment el a G-Bil egy másik országba. Meg vannak olyan példák, akik visszajönnek, mondjuk, Indiából meg Kínából, és Magyarországra hozzák a gyártásukat. Tehát összetett a dolog. Egy dolog biztos: ezeknek a cégeknek megvan a saját szerepük, és ezt használni kell arra, hogy egyébként a saját gazdaságunkat pedig tudjuk fejleszteni. Azt gondolom, hogy a kormány ebben mindent megtesz.

Teleki képviselő úr kérdésére, hogy itt hogy is néz ki ez az oktatási rendszer és ezen belül a romák, a cigány tanulók helyzete. Nem értünk ebben egyet, persze ebben a kontextusban ez, azt hiszem, nem véletlen, de az a helyzet, hogy ha megnézzük azokat a programokat - és nagyon szívesen átküldöm a képviselő úrnak -, amelyek jelen pillanatban az oktatás területén futnak, ezek jelentős része, nagyon nagy része pontosan a hátrányos helyzetű térségek iskolájáról szól.

180 milliárd forint az a köznevelési EFOP-os konstrukció, aminek körülbelül kétharmadát pontosan erre fogjuk költeni. Ebben az iskolahálózat alakítása, a jobb oktatáshoz való hozzáférés önmagában csak 90 milliárd forint.

A módszertani fejlesztéseink, tehát a tanáremberek képessége, hogy hogyan tanítsanak egy olyan iskolában, ahol nem azok a gyerekek vannak, akik olyan családból származnak, hogy feltétlenül az a motivációjuk, hogy tanuljanak sokat meg jól, a módszertani ügyleteink jelentős része erre vonatkozik. 30 ezer tanárt fogunk kiképezni az elkövetkező 2 évben, hogy meglegyen - coalának hívják, a kis medvéről lehet rá emlékezni - egy olyan módszertan, ami egyébként már nagyon sok iskolában bevezetésre került. Ezek pontosan azok az iskolák, amelyek Sajókázán, Balmazújvárosban, Zalakomárban, Dél-Somogyban működnek. Ezekben az iskolákban abszolút jól működik, ez bizonyított.

Ezt most ki fogjuk terjeszteni, de pontosan az az indoka, az a célja, hogy ezt a helyzetet tudjuk kezelni.

Itt elhangzott a kisiskolák helyzete. Ha egy közösségből nyolcan igénylik azt, hogy legyen alsó tagozat, akkor lesz alsó tagozat, amiről nyilván az egyik oldalról az OECD-nek az a véleménye, hogy ezekkel azért vigyázni kell, mert itt is jó minőségű képzést kell tudni biztosítani, vagy más megoldást kell választani. Alapvetően ez a célunk, hogy ezt tegyünk. Jobb időszak, mint az elkövetkező 5 év, azt gondolom, erre nem lesz.

Amit pedig említett, azt a kollégát, aki felsőfokú végzettséggel rendelkezik, és egyébként a minisztériumban nem alkalmazták, ha megtenné, hogy küldi hozzám, szívesen beszélgetek vele, és azt hiszem, hogy fogunk megoldást találni. Semmifajta ilyen szándék, sem kimondottan, sem kimondatlanul, azt gondolom, nincs. Bizonyos esetben pont az ellenkezője a szándék. Köszönöm. *(Taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük szépen. Magyar Zoltán képviselő úr, a Jobbik képviselője következik.

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Ahogy itt az elmúlt órákban hallgattuk a kormánypárti képviselők, illetve a kormány tagjai és baloldali képviselőtársaim közötti vitát, sokszor az volt az érzésem, hogy egyébként egyetértek mind a két féllel, ahogy legalábbis az elmúlt időszakokban bírálták egymást ezen a területen.

Nagyon szomorú vagyok én is azzal kapcsolatban, hogy egy ilyen fontos ügyet ilyen késő éjszakai órákban kell megtárgyalnunk. Én kifejezetten a mezőgazdaságot sújtó munkaerőhiányról szeretnék néhány gondolatot elmondani. Úgy gondolom, hogy ez az a terület, ami már jó időben jelezte, hogy itt komoly gondok lesznek, hiszen a mezőgazdaságban jelentkező munkaerő-hiány most már lassan 10 éves történet, és természetesen egy összetett kérdés, hiszen nemcsak arról van szó, hogy önök kéz a kézben bal- és jobboldal elcseszték *(sic!)* a privatizációt, az úgynevezett rendszerváltást. Nemcsak arról van szó, hogy vidékromboló politikát folytattak, és nemcsak arról, hogy az EU-csatlakozási szerződés silány minőségű letárgyalása odavezetett, hogy ez a helyzet előállt...

ELNÖK: Hm. Nyilván a késői óra tette; a képviselő úr szóhasználatát a parlament méltóságához illessze! *(Derűltség.)* Tartalmilag értettük *(Derűltség.)*, csak kérem szépen, hogy ezt megfelelő formában fejezze ki.

(22.50)

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Rendben. Köszönöm, elnök úr.

Illetve az elmúlt időszakban nemcsak a földprivatizációról beszélhetünk, hanem ezek együttes hatásáról, ami természetesen abban csúcsonyult ki,

hogy nincs megbecsülve a magyar munkaerő, legfőképpen a munkabér tekintetében.

Ezekről, ahogy mondtam, már sok szó esett, én kicsit átlavagolnék éppen ezért inkább a szakiskolák helyzetére, mert a mezőgazdaságban tapasztalható munkaerőhiány azért szorosan összefügg ezzel a kérdéssel, hiszen ahogy megállapítottam, a mezőgazdaságban súlyos a szakemberhiány. A szakiskolák egyre kevesebb tanulót tudnak foglalkoztatni, egyre kevesebbet tudnak kiképezni, hiszen kevesen is jelentkeznek, és így kevesebben is helyezkednek el ezen a területen, az agráriumban. Itt néhány friss, tavalyi adatot említenék csak meg - a mezőgazdaság fejlődését, úgy gondolom, hogy ez már akadályozza is, amiről beszélünk -, 800 millió forint értékű gépbéruházas valósult meg, és a Központi Statisztikai Hivatal adatai szerint a gazdálkodók négyötöde csupán gyakorlati tapasztalatokkal rendelkezik, felsőfokú mezőgazdasági gépész végzettsége 3 százalékuknak van. Tavaly a szakmai képzésben 84 ezer diák vett részt, és 4400 kezdett valamilyen mezőgazdasági szakiskolában, de csak negyedük tett sikeres vizsgát. Tehát amikor arról beszélünk, hogy a mezőgazdaságban munkaerőhiány van, akkor erre is ki kell térni bizony, hogy a tanulók mennyisége és a minősége is komoly kívánnivalót hagy maga után, és nyilvánvalóan egy olyan diák, aki nem végzi el megfelelően ezt a szakiskolát, és nem tud elhelyezkedni a szakmájában, nagyobb eséllyel kerül abba a helyzetbe, hogy nem tud itthon boldogulni ezen a területen.

Olyan sokkoló adatokat kapunk, hogy a mezőgazdaságból tízből már kilenc gazda jelezte, hogy szakemberhiánnyal küzd. És bizony, most már nemcsak a kertészetéről, a szőlészetéről és az állattartásról beszélünk, hanem a mezőgazdaság több más olyan ágazata is érintetté vált az elmúlt néhány évben, amelyek korábban még nem küzdöttek ilyen munkaerőhiánnyal. Nem lehet csodálkozni, ha Romániából és Ukrajnából próbálnak meg beszerezni olyan munkaerőt - gyakran feketén -, aki a hazainál jóval alacsonyabb bérért is elvállalja ugyanazt a munkát. Nem kell mondanom, hogy ez milyen további problémákat okozhat a közeljövőben.

Így, ha továbbra is azt vallják, amit egyébként kommunikációban folyamatosan hallunk a Ház falai között, hogy a magyar vidék felemelése mennyire fontos a kormányoldalnak, és hogy a magyar mezőgazdaság az a hazai gazdaság egyik mozgatórugója, egyik húzóágazata lehet, akkor, kérem, vegyék ezt a problémát is komolyan, és tegyünk lépéseket az irányba, hogy ez a brutális munkaerőhiány megszűnjön az ágazatban, mert így nemhogy előrelépés nem lesz, hanem az az 5 százalék alatti munkaerő, amely ma még a mezőgazdaságban dolgozik, az is rohamosan csökkenni fog, és eljutunk odáig, hogy egészen egyszerűen nem lesz, aki megművelje a földeket, nem lesz, aki ellássa az állatokat, nem lesz, aki leszedje a gyümölcsöt, amikor az szükséges.

Ezért ez az az ágazat, ahol szerintem a legsürgősebben meg kell ezeket a lépéseket tenni, tisztességes

bért kell biztosítani ezeknek a családoknak, és akkor lehet azokat a nagyvű elképzeléseket, kormányzati terveket komolyan venni, amelyeket itt hétről hétre meghallgatunk a Ház falai között. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Kétperces felszólalások következnek. Heringes Anita képviselő asszony, MSZP!

HERINGES ANITA (MSZP): Köszönöm szépen a szót. Örömmel hallottam, hogy vannak már olyan kormánypárti képviselőtársak, akik megbecsülik a külföldön dolgozó fiatalokat, és nem azt gondolják, hogy szabadságvágyból vagy kalandvágyból hagyták el ezt az országot, hanem értik és tudják, hogy meg kell becsülni azokat a fiatalokat, akik dolgozni akarnak, megélni és tisztességesen felnevelni a gyerekeiket, még akkor is, amikor én - még egyszer szeretném hangsúlyozni - abban hiszek, hogy nekik itthon lenne a helyük, és itthon kellene jól megélniük a fizetésükből.

De a megbecsülést abban is megmutathatnák képviselőtársaim, hogy a választójogban is ugyanazokat a lehetőséget biztosítják ezeknek a fiataloknak, merthogy az úgy lenne igazságos és korrekt. És akkor éreznék a fiatalok, hogy ők ténylegesen meg vannak becsülve. Csakhogy ma valahogy úgy érzik, hogy még igazán haza sem akarják hívni őket, mert a „Gyere haza!” program valami csodálatosan sikerült - ugye, tisztelt képviselőtársaim? -, hiszen százmillió forintból 105 fiatal sikerült hazacsábítani még az önköz statisztikája alapján is.

Azt gondolom, olyan lehetőséget kell ezeknek a fiataloknak biztosítani, amiért tényleg megéri nekik hazajönni, tényleg látják a lehetőséget ebben az országban, és azt érzik, hogy meg tudnak élni, a gyermekeiket fel tudják nevelni. És ne azt lássák, hogy most is a társasági adónál csak a felső 10 százalék az, aki megint jól fog járni, a kis- és középvállalkozók valahogy megint háttérbe lettek szorítva. Ne azt érezzék, hogy az öngondoskodás itt valahol bűnnek tekintendő, hiszen a magánnyugdíjpénztárjukat már elbukták, most pedig a kafetériából sem rakhatnak majd nyugdíjra félre vagy egészségpénztárba félre.

Én azt gondolom, hogy a jövő felé kellene tekintenünk, lehetőségeket biztosítani a fiataloknak az öngondoskodásra, a választójogban ugyanolyan lehetőséget biztosítani, mintha itthon lennének vagy egyébként határon túli magyarok lennének, mert hogy ugyanolyan lehetőségekre van szükségük, mint bárki másnak. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Volner János képviselő úr, a Jobbik frakcióvezetője, tessék!

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. Palkovics államtitkár úrnak szeretnék válaszolni. A sors pikantériája, hogy pont egy közös ismerősüknél voltam most délután tárgyalni, egy nagyvállalatot

vezet az úr. Nagyra becsüli egyébként államtitkár urat, és elismeri a képességeit.

Amiről államtitkár úr beszél: itt azért el szeretném különíteni a Jobbik álláspontját esetleg más pártok álláspontjától. Mi nem vagyunk multiellenes párt, ez a vállalat, ahol jártam ma, ez is egy nemzetközi nagyvállalat. Mi megkülönböztetjük például a kereskedelmi multik magyarországi közjóhoz történő hozzájárulását meg, mondjuk, egy Magyarországon ipari kultúrát megeremtő, emberek ezreit foglalkoztató multinak a magyarországi közjóhoz történő hozzájárulását.

Azonban az nagyon fontos, államtitkár úr, amikor elsősorban EKD-ken, azaz egyedi kormánydöntéseken alapuló vissza nem térítendő támogatásokat ítélt meg a kormány, kérdés, hogy jó-e az, ha utánaszámolás nélkül osztogatnak - adott esetben más körülményeket nem vizsgálva - milliárdokat az adófizetők pénzéből, például a német luxusipar itt megtelepedett vállalatainak, vagy pedig van egy, a Jobbik által támogatott termeléstámogató adórendszer, amely mindenkire nézve világos szabályokat tartalmaz, a termelő szférát segíti adókedvezményekhez, és ilyen módon könnyítünk a vállalatok terhein. Én inkább a kiszámíthatóságot preferálnám ezen a téren.

Meggyőződésem, hogy nekünk nem haragudnunk kell a multikra, hanem egyeztetni kell a kormánynak a magyar érdekeket, és olyan módon kell eljárnia, hogy nem be kell zárnia a kapukat a multik előtt, hanem a gyártó, ipari kultúrát meghonosító multikkal meg kell találni annak az együttműködésnek a lehetőségeit, ami fel tudja virágoztatni Magyarországot. Önnek ebben egyébként teljesen igaza van. Azonban nagyon fontosnak tartom elmondani, hogy ezt mindig a magyar érdek mentén kell megtenni, úgy, hogy jól képviseljük az ország érdekeit. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm. Mesterházy Attila képviselő úr, előre bejelentett felszólaló. Parancsoljon!

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Van értelme végigvárni a vitát, mert az ember mindig új információkat kap, most éppen a Jobbik-frakciótól, hogy ők nem multiellenes párt. Azért az elmúlt évekből lehetne talán más állásfoglalásokat is említeni, bár szerintem ez egy jó irány, hiszen a kritika nélküli multiellenesség vagy az elvakult multiellenesség egészen biztosan nem a nemzet érdekét szolgálja.

Nagyon sok minden elhangzott ezen a mai vitán, igazából talán egy-két hangsúlyt szeretnék én magam is elhelyezni. Az egyik az, hogy sok esetben azt hallottam, láttam többször kormányzati szereplőktől a különböző számokat ismételve, hogy itt minden fantasztikus, minden jó, ilyen-olyan számok ezt-azt mutatják, én pedig azt gondolom, amiről államtitkár urak beszéltek, sok esetben játék a számokkal, és ha ezekről lecsupaszítjuk azokat a számo-

kat, amivel valóban föl lehet úgymond tuningolni a foglalkoztatási adatokat vagy a munkanélküliségi adatokat... - mire gondolok?

Hogy csak egy példát mondjak, ha a közmunkások közül csak azokat számolnánk be a foglalkoztatásba, akik a közmunka után is el tudnak helyezkedni - ez nagyjából 10 százalék -, akkor az rögtön más eredményt adna. Vagy ha azt mondanánk, hogy akik elmennek külföldre, azokat is leszámítanánk, hiszen mondjuk, Nagy-Britannia teremti a munkahelyeket számukra, nem pedig Magyarország, akkor megint csak más eredményeket kapnának. És ha ezt egy tízéves távlatba helyeznénk, akkor azt lehet mondani, hogy az elmúlt tíz évben - mondjuk, a 2015-ös évvel zárva - nem túl sok minden történt a trendek tekintetében. Tehát úgymond az önök által hirdetett reformok azért kisebb hatékonyságot eredményeztek, vagy kevesebb eredményt mutatnának föl.

(23.00)

Én a magam részéről nem azok közé a képviselők közé tartozom, akik eleve azt mondják, hogy a közmunka az egy felesleges és rossz dolog. Szerintem a közmunka kimondottan jó kezdeményezés, a mi kormányunk idején is volt erre kezdeményezés, tehát magyarul: volt hasonló, ha nem is ugyanilyen, de hasonló program az akkori kormány időszakában is. Azért tartom fontosnak, mert azokat az embereket, akik kiesnek már hosszú távra a munka világából, azokat valamilyen formában vissza kell vezetni.

Tehát én egy hasznos eszköznek tartom általánosságban véve a közmunkaprogramot.

A gond az - és szerintem a kritikák többsége is talán erre koncentrált -, hogy nincs átlépés, tehát kicsi az az arány, kevés az a szám a közmunkások közül, akik át tudnak lépni a valós gazdasági munkaerőpiacra, tehát a valós munka világába, ez az egyik. A másik: vannak már jó példák természetesen, de alapvetően sokszor találkozunk azzal a problémával, hogy nem kimondottan értékteremtő az a munka, amit kell hogy végezzenek. Ma már egyre több foglalkoztatáspolitikával foglalkozó szakember, gazdasági szakember beszél arról, hogy van a közmunkának - mivel már ilyen nagy számot ért el, 200 ezer fölötti létszámról beszélünk - egyfajta kiszorító hatása is a munkaerőpiacon, ami miatt szerintem érdemes egy picit korrigálni vagy odafigyelni ezekre a dolgokra.

A másik, amiről biztosan többször volt szó, hogy valóban Magyarországon megjelenik a munkanélküliség vagy a valós álláshelyek hiánya mellett egy olyan probléma is, hogy ahogy itt többen mondták, megjelent a strukturális munkanélküliség is, tehát amikor vannak szabad álláshelyek, de van mellette munkanélküliség is. Tehát látszik, hogy az elvándorlás, bármennyire is akarja azt mondani a kormány, hogy ez nem játszik ebben szerepet, de szerepet játszik, illetőleg szerepet játszik az is, amelyre talán korábban államtitkár úr is utalt, hogy nem minden-

hol találkozik a kereslet-kínálattal, tehát hogy nem olyan embereket képzünk, amit a munkaerőpiac fel tudna szívni, és azért ennek már vannak érezhető eredményei. Tehát befektetések maradnak el azért, mert nem találják meg a megfelelő számosságú, hozzáértő szakembert. Legutóbb éppen talán a Landrover volt, aki más ország mellett döntött, mert Magyarországon nem találta meg hosszú távon ilyen szempontból a számítását.

Tehát magyarul: ezzel a helyzettel valamit kezdeni kell, hiszen ugyan államtitkár úr - ha jól értetem az előbb a szavait - azt mondta, hogy Magyarország nem összeszerelő üzem, szerintem helyes volt az az állítás, aki azt mondta, hogy de, Magyarországot szerinte még mindig lehet összeszerelő üzemnek minősíteni. Természetesen biztos, hogy lehet még húsz másik vagy akár még több céget is említeni, ahogy államtitkár úr mondta, ami a jó példa, de alapvetően a kormányzati gazdaságpolitikából, a kormányzati intézkedésekből nem az rajzolódik ki, amiről sokan beszélnek, nevezetesen hogy egy magasabb hozzáadott értékű munkahelyteremtésre törekedne a kormány.

Arról nem is beszélve, hogy mennyire fenntarthatóak a gazdaságban ezek a munkahelyek, hiszen az látszik, hogy nemcsak új beruházások jönnek létre, nemcsak új cégek alakulnak, hanem bizony meg is szűnnek álláshelyek.

A Költségvetési bizottságban meghallgattuk Varga Mihály miniszter urat, és szerintem a miniszter egyébként egy korrekt felvezetést és előterjesztést tett, és ezért az oktatás mellett a másik oldal, ami a foglalkoztatáshoz erősen kötődik, a gazdaságpolitika. A miniszter két kihívást említett: az egyik a versenyképesség kérdése értelemszerűen, a másik pedig a növekedés és a befektetések kérdése. Ő maga is úgy azonosította ezeket a területeket, hogy bizony itt van mit tennie még Magyarországnak, hiszen a versenyképesség tekintetében a magasabb hozzáadott érték, a termelékenység, a hatékonyságnövelés, ha most a foglalkoztatásról beszélünk, akkor egészen biztosan még komoly fejlesztésre szorul.

Valóban, miniszter úrnak volt egy állítása, amit én túl optimistának tartok: a vita arról szólt, hogy vajon, amikor az EU-s források tekintetében kisebb intenzitás, kevesebb forrás áll majd rendelkezésünkre, akkor vajon, azt a gazdasági növekedést és azt a beruházást, amit jelenleg ezekből a forrásokból valósítanak meg a cégek, hiszen a külföldi működőtőke-beáramlás alacsony, a GDP-hez arányított mértékben ez 20 százalék környékén van, az előző években még alacsonyabb volt, ami pont a reprodukcióra elegendő csak. Tehát ebből kifolyólag, ha kiesnek ezek a források vagy kisebb források állnak a rendelkezésünkre, akkor nagy kérdés, hogy honnét tudjuk a gazdaság motorját jelentő forrásokat, beruházásokat biztosítani, amiből természetesen utána aztán fenntartható és reményeink szerint magasabb hozzáadott értéket produkáló munkahelyeket lehet teremteni.

Tehát magyarul: lesz még egy vitanapunk, ami az európai uniós forrásoknak a hatékonyságáról fog szólni, ha jól emlékszem, talán a következő héten vagy hétfőn, egészen biztosan, talán szerencsés volt ilyen szempontból a rendezés, hogy érdemes ezt a két vitanapot ilyen szempontból is összekötni. Tehát ha ezekről a kérdésekről beszélünk, akkor fontos hosszú távban gondolkodni, és ezeket a problémákat valószínűleg hosszú távon a közmunka nem fogja kiváltani. Éppen ezért egy kicsit hosszabb távban kell meghatározni a célokat. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kormány nevében V. Németh Zsolt államtitkár úr jelentkezett szólásra. Tessék!

V. NÉMETH ZSOLT földművelésügyi miniszteri-umi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Magyar Zoltán képviselő úrnak az agrárium területén lévő munkaerőhiánnyal kapcsolatos gondolataira reflektálnék néhány szóban.

Először is hadd rögzítsem, képviselő úr, hogy kifejezetten a foglalkoztatás terén az agrárium jól teljesített az elmúlt években. Nagy István államtitkár úr ezt egészen biztosan az előzőekben is elmondta, hogy a hat év alatt a mezőgazdaság foglalkoztatása 27,2 százalékkal, 46 800 fővel növekedett.

Növekedett annak ellenére, hogy tudományos műhelyek vagy akár szakmai szervezetek is azt jósolták minden fórumon, konferencián, hogy az agráriumban a foglalkoztatottak száma hosszú távon csökken, sokkal kevesebb ember fogja előállítani egy-egy adott ország élelmiszer-szükségletét, nyilván a technikai fejlődéssel és akár az üzemméretek növekedésével kapcsolatban. Eredményes volt a magyar agrárpolitika, mert csökkentek az üzemméretek, és eredményes volt azért is, mert a támogatási rendszer a munkaerő-igényesebb ágazatokat támogatta kitüntetett módon, vagy éppen a kisebb gazdaságokat, amelyek fajlagosan több alkalmazottat tudtak eltartani, felmutatni.

Ugyanakkor a meglévő munkaerőhiányt csupán a magyar kormányzat nyakába varrni, az nem korrekt. Nyilván képviselő úr is jár szerte a világban, és látja, mondjuk, az olaszokat vagy a németeket, és ha megnézi, ott hasonló gondok vannak. Nem is az alkalmazottak száma mutat rá erre a gondra, hanem egyáltalán az agráriumban dolgozók, hogy nem véletlenül indítanak fiatalgazda-programokat, mert gazda sincsen. Ez pedig tulajdonképpen egy szociokulturális kérdés ma már, hogy milyen a presztízse az agráriumban dolgozni.

Azért indítanak programokat Európa-szerte, hogy egyáltalán dolgozzanak ott gazdaként, de ha Nyugat-Európában már a gazda fia nem akar elmenni dolgozni egy biztos megélhetést nyújtó, korrekt támogatási rendszerrel rendelkező gazdaságba, akkor miért gondoljuk, hogy vonzó lenne alkalmazottként ugyanezt megtenni? És ha a falu világában kö-

rülnéznünk, akkor azt a szempontot se hagyjuk figyelmen kívül, hogy a 30 évvel ezelőtt lévő termelőszövetkezeti dolgozók vajon hová lettek: mobilakká váltak.

Tehát aki annak idején akár kényszerűségből azon a településen maradt, ma elmegy dolgozni azért, mert vagy odamegy az autóbusz, hogy elvigye és egy magasabb presztízssű - amiért sok mindent együtt tehetünk, hogy az agráriumnak a presztízse más legyen, vagy ott dolgozni - munkahelyre megy el, vagy a saját kocsijába beül és ugyanezt megteszi.

Tehát még egyszer hangsúlyozom, hogy speciálisan az agrárium területén ez egy szociokulturális kérdés is, hogy miért van munkaerőhiány. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kétperces felszólásra kap lehetőséget Teleki képviselő úr, az MSZP képviselője. Tessék!

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Azért kérttem két percben szót, mert államtitkár úr, köszönöm szépen, hogy reagált rám, és azt gondolom, hogy nem vitatkozni szeretnék, csak szintén tényeket mondani. Önök valóban elég sok pénzt fektettek arra, hogy az oktatásban segítséget nyújtsanak, akár a tanodai programokra gondolok, akár pedig egyéb más ösztöndíjakra, csak egyetlen dolgot, amit nagyon sokszor felvettem már itt a parlamenten belül, hogy nem teszük láthatóvá, hogy ebből a kálapból hány fő az, aki roma származású.

(23.10)

Nem szeretem azt, hogy valaki kiveszi és valamilyen szinten besorolja ezt a kérdést, de ugyanúgy, mint ahogy a Gandhi Gimnáziumnál, ha a szülők kéri azt, hogy oda menjenek, akkor azt nem tartom olyan dolognak, ami arra utalna, hogy esetleg nem egy integrált oktatási forma lenne.

Ezért tehát akkor, amikor visszasírom a Magyarországi Cigányokért Közalapítványt, amit egyébként Varga József, az önök képviselőtársa vezetett, az egy jól működő rendszer volt, mert lehetett látni, hogy hány fő kapott általános iskolában, középiskolában vagy éppen egyetemen, főiskolán egy ösztöndíjprogramot. Ma ezt nem lehet látni, és jogosan mondja akár a Jobbik, akár pedig az adófizető állampolgárok többsége, hogy miért nem látjuk azt, hogy a mi adófizetői pénzünkből mi az, ami teljesül, és mi az, ami nem. Mert ha látná azt, hogy hány roma van, aki éppen érettségizni készül, és hány, aki főiskolára vagy éppen egyetemre jár, akkor higgye el nekem, hogy sokkal szívesebben adóznának az emberek, mert akkor látják, hogy jó célra fordítódik az az összeg, amit ők befizettek.

Ebből adódóan vitatkoznék csak önnel, mert ha komolyan gondoljuk azt, hogy egyébként láthatóvá

kellene tenni, akkor talán vissza kellene hozni azt a közalapítványt, lehet, hogy nem azon a néven, de valami hasonló formában, ahol lehetett láttatni azt, hogy hány fő kapott, roma származású ilyen és olyan ösztöndíjat. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Képviselői hozzászóló Gúr Nándor képviselő úr, MSZP.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Itt a vége felé egy kicsi summázatot azért érdemes tenni a történet kapcsán. Az elmúlt hat esztendő történése azt igazolja vissza, hogy olyan gazdaság-, társadalompolitikát folytattak, amelynek az lett az eredménye, hogy sajnálatos módon 600 ezer ember elhagyta ezt az országot. Nem találta meg itt a számítását, a megélhetés minimumát saját maga és a családja számára.

Rengeteg példán keresztül, a minimálbértől kezdve sok minden egyéb máson keresztül meg lehet ezt mutatni. Öt éven keresztül kevesebbet érő pénzt kaptak a kezükbe a minimálbéresek. Utolsó évben most itt kapnak egy nyalókat, hátha mint a hamiskártyás, vissza tudja csalni az asztalhoz az embereket egy leendő '18-as választás kapcsán. De nemcsak a hamiskártyás kategóriája, hanem a hamis statisztikák kategóriája is megmutatkozott a mai nap is. Hiszen önök dobálóznak a foglalkoztatási számokkal, és olyanokat is integrálni akarnak ezekbe a számsorokba, amelyek nem magyarországi foglalkoztatással párosulnak; meg amelyek, mondjuk, hat évvel, hét évvel ezelőtt ugyanúgy voltak, diákfoglalkoztatás, de nem voltak a statisztika része. Tehát be akarják csapni az embereket, de ilyen értelemben saját magukat is becsapják.

A bérek tekintetében az elmúlt hat évben óriási különbségek alakultak ki a visegrádi négyek viszonylatában, mindegy, hogy minimálbérről beszélünk vagy éppen az átlagkeresetekről. A minimálbéreknél 30-50 százalékos nettó különbségek, az átlagbérnél pedig 20 százalékos különbség mutatkozik meg. Ez nem dicsőség, ez nem eredmény, ez negatívum, és ez mind-mind abba az irányba hatott, hogy nem fékezte az emberek elvándorlását, máshol való szerepvállalását, hanem sajnos erősítette.

Azzal a megállapodással, amelyet most szültek, amelyet holnap foganatosítanak, visszahozni sajnos nem tudnak embereket. Talán egy kicsit fékezni lehet azt, hogy akiknek szándéka volt, azok meggondolják, hogy elmenjenek-e, de sajnálatos módon nem olyan nagyságrendű összegekről van szó, amelyek igazi féket jelentenek. Hiszen a minimálbér nettóját érintően ez 7 ezer forintot jelent, a garantált bérminimum vonatkozásában 60-70 eurót jelent. Nem ez a nagyságrend az, ami féket szab. Szükségszerű lépés volt, de megkésett lépés volt. Akkor kellett volna mindezeket megtenni, amikor a dömping, a hazánkat elhagyó, főleg fiatalok és szakképzettek dömpingje megindult.

Nem akarok a mélyére menni a dolgoknak, de azért nem lehet amellett elmenni, hogy önök a legkisebb jövedelmeket, a minimálbért ruházták fel olyan járulékkerhekkel, amelyek megduplázódtak, sőt afeletti értéket képviseltek. Nem akarok arról nagyon sokat beszélni, de azért vissza kell igazolni, hogy a bruttóját, azt igen, vastagon emelték, 51 százalékban, a nettóját 22-ben, de a 17-18 százalékos aggregált infláció ezt elvitte. Magyarul, ma sincs több pénzük, többet érő pénzük a minimálbéreseknek, mint 2010-ben volt.

De nemcsak a minimálbéresekről szól ez a történet, de annyiban mégis, hogy ha megfogadnák azokat a tanácsokat, amelyek ma itt a Ház falai között elhangoztak, hogy például személyi jövedelemadóval nem terhelnék és ezt a beszedett adót nem a haverok között szórják szét, hanem azoknak az embereknek adnák ezeket a forrásokat, akik mindennap izzadságcseppeket hullajtva keresik ezeket a pénzeket, akkor lehetőség lenne arra, igen, hogy a 100 ezer forintos nettó minimálbér kézbe kerüljön.

Megítélésem szerint rossz az a gazdaság- és társadalompolitika, amelyet önök folytatnak. Nem véletlenszerűen alakult ki ez a munkaerőhiány Magyarországon. Önök egymillió új munkahelyet ígértek a gazdaságban, ehelyett az a helyzet alakult ki, hogy elhagyják ezt az országot, és akkor úgy beszélnek a teljes foglalkoztatás eléréséről, hogy azt már számításba sem akarják venni, hogy 600 ezer embert kvázi elűldöztek ebből az országból. Nincs a gazdaságban mértékadóan új munkahely, és ez a legnagyobb problémája az országnak.

A dolgozói szegénységet életre hívták, megerősítették, fokozták. Abban az országban, ahol közel másfél millió dolgozó ember keres maximum minimálbért, ahol több mint a dolgozók fele az egy főre eső létminimum összegét sem tudja megkeresni, ott óriási problémák vannak. Most egy szeptet a VKF-en keresztül, a versenyszférát érintő szeptet egy picit megmozdították, a korábbi bűneiket próbálják helyrehozni, de az OKÉT keretei között, azaz a közszeptet érintően semmilyen pozitív változást eddig nem látni abból, amit tenniük kellene.

Ha a munkaerőhiány feloldása tekintetében komolyan gondolkoznának, akkor nyilván alapvetően három dologban konkrét lépéseket foganatosítanának, olyanokban, amelyekben egyébként a Magyar Szocialista Párt, de más ellenzéki pártok is az elmúlt egy-két esztendőre visszatekintve tízesével adtak be országgyűlési határozat-tervezeteket vagy törvény-módosításokat.

Ami a bér kérdését érinti, ami a képzéssel kapcsolatos dolgok sokaságát érinti, hiszen szétzúzták a felnőttképzés rendszerét, és nem akarok részletesen belemászni, a szakképzés tekintetében is olyan átalakítási folyamatokat hajtottak végre, amelyek nem túl szerencsések. Harmadjára mindenképpen gondoskodniuk kellene arról, hogy ne a határon kívülre menjenek dolgozni az emberek, hanem Magyarországon belül legyenek mobilabbak. Ahhoz nyilván

rengeteg eszköz van, amelyeknek a megerősítését kellene megtenniük. De úgy látom, önök nem ezen gondolkoznak, önöknek sokkal fontosabb a haverok jóléte meg az, hogy a fideszes urizáló elit minél többen és minél jobban tudjon létezni.

Utolsó gondolatként pedig azt szeretném mondani önöknek, arra kellene törekedni, hogy minden tekintetben féket kellene szabni a lopásnak, a csalásnak, a hazudozásnak, és azt kellene megteremteni, hogy a dolgozó emberek érdekeit szolgáló, tisztességes megélhetést biztosító fizetések legyenek a kézben. Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP sorai-ban.)*

ELNÖK: Bana Tibor képviselő úr, Jobbik!

BANA TIBOR (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Érdemi béremelésre, az elvándorlás megállítására, visszafordítására lenne szükség, valamint a munka törvénykönyvének megváltoztatására, hiszen 2011 végén az olyan módon változott meg a Fidesz és a KDNP országgyűlési képviselőinek szavazatai alapján, hogy a munkavállalók a korábbiaknál is kiszolgáltatottabbak lettek. Látható az a statisztikai adatok alapján, hogy a hosszú távú külföldi munkavállalást tervezők aránya az elmúlt évek során folyamatosan növekedett, és sajnos a gyakorlatban is azt tapasztalhatjuk, hogy egyre nagyobb számban vannak azok a fiatalok és középkorúak, akik munkát külföldön vállalnak, adott esetben oda is költözve, de szűkebb hazámban, Vas megyében tapasztalható az ingázás jelensége. Rengetegen járnak napi szinten Ausztriába dolgozni. Azt is el kell mondani ezzel összefüggésben, hogy sajnos túlnyomórészt nem a végzettségüknek megfelelő helyen teszik mindezt.

(23.20)

Úgyhogy azok az adatok és azok az információk, amik itt elhangzottak államtitkár urak oldaláról, kormányzati oldalról, egyáltalán nem helytállóak, és azok mellé oda kell tenni, hogy amikor arról beszélünk, hogy a munkanélküliség milyen mértékű, mondjuk, Nyugat-Magyarországon, akkor ennek a háttérben bizony ott van az, hogy a szomszédos országokban próbálnak meg boldogulni azok az édesanyák, édesapák, azok a családok, akik itt Magyarországon nem találnak olyan munkahelyet, amely megfelelő megélhetést biztosítana számukra.

Utaltam a munka törvénykönyvének elfogadtatására, megváltoztatására, ami aztán 2012 elején lépett életbe, amelynek következtében aztán a munkaidőkeret lehetőségével egyre több multinacionális vállalat élt Magyarországon, és a munkavállalókat a korábbinál is rosszabb helyzetbe hozta ez a törvényi változtatás. S bizony számtalan megkeresés érkezik hozzám fogadóórán, lakossági fórumokon az egyes cégeknél tapasztalható munkakörülményekkel összefüggésben, és nálunk bizony az összehasonlítási alap

néhány kilométerre megtalálható. Ausztriában teljesen más hozzáállás jellemző ezeknél a cégeknél, vállalatoknál.

Itt, a hazánkban viszont sajnos azt tapasztalhatjuk, hogy nagyon sokan, akiknek ilyen helyen kell munkát vállalniuk, hónapról hónapra élnek, nem tudnak hosszú távon tervezni, és ez akár a családalapítás lehetőségeit is korlátozza, akár a több gyermek vállalásának a lehetőségére is negatív hatással van. Azt is számtalanszor elmondtuk már itt mi, jobbikosok az Országgyűlésben, hogy mindenképpen érdemi lépéseket kellene tenni abba az irányba is, hogy az első gyermek vállalását meg az egyről a kettőre jutás lehetőségét is ösztönözzük. Utaltam rá, hogy nagyon sokan nem a végzettségüknek megfelelően dolgoznak tőlünk nyugatra, és sok esetben akár felsőfokú végzettséggel rendelkező személyek esetében is ez a helyzet.

Milyen módon lehetne érdemi változtatásokat elérni Magyarországon? Egyrészt azzal, hogy egy kiszámítható, tervezhető gazdasági környezetre lenne szükség. Ezt szokták megfogalmazni a kis- és közepes méretű vállalkozások, de a nagyvállalatok is. Amikor valamilyen eszmecsere keretein belül találkozunk, akkor mindig azt mondják el, a legnagyobb problémát abban látják, hogy ad hoc jellegű törvényalkotás folyik az Országgyűlésben, és év közben kell szembesülniük nagyon komoly változtatásokkal. Ennek kellene véget vetni.

A másik oldalról pedig, mint már utaltam rá, olyan módon kellene átalakítani a törvényeket, hogy azok ne családellenesek legyenek, és biztosítani tudják a harmonikus családi életet. Hiszen Magyarország Alaptörvénye arról szól, hogy kiemelt érték hazánkban a család. Az természetesen nagyon helyénvaló, hogy egy nő és egy férfi házassága jelenik meg ilyen módon az Alaptörvényben, az alkotmányban, ehhez viszont a megfelelő feltételeket is biztosítani kellene, de a munka törvénykönyve ezt már lehetetlenné teszi.

Nagyon felháborító az, amikor azt halljuk a kormánypárti padosorokból, hogy azok a fiatalok és középkorúak, akik máshol próbálnak szerencsét, kalandvágyból hagyják itt az országot. Holott az a helyzet - Ander Balázs frakciótársam ezt konkrét példák-kal meg is világította -, hogy ők szeretnék itthon maradni, de nem látják a boldogulásuk lehetőségét, ezért kell adott esetben néhány évre vagy hosszabb távra is külföldre költözniük vagy ingázniuk.

Orbán Viktor miniszterelnök úr beszélt arról több alkalommal is, például tavasszal a Kossuth rádióban, hogy ő azt szeretné, hogy vasárnap mindenki otthon lehessen, és a családjukkal tölthessék ezt a napot a magyarok. Ezzel szemben sajnos teljesen más a helyzet. Leszögezném, hogy minden tisztelem azoké az embereké, akik olyan foglalkozást, hivatást választottak - gondolok itt az ápolókra, a mentőkre, az orvosokra, a tűzoltókra, a rendőrökre, a vendéglátásban vagy a benzinkúton dolgozókra -, akiknek egyébként is mindenképpen kötelességük

az, hogy vasárnap is segítsenek bennünket, és meg kell hogy emeljük mindannyian a kalapunkat jelképesen előttük. De sajnos a munka törvénykönyvének a már említett megváltoztatása olyan módon szélesítette ezeket a kereteket, hogy még sok-sok százezer ember ugyanebbe a helyzetbe került. A multik csúcsra járatják a munkaidőkeretet, és ilyen módon teszik még kiszolgáltatottabbá azokat a személyeket, akik akár Vas megyében, akár az ország más részein ilyen helyen próbálnak szerencsét és ilyen helyeken keresik a kenyerüket.

Tehát ezt a kettősséget kellene megszüntetni, és erre egy interpellációban már utaltam - éppen államtitkár úr adott egy mellébeszélő választ -, hogy az Alaptörvényben megjelenik a család fontossága, a munka törvénykönyve pedig gyökeresen szembe megy ezzel.

De ha már a multinacionális vállalatokról szó volt, akkor azt még szeretném helyére tenni, ami itt elhangzott az előbb a szocialista padosorokból is. A Jobbik sohasem fogalmazott meg egy multiellenes álláspontot. Én ma a kutatás-fejlesztési törvényjavaslat vitájában elmondtam, hogy például az európai uniós ügyekkel foglalkozó bizottság testületi ülésén a Magyar Európai Üzleti Tanács, a HEBC tagjaival konzultálva kiderült, hogy nagyon sok kérdőjel és vitapont van köztünk, de azt mindig is üdvözöltem, és a parlament plenáris ülésén is elmondtam, ők szeretnék azt, hogy ha egy közép- és hosszú távú stratégia rendelkezésre állna Magyarországon, hiszen számukra is fontos a kiszámíthatóság, a tervezhetőség.

Vannak tehát olyan multinacionális cégek, akiknek a jelenlétét természetesen üdvözölni tudjuk, de sajnos vannak olyanok, például Vas megyében is, akikkel kapcsolatban ez már sokkal kevésbé mondható el. Tehát így, árnyaltan kell értelmezni azt, amit mi ebben a tekintetben elmondtunk korábban is és képviselőnk most is ugyanúgy, mint ahogy az a választási programjainkban eddig is megjelent.

Ettől függetlenül azt is fontosnak tartjuk és mindig is aláhúztuk, hogy a kis- és középvállalkozások helyzetbe hozását tartjuk fontosnak, legyen szó akár az uniós források felhasználásáról, a kutatás-fejlesztési célok felhasználásáról. Ez a Jobbik programjának mindig is a középpontjában állt.

S még gyorsan idehoznék egy aktuális információt, ami viszont sajnos abba az irányba mutat, hogy a Fidesz ki kívánja szolgáltatni az országot a multinacionális cégeknek, ugyanis az Európai Parlamentben került sor egy szavazásra az EU-Kanada szabadkereskedelmi megállapodással, a CETA-val összefüggésben, és itt bizony a Fidesz EP-képviselői együtt szavaztak a szocialista és a DK-s politikusokkal, és nemet mondtak arra a javaslatra, hogy az Európai Unió Bíróságához forduljanak a CETA ügyében, megvizsgálva azt, hogy az uniós alapszerződésekkel az nincs összhangban. Ez megint csak megmutatta azt, hogy a Fidesz itthon mond valamit, szavakban szabadságharcot folytat, az Európai Parlamentben és

a nemzetközi színtereken viszont teljesen mást képviselnek.

Ez a kettősség jellemző a gazdaságpolitikájukra és a nemzetközi politikájukra is. Ennek szeretnénk mi 2018-ban a magyarok felhatalmazásával véget vetni. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Kedves Képviselők! Tisztelt Országgyűlés! Odaérkezünk, hogy megkérdezhetem, kíván-e még valaki a fennmaradt időkeretben élni a felszólalás lehetőségével. *(Nincs jelentkező.)* Megállapítom, hogy nem.

Ez azt jelenti, hogy a képviselői felszólalások végére értünk. Így aztán Cseresnyés Péter államtitkár úrnak adom meg a szót, akinek az időkerete 20 perc, amit nem köteles kihasználni, ez csak egy maximum limit. Parancsoljon!

CSERESNYÉS PÉTER nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Értettem a jelzést, és valószínűleg nem is fogom kihasználni a 20 percet, ennél lényegesen rövidebb leszek.

Köszönöm szépen a mai vitanap során a hozzászólásokat, képviselőtársaim hozzászólásait. Ahogy már a bevezetőben, az első felszólalásomban mondtam, egy rendkívül fontos témát hoztunk a parlament elé. Előzetesen számoltunk azzal, hogy a megnövelt idő megfelelő lehetőséget biztosít az ellenzéki képviselők számára, hogy kifejtsek a véleményüket és azokat az elképzeléseiket, amelyek a kialakult helyzet megoldását segítik. Nagy figyelemmel vártam én személy szerint is azokat az innovatív ajánlásokat, javaslatokat, amelyek megfontolásra voltak érdemesek, és természetesen azt vártam, hogy olyanok fogalmazódjanak meg, amelyek nem felelőtlen ígéretések vagy elvárások lettek volna. Nyitottan álltunk ennek a napnak az elébe, és azt láttuk, hogy nagyon-nagyon nagyok voltak az elvárásaink, azt kell megállapítanunk, hogy túl sok megfontolásra érdemes javaslatot nem hallottunk. Azt kell mondanom, hogy felelőtlen kritikát annál többet, vagy olyan ötletet, amely a témával nem volt kapcsolatos, sőt azt is kell mondani, hogy néhány esetben még fröcskölődést is.

Az MSZP-nek arra a többször elhangzott felvetésére, hogy nem munkaalapú, hanem tudásalapú társadalmat kell építeni, azt tudom mondani, hogy ebben egyetértünk, de a kettő természetesen nem zárja ki egymást. Ha megnézzük a statisztikai adatokat, azt látjuk, hogy 2010 és 2016 között a magasabb iskolai végzettséggel rendelkezők foglalkoztatása nőtt a legnagyobb mértékben. A diplomások foglalkoztatása 228 ezerrel, az érettségivel rendelkezőké pedig 246 ezerrel bővült, míg a legfeljebb nyolc általános iskolai végzettségűek körében kevesebb mint 90 ezres növekedés volt megfigyelhető. Pontosan ezek miatt alakítottuk át magát a szakképzést is úgy, hogy mindkét szakképző iskolatípusban az érettségi megszerzése lehetséges azért, hogy ha valaki tovább

akar tanulni, legyen technológus vagy éppen egy felsőoktatásban való továbbtanulás lehetősége, ezt megtehesse.

Elhangzott az MSZP részéről az is, hogy nagyobb munkaerő-mobilitás kellene, illetve munkaerő-mobilitás mint lehetőség jó lenne, ha rendelkezésre állna. Szeretném hangsúlyozni és elmondani Gúr képviselő úrnak, hogy tájékozódjon, eddig is volt munkaerő-mobilitást segítő intézkedés, és 2017. január 1-jétől jelentős mértékben fognak növekedni a munkaerő-mobilitást elősegítő lehetőségek. A munkásszállók tekintetében, az egyéni utazás tekintetében ezen elszámolható költségek köre jelentős mértékben növekedni fog.

(23.30)

Szél Bernadett képviselő asszony ugyan szintén megoldáskeresésről beszélt, de ami a munkaerőhiány kérdéskörét illeti, arra vonatkozóan az LMP sem tett semmiféle javaslatot, hanem csak az egykulcsos adó eltörlését szorgalmazta. Az egykulcsos adórendszerrel összefüggésben látni kell, hogy 2010-ig Magyarországon olyan adórendszer működött, amely a jövedelmek eltitkolására és a segélyekből való megélhetésre ösztönzött. A jövedelmeket terhelő adók rendszere a legmagasabb adóterheléssel járó és messze a legprogresszívebb adórendszer volt a régióban. 2009-ben már az átlagbérnél is több mint 53 százalékos volt az adóék a munkaerőköltségen belül.

Bizonyára figyelt, az expozéban elmondtam, hogy a holnap aláírandó (*Az órára pillant.*), igen, még holnap aláírandó megállapodás szerint, és ha ez a hatéves program meg is fog valósulni abban a formájában, ahogy a megállapodásban szerepel, ez az adóék 41, százalék körülire fog visszaesni, ilyen mértékű csökkenés fog beállni. Ez az adóék egyébként 2009-hez képest is már jelentős mértékben csökkent, ugyanis 48,5 százalékos ma Magyarországon. Ami az adóterhelés alakulását illeti, itt nem egyirányú adópolitikai intézkedésekről van szó, hiszen gondoljunk csak a 2013-ban bevezetett munkahelyvédelmi akcióra, ami programként működik most már, és jelentős mértékben hozzájárul nemcsak a munkanélküliség, hanem a munkáltatók terheinek csökkentéséhez is.

A munkahelyvédelmi akcióprogram havonta átlagosan mintegy 900 ezer munkavállaló foglalkoztatását segíti, és indulása óta 2016. szeptember végéig, még egyszer szeretném hangsúlyozni, 460 milliárd forinttal csökkentette a munkáltatók terheit. A program foglalkoztatásstabilizáló és erősítő hatását jelzi, hogy a vállalkozási szférában alkalmazásban állók közül jelenleg már minden harmadik munkavállaló foglalkoztatási terhei mérséklődnek ennek köszönhetően, kvázi egy adócsökkentés keretein belül.

Az ellenzék soraiból elhangzott állításokkal ellentétben a magyar fiatalok hazai boldogulásának lehetőségei nemhogy beszűkültek, hanem munkaerőpiaci helyzetük talán még soha nem mutatott még

ennyire kedvező képet. Ezt bizonyítják a ma este többször elhangzott statisztikai adatok, a foglalkoztatási statisztikai adatok. A 25 év alatti fiatalok foglalkoztatása jelentős mértékben nőtt 2010-hez képest. Egy 20 százalék alatti foglalkoztatási mutatóból közel 30 százalékos foglalkoztatási mutatót tudhatunk magunkénak.

A másik területen, amelyik jól mutatja azt, hogy mennyire fontosak nekünk a fiatalok, és milyen eredményeket sikerült az elmúlt időszakban elérni a foglalkoztatásban, az pedig az, hogy a munkanélküliségi mutatójuk közel 30 százalékról lecsökkent 12,7 százalékra. Tehát jelentős mértékben csökkent a munkanélküliségi mutatójuk. Ez többek között azokkal a programokkal vált valóra, amelyeket már az expozéban is felsoroltam. Az ifjúsági garanciaprogram keretén belül számtalan lehetőséget biztosítunk arra, hogy a fiatalok munkában tudjanak elhelyezkedni, a mentorprogram segítségével, képzések segítségével az ő elhelyezkedésüket segítő bérekhez való hozzájárulás segítségével. Továbbá a fiatalok inaktivitás-csökkentésére, a korai munkatapasztalat- és munkajövedelem-szerzés elősegítésére indítottuk a nyári diákmunkaprogramot, amely ebben az évben már több mint 26 ezer főt foglalkoztatott a nyári időszakban, és 2800-2900 munkáltatónál valósult ez meg.

Ahhoz, hogy azok, akik munkát keresnek, legyenek munkanélküliek vagy éppen közfoglalkoztatottak, könnyebben és irányítottabban tudjanak a munkaerőpiacon elhelyezkedni, bevezettük az úgynevezett profilingszert, az ügyfél-kategorizálási rendszert, amelynek segítségével irányítottabban tudjuk őket elhelyezni a munkaerőpiacon. Ennek hatékonyságát talán bizonyítja az is, hogy a munkanélküliségi mutató is jelentős mértékben csökkent. Megint egy számot szeretnék mondani, 2010-ben a munkanélküliségi mutató még jelentősen 10 százalék fölött volt, 11,4-11,6 százalékos volt, a legutóbbi mérés szerint ez már 4,9 százalékos.

Szakképzési rendszerünkkel is foglalkoztak, kritikával illették. De azt kell mondani, hogy pontosan azért kellett átalakítani ezt a szakképzési rendszert, mert a munkaerőpiaci igényeknek kellett jobban megfelelni. Hol azt mondták, hogy kevés a humántantárgy-oktatás, utána azt kérték számon rajtunk ma este, hogy mért nem fektetünk nagyobb hangsúlyt a szakterületen történő szakképzésre. El kéne dönteni ellenzéki oldalról, hogy melyiket akarják. Miután a munkaadókkal, az iparban, a gazdaságban dolgozókkal konzultálunk és dolgozunk együtt ezen a területen, az ő tanácsait kikérve alakítottuk át, az ő aktív együttműködésükkel a szakképzési rendszert.

Ezért történt az, hogy mi a szakirányú képzésre fektetünk a szakképzésben nagyobb hangsúlyt. Várhatóan úgy, ahogy Svájcban, úgy, ahogy Németországban ez jelentős eredményeket hozott, itt, nálunk is meg fogja hozni eredményét egy-két éven belül. Az egy-két évet azért mondom, még mielőtt valaki kritizálná az időtartamot, azért, mert minimum három évig kell járni egy szakképző iskolában ahhoz, hogy

szakmunkás-bizonyítványt vagy éppen valamiféle bizonyítványt kapjon valaki.

A 2011-ben elfogadott szakképzési koncepció alapján az új szakképzési törvény elfogadásra került, átalakult a vizsgáztatás rendszere, az Országos Képzési Jegyzék is átalakult, igazítva a mai kor igényeihez. A duális képzés kiterjesztése megtörtént, hogy minél többen munkahelyi körülmények között, üzemi körülmények között sajátítsák el a szakma fogásait.

Két fontosabb elemet még kiemelnék a piaci igények jobb kielégítésére, és az átképzés lehetőségére vagy a szakképzés megszerzésének lehetőségére. Az egyik az a módosítás és lehetőség, amit az biztosít, hogy a nappali rendszerű iskolai oktatásban való részvétel felső életkori korhatárát 21 évről 25 évre emeltük, tehát hogy idősebb korban is lehessen szakmát szerezni ingyenesen. A másik ilyen jelentős lépés az volt, hogy a második szakképesítés megszerzése is ingyenessé vált. Így tulajdonképpen el tudjuk érni azt, hogy az igényeknek megfelelő tudást vagy szakmát tudjanak szerezni felnőttkorban is azok, akik szakmát vagy munkahelyet akarnak váltani, mert úgy látják, hogy így tudnak könnyebben elhelyezkedni.

A kormány nagy figyelmet fordított eddig is arra, hogy a közfoglalkoztatás ne vonja el a munkaerőt a versenyszférától, beleértve a szezonális munkavállalást is. Ahogy hangsúlyoztam az expozémban is, egy átmeneti megoldásnak találjuk ezt. Gúr Nándor kritikát fogalmazott meg, csak a hitelességét néhány számadat kérdőjelezi meg folyamatosan. Ugyanis 2010-ben a közfoglalkoztatásból körülbelül 7 százaléknyan tudtak átmenni az elsődleges munkaerőpiacra, az utolsó mérések alapján 14-15 százaléknyi valamikori közfoglalkoztatottnak sikerült elhelyezkedni az elsődleges munkaerőpiacon.

Többek között ezt képzések segítségével vagy például az ügyfél-kategorizálás segítségével, vagy pedig azzal, hogy bizonyos ösztönöző eszközöket használunk, sikerült elérni. Természetesen ez nem dicsekvés, amit most mondok, hanem egy folyamat részeként, állomásaként kell megjegyezni, és azzal a tudattal, hogy a kormányzat mindent megtesz szakképzés, foglalkoztatás, közfoglalkoztatás területén, hogy az elsődleges munkaerőpiacon foglalkoztatottak száma növekedjék, a gazdaságnak is, a munkavállalóknak is ez az érdeke, és az ott dolgozó emberek egyre több pénzt tudjanak hazavinni, egyre többet érjen az a fizetés reálértékben, amit hazavisznek.

Ennek a közfoglalkoztatásból az elsődleges munkaerőpiacra való átvételnek egyik nagyon fontos eszköze a „Közfoglalkoztatásból a versenyszférába” program, amelyik segítségével sikerült elérni, hogy közel 4 ezer ember ment már át a közfoglalkoztatásból az elsődleges munkaerőpiacra. Itt egy ösztönöző eszközt, pénzügyi és pénzügyi ösztönöző eszközt használunk arra, hogy akik úgy döntenek, hogy korábban elhagyják a közfoglalkoztatást, mint a szerződésük lejár, azok valamiféle dotációt, segítséget, támogatást, ösztönzést kapjanak ezzel a pénzügyi

támogatással. Fontos, és ez a program olyan, hogy az elhelyezkedési juttatást ebben az esetben az egyén és nem a munkaadó kapja, tehát ő kapja ezt a bizonyos pénzt.

(23.40)

Egy nagyon fontos programot szeretnék még említeni, ez európai uniós forrásokból megvalósuló program: „Út a munkaerőpiacra”. Itt az elhelyezkedni nehezen tudó rétegeket, csoportokat segítjük azzal, hogy ebben az esetben a munkaadók kapnak bérbeli támogatást, vagy éppen képzést tudunk biztosítani ezeknek az egyéneknek, akik el kívánnak helyezkedni. Emellett természetesen olyan programok is vannak, ahol a munkaadók, a cégek kapnak lehetőséget arra, hogy belső képzéseket végezzenek, mind a nagyvállalati szektorban, mind a kis- és közepes vállalkozások területén és szektorában, éppen azért, mert vannak olyan képzési elvárások, amelyeket a cégeken belül tudnak megoldani; egyrészt azért, mert ők tudják, hogy milyen tudásra van szüksége a munkavállalóknak, másrészt pedig azért, mert ezt a képzés segítségével, az ő igényeiknek megfelelő módon tudják irányítani, és ahhoz tudják igazítani.

Szeretnék még néhány szót a bérekkel kapcsolatos kérdéstről is szólni. Lehet a tényekkel vitatkozni, csak nem biztos, hogy érdemes, mert kimutatható a reálbér-növekedés, és azzal lehet bizonyítani, hogy ez így történik, csak hogy egy példát mondjak, hogy a kiskereskedelmi fogyasztás rendszeresen növekszik az elmúlt hónapokban, sőt azt lehet mondani, hogy az elmúlt években Magyarországon. Ez pedig azt jelenti, hogy a magyar munkavállalók, akik az elsődleges munkaerőpiacon dolgoznak, egyre több pénzt visznek haza. Ha kevesebbet vinnének haza, nem lenne igaz az, amit állítunk, hogy a reálbér folyamatosan emelkedik, mert akkor nem növekedhetne a kiskereskedelmi fogyasztás. Természetesen más érvek is és bizonyítékok is vannak arra, hogy a reálbér növekszik, de talán ez az egyik legvilágosabb és átláthatóbb bizonyíték arra, hogy a reálbér növekedik és növekedett az elmúlt időszakban.

Szeretnék arra is reagálni, hogy itt többen több százezer magyar elvándorlásáról beszéltek, és megint Gúr Nándor számainak a hitelességével kapcsolatban szeretném megjegyezni, hogy ma este is már többször mondta ezt a 600 ezres létszámot. Nem tudom, honnét vette, de biztos alapokon ült a hátsárá akkor, amikor ezt a számot meghasalta, ugyanis biztosan ismeri, ha nem ismeri, akkor nézzen utána, hogy a hivatalos mérések és hivatalos adatok alapján körülbelül 300-350 ezer magyar dolgozik ma külföldön. Ez külföldi adatok alapján, tehát nem is KSH-adatok alapján jött érték, tehát 300-350 ezer ember. De nem is ez az érdekes, most nem a 600 ezer és a 350 ezer ember közötti létszámkülönbségről szeretnék beszélni, hanem arról, amit sugall folyamatosan, hogy ez csak azért történhet meg ilyen nagy számban, már hogy Magyarországról ennyien elmentek

átmenetileg, hosszabb-rövidebb ideig külföldre dolgozni, mert 2010-től nem érzik jól magukat Magyarországon.

Kedves Képviselőtársaim! 1990 óta megnyíltak a határok, egyre többen dolgoztak külföldön magyarok, és 2004-től, az európai uniós csatlakozástól kinyíltak azok a kapuk, amelyeket, legalábbis szakokban, önök is üdvözöltek. Most úgy látszik, hogy ezeket a kapukat be akarják ezzel zárni. Tehát nemcsak a számokkal kell vitatkozni, amiket Gúr Nándor sokszor mond, hanem még az elvvel is, mert megpróbálja félrevezetni azokat, akik őt hallgatják. *(Televíziós László: Idő! Idő!)*

Szeretném hangsúlyozni azt, hogy az utóbbi időben jelentős mértékben... Rosszul ismeri az órát, kedves képviselőtársam, 20 percem van, bár azt ígértem, hogy korábban befejezem, de ha többször közbeszólnak, akkor ki fogom tölteni a 20 percet. *(Derűtség.)* Többször hangsúlyoztam, és szeretném megismételni most is, hogy úgy néz ki, hogy ennek a próbálkozásnak, a magyar munkavállalók külföldön való időleges elhelyezkedésének dinamikája jelentős mértékben lecsökkent. Ez azt jelenti, ha számokat mondhatok, hogy a tavalyi évben körülbelül 33 ezren vállaltak külföldön munkát, és körülbelül 33 ezren jöttek vissza Magyarországra dolgozni. Tehát ahogy a foglalkoztatási lehetőség megnő Magyarországon, az a bizonyos munkaerőhiánynak mondott munkaerő iránti verseny fokozódik, és munkaerőigény lép fel a piacon, várhatóan ezek közül az emberek közül egyre többen haza fognak jönni, főként akkor, ha az a bizonyos reálbér-emelkedés, amit például Gúr Nándor és az MSZP-sek nem vesznek figyelembe vagy kritizálnak, meg fog valósulni.

Várhatóan egyre nagyobb számban tudnak visszajönni a magyar munkavállalók, és fognak visszajönni, mert a többségük, ahogy én az egyik felszólalásomban is a mai este elmondtam, egyre többen itt képzelik el a jövőjüket, és haza akarnak jönni, mert abban a környezetben, ahol felnőttek, akarják felnevelni a saját gyermekeiket, és ott képzelik el a jövőjüket.

Még egyszer köszönöm a felvetéseket, hozzászólásokat, de kérem önöket arra, hogy egyrészt az adatokkal ne vitatkozzanak, másrészt pedig úgy tekintsenek erre az elmúlt hatéves folyamatra, mint egy jól működő folyamat, ami a foglalkoztatásban jelentős eredményeket ért el, és ne a pillanatnyi állapotot nézzék mindig, hanem azt a trendet, hogy milyen irányba megyünk, mert a foglalkoztatás folyamatosan növekszik, a bérek folyamatosan növekednek. Persze, ha ma nézzük, azt az óriási hátrányt, amit az elmúlt években, évtizedekben szenvedtünk el, nem lehet egyik pillanatról a másikra, hat év alatt sem rendbe hozni, de éppen azért teszünk, tesszük a dolgunkat, hogy folyamatában viszont a felzárkózás, a foglalkoztatás minél nagyobb arányú mutatója megvalósulhasson.

Ebben kérem az önök segítségét, ellenzéki képviselőtársaimét is és a kormánypárti padsorokban

ülő képviselőtársaim segítségét is. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Az államtitkár úr teljesen tartotta a szavát, mert nem beszélt ki a 20 percet, ugyanis 19 perc 33 másodpercet vett igénybe, ez teljesen megfelel minden kijelentésnek. Így aztán mehetünk mi tovább.

A politikai vitát lezárva, soron következik a **szóló szaporítóanyag termesztés érdekében a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvénnyel összefüggő egyes rendelkezésekről és átmeneti szabályokról szóló 2013. évi CCXII. törvény módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A Kósa Lajos, Font Sándor és Gyórfy Balázs képviselő urak, Fidesz, által benyújtott előterjesztés T/12930. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Font Sándor képviselő úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének. Parancsoljon!

FONT SÁNDOR (Fidesz), a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Mint ismert, a földforgalmi törvényben a szaporítóanyag-termelőket kedvezményezettebb helyzetbe hoztuk a 2014-es törvénnyel, hiszen a szaporítóanyag-termesztők mellett, hogy egy nagyon kézimunkaerő-igényes területtel foglalkoznak, jelentős exporttevékenységet is végeznek a termelésük következtében, de egy nagyon körülhatárolt területen tehetik csak meg ezt a szaporítóanyag-termesztést, sokszor izolációs távolságokat, földtiszta területet, öntözhetőséget és minden egyebet megkövetel ez a különleges mezőgazdasági tevékenység.

Ennek megfelelően még annak idején mentesítettük a szaporítóanyag-termelőket például az alól, hogy ha netán egy földterületben cserét szeretnének elérni, mert az egyik évben pihentetni szeretnék vagy izolációs távolságot szeretnének elérni a művelt terület esetén, akkor ne a földforgalmi törvény idevonatkozó használati jogosultsági rendszerét kelljen a szaporítóanyag-termelőknek betartani, hiszen az egy nagyon szigorú, és mondjuk meg, egy bonyolult eljárás is, amiben esetlegesen a szomszédos földterület tulajdonosai vetélkedni fognak a csere esetén felkínált földterület megszerzéséért, kiszorítva ezzel a szaporítóanyag-termelőket. Tehát ezt a rendszert helyesnek tartjuk.

(23-50)

Azonban a földforgalmi törvényt kiegészítő törvény nem rendelkezett arról, hogy ezen szaporítóanyag-termelők körébe vonjuk be a vegetatív szaporítóanyagot és gumós növényeket előállító szaporítóanyag-termelőket, azaz a fás szárú és a szőlőszaporítóanyag-termelőket is, és ez kellemetlen helyzetbe hozta ezen szaporítóanyag-előállító vállalkozásokat,

hiszen például a vegetatív szaporítóanyagok előállításánál egy, maximum két év termelői tevékenység után négy-hat évet is pihentetni kell a földet a tiszta talajminőség elnyerése miatt. Ez azt is jelenti, hogy újabb földterületeket kell bevonni, és sokszor a csere, a földhasználati csere, a használati jogosultság átengedése az egyedüli lehetőség erre. De mivel a vegetatív szaporítóanyag-előállítók nem kerültek nevesítésre ebben a kivételezettségben, mint az egyéb szaporítóanyag-előállítók, ezért nekik ez a lehetőség nem állt rendelkezésre. Ezt a hátrányos megkülönböztetést szeretném ezzel az indítvánnyal megszüntetni, így a vegetatív szaporítóanyag-előállítókat is abba a megkülönböztetett rendbe szeretnénk besorolni, ahol a használati jogosultság átengedése egy sokkal egyszerűbb és egy kivételes eljárásban lehetőséget teremtenek nekik is a folyamatos földterület megszerzésre, ahol a szaporítóanyagot ily módon elő tudják állítani.

Kérem a képviselőtársaimat, hogy ezt a triviálisnak tűnő javaslatot támogassák. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megkérdezem V. Németh Zsolt államtitkár urat, kíván-e most szólni. (V. Németh Zsolt: Igen.) Parancsoljon!

V. NÉMETH ZSOLT földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A képviselő urak törvényjavaslata a szőlőiskolai és faiskolai termelők számára teremt lehetőséget arra, hogy a vegetatív szaporítóanyag-termesztés céljából könnyebben juthassanak földhasználathoz az eddigi szabályokhoz képest. A Font Sándor képviselő úr által ismertetett indokok alapján úgy véljük, hogy méltányolható az igény, hogy az egy-kétéves egy helyben termelés idejére szükséges földhasználat lehetőségét más célú, kevésbé intenzív és kevésbé speciális területigényű termelő tevékenységet folytató gazdálkodóknál egyszerűbb eljárásban szerezhessék meg.

Hangsúlyozni kívánom, hogy a más termelési tevékenységet folytató gazdálkodókra vonatkozó szabályoktól való eltérés megítélésekor figyelembe kell venni, hogy mindössze mintegy 300-500 gazdálkodó folytat szőlő- vagy gyümölcsfaiskolai termelést, összesen ezer hektárnál kisebb területen, hozzávetőleg 10 milliárd forintos termelési értéket előállítva. Az érintett gazdálkodók számára biztosítandó egyszerűbb földhasználati lehetőség csekély volumenél fogva nem befolyásolja hátrányosan a helyi gazdálkodók földhasználathoz jutását.

Így, tisztelt Országgyűlés, Kósa Lajos és Font Sándor képviselő urak törvénymódosítási javaslata fontos kérdést kíván megoldani a szőlő- és a többi vegetatív szaporítóanyagot használó ágazat számára egyaránt, ezért én is támogató hozzáállásukat, szavazatukat kérem. Köszönöm megtisztelő figyelmeiket.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Most vezérszónoki felszólalások következnek, tisztelt Or-

szággyűlés. Elsőként a Fidesz vezérszónoka, Pócs János képviselő úr következik. Parancsoljon!

PÓCS JÁNOS, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Rendkívül rövid terjedelmű javaslatról van szó. Ahogy az előterjesztő is elmondta, a módosítást a vegetatív szaporítóanyag-termesztés speciális igényei indokolják. A vetőgumók és a gyümölcs- vagy a szőlőszaporításhoz előállított hajtások a vetőmagtermesztéshez hasonló területi igényekkel bírnak, indokolt tehát, hogy a földtörvényben a vetőmagtermesztés számára biztosított kedvezmények a vegetatív szaporítóanyagokkal ellátott gazdálkodók számára is adottak legyenek.

A kezdeményezést a Fidesz-frakció támogatja, és bízom benne, hogy ellenzéki képviselőtársaimnak a tárgysorozatba-vételi vitában megmutatkozó támogató hozzáállásuk is kitart, hiszen a földforgalmi törvény szilárd, minősített többséggel meghozott szabályai miatt ennek a javaslatnak az elfogadása is kétharmados többséget igényel. Kérem tisztelt képviselőtársaim támogatását. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Magyar Zoltán képviselő úr, a Jobbik képviselője és vezérszónoka, parancsoljon!

MAGYAR ZOLTÁN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Ahogy már elmondtuk az ötpárti egyeztetésen, illetve a bizottsági ülésen is, tudjuk támogatni ezt a javaslatot, mivel szakmailag indokolt, és ugyan valóban nem sok termelőt érint, de őket nagyon súlyosan érintette eddig ezen szabályozás hiánya, úgyhogy mindenképpen támogatjuk.

Örülök, hogy garanciákat kaptunk arra vonatkozóan, hogy nem lehetnek visszaélések a rendszerben, tehát mind az érintettek kis száma miatt, mind pedig amiatt, hogy nem bemondás alapján fog történni ez, hogy valaki hirtelen ilyen tevékenységet folytat - ahogy láttuk ezt már az öko-gazdálkodók esetében, néhányan viszont akkor visszaéltek ezzel a pluszjogosítvánnyal -, tehát hogy erre vonatkozóan itt most garanciákat kaptunk, hogy nem fordulhat elő. Lesznek tehát azért vesztesei a rendszernek, de nyilvánvalóan itt nemzetgazdasági szempontból tekintve is fontosabb az, hogy ez a néhány száz gazdálkodó tovább fogja tudni folytatni ilyen formában a minőségi tevékenységét.

(Az elnöki széket Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Azt sajnálom, hogy a földforgalmi törvény sok egyéb hiányosságát és kisebb-nagyobb hibáit nem tudjuk orvosolni azon indokoknál fogva, hogy a kormányoldal folyamatosan azzal üti ezt le, hogy amíg a kötelezettség-szegési eljárás, illetve a bírósági eljárás nem ér véget, addig nem hajlandóak befo-

gadni ilyen jellegű, a földforgalmi törvényt jobbá tenni kívánó ellenzéki módosítókat. Illetve azt is sajnálom, hogy más esetekben ez a konstruktív hozzáállás, ami ma, most ennél a törvéynél megmutatkozott, nem szokott jellemző lenni önökre; remélem, hogy a jövőben ez megváltozik. De - ahogy már összefoglaltam, elmondtam - ezt a módosítást a Jobbik fogja támogatni. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat újból. Kérdezem, hogy kíván-e valaki hozzászólni a napirendi ponthoz. *(Senki nem jelentkezik.)* Nem látok jelentkezőt.

Így megadom a szót Font Sándor képviselő úrnak, az előterjesztőnek.

FONT SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Köszönöm a támogatást. Mint ahogy képviselőtársaim jelezték, a törvény sarkalatosnak minősül azáltal, hogy a kétharmados földforgalmi törvényben szabályozott jogosultságok közé emeli be a javaslat szerint a vegetatív szaporítóanyag-előállítókat is, és ezért az utalás szerint is ötpárti egyeztetést tartottunk, és ott többségi támogatásról biztosítottak a frakciók. Azt kérem tehát, hogy ezt a szavazáskor is vigyük véghez. Köszönöm a támogatást.

ELNÖK: Köszönjük. Az általános vitát lezárom. A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Képviselőtársaim! Soron következik a **higanyról szóló Minamata Egyezmény kihirdetéséről** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/12916. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót V. Németh Zsolt úrnak, a Földművelésügyi Minisztérium államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének.

V. NÉMETH ZSOLT földművelésügyi minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány T/12916-os irományszámon nyújtotta be a higanyról szóló Minamata-egyezmény kihirdetéséről szóló törvényjavaslatot az Országgyűlés elé.

Magyarország földrajzi helyzetéből adódóan a globális légköri szennyezéseknek és ennek következtében a higany lerakódásának is fokozottan ki van téve. Hazánk csatlakozása a higanyról szóló Minamata-egyezményhez megerősíti Magyarország elkötelezettségét az emberi egészség és a globális környezeti értékek megőrzése mellett. Az egyezmény hatékony szabályozást biztosít a higany légköri kibocsátásával szemben, betiltja az új higanybányák nyitását, és a meglévők fokozatos bezárását írja elő. Számos higanytartalmú termék, például bizonyos paraméterekkel rendelkező kompakt fénycsővek vagy elemek, növényvédő szerek, fogászati amalgám gyártása, importja és exportja, valamint az ipari eljárás, például alkálilórló-gyártás is betiltásra vagy

korlátozásra kerül egy, az egyezményben meghatározott határidőt követően.

(0.00)

Az egyezmény rendelkezik a higanytartalmú hulladékok környezetbarát átmeneti tárolásáról és kezeléséről is. Továbbá sikerült megoldást találni az egyezményben a legjelentősebb szennyezési forrást adó kézműves és kisipari aranybányászat korlátozására is, amely Magyarországot ugyan nem érinti, azonban globális szinten jelentős környezeti terhelést jelent. Ezenfelül az egyezmény olyan területeket is azonosít, amelyek fejlesztésével a higany okozta egészségügyi ártalmak mérsékelhetők. A tisztelt Országgyűlés elé beterjesztett törvényjavaslat célja tehát a környezet és az emberi egészség védelme.

Tisztelt Országgyűlés! Az egyezményt 2014. október 9-ig 128-an írták alá, köztük Magyarország és az Európai Unió is, és 2016. november 17-ig összesen 35 ország ratifikálta.

Kérem, hogy az elmondottak alapján a törvénymódosítási javaslatot megtárgyalni, majd azt követően elfogadni szíveskedjenek. Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

ELNÖK: Most vezérszónoki felszólalások következnek. Megadom a szót Pócs János képviselő úrnak.

PÓCS JÁNOS, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! A most tárgyalt törvényjavaslat elfogadásával elismerjük, hogy a 2013 októberében hazánk képviselője által aláírt Minamata-egyezmény Magyarországra is kötelező hatállyal érvényes. Az egyezmény az emberi tevékenység által felszabaduló és a környezetbe kerülő, egészségre súlyosan ártalmas higanyra vonatkozóan igyekszik hatékony szabályozási eszközök megalkotására, illetve alkalmazására bírni a világ országait. Hazánk szigorú környezetvédelmi szabályai mindenképpen alkalmas alapot teremtenek arra, hogy az egyezménynek megfeleljünk.

A javaslatot a Fidesz-frakció támogatja. Kérem tisztelt képviselőtársaimat, hogy támogatásukról biztosítani szíveskedjenek. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Magyar Zoltán képviselő úrnak.

MAGYAR ZOLTÁN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Keppli Lajos képviselőtársamé a terület, ő most nem tud jelen lenni, talán elég indok az, ha azt mondom, hogy elmúlt éjfél, és 8 óraker kezdtek a mai napot, de nagyon röviden összefoglalnám az ő álláspontját, mert volt szíves és átküldte.

A Jobbik támogatja az egyezmény hazai jogrendben történő elfogadását. Megjegyezzük, hogy minden egyezmény annyit ér, amennyit betartanak belőle. Így kíváncsian várjuk az egyezmény hatályba-

lépését követően a kormány gyakorlati intézkedéseit is a higany környezetkárosító hatásainak csökkentése érdekében.

Amíg itthon a zöldhatósági rendszer egyre gyengül, nehéz elképzelni, hogy a higany és más nehézfémek környezetbe történő kikerülését megfelelően meg tudják akadályozni. A felhagyott vegyi üzemek területéről is nagymértékű vegyi szennyezés veszélye áll fenn sok helyszínen az országban. Ezért sokkal radikálisabb intézkedéseket követelünk a veszélyes hulladékok kezelése tekintetében. Ez volt itt a kritika és a megjegyzés, de ahogy az elején elmondtam, a Jobbik támogatja az egyezményt. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm. Kérdezem, valaki kíván-e hozzászólni a törvényjavaslathoz. *(Nincs jelzés.)* Nem látok jelentkezőt. Az általános vitát lezárom, és megadom a szót... Nem tudom, államtitkár úr kíván-e még szólni a végén. Ha nem, akkor nem fontos, de öné a szó, államtitkár úr. *(V. Németh Zsolt: Nem, köszönöm szépen.)*

Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Soron következik a **zártkertként nyilvántartott ingatlanok művelés alóli kivonásával kapcsolatban egyes törvények módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A Font Sándor képviselő úr által benyújtott előterjesztés T/12929. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Megadom a szót Font Sándor képviselő úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének.

FONT SÁNDOR (Fidesz), a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Egy magyar specialitásról van szó a zártkertek esetében. Amikor ezek az ingatlanok kialakításra kerültek, még nem lehetett tudni, hogy mi lesz az életük majd a későbbi időszakban. Az eredeti szándék szerint ezek, mondjuk így hétköznapi nevén, hobbitelkek voltak, a települések határában kialakított olyan helyek, ahol az ottani lakosság, akik ezt igényelték, a saját élelmiszer-megtermelésüket, zöldség-gyümölcs termelést végezhettek, és esetleg egy kis hobbitelket is kialakítva pihenőházat építhettek rajta.

Aztán az élet előrehaladtával ezek a területek egyre értékesebbek lettek, sokszor odaért a település a növekedése következtében ezen területek határához, és egyre bonyolultabb lett, hogy ezek a zártkertek milyen minősítést szerezzenek. Volt, ahol ipari parkok szerettek volna létesülni, és volt, ahol egész különleges értéknövekedés állt be, különösen, ha ez egy turisztikailag érzékeny és forgalmas terület környezetén volt, akár a nagy tavaink környékét mondom, mint a Balaton, Fertő vagy Velencei-tó, netán Tisza-tó környéke.

Azonban ezek a zártkertek rendszerint mezőgazdasági művelési ágba kerültek bejegyzésre, azaz ott jelenleg is szőlő, gyümölcs, erdő, rét, legelő nevesítés található, és 2014-ben a földforgalmi törvény

hatályos életbelépésével a földforgalom változása - akár bérleti, akár tulajdoni változása - jelentős adminisztratív feltételekhez kötött, és kiderült, hogy ezek a viszonylag kis területű zártkerti ingatlanok nem olyan egyszerűen adhatók-vehetők, mint ahogy azt gondolták a tulajdonosaik, mintha ez egy víkendház lenne, és az ingatlanforgalmi szabályok szerint ezt megtehették egy ügyvéd ellenjegyzése esetében, hanem a földforgalmi törvény szabályai szerint tehető csak meg ezeknek a zártkerti ingatlanoknak az adásvétele.

Az viszont, mint ahogy említettem, egy különleges eljárást követel meg, akárcsak, ha nevesítem a 60 napos minimum kifüggesztését az adásvételi szerződés megindításának, és utána az államigazgatási szervek döntésének, amely egy hosszadalmas folyamat.

Ugyanakkor itt nagy föld- vagy telekspekulációról nem lehet szó, hiszen, mint említettem, döntő mértékben ezek kisebb területek, jóval kisebb arányszámban található például 2500 négyzetméternél nagyobb ingatlan, jellemzően ez alatti ingatlanokról van szó.

Ezt a kellemetlenséget, amelyben ezen zártkerti ingatlanok tulajdonosai kvázi korlátozás alá estek abban, hogy a saját tulajdonuk felett rendelkezzenek, próbáltuk már mentesíteni a 2015-ben meghozott jogszabállyal, amely lehetővé tette, hogy ezen ingatlanokat mentesítsék ezen földforgalmi szabályozásban bejegyzett mezőgazdasági művelési ág alól. Ezzel a lehetőséggel 2015 májusa óta élhettek a zártkerti tulajdonosok, és mintegy 86 ezren éltek is, mert ezt az átvezetést, ezt a mentesítést megtették.

Ugyanakkor ezen ingatlantípusszámra jellemzően elaprózott, nagy darabszámú tulajdoni kört ismerünk, mintegy 1 millió 100 ezer a bejegyzett ingatlandarabszám zártkertre, és ez azt jelenti, hogy még nagyon sok ilyen ingatlan átvezetésének kellene megtörténnie.

A 2015-ös jogszabály-módosítás ezt az egyszerűsített átvezetést, mentesítést a mezőgazdasági művelési nyilvántartás alól 2016. december 31-ei hatállyal javasolta lezárni, és mint említettem, jelentős számú még az át nem vezetett zártkerti ingatlanok száma. Ezért a javaslat lényege, hogy a 2016. december 31-ei záros határidőt módosítsuk 2017. december 31-ére. Ez a törvényt módosítási javaslat lényege.

Ugyanakkor emellett néhány technikai jellegű módosítást is meg kellett tenni, mint például a földvédelmi járulék, illetékek és egyéb költségek menteségéről szóló nyilatkozatot, szőlőkataszterbe sorolt esetben hogyan kell a hegybírói engedélyt ehhez megszerezni, illetve hogy a folyamatban lévő ügyekre is figyelembe kell majd venni az esetlegesen elfogadott törvényjavaslatot.

Kérném a parlamenti pártokat, a frakciókat, hogy támogassák az előterjesztést. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Most megadom a szót V. Németh Zsolt államtitkár úrnak.

(0.10)

V. NÉMETH ZSOLT földművelésügyi miniszteriumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Font Sándor képviselő úr törvényjavaslatát a Földművelésügyi Minisztérium támogatja, az alábbiak miatt, kezdve először talán a központi hivatalok megszűnésével kapcsolatos javaslattal. A hivatali szervezet további integrációjának megvalósulásával történő változások okán szükségesnek látjuk a Földművelésügyi Minisztérium szakmai feladatainak zökkenőmentes végrehajthatósága érdekében annak biztosítását, hogy a földművelésügyi miniszter szakmai irányításból fakadó feladatainak ellátása érdekében továbbra is hozzáférhessen azokhoz az adatbázisokhoz - például ingatlan-nyilvántartás, állami földmérési alaptérképi adatbázis, földhasználati nyilvántartás, földműves-nyilvántartás, s a többi -, amelyeket földmérési és térinformatikai államigazgatási szervként 2017. január 1-jét követően Budapest Főváros Kormányhivatala kezel és üzemeltet.

A második és talán legfőbb kérdésben is támogató a minisztérium álláspontja, hiszen az ingatlan-nyilvántartás szerint zártkertinek és azon belül mező- és erdőgazdasági művelés alatt álló földnek minősülő földrészletek esetében - mint ahogy elhangzott - a 2014. május 1-jével hatályba lépett új földforgalmi szabályozás a földekre vonatkozó szabályok alkalmazását írta elő. A földforgalmi szabályozás alkalmazása során azonban egyértelművé vált, hogy a mezőgazdasági funkciójukat egyre inkább elvesztő és az ingatlan-nyilvántartásban zártkertiként, azon belül is földként nyilvántartott területekre teljesen indokolatlan a földekre vonatkozó szabályozás fenntartása.

Ezen helyzet megoldására született az a jogszabályi rendelkezés, amely meghatározott ideig, a jelenleg hatályos szabályozás szerint az idei év végéig lehetővé teszi a zártkerti földrészlet művelési ágának zártkerti művelés alól kivett területre történő módosítását a tulajdonos kérelme alapján.

A zártkerti földrészletek tulajdonosai közül sokan éltek már ezzel a lehetőséggel, de a gyakorlat azt is megmutatta, hogy ezen lehetőség fokozatosan jutott el a köztudatba, és a jelenleg is mutatkozó érdeklődés nagysága miatt lehetőségnek az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. CXLI. törvény 89/A. §-ában történő fenntartása lenne indokolt oly módon, hogy a kérelem benyújtására nyitva álló határidő egy évvel, vagyis 2017. december 31-ig meghosszabbításra kerüljön.

A lehetőség fenntartása a borszőlőtermőhelyi kataszterbe sorolt, zártkerti földrészletek esetében is indokolt, itt azonban a szőlőterületek védelme érdekében valóban szükséges az a szigorítás, hogy a művelés alól kivett területként történő ingatlan-nyilvántartási átvezetési kérelemhez csatolni kelljen a hegybíró igazolását az ültetvény kivágásáról. Ezen igazolás hiányában, vagyis ha az ültetvény a földrész-

leten fennáll, a tulajdonos kérelme nem lenne teljesíthető.

A zártkerti földrészletekkel kapcsolatosan az előzőekben vázolt szabályozás indokoltá teszi a termőföld védelméről szóló törvény módosítását is. A termőföld esetében a termőföld más célú hasznosításának minősül, az ingatlanügyi hatóság engedélyéhez kötött, és jelentős fizetési kötelezettséggel is jár, ha a termőföld művelési ága művelés alól kivett területre változik. Ennek a zártkerti földrészleteket érintő gyakorlati alkalmazása azonban valóban szembenenne a korábban vázolt egyszerűsítési szándékkal, emiatt e szabályozás fenntartása a zártkerti földrészletek esetében megfontolandó, ezért ezen törvényben célszerű kimondani, hogy a tulajdonos kérelme alapján átvezethető változás nem minősül a termőföld más célú hasznosításának, illetve az emiatt indított eljárások okafogyottá válnak.

A termőföld védelméről szóló törvénynek a javaslatban szereplő további módosításai a földvédelmi eljárásért fizetendő igazgatási szolgáltatási díj tekintetében egyrészt egy jogszabályszerkesztési hiba kijavítását szolgálják, másrészt díjmentességet biztosítanak arra az esetre, ha művelés alól kivett földrészletet tesznek mezőgazdasági művelésre alkalmassá.

A földvédelmi eljárás díjának mértékét, a befizetésére, kezelésére, nyilvántartására és felhasználására vonatkozó szabályokat az ezen törvény felhatalmazása alapján kiadott miniszteri rendelet már tartalmazza, azonban valóban hiányzik a díjfizetésre vonatkozó törvényi rendelkezés, amelyet e javaslat pótolni kíván.

Egy művelés alól kivett terület csak jelentős költséggel tehető mezőgazdasági hasznosításra újra alkalmassá. Annak érdekében, hogy az újrahasznosítást végzőt ne terhelje további anyagi teher, a javaslat rendelkezik a díjfizetési kötelezettség alóli mentességről. Ezzel jelentősen elő lehetne segíteni a hasznosítatlan, művelés alól kivett ingatlanok újrahasznosítását, mezőgazdasági termelésbe vonását.

A termőföld védelméről szóló törvénynek a javaslatban szereplő további módosításai olyan pontosítások, amelyek azért is aktuálisak, mert ezek egy részét egy korábbi vizsgálata során a tulajdonostársak egyetemleges fizetési kötelezettsége törvényi szabályozása kapcsán a normavilágosság és a jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonság követelménye betartása érdekében az alapvető jogok biztosa is jelezte a tárca felé.

Tisztelt Országgyűlés! Font Sándor képviselő úr törvényjavaslata az elmondottak alapján több fontos kérdést kíván az ügyfelek számára kedvező módon rendezni, ezért ezen javaslatok tekintetében kérem én is szíves támogató szavazatukat. Most pedig köszönöm megtisztelő figyelmüket.

ELNÖK: Most vezérszónoki felszólalások következnek. Megadom a szót Pócs Jánosnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

PÓCS JÁNOS, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tény, hogy a földtörvény hatálybalépése után az eddigiekhez képest jelentősen megnehezedett a zártkerti ingatlanok eladása. Szeretném ugyanakkor leszögezni, hogy a zártkerti területek védelme a földügyi szabályozás egy fontos szegmense. Az, hogy a zártkertek egy meglehetősen vegyes földhasználati kategóriát képeznek, ahol a mezőgazdasági használat mellett határozottan jelen van a rekreációs célú földhasznosítás is, még nem ad okot arra, hogy a földmoratórium lejártával védelem nélkül hagyjuk ezeket a területeket. Emléksziünk, a földmoratórium lejárt, a földforgalmi törvény hatálybalépése után fokozatosan kialakuló egyensúlyi helyzetben vált láthatóvá, hogy a zártkertek esetében némi könnyebbítésre van szükség. Itt szeretném megjegyezni, hogy annak idején ellenzéki képviselőtársaim is felfigyeltek a kialakult helyzetre, és emlékeim szerint volt néhány konstruktív, jó szándékú javaslat a témában.

Eközben természetesen a minisztériumban is folyamatosan folyt a munka, megoldás született, ami egy kielégítő kompromisszumnak tekinthető. A zártkertek védelme nem sérül, ugyanakkor a tulajdonosoknak lehetőségük van arra, hogy a mezőgazdasági használható területek értékét növeljék, eladhatóságát javítsák. Ez a jelenlegi helyzet, de a jelenlegi szabályozás szerint január 1-jétől megszűnne a kedvezményes földhivatali átminősítés lehetősége. A javaslat - ahogy az előterjesztő Font Sándor elnök úr is elmondta, a lehetőséget hosszabbítja meg, lehetőséget biztosít azok számára, akik nem éltek eddig a kedvezménnyel, megelőzi azt a rohamot, ami esetleg a közelgő határidő miatt kialakulna a földhivataloknál. Rendez olyan kérdéseket is, amelyek összefüggenek a zártkert földhasználati kategória megváltoztatásával. Ezt a törvényjavaslatot a Fidesz-frakció támogatja, és kérem a többi képviselőtársaimat is - hiszem, hogy ez egy jó kezdeményezés -, támogatni szíveskedjenek. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Varga László képviselő úrnak, az MSZP részéről.

DR. VARGA LÁSZLÓ, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Formabontó módon már előrebocsátom a frakciónk álláspontját a kérdésben: támogatni fogjuk mi is az előterjesztést, mert egy előrelépésnek tekintjük, azt is egyébként, hogy a határidő meghosszabbításra kerül 2017. december 31-ig.

S talán meglepi önöket, hogy nem egy klasszikus agrárpolitikusa szólal meg a frakciónknak ebben a kérdésben, de nem is biztos, hogy klasszikus agrárügy ez a kérdés, hanem valahol érdekes határmező tulajdonképpen. A zártkeretek kérdése, ahogy én látom, településtípusonként mást-mást jelent a helyi közéletben. Én 2014 nyarán számtalan megkeresést kaptam Miskolc országgyűlési képviselőjeként, hogy

hatalmas problémát okoz a zártkertek bérlőinek, kiskertek bérlőinek, hogy az új termőföldről szóló törvény szerint az önkormányzati bérleményüket csak akkor hosszabbíthatják meg, ha ők földművesek, a termelőszervezet kitétel rájuk nyilván nem vonatkozhat.

(0.20)

És nyilván, mivel Miskolcon is, és azt gondolom, hogy más megyei jogú városokban is lehet ilyen típusú probléma, nem földművesek művelték ezeket a területeket. Ez ott ezeknek az embereknek hatalmas problémát okozott. Nyilván ezeket a zártkerteket nagyon sokan, főként a bányászatban, kohászatban dolgozó, ma adott esetben nyugdíjas éveiket töltő emberek művelték hobbikertekként, azt gondolom, mindenki megelégedésére. Több is ez, mint az ő családjuk, környezetük szükségleteinek a kielégítése, semmiképpen nem olyan kereskedelmi típusú tevékenység, ami nyilván utána a termény eladását jelenti. Túl azon tényleg, hogy a családjuknak segítettek ezen a módon, egyébként a város határát rendben tartották. Tehát azért egyes vidéki nagyvárosokban bizony látható az is, hogy ahol ezekről a zártkertekről levonultak, ott bizony nagyon komoly közbiztonsági és egyéb problémák alakultak ki, nem beszélve arról, hogy a tájkép is mit jelent ebben a tekintetben.

Pócs János képviselő úr utalt rá, igen, valóban a frakcióból több kezdeményezés is érkezett. Akkor mi azt mondtuk, én ezt változatlanul tartom, hogy az egy hektár talán az a lélektani határ, ahol el lehet különíteni, mint egy méretet, hogy valaki hobbikertként működtet, használ egy ilyen területet vagy más-hogy.

Akkor más módon került átmenetileg rendezésre az ügy, nyilván most egy hosszabbításra is kerül ez az ügy, valakiknek - itt a földhasználók 8-9 százalékának - ez egy megoldást jelenthetett, de azt látjuk, hogy hosszú távú és átfogó megoldás kell erre a kérdésre. Tehát egy olyan konfliktus van itt szerintem bizonyos településtípusok határában, amely a termőföld védelme egyrésztől, másrésztől meg egyes állampolgárok számára egy folyamatos igénye arra, hogy a belterület terjeszkedjen, adott esetben pedig önkormányzatoknak is lehet ilyen típusú érdekük, hogy más módon hasznosítsanak bizonyos területeket.

Valahogy ezeket a zártkerteket védeni kéne, és lehetőséget kéne hosszú távon adni, hogy ezeket úgy használják, hogy ne csak földművesek vagy termelőszervezetek tudják ezeket használni. Ez lehet, hogy speciálisan nagyvárosi probléma, amiről most én beszélek, de lehet, hogy kisebb városban vagy kisebb településen ezek a problémák, vagy az ország más részein nem jelentkeznek, vagy nem így jelentkeznek. Én ezt elismerem, de felvetném annak a lehetőségét, hogy egy harmadik jogintézményként valahol a kettő között szabályozzuk ezt a kérdést életszerűen. Tehát úgy életszerűen, hogy megvalósuljon a termőföld védelme, hiszen tudom, hogy akár Nyugat-

Magyarországon is ez, akár a zártkertek tekintetében bizonyos problémákat jelent, vagy adott esetben sok külföldi állampolgár is szerzett ilyen módon földtulajdont. Nyilván értem én, hogy a termőföld védelméről szóló jogi szabályozás fontos, és azt gondolom, hogy ezzel nem is vitázom, csak azt mondom, hogy a zártkertek esetében, a hobbikertek művelőinek esetében például a Miskolcon nagy számban ilyen telket művelő bérlők kapcsán ez bizony lehetetlen helyzetet teremt.

Ez egyfajta átmeneti kezelése az ügynek, annak a folytatása, ezt mi támogatjuk, de abban kínálom fel az együttműködésünket, hogy akár ötpárti javaslattal ezt a kérdést átfogóan kezeljük. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Most Magyar Zoltán képviselőnek adom meg a szót.

MAGYAR ZOLTÁN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Én is elmondom előre, hogy támogatjuk ezt a javaslatot, ahogy egyébként már a bizottság előtt is elmondtam. Azért azt sajnálom, hogy a földforgalmi törvény vitája körül, amikor már lehetett sejteni, hogy ebből probléma lesz, akkor erre nem fektetett nagyobb hangsúlyt a kormányoldal, illetve a 2015-ös változást megelőzően is azért jó néhány írásbeli kérdéssel, felszólalással igyekeztünk felhívni erre a problémára a figyelmet innen, a Jobbik frakciójából is. És én is azzal kezdeném, hogy azért az nem látszik, hogy hogy lesz ennek a problémának egy fenntartható, hosszú távú kezelése, hiszen azért öröklődés, adásvétel miatt mindig lesz egyfajta nyomás a zártkerttulajdonosok részéről, hogy ez a probléma megoldást találjon. Értem én, hogy most a legégetőbb problémákra, a legégetőbb helyzetekre ez választ ad, de azért ez az állapot fenn fog maradni.

Ugye, 86 ezres számot mondott Font Sándor elnök úr azzal kapcsolatban, hogy eddig ennyien jelezték, hogy élnének ezzel a könnyítéssel, ami körülbelül olyan 8 százaléka annak, akik élhetnének ezzel a lehetőséggel, és gyanítom, hogy ez a szám egyfelől sok, mert nyilván 86 ezer tulajdonosnak könnyített az életén ez a rendelkezés, illetve a 2015-ös. Másfelől viszont azért ez nem egy magas szám. A megérzésem az, hogy jóval többen szeretnének a zártkerttulajdonosok közül ezzel a lehetőséggel élni.

Örülök, hogy államtitkár úr említette, hogy egyfajta felfutás tapasztalható ezen a területen, és egyre több emberhez eljut ez az információ, én viszont az egyik módosító indítványomban éppen arra teszek kísérletet, hogy az állam értesítse ki ezt az 1 millió 100 ezer lehetséges, potenciális érintettet egy nagyon rövid, közérthető levéllel, hogy mégis ez a lehetőség számukra most megnyílt.

Itt a módosító indítványomban 2016. december 15-ét írtam, így utólag belátom, hogy lehet, hogy ez egy szűkös határidő, tehát nyitott vagyok akár egy fél évvel későbbi kitolására is, de azt hiszem, hogy az állam megtehetné a zártkerttulajdonosok irányába,

hogy ezt az értesítést megteszi. Nyújtottam be még egy módosító indítványt, ami pedig a művelés alóli kivonásnál, illetve az időpont meghosszabbításával kapcsolatban egy olyan kitételt tesz, hogy az ötezer négyzetméter meghaladó területű ingatlanok esetében ez a fajta plusz egyéves kitolás ne történjen meg. Aki eddig megtette, birtokában volt az információnak, és volt erre hajlandósága is, akkor rendben van, tehát visszamenőlegesen ezt a lehetőségét nem vonom meg, de úgy gondolom, hogy ez már az a birtokméret, amit más képviselőtársam is már elmondott, hogy bizony lehet akár spekulációs célú is, illetve a termőföld védelmének okán itt ezt a korlátozást mindenképpen bevetném. Vagy ha már az európai uniós támogatás mértékét nézzük, akkor lehet akár egy hektár is, bár nyilván itt területek összevonásával lehet kisebb egység után is ezt a területalapú támogatást igényelni. Tehát valahol mégiscsak kellene húznunk egy határt, ha nem is jelenti ez az ingatlanoknak a jelentős részét. Gondolom, néhány százaléka lehet csak ekkora terület.

A harmadik módosító indítványom, amire felhívnom a figyelmet, az pedig - bár ebből Font elnök úrral már volt egy kisebb vitánk a bizottsági ülésen -, hogy a miniszter a szakmai irányításával összefüggő feladatok ellátása érdekében nyilvánvalóan szeretne betekinteni ezekbe a földmérési és térinformatikai államigazgatási szervek által kezelt adatokba. Itt egy kis finomítást eszközölnék: a „hozzáférhet” szót a „betekinthet”-re szeretném cserélni, és ezzel, hát, finomítani a miniszter lehetőségeit. Nem gyanúsítva senkit, de mi ellenzéki képviselőkként az elmúlt évek tapasztalatai alapján úgy éreztük, hogy talán ennyi többletfelhatalmazás elég lesz miniszter úrnak ahhoz, hogy ellássa szakmai feladatait. Köszönöm, elnök úr.

(0.30)

ELNÖK: Kérdezem, kíván-e valaki hozzászólni a törvényjavaslathoz. *(Nincs jelzés.)* Nem látok jelentkezőt, így az általános vitát lezárom.

Font Sándor képviselő urat kérdezem meg, hogy hozzá kíván-e szólni. Jelzi, hogy igen. Öné a szó.

FONT SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Köszönöm a frakcióknak a támogatást. Csütörtök délutánig lehet még módosító indítványokat benyújtani, tehát addig még szabad az ötletelés lehetősége.

Nyilvánvaló, hogy ez a törvénymódosítási javaslatom nem oldja, nem oldhatja meg önmagában a zártkerti problémát, amelyről itt most több aspektusból beszélünk. Valóban, egyelőre csak ezt a nehéz kérdést próbáljuk feloldani, hogy egy évvel tovább legyen lehetőség az ingatlanok termőföld művelési ág alóli kivezetésének, és természetesen, mint ahogy az előző törvény hozzászólásánál is Magyar Zoltán képviselőtársam megjegyezte, hogy sokszor hivatkozunk az Európai Unióval való vitánk miatt arra, hogy

egyelőre a földforgalmi törvényhez várhatóan az EU-val való vita lezárásáig nem javasoljuk a hozzányúlást, annak a módosítását, így a zártkertek problémaköre is egyelőre idesorolandó. De addig is, amit itt tudunk jó szándékkal ebben a feles törvényben módosítani, azt befogadjuk és azt meg is szeretnénk valósítani. Köszönöm szépen még egyszer a támogatást.

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! A módosító javaslatok benyújtására - ahogy elhangzott - csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Ezzel mai napirendi pontjaink tárgyalásának a végére értünk. Megköszönöm a munkájukat. Az Országgyűlés hétfőn 11 órakor folytatja az ülést. Az **ülésnapot bezárom**.

(Az ülésnap 0 óra 31 perckor ért véget.)

Gúr Nándor s.k.
jegyző

Hegedűs Lorántné s.k.
jegyző

Móring József Attila s.k.
jegyző

Dr. Tiba István s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: EUROTRONIK Zrt.
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)